PETER F. HAMILTON

golul evolutiv

A treia parte din TRILOGIA GOLULUI

NAUTILUS

PETER F. HAMILTON

GOLUL EVOLUTIV

A treia parte din trilogia GOLULUI

volumul 2

Traducere din limba engleză
C. PREDA

Peter F. Hamilton

THE EVOLUTIONARY VOID (2010)

virtual-project.eu

Nemira, 2016

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* şi în antologiile *In Dreams* şi *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPŢII,* considerată renaşterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI a* apărut între 2007 şi 2010. Dintre cele mai recente volume ale sale amintim *Great North Road* (2012, roman poliţist ce se petrece în viitor), *The Secret Throne* (2014, primul volum dintr-o serie de fantasy pentru copii) sau *The Abyss Beyond Dreams* (2015, primul din cele două romane dintr-o nouă serie science fiction). Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

6

Curierul îşi petrecu zborul accesând informaţiile pe care unitatea de comandă le avea despre specia Anomine. Nu era prea mult. Erau o rasă avansată care parcursese ruta standard de evoluţie a speciilor biologice, trecând rapid de la stadiul agricol la cel industrial, până la o civilizaţie benignă cu zboruri supraluminice şi un fel de tehnologie de replicare celulară ce se împletea cu propriile lor forme. O asemenea dezvoltare le îngăduise să se diversifice într-o mulţime de feluri, înainte ca diferitele lor tipuri şi genealogii să se reunească, în cele din urmă, şi să se ridice la statutul postfizic. Din micile fragmente de istorie adevărată pe care expediţiile Marinei le descoperiseră, se părea că factorul declanşator pentru reunificare fusese ameninţarea reprezentată de specia Prime.

Stând în decorul antic al cabinei de pe *Last Throw* împreună cu un Gore necomunicativ, Curierul se întreba dacă Anomine îi găsiseră pe Primi un pic prea asemănători lor pentru propria linişte. Organisme care fuzionaseră într-un mecanism? Deşi capacitatea Primilor se afla la un nivel mult mai primitiv. „Mulţumesc lui Dumnezeu că n-am trecut pe acolo.” „Acolo”, în acest caz, fiind xenofobia încorporată biogenetic în specia Prime. Anominii erau mult prea conştienţi de ceea ce s-ar întâmpla dacă Primii paranoici, agresivi şi puternic înarmaţi ar scăpa vreodată din sistemul lor stelar de origine, după cum încercau deja s-o facă în nave mai lente decât lumina. Îngrijorarea era justificată de supravegherea celor dintâi nave Prime ajunse la cel mai apropiat sistem solar, Dyson Beta, şi la civilizaţia existentă acolo. Străinii paşnici de pe lumea aceea nu avuseseră nicio şansă.

În mai puţin de zece ani de la invazia genocidă, Anominii ridicaseră barierele de câmp de forţă din jurul stelelor pe care oamenii au ajuns apoi să le cunoască drept Perechea Dyson. De unde apăruseră generatoarele Fortăreţei Întunecate, dacă erau o construcţie indigenă sau una

împrumutată de la Raieli, fiind încă un punct mult dezbătut de câţiva specialişti din mediul academic uman. Dar efortul acela fusese factorul care adusese toată diversitatea de tipuri de Anomini din nou împreună. La doar o sută cincizeci de ani după amplasarea barierelor, majoritatea Anominilor deveniseră postfizici.

— Nu există nimic despre mecanismul de elevaţie, spuse Curierul, în timp ce *Last Throw* fulgera spre steaua Anomine cu cincizeci şi cinci de ani-lumină pe oră. Erau la distanţă de cincisprezece minute, iar senzorii navei stelare începeau să obţină scanări de înaltă rezoluţie ale sistemului cu toate planetele sale.

— Informaţii secrete, răspunse prompt Gore. Unele trăsături ale guvernelor nu se schimbă niciodată, indiferent de cât de binevoitoare şi de transparente se străduiesc să fie. Secretul este ca oxigenul pentru politicieni şi forţele de apărare, trebuie întotdeauna să existe o parte din el pentru a-i menţine în funcţiune.

— Dar le-ai luat dosarele, nu?

— Am accesat rezumatele.

Curierul îi aruncă lui Gore o privire suspicioasă.

— Am crezut că ai totul planificat.

— Aşa este, fiule, deci gata cu panica.

— Ai rezumatele acelea?

— Nu, de fapt, nu cu noi, azi, aici, dar îmi amintesc majoritatea lucrurilor de importanţă crucială.

— Dar… Ştii cum să-l faci să funcţioneze din nou, nu-i aşa? Cel puţin aşa ai spus.

— Am spus că noi credem că este intact.

— Nu! Curierul se împinse brusc înainte, aproape gata să zboare de pe scaun şi să ajungă nas în nas cu Gore. Nu, nu, ai spus, şi citez: au devenit postfizici şi şi-au lăsat mecanismul de elevare în urmă.

— Ei bine, evident că nu au luat nenorocitul de mecanism cu ei. Gore îi zâmbi vesel. Dacă eşti postfizic, nu poţi, pentru că mecanismul este fizic. Am văzut asta la specia Skoloskie. Mecanismul lor era încă acolo, ruginind pe planeta lor abandonată. Acelaşi lucru este valabil şi pentru

Fallror. Aşa se întâmplă de obicei. Iisuse, relaxează-te, te rog. Te comporţi ca o fecioară ajunsă de la bal într-o cameră de motel.

— Dar… Tu… Oh, la naiba! Spune-mi că Marina a văzut mecanismul Anomine, spune-mi că ştii că e pe planeta lor.

— Echipele de explorare ale Marinei care au reuşit să pătrundă au comunicat cu Anominii de stil vechi rămaşi pe planetă. Aveau legende despre plecarea verilor lor ancestrali. Acestea vorbesc destul de concret despre aşa ceva, au plecat chiar de pe planeta în sine. QED: mecanismul trebuie să fie acolo.

— Nu *ştii!* Am avut încredere în tine! La naiba, aş fi putut face progrese, aş fi putut deschide bariera Sol până acum.

— Fiule, Marius te-ar fi tocat ca pe un căţeluş îndesat într-un blender, dacă te-aş fi lăsat să pleci după el. Eşti bun la ceea ce faci, la livrat diverse lucruri agenţilor mei şi la făcut, ocazional, ceva muncă de observare. De aceea te-am recrutat, pentru că toată lumea ştie că eşti practic inofensiv, ceea ce te plasează deasupra oricărei suspiciuni. Trebuie să admiţi că pur şi simplu nu ai instinct criminal.

— Familia mea este prinsă acolo. Aş face orice…

— Ceea ce te-a înfuriat, da, asta te împinge înainte. Dar e rău pentru tine, pentru că înseamnă că va veni un moment în care vei ezita sau vei lua o doză urâtă de îndoială şi de remuşcări şi de decenţă atunci când îi vei tăia degetele lui Marius şi îl vei face să şi le mănânce.

Curierul strâmbă din nas cu repulsie.

— Nu aveam de gând să…

— Fiule, tocmai ai spus că ai face orice. Şi ăsta ar fi doar cel mai mic lucru. Oamenii aceia nu se vor da deoparte pentru că le-o ceri frumos. Ar trebui să-l legi pe Marius pe masa din temniţă şi să-l *faci* să-ţi spună cum să dai jos bariera. Şi pun pariu că singura persoană care poate dezactiva, de fapt, bariera este Ilanthe, iar ea nu este disponibilă. Nu. Acum, singurul mod de a realiza ceva este să mă ajuţi pe mine. Aşa că te rog încetează dracului să te văicăreşti şi lasă-mă să-mi dau seama cum să găsesc mecanismul.

— La naiba!

Curierul se prăbuşi la loc, furios de a fi fost redus din nou la tăcere, dar şi mai furios pentru că Gore avea dreptate. Pentru că undeva în mintea lui era o imagine de-a sa ameninţându-l pe Marius, poate chiar trăgându-i cu un jeli-pistol aproape de cap, fapt care ar face pe oricine să capituleze. Corect? Clătină din cap, simţindu-se ridicol. Apoi îi aruncă lui Gore o privire ascuţită.

— Stai puţin, ai zis „cei care au pătruns”.

— Ce?

Gore-i nu-i acordă prea multă atenţie. Stătea cu ochii închişi, tolănit pe spate în scaunul scoică portocaliu, analizând datele unităţii de comandă.

— Navele de explorare ale Marinei care au venit aici. Ai spus că *unele* dintre ele au pătruns.

Nu primi niciun răspuns. Curierul solicită datele primare de la senzori, construind o imagine coerentă a ceea ce se apropia. Haloul ca de cometă al stelei părea să aibă un fel de staţii active ce pluteau în derivă prin el. Staţii mari, cu câmpuri de forţă care le protejau de orice scanare detaliată.

— Oh, da, iată-i, spuse Gore în cele din urmă. Borderguards – gărzile de frontieră – o bună echipă de securitate. Rămăşiţe ale ultimei tehnologii înalte din epoca Anomine cărora nu le plac deloc cei care le-ar putea contamina vechea planetă natală.

— Ce gărzi?

Nu suna bine deloc. Dar Gore nu avu timp să-i răspundă. În momentul acela, *Last Throw* ieşi din ultrapropulsie, iar unitatea de comanda îi arătă imaginea unui borderguard la niciun kilometru distanţă. Acesta măsura peste cinci kilometri în diametru, deşi în cea mai mare parte era spaţiu gol. Structura primară era alcătuită din fibre curbate dispuse într-un elipsoid larg şi care se răsuceau brusc în secţiunea centrală groasă, formând trei cavităţi ce se intersectau la mijloc. Fiecare componentă părea să fie transparentă, umplută cu un gaz dens ce găzduia o multitudine de scântei verzi orbitoare. Acestea mişunau de-

a lungul fibrelor ca şi cum în interior s-ar fi dezlănţuit o furtună. În inima cavităţilor plutea o formă asemănătoare cu cea formată de fibrele verzi, dar de abia o zecime din dimensiunea primeia şi plină cu un gaz de culoarea safirului străbătut de scântei rapide. În centrul său era o formă purpurie, iar în interiorul acesteia, o altă versiune galbenă, care avea un fir de culoarea lavandei amplasat în ea. Senzorii pasivi nu puteau distinge dacă în ceaţa lui era conţinută încă o versiune în miniatură, iar un câmp de forţă puternic împiedica orice examinare activă.

— Şi acum ce? şopti Curierul.

— Vorbim dracului foarte liniştit, în caz că ne ascultă, îl repezi Gore.

Curierul se crispă sub privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă acesta. Îşi drese vocea.

— În regulă. O să tragă în noi?

— Sper că nu.

— Deci, ce facem?

— Cerem permisiunea să trecem.

— Şi dacă nu ne-o dă?

— Roagă-te să nu. Va trebui să le distrugem pe toate cele şaptesprezece mii.

— Nava asta chiar poate…?

Se întrerupse şi tăcu. Unitatea de comandă trimise un puls de comunicare simplu către borderguard. Senzorii arătau alte cinci staţii gigantice apărând din distorsiuni spaţiale ciudate, la câteva mii de kilometri distanţă.

— De ce eşti aici? întrebă primul borderguard.

— Suntem reprezentanţi ai rasei umane şi suntem doi la bord.

— Ce tip?

— Înalţi. Aţi mai avut de-a face cu noi anterior şi ne-aţi fost favorabili. Vă rog să ne arătaţi din nou aceeaşi consideraţie.

— Specia voastră a extras toate informaţiile valide pentru voi de la cei care au rămas în urmă.

— Înţeleg. Noi căutăm date cu privire la cei care au plecat. Suntem o subsectă a speciei noastre care crede că

ar trebui să încercăm să evoluăm aşa cum au făcut Anominii finali. Căutăm informaţii cu privire la societatea lor.

— Aveţi arme. Şi sunt de natură sofisticată. Cei din specia ta, care au venit înainte, nu purtau arme.

— Există un conflict activ între specia noastră şi Imperiul Ocisen. Şi apar şi alte specii care ne sunt ostile. Călătoriile interstelare sunt un demers periculos acum. Ne rezervăm dreptul de a ne proteja.

— N-am detectat niciun conflict.

— Se apropie. Golul a suferit recent o mică expansiune. Speciile din galaxie sunt alarmate de comportamentul său.

— Am detectat extinderea Golului.

— În acest caz, vă cerem să ne acordaţi permisiunea de a încerca să imităm succesul suprem al speciei voastre.

— Puteţi avea acces la acele elemente lăsate în urmă de ultimii Anomini. Le puteţi examina cu orice mijloace, cu excepţia alterării fizice sau a distrugerii lor. Nu puteţi îndepărta niciun obiect din lumea noastră ancestrală. Toate trebuie să fie lăsate la locul lor atunci când plecaţi.

— Vă mulţumim pentru generozitatea pe care ne-o arătaţi.

Last Throw căzu înapoi în hiperspaţiu şi goni în interior către planeta Anomine. În timp ce efectuau un arc larg în jurul stelei G3, Curierul observă, cu o doză de curiozitate, cursul afişat. Nava începu să dea drumul la sateliţii cuiburi de confluenţă pe rând, unul câte unul, amplasându-i în mod echidistant pe o orbită de două sute de milioane de kilometri de la punctul primar. Apoi, *Last Throw* se îndreptă spre planeta Anomine.

Era o mulţime de gunoi pe orbita înaltă, dincolo de aura geostaţionară. Totul era vechi, inactiv. Docuri vaste pentru nave stelare şi staţii de locuit care fuseseră lovite lent de micrometeoriţi şi de particule mai mari, supuse timp de milenii la radiaţii solare coincidente cu extreme termice. Drept urmare, acum nu mai erau decât nişte carcase subţiri şi fragile, în derivă pe orbite eliptice, din care atmosfera se scurgea, iar rezervoarele se dezmembrau. Bucăţile

desprinse din ele se rostogoleau pe propria lor orbită, izbindu-se una de alta, fracturându-se din nou şi din nou. Acum, milioane de astfel de bucăţi formau în jurul lumii vechi un toroid gros şi cenuşiu, ca de pietriş.

Last Throw se repezi cu graţie prin cimitirul astronautic şi zbură în jos până la o orbită de parcare standard situată la o mie de kilometri deasupra Ecuatorului. De acolo, senzorii optici ai navei arătau o planetă similară cu orice lume H-congruentă, cu oceane de un albastru intens şi continente asortate cu terenuri verzi şi maronii, în funcţie de climă. Formaţiuni noroase albe, uriaşe, pluteau prin aerul limpede. Vârfurile lor răsucite, grase, erau mai mari decât oricare dintre lanţurile muntoase pe care le acopereau.

— Şi acum ce? întrebă Curierul.

— Găsim o claie de fân, apoi începem să căutăm acul din ea.

Curierul evită să se încrunte la omul cu faţa de aur aşezat în scaunul scoică din faţa lui. Nu avea niciun rost.

— Planeta asta este mai mare decât Pământul, citi el în display-ul din exovedere. Suprafaţa are aproape o sută douăzeci şi opt de milioane de kilometri pătraţi. Este o mulţime de teren de cercetat, indiferent de gradul de detaliere.

— Ce te face să crezi că e la sol?

— Bine, ce te face să crezi că e chiar aici? Era menţionat în rezumat? Din câte ştim, Anominii se stabiliseră în alte opt sisteme stelare.

— Şi toate sunt pustii. Ăsta este un nenorocit de fapt. S-au întors aici. Toate tipurile de Anomini. Un alt pelerinaj idiot. De aici s-au elevat.

— O, mare Ozzie, gemu Curierul. Nu ştii, nu-i aşa? Nu ai nicio afurisită de idee. Speri. Asta-i tot. Speri să găseşti un răspuns aici.

— Aplic logica.

Curierului îi venea să bată cu pumnii în scaun. Dar nu ar fi fost de niciun folos, nici măcar ca terapie emoţională. Se angajase complet în asta din momentul în care părăsise asteroidul lui Gore.

— În regulă. Dar trebuie să ai o idee despre cum să găsim chestia aia, nu?

— Din nou, vom aplica logica. În primul rând, vom efectua un zbor complet de cartografiere pe o orbită joasă şi vom scana fiecare centimetru, căutând activitate exotică sau fluctuaţii gravitaţionale, generare de energie, anomalii cuantice – orice ieşit din comun.

— Dar asta va dura…

— Câteva zile, da.

— Şi dacă nu găsim nimic?

— Coborâm şi vorbim cu localnicii, să vedem ce ne pot spune.

— Dar sunt o civilizaţie agrară, echivalentul uman al mijlocului secolului al nouăsprezecelea. N-o să ştie nimic despre maşini care te pot transforma într-un înger.

— Au legende, ştim că sunt mândri de istoria lor. Echipa de antropologie culturală a Marinei a făcut treabă bună. Le putem vorbi chiar în mod direct. Şi sunt mult mai avansaţi decât eram noi în secolul al nouăsprezecelea, îmi amintesc asta din fişiere. Deşi comparaţia nu este în întregime valabilă.

— Mă rog. Bine.

Gore dădu scurt din cap şi începu să emită ordine pentru unitatea de comandă.

— De ce m-ai adus cu tine? întrebă Curierul. Tu şi nava vă puteţi ocupa de tot.

— Backup, spuse Gore categoric. Aş putea avea nevoie de ajutor la un moment dat. Cine ştie?

— Excelent.

— Odihneşte-te puţin, fiule. Eşti cu nervii întinşi de câteva zile deja.

Curierul recunoscu că era prea obosit şi iritat pentru a se mai certa. Se duse în cabina lui şi se rostogoli pe patul mic, dar luxos, care se extinsese din perete. Nu se aştepta să doarmă. Era încă prea îngrijorat pentru Lizzie şi copii. Linkul TD al navei rămăsese conectat la unisferă, pentru a putea avea acces la toate ştirile de acasă.

High Angel ajunsese la sistemul Sol. După şase ore,

Qatux îl anunţase diplomatic pe Preşedinte că arca uriaşă nu putea face nimic. Câmpul de forţă pe care îl desfăşurase Roiul Acceleratorilor era prea puternic pentru a putea fi spart de vreuna din armele pe care le aveau.

După ce trecu în revistă mai multe emisiuni de ştiri prost informate, Curierul căzu într-un somn agitat.

Corrie-Lyn se trezi cu un tresărit, dezorientată şi nesigură de ce anume o trăsese afară dintr-un somn atât de adânc. Se uită în jurul cabinei mici şi întunecate, ascultând cu atenţie. Dar nu era nimic. Uneori, sistemele precare maltratate ale lui *Lindau* produceau sunete ciudate, conductele clipoceau şi gâlgâiau, serviboţii bocăneau neîncetat în timp ce-şi executau reparaţiile programate, iar o dată ar fi putut jura chiar că auzise coca navei trosnind. Dar în seara asta era linişte, în afară de zumzetul constant al alimentării cu energie care era vag liniştitor, chiar dacă nu ar fi trebuit să se audă atât de tare. Cel puţin aveau încă energie electrică.

Inigo se agită un pic lângă ea, iar ea zâmbi uşor. Era atât de bine să-l aibă înapoi, şi fizic, şi emoţional. Chiar dacă nu mai era tocmai mesia de altădată, era încă Inigo al ei. Preocupat de lucruri diferite acum, dar încă determinat şi concentrat, la fel ca înainte. Se simţea mult mai fericită acum, când el era aici pentru a da o mână de ajutor, în ciuda faptului că nu putea scăpa încă de Aaron.

Numele acţionă ca un fel de cheie de recunoaştere. *El* era ceea ce o trezise. Mintea îi deveni brusc conştientă de tumultul care clocotea prin gaia-particulele agentului. Erau imagini pe care creierul ei încerca instinctiv să le îndepărteze, senzaţii respingătoare de durere – nu impulsuri directe, ci amintiri ale suferinţei care aproape îi făcea greaţă. Dar cele mai rele dintre toate erau sentimentele de vinovăţie şi spaima care le lega, cufundând-o în coşmarul lui de întuneric şi de chin. Se sufoca undeva într-o catedrală gigantică în care bărbaţi şi femei erau sacrificaţi pe un altar păgân primitiv. Stătea în picioare în spatele marelui preot. Pumnalul cu lama curbă

era ridicat din nou. Ţipetele celor care aşteptau o soartă identică explodară, iar lama fulgeră în jos, apoi se ridică din nou, plină de sânge. Silueta în robă albă se întoarse, şi nu era un preot bărbat. *Femeia* zâmbi veselă. Partea din faţă a robei îi era îmbibată de sânge stacojiu, făcând ţesătura să i se lipească obscen de corp, subliniindu-i sânii şi şoldurile.

— Nu mă vei părăsi, explică ea, în timp ce zâmbetul i se lărgea.

Buzele i se despărţiră pentru a-i descoperi colţii care creşteau şi creşteau în timp ce catedrala pălea. Erau doar întunericul şi ea. Roba îi dispăruse, iar sângele îi strălucea acum pe piele. Gura se deschise mai larg, apoi şi mai larg. Nu mai era nicio faţă, doar dinţi şi sânge.

— Întoarce-te unde ţi-e locul.

El vru să ţipe, să se alăture vacarmului pornit de ceilalţi, pierduţi acolo în întunericul de nepătruns. Dar când deschise gura, aceasta îi fu năpădită de sânge, umplându-i plămânii, înecându-l. Fiecare muşchi i se zguduia în lupta teribilă de a se elibera, de a scăpa de ea şi de ceea ce-i făcea.

— E în regulă, fiule, interveni o voce nouă, liniştitoare. Lasă-mă să te ajut.

O forţă moale, irezistibilă, se închise în jurul corpului său, întărindu-se, imobilizându-l. Se opri, chinuindu-se să respire, în timp ce evantaie luminoase de raze laser de culoare roşie măturau întunericul, dispunându-se rapid într-un păienjeniş în spirală, cu capul lui în centru. Razele se contractară brusc, trimiţând lumina să-i curgă în creier. Durerea crescu la intensităţi de necrezut.

— Au! Corrie-Lyn scutură violent din cap, închizându-şi gaia-particulele. Senzaţiile dezgustătoare dispărură. Auzea acum un sunet, un strigăt înăbuşit din cabina căpitanului de pe partea opusă a culoarului îngust. Dulce Madona, mormăi ea.

Nicio minte nu ar putea supravieţui multă vreme unui astfel de chin psihologic, nu şi rămânând sănătoasă şi funcţională. Se uită la uşa cabinei, cu teama că-l va vedea dând buzna înăuntru cu îmbunătăţirile-arme activate. Dar

nu o făcu. Se auziră alte câteva strigăte sfidătoare, apoi un scâncet ca de animal mângâiat, după care tăcerea puse iar stăpânire pe navă.

Corrie-Lyn dădu drumul unei respiraţii prelungi, serios alarmată de cât de mare era pericolul ca agentul să devină complet nebun. Pielea îi era acoperită de o sudoare rece. Dădu la o parte grămada de pături şi se strecură în nişa pentru spălat. Având grijă să se mişte fără zgomot, ca să nu îl trezească pe Inigo, se şterse încet cu buretele cu un săpun parfumat discret. Acesta îi răcori pielea, făcând-o să se simtă un pic mai bine. Nu putea face nimic cu senzaţiile care i se târau în interior, pe sub piele – şocul rezidual al visului.

Dacă asta era.

Totul era un pic prea coerent pentru liniştea ei. Nu era modul în care un creier se descărca în mod natural de experienţele acumulate, orchestrat de vârfuri emoţionale persistente, felul în care oamenii erau concepuţi pentru a putea face faţă experienţelor de zi cu zi. Acestea erau ca nişte amintiri frânte ce se luptau să iasă dintr-o zonă întunecată a psihicului în care fuseseră încarcerate.

— Ce Honious ţi-au făcut? murmură ea în cabina sumbră.

În dimineaţa următoare, serviboţii îi ajustară câteva haine, urmându-i instrucţiunile.

— Nu-i rău, îi spuse Inigo admirativ, în timp ce-şi trăgea pe ea tunica marinărească cu mânecile scurtate.

Îi zâmbi şi se roti îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de la costumul tunică, strânşi acum în jurul şoldurilor.

— Nu-i rău deloc.

— Am nevoie întâi de micul dejun, îi răspunse ea cu un zâmbet. Unul – şi singurul – avantaj al prizonieratului lor ciudat era cantitatea de timp pe care o puteau petrece singuri încercând să recupereze ceea ce pierduseră.

Se ţineau de mână, când au intrat în camera de zi. Inigo folosi, desigur, unitatea culinară pentru a-şi pregăti o omletă şi peşte afumat. Ea se afundă în grămada de delicatese pe care echipajul le stocase la bord. Singurul

lucru produs de unitate pe care şi-l îndesa pe gât erau băuturile, iar acelea erau limitate la ceai şi suc de roşii – niciunul din ele nefiind favoritul ei. Aşa că atacă un amestec de prăjitură cu banane caramelizate şi fructe de pădure uscate, sorbind ceaiul repede şi cu înghiţituri mari pentru a se putea convinge că gustul era Earl Grey, deşi avea lapte şi gem de căpşune.

Aaron intră şi el şi se servi, ca de obicei, cu ou fiert şi somon afumat. Fără un cuvânt, se instală în scaunul diform, din celălalt capăt al salonului.

— Cine e femeia? întrebă Corrie-Lyn.

— Poftim?

— Preoteasa sau ce-o fi fost. Cea plină de sânge. Cea care te sperie de moarte.

Aaron se uită la ea îndelung. Dar de data aceasta Corrie-Lyn nu se lăsă intimidată.

— Ei bine? întrebă ea. Ţi-ai împărtăşit visul azi-noapte.

Nu era jenă, îl suspecta că era incapabil de asta, dar îşi coborî privirea.

— Nu ştiu, spuse Aaron în cele din urmă.

— Ei bine, trebuie să… Se opri şi trase aer în piept. Uite ce-i, de fapt, nu încerc să te înţep. Dacă vrei să ştii, sunt îngrijorată.

— Pentru mine? Nu trebuie să fii.

— Nimeni nu poate încasa o astfel de pedeapsă, noapte după noapte, fără să-l afecteze. Nu-mi pasă cu ce ai fost îmbogăţit şi îmbunătăţit şi rearanjat în fiecare celulă. Tipul ăla de rahat este toxic.

— Şi totuşi, iată-mă în fiecare dimineaţă funcţionând perfect.

— În urmă cu şaptesprezece ore, spuse Inigo.

— Ce?

— Trebuia să fii pe punte să monitorizezi nava. Dar, de fapt, ai alunecat în reverie. Te-am simţit.

— Capacitatea mea de funcţionare nu este afectată.

— Este subminată, spuse Corrie-Lyn. Nu vezi? Sau nu vrei să admiţi?

— Te pot ajuta, zise Inigo.

— Nu.

— Ai instrucţiuni pentru orice eventualitate, insistă Inigo. Exista una şi pentru propria ta cădere nervoasă?

— Nu este nimic în neregulă cu mine, nimic pe care un pic de linişte de dimineaţă să nu-l poată rezolva. Omului îi place să-şi ia micul dejun într-o linişte evlavioasă şi contemplativă.

— Ia gândeşte-te şi la asta: dacă te duci cu pluta, noi cum ajungem la Ozzie?

Aaron rânji mulţumit.

— Vrei?

— Da, răspunse Inigo cu multă seriozitate. Nu ştiu cine te-a programat, dar cred că ar putea avea dreptate să ne pună laolaltă.

— În sfârşit, facem ceva progrese.

— Acum, singurul lucru care ne poate împiedica să ajungem la Spike eşti tu, zise Corrie-Lyn.

— Îmi imaginez că dacă ar începe să se desprindă bucăţi din mine aş…

Se opri, umorul ştergându-i-se de pe faţă.

— Te-ai sinucide? îl completă Inigo.

Aaron fixă cu privirea un punct de pe perete, cu ceaşca de cafea la jumătatea drumului spre gură.

— Nu, răspunse el. Nu aş face un lucru atât de nedrept. Nu sunt atât de slab. Apoi, se încruntă şi se uită la Corrie-Lyn. Ce?

— Oh, Madona, mormăi Inigo.

Corrie-Lyn era fascinată, suspecta că adevăratul Aaron ieşise la suprafaţă, chiar dacă numai pentru o clipă.

— N-o să reuşeşti, spuse ea categoric.

— Mai avem doar două zile până când vom ajunge la Spike, răspunse Aaron. Mă pot controla în timpul rămas. Aveţi încredere în ce vă spun.

— Cu toate acestea, ar fi mai prudent pentru tine să încarci un fel de rutină de urgenţă în unitatea de comandă, sugeră Inigo.

— Pot să mă descurc la fel de bine şi singur. De fapt, dacă miza este supravieţuirea, pot s-o fac chiar mult mai

bine. Aş sugera cât se poate de serios, dacă tot ţi-ai dat seama că nu sunt pornit să vă fac rău şi că tu şi marele Ozzie veţi fi cei mai buni prieteni înfruntând împreună acest tsunami al răului, să te gândeşti cum să opreşti Golul.

— Nu poate fi oprit, răspunse Inigo. Golul *este,* pur şi simplu. Ştiu asta. L-am observat de pe Staţia Centurion şi am simţit personal gândurile care provin din el. Eu, din toată omenirea, ştiu asta. Deci, crede-mă când îţi spun că, dacă doreşti să exişti în acelaşi univers cu el, va trebui să găseşti o cale în jurul lui. Cel mai bun pariu al nostru ar fi să ne întoarcem şi să cerem ca *High Angel* să ne ducă într-o altă galaxie.

Aaron sorbi din cafea.

— Cineva crede altceva, replică el imperturbabil. Cineva încă mai crede în tine, Visătorule, cineva crede că ne poţi aduce cu adevărat salvarea. Ce zici de asta? Adevăraţii tăi adepţi se reduc la unul: eu. Şi pentru moment, eu sunt singurul care contează.

Au început să simtă interferenţele mentale ciudate ale lui Spike când se aflau încă la o zi şi jumătate distanţă. La început nu a fost decât o senzaţie uşoară de euforie, acesta fiind motivul pentru care nu şi-au dat seama imediat. Corrie-Lyn îngurgita mai puţin alcool, dar tot mai rămăseseră câteva sticle grozav de bune îngrămădite în depozitele personale ale echipajului. Era păcat să se piardă. Două dintre ele, Bodlianul alb şi Guxley Mountain verde, aveau reputaţia de a avea proprietăţi afrodiziace. Cu siguranţă, ar fi fost mare păcat. Mai ales că nu era nimic altceva de făcut la bordul navei.

Aşa că după-amiază chemă un bot ca să-i aranjeze sau mai degrabă ca să-i desfacă o cămaşă semiorganică, astfel încât doar doi butoni mai ţineau la un loc părţile din faţă. Satisfăcută că produsul final era suficient de obraznic, se dezbrăcă şi intră în nişa-baie. În timp ce era sub duş, servibotul îi transformă, de asemenea, un pulover de lână groasă într-un halat lung – care o cam zgâria pe braţe, dar ce Honious!

Îl lăsase pe Inigo în salon, revizuind datele astronomice ale Golului. Acum, se grăbea spre cabina lor, pentru că îl chemase spunându-i că s-a întâmplat ceva important.

— Ce este? întrebă el, imediat ce se deschise uşa.

Apoi se opri, surprins şi intrigat de lumina scăzută şi de cele trei lumânări care pâlpâiau pe nişte suprafeţe aproape orizontale. Unitatea culinară putea fi mizerabilă când era vorba de alimente, dar reuşea încă să producă ceară destul de uşor.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire arzătoare şi comandă uşii să se închidă în urma lui. Văzu sticla de Bodlian şi cele două pahare cu piciorul lung pe care le ţinea într-o mână.

— Ah.

Gaia-particulele lui emiteau o explozie simultană de emoţie şi de interes.

— Am găsit ăsta, îi spuse ea cu vocea cea mai joasă pe care o putea scoate fără să chicotească. E păcat să-l pierdem.

— Clasic, răspunse el, luând sticla.

Înainte de a apuca s-o desfacă, ea îl sărută, apoi începu să-i mângâie faţa cu nasul. Zâmbi şi se lipi de ea, în timp ce Corrie-Lyn îşi intensifica starea de spirit pe care gaia-particulele i-o lăsau să se scurgă în afară. Desfăcură împreună cordonul halatului simplu.

— Oh, Madona, da, mormăi el în timp ce halatul de lână aluneca descoperind ceea ce mai rămăsese din cămaşă.

Corrie-Lyn îl sărută din nou, lingându-l jucăuş cu vârful limbii.

— Îţi aminteşti de Franlee? întrebă ea. Nopţile acelea lungi de iarnă petrecute împreună în Plax.

— Întotdeauna am preferat-o pe Jessile.

— Oh, da. Sorbi puţin vin. Era o fată rea.

— Aşa eşti şi tu.

Îşi turnă şi el vin în pahar şi îşi trecu mâna pe gâtul ei, în jos, mângâindu-i pielea încet, până ajunse la butonul de sus. Degetul i se prinse în jurul lui, trăgând uşor pentru a măsura tensiunea.

— Pot fi, dacă mi-o ceri cum trebuie, îi promise ea.

Două ore mai târziu, Aaron trase un puls disruptor în uşa încuiată a cabinei lor. Malmetalul se spulberă instantaneu, aruncând un nor de praf strălucitor în spaţiul închis. Corrie-Lyn şi Inigo aveau un respiro, întinşi pe păturile de pe podea. Inigo ţinea un pahar de Bodlian într-o mână, picurând cu grijă vinul peste sânii lui Corrie-Lyn. Rutinele secundare din clusterele sale macrocelulare activară instantaneu câmpul de forţă integrală. Corrie-Lyn ţipă, dându-se înapoi pe podea, până când se sprijini de un perete.

— Opreşte-l! urlă Aaron. Obrajii îi erau roşii, de parcă nu mai avea aer, muşchii maxilarului munceau din greu, încleştându-i dinţii.

Inigo se ridică în picioare, în faţa lui Corrie-Lyn. Extinse câmpul de forţă pentru a o proteja de flashurile directe de energie, deşi ştia că, în ultimă instanţă, va fi inutil împotriva lui Aaron.

— Câmpul de forţă rămâne. Şi acum, în numele Madonei, ce s-a întâmplat?

— Nu al dracului câmp de forţă! spuse sacadat Aaron, făcând un pas înapoi.

Senzaţii stranii neplăcute se ridicau din gaia-particulele sale, făcându-l pe Inigo să tresară. Era un torent de amintiri de la catedrala ciudată cu arcade de cristal, chipurile îngrozite trecând fulgerător, focul de arme răsunând imposibil de tare. Fiecare explozie de amintiri declanşa o criză devastatoare de emoţie. Chiar şi Inigo simţi cum lacrimile încep să i se scurgă pe obraji în timp ce înota între frică şi repulsie şi sfidare şi vinovăţie.

— Tortura minţii, strigă Aaron. Opreşte-te sau jur că o omor în faţa ta.

— Nu fac nimic, răspunse Inigo. Ce se întâmplă? Ce-i asta?

Aaron se aplecă pe o latură a uşii distruse.

— Scoate-i din capul meu!

— Dezactivează-ţi gaia-particulele, asta va ucide atacul.

— Sunt dezactivate!

Pielea lui Inigo amorţi sub şocul provocat mai degrabă de propria lui emoţie decât de rafalele haotice venite de la Aaron.

— Nu se poate. Îţi simt mintea.

Mâna lui Aaron lovi aerul, pumnul ajungând la câţiva centimetri de faţa lui Inigo. Îmbunătăţirile i se ondulau sub piele, duzele negre ieşeau afară din carne.

— Opreşte-l!

— Nu fac nimic! strigă din nou Inigo.

În mod ridicol se simţea entuziasmat. Asta însemna să *trăieşti,* era antiteza ultimelor decenii. Se blestemă pentru că se ascunsese, în loc să înfrunte toate lucrurile cu care universul îl putea încerca. O prostie de fapt…

Patru raze laser rubinii ţintă ieşeau din îmbunătăţirile lui Aaron, jucând pe faţa lui Inigo.

— În-ce-tea-ză. *Acum,* mârâi agentul înnebunit.

Undeva, în apropiere, nişte aripi negre fluturau în urmărirea lui. Marginea cabinei începu să pâlpâie ca şi cum, moleculă cu moleculă, ar fi fost acaparată de întuneric. Prezenţa ei era extrem de rece, trecând prin câmpul de forţă al lui Inigo şi îngheţându-i pielea.

Aaron îşi dădu capul pe spate.

— Pleacă de lângă mine, monstrule.

— Nu sunt eu, şopti Inigo, temându-se de ceea ce îi urmărea prin întunericul care îi mânca acum şi lui rapid marginile vederii.

Îi putea vedea zâmbetul, dinţii de prădător dezgoliţi. Dacă reuşea să irupă în ceea ce Aaron credea a fi realitate, era greu de spus ce se putea întâmpla.

Fasciculele laser începură să se curbeze prin aer, alunecând în jurul lui Inigo şi prinzându-l într-o cuşcă de raze roşii. Vârfurile lor împânzeau trupul gol al lui Corrie-Lyn.

— Pot fi la fel de rău ca şi ea, spuse Aaron ameninţător. La urma urmei, ea m-a învăţat. Pot face ca asta să dureze ore întregi. O s-o auzi pe Corrie-Lyn implorându-te să le opreşti, te va implora să o ucizi, fiind singura cale de a-i opri durerea.

— Te rog, spuse Inigo. Ascultă-mă, nu eu îţi fac asta.

Laserele arcuite deveniră mai strălucitoare. Pielea lui Corrie-Lyn sfârâi şi se înnegri în locurile în care o atinseseră micile puncte. Aceasta scrâşni din dinţi la înţepăturile de durere.

— Stai, icni ea. Unde suntem?

Aaron se cutremură, ca şi cum cineva îi împingea un curent electric prin corp.

— Locaţie?

Întunericul din jurul cabinei pulsa în ritm de inimă, stârnind o pală de aer care se repezi spre ei.

— Da! ceru Corrie-Lyn. Locaţia noastră. Suntem aproape de Spike?

— Suntem la două sute şaptezeci de ani-lumină distanţă.

— Este suficient de aproape pentru vis? Asta e ceea ce simţim?

Aaron îşi înclină capul într-o parte, cu toate că mâna îi rămase pe loc la doar câţiva centimetri de faţa lui Inigo. O picătură de salivă i se scurse din gură.

— Vis? Crezi că lucrul ăsta e un vis? Ea e aici. Se plimbă prin navă. E aici pentru mine. Nu uită niciodată. Nu iartă. Pentru că aceea este slăbiciunea şi noi suntem puterea.

— Nu de visul tău vorbesc, idiotul dracului, spuse Corrie-Lyn. Visul lui Ozzie. Visul galactic pentru care a plecat din Confederaţie ca să-l construiască.

— Visul lui Ozzie?

Laserele curbe se estompară uşor. Corrie-Lyn se îndepărtă de atingerea lor.

— Aşa este, strigă Inigo. Efectul acesta este ca un amplificator de emoţie. Ştiam că sexul a fost bun, dar…

Corrie-Lyn se opri din frecatul arsurilor.

— Hei!

— Nu vezi? continuă repede Inigo. Ne-a sporit răspunsurile emoţionale prin gaia-particule. Dar cu psihicul tău perturbat, asta a dus pur şi simplu la destabilizare. Cheile de control instalate de stăpânii tăi au început să crape sub presiune.

Bezna pulsă din nou. Inigo putea jura că simte cum îi

creşte apăsarea asupra urechilor interne.

— Gaia-particulele mele sunt închise, şuieră Inigo.

— Nu se poate! Îţi văd visele.

— Are dreptate, spuse Corrie-Lyn. Şi gaia-particulele mele sunt închise, dar coşmarul acesta nenorocit ne terorizează. Nu e de la gaia-particule.

Razele laser se opriră brusc.

— Ce-i atunci? întrebă Aaron. Genunchii aproape îi cedară. Nu pot să risc ca misiunea să eşueze aşa. Asta te va expune, poţi fi capturat. Va trebui să murim. Mâna i se mută pentru a prinde cu degetele faţa lui Inigo. Exovederea lui Inigo fu inundată brusc de simboluri de avertizare, iar câmpul de forţă începu să strălucească într-un violet slab. Şi celula ta de memorie de rezervă, de asemenea, continuă Aaron. Nimic nu trebuie să supravieţuiască şi să cadă în mâinile inamicului, mai ales ale ei.

— El a ocolit-o, îi spuse Inigo, încercând să-şi menţină calmul. Violenţa nu era soluţia acestei situaţii, trebuia să străpungă nevroza lui Aaron. Acesta este visul lui Ozzie, care nu mai are nevoie de gaia-câmp. A propagat sentimentele prin spaţiu-timp în sine.

— Ăsta este un atac, spuse cu convingere Aaron.

— Nu este. Promit. Ozzie este un geniu, unul dincolo de orice măsură, un autentic geniu în viaţă. Gaia-câmpul a fost doar o încălzire pentru el. Nu vezi, el a creat telepatia reală. Ozzie a descoperit ceva ce poate face ca o minte să poată vorbi direct cu altă minte, aşa cum şi-a dorit întotdeauna. Este ceva intern, înţelegi, instabilitatea ta vine din interior.

— Nu.

Aaron căzu în genunchi chinuindu-se să respire, trăgându-l pe Inigo în jos cu el.

— Tu eşti cauza eşecului misiunii. Distrugerea vine din propriul tău subconştient.

— Nu.

— Ba da.

— Fă-o să se oprească. Nu mă poate lua. Nu pot permite asta. Nu din nou.

— Nu e nimeni acolo. Ea este doar o amintire, o amintire

distorsionată pe care nu ştii cum să o reprimi. Este atât de mult frică încorporată în experienţa aceea.

Aaron îi dădu brusc drumul lui Inigo, răsucindu-se cu faţa la uşa spartă, într-o poziţie de luptă marţială.

— E aici.

— Aaron, ascultă-mă. Visul Ozzie îţi corodează raţiunea pentru că nu a fost niciodată conceput pentru a face faţă unei astfel de situaţii. Trebuie să le dai drumul, trebuie să-ţi laşi sinele real să iasă din constrângerile impuse de stăpânul tău. Trebuie să ieşi afară. Această personalitate artificială nu poate face faţă.

— Nu este destul de bună?

— Eul tău real este mai mult decât adecvat. Ieşi afară. Haide, e singura cale prin care poţi învinge acest lucru.

— Controlul pagubelor…

Aaron se lăsă încet în genunchi, apoi spatele i se curbă şi îşi aruncă capul între picioare. Respiraţia începu să i se calmeze. Semihalucinaţiile stranii din jurul marginilor cabinei începură să se topească.

Inigo şi Corrie-Lyn se priveau, neliniştiţi.

— Crezi că…? întrebă ea.

— Doar Madona ştie, murmură el drept răspuns.

Se ridicară în picioare. Corrie-Lyn îşi trase în grabă halatul de lână pe ea, apoi se apropiară amândoi cu precauţie de trupul chircit. Inigo întinse mâna ezitând, dar nu prea avea curajul să-l atingă pe Aaron. Se întrebă dacă câmpul de vise era cel care-i amplifica îngrijorarea sau era altceva. Dar părea destul de logic. Cu siguranţă, un amplificator emoţional i-ar spori în mod corespunzător simpatia. Poate că acesta era modul în care lucra, totul intensificat în mod egal, astfel încât totul să rămână în acelaşi echilibru ca înainte – nicio modificare de personalitate, doar o percepţie mai mare sau empatie.

Capul lui Aaron se săltă, iar biononicele lui efectuară o scanare detaliată a navei. Se ridică în picioare şi se uită la Inigo şi la Corrie-Lyn. Îmbunătăţirile-arme i se retraseră din nou în jos, în mâini. Valuri de piele se închideau peste ele.

— Salut! spuse Corrie-Lyn cu speranţă. Aaron, eşti tu cel

adevărat acum?

Inigo nu era atât de sigur. Nu venea nicio urmă de emoţie dinspre el. De fapt…

— Sunt Aaron, spuse el.

— Asta e bine, răspunse Corrie-Lyn ezitant. Au dispărut perturbările?

— Nu există niciun fel de perturbări în capul meu. Rutinele mele de gândire au fost reduse la cerinţa minimă de funcţionalitate. Această misiune va fi finalizată acum. Sosirea pe Spike va fi în optsprezece ore. Inigo mă va însoţi la Oswald Fernandez Isaacs. Veţi primi apoi amândoi instrucţiuni suplimentare.

Se întoarse şi ieşi pe uşă.

— Ce în Honious a fost asta? întrebă speriată Corrie-Lyn.

— Ultimul mod de rezervă, după cum sună. A fost probabil instalat pentru cazul în care creierul lui s-ar deteriora într-un schimb de focuri. Rulează pe activitate neuronală minimă. Cel care l-a reconstruit trebuie să fi avut un adevărat fetiş cu privire la redundanţă.

Se cutremură, strângându-şi rochia.

— E chiar mai puţin uman decât înainte, nu-i aşa? Şi, de fapt, nu a fost niciodată prea mult.

— Da. La naiba, am crezut că asta era şansa noastră de a-i distruge condiţionarea.

— Rahat.

— Dar cel puţin ştim că nu voi fi împuşcat înainte de a ne întâlni cu Ozzie.

— Oswald? N-am ştiut că acesta era numele lui.

— Nu, nici eu.

Corrie-Lyn expiră îndelung, apoi îşi miji ochii, fixându-l cu privirea.

— Sexul nu era atât de bun în mod natural?

— Ah. A trebuit să-i spun ceva care să-l şocheze.

— Serios? Se uită în jurul cabinei. Resturi metalice mici şi ascuţite străluceau peste tot. Honious, ce harababură.

— Hei, nu-ţi face griji, vom trece peste asta.

— Nu-mi fac griji.

— Ba da, îţi faci, pot să simt.

— Ce? Oh! Ochii i se lărgiră dându-şi seama că şi ea îi putea simţi lui mintea, la fel de clar de parcă s-ar fi împărtăşit complet în gaia-câmp.

El îi zâmbi slab.

— Ozzie ăsta este într-adevăr ceva. Peste două sute cincizeci de ani-lumină distanţă, şi ne afectează deja cu ce o fi *asta*, de fapt.

— Crezi că poate fi folosit pentru a ne conecta pe toţi cu Golul?

— N-am idee. Dar bănuiesc că vom afla. Poate că de aceea cei care-l controlează pe Aaron mă vor acolo. Am acces dovedit la gândurile din Gol, poate că vor să vadă dacă mă pot conecta direct la Inimă.

— Şi atunci, ce poate să facă efectul acesta? medită ea.

Au petrecut următoarele câteva ore experimentând. Efectul era remarcabil de similar cu televorbirea pe care o ştiau atât de bine din Gol. Când unul dintre ei forma atent cuvinte sau fraze, celălalt le putea percepe, dar nu le reuşi nimic asemănător cu televorbirea direcţionată de care erau capabili locuitorii de pe Querencia. Cea mai neliniştitoare însă era conştientizarea constantă a emoţiilor. Dacă nu ar fi fost deja atât de intimi şi de capabili să folosească gaia-particulele pentru a se conecta emoţional, gândi Corrie-Lyn, ar fi avut probleme reale cu sentimentul de vină şi resentimentele faţă de o astfel de expunere. Aşa cum era acum, îţi lua o lungă perioadă de timp pentru a accepta efectul la nivel intelectual. Faptul că era atât de expusă, fără a avea de ales, o neliniştea. Era în regulă cu Inigo, dar să ştie că Aaron-cel-ca-o-maşină i-ar putea percepe fiecare sentiment era cel puţin neplăcut. Cât despre perspectiva ca fiecare extraterestru de pe Spike să fie în stare să-i vadă mintea… Nu era sigură că putea face faţă la aşa ceva.

Singura dată când se uită cu dor la o sticlă de Rindhas, simţi imediat dezaprobarea lui Inigo, ceea ce îi declanşă un sentiment de ruşine, amplificat însă la culme. Nu era de mirare că vechiul Aaron cedase la stresul mental. Doar un tip ciudat de fiinţă omenească ar putea rezista să fie tot

timpul cu inima în vitrină.

Şi totuşi, îşi spuse ea, *la asta ne doream cu toţii să ne supunem în Gol. În special la telepatia atotcuprinzătoare, aşa cum era în cel de al treizeci şi şaptelea vis. Poate că simt aşa doar oamenii care se cred vinovaţi. Dacă nu aş avea atât de multe de ascuns, nu m-aş teme la fel de mult de acest lucru. Este vina mea că sunt aşa.*

Câteva ore mai târziu, se duse la culcare, Inigo executând totuşi o scanare de nivel scăzut pentru a-l monitoriza pe Aaron – pentru orice eventualitate. S-au trezit la timp pentru un mic dejun rapid, înainte de a ajunge pe Spike.

Lindau ieşi din hiperspaţiu la cincizeci de UA mai sus de Polul Sud al stelei albastru-albă de clasa A. Locul apariţiei permitea o vedere de neegalat asupra sistemului său amplu de inele. Senzorii vizuali l-au detectat rapid pe primul, Hot Ring, un inel fierbinte cu diametrul de o jumătate de UA, a cărui margine internă se afla la distanţă de două UA faţă de stea. Un cerc de roci metalice grele, ce se rostogoleau pe orbita lor atemporală strălucind puternic în lumina crudă. La trei UA mai departe, Dark Ring făcea un contrast puternic, banda subţire de particule bogate în carbon, înclinată la cinci grade faţă de eliptică, fiind atât de întunecată, încât părea să sugă lumina din spaţiu. Unghiul îi permitea să producă o umbră slabă pe aşa-numitul Smog, al treilea inel, ca o ceaţă, format dintr-un praf palid de silicat şi particule uşoare, combinate cu câţiva asteroizi mai mari care desenau bucle şi spirale ciudat de elegante în interiorul pâclei terne pătate cu ocru. Dincolo de acesta, la şaptesprezece UA, se afla Band Ring, o panglică foarte densă şi subţire fixată în loc de peste o sută de sateliţi „ciobăneşti”. După aceea, mai venea doar Ice Bracelet, o brăţară de gheaţă care începea la douăzeci şi cinci de UA şi se împletea cu norul lui Oort la marginea sistemului.

Nu exista nicio planetă – o idiosincrazie ce-i nedumerea pe astronomii Confederaţiei. Steaua era prea bătrână pentru ca inelele să poată fi clasificate ca discuri de acreţie. Majoritatea considerau faptul ca o ciudăţenie cauzată de

Spike, dar acesta exista doar de cincizeci de mii de ani, perioadă care, la nivel astronomic, nu însemna nimic. Cu excepţia cazului, desigur, în care Spike ar fi distrus planetele, atunci când sosise, ceea ce ar fi făcut din el o armă de o putere extraordinară. Din nou, foarte puţin probabil.

Din poziţia pe care se aşezaseră deasupra sistemului, Aaron ceru permisiunea de apropiere şi de andocare. Aceasta i-a fost acordată de IA de pe Spike, după care au alunecat înapoi în hiperspaţiu pentru scurtul zbor în interior.

Spike se afla în mijlocul inelului fierbinte. Un artefact extraterestru a cărui principală structură era un triunghi subţire ce se curba uşor în jurul axei sale lungi, care măsura unsprezece mii de kilometri de la vârf până la o bază necunoscută. Nu exista nicio modalitate de a determina poziţia exactă a bazei pentru că acea parte din Spike era încă îngropată într-o torsiune dimensională. Pentru nava de explorare a Marinei care îl găsise în 3072, acesta păruse ca un vehicul stelar de dimensiunea unei planete care încercase să erupă din hiperspaţiu, reuşind însă doar parţial, cu botul tăind curat în spaţiu-timp, în vreme ce secţiunea din coadă era pierdută încă între faldurile complicate ale câmpurilor cuantice care stau la baza universului. Singurul lucru care distrugea acea imagine de mare-navă-spaţială-aerodinamică era însăşi dimensiunea brutei. În partea de sus a triunghiului era o spiră de cinci kilometri în diametru şi încă două mii de kilometri în lungime – funcţia necunoscută.

Contrar oricărei mecanici orbitale naturale, Spike rămăsese orientat într-o singură direcţie, cu vârful îndreptat direct spre eliptica inelului fierbinte. Curba sa concavă urmărea, de asemenea, steaua, călătorind de-a lungul unei orbite perfect circulare, ca o floare heliotropică de forma unei nave ce urma întotdeauna lumina. Astfel că torsiunea de ancorare care îi ţinea baza între particulele stâncoase învolburate era, evident, activă, cu toate că mecanismul său se afla ascuns undeva în baza de neatins. Puţini oameni

mai credeau că era o navă, deşi ideea persista printre elementele cu înclinaţii romantice ale comunităţii ştiinţifice din Confederaţie şi susţinătorii mai emoţionali ai conspiraţiei Raieli/Gol.

Contactul cu cele paisprezece specii extraterestre cunoscute care trăiau în interior, contact care se realizase extrem de uşor, nu ajutase absolut deloc nava de explorare să avanseze în înţelegerea originii sau scopului lui Spike. Toate speciile care îşi găsiseră o casă printre miile de compartimente locuibile sosiseră acolo relativ recent. Cei mai vechi stabiliţi pe Spike erau Chikoya, veniţi cu patru mii şi jumătate de ani în urmă. Ei şi toţi cei care de-a lungul mileniilor găsiseră o casă în Spike aduseseră propriile adaptări şi modificări la structura de bază, astfel încât era dificil acum să se mai ştie ce era original şi ce nu.

Când *Lindau* ieşi din nou din hiperspaţiu, se afla la opt sute de kilometri pe direcţia stelei şi la nivel cu vârful lui Spike, astfel încât spira masivă săgeta în sus, în câmpul de stele sudic de deasupra lor. Unitatea de comandă acceleră, potrivindu-şi vectorul de viteză la cel al masivei structuri rătăcitoare. Suprafaţa interioară curbă din faţa lor avea o structură cristalină, ca un înveliş din bule. Era împărţită în compartimente, dintre care cel mai mic se întindea pe o sută de kilometri lăţime, iar cel mai mare, o aşezare Ilodi, avea nu mai puţin de trei sute de kilometri în diametru. Opt tuburi se împleteau în jurul şi prin interiorul încăperilor, fiecare dintre ele constituind o buclă complicată, cu un diametru de treizeci de kilometri, servind ca rute de transport intern pe Spike. Şapte dintre ele aveau o atmosferă H-congruentă de oxigen/azot. Al optulea susţinea un mediu de metan/azot, cu temperaturi ridicate.

Aaron îi direcţionă spre o ciupercă metalică ce se ridica dintr-unul din tuburile H-congruente. Sute de platforme de aterizare similare erau împrăştiate aleatoriu de-a lungul fiecărui tub. Nu păreau deloc a fi parte din structura originală. Unele dintre ele erau nefinisate, ceva mai mult decât nişte plăci de metal cu un tunel sas elementar fuzionat cu tubul. Când *Lindau* se aşeză pe platformă, un

câmp gravitaţional artificial localizat o preluă imediat, ţinând nava jos la aproximativ o zecime de *ge.*

Inigo şi Corrie-Lyn erau în picioare, în spatele lui Aaron, în micul compartiment-punte al navei. O jumătate de duzină de portaluri proiectau în jurul lor imagini ale lui Spike, punând în evidenţă mişcarea de la suprafaţa acestuia. O varietate uriaşă de drone se târau, se rostogoleau, alunecau, patinau şi săreau de-a lungul tuburilor şi al încăperilor, executând diverse funcţii de reparaţii şi de întreţinere. Toate erau operate şi controlate de IA, ea însăşi un mozaic de nuclee de procesare ce fuseseră grefate pe reţeaua de management iniţială de locuitorii care veniseră şi plecaseră de-a lungul mileniilor.

— Efectul nu este mai puternic aici decât atunci când ne-a atins prima oară. Trebuie să fie uniform, spuse Corrie-Lyn mirată, în timp ce încerca să sorteze multitudinea de senzaţii străine, cărora efectul telepatic al lui Ozzie le permitea să-i atingă mintea.

Putea simţi mintea lui Inigo la fel ca înainte, ca şi firele ciudate lipsite de emoţie care zumzăiau prin creierul lui Aaron, dar dincolo de ele era o aură senzorială nu prea diferită de gaia-câmp. Erau prezente minţi omeneşti, deşi nu era sigură cât de multe, probabil câteva mii. Pătrundeau de asemenea şi minţi extraterestre, ceea ce era extrem de ciudat, acestea posedând o intensitate diferită şi emoţii care erau şi ele subtil diferite.

— Nu se poate ca senzaţiile să reprezinte pe toată lumea de pe Spike, spuse Inigo, percepându-i interesul. În primul rând, există mai mult de un milion de membri ai sectei Ba'rine Chikoya care s-au stabilit aici după ce au fost alungaţi de pe planeta lor. Sunt agresivi în convingeri şi nu se tem să o arate. Acest nivel de animozitate este absent. Sunt apoi Flam-gii, cu toată mica şi urâta lor superioritate de specie – în mod sigur, ei nu-şi împărtăşesc mintea. Şi numai Honious ştie cine sau ce se află în unele din compartimentele sigilate.

— Nu fac toţi parte din visul lui Ozzie?

— S-ar părea că nu.

— De ce?

Chiar în momentul în care întreba, simţi cum o îndepărtează.

— Nu ştiu. Va trebui să-l întrebăm pe el. Aaron, ştii unde este?

— Nu. Capul agentului nu se mişcă. Studia o proiecţie completă a suprafeţei interioare a lui Spike. Un fel de program de cartografiere era activ, trimiţând flashuri de culoare peste secţiuni şi în josul tuburilor. Controlorul IA nu are nicio informaţie despre el. Rutinele de regăsire a datelor bazate pe u-amprentă nu funcţionează în mod eficient în reţea, iar unele secţiuni sunt blocate. Nu pot verifica datele cu acurateţe.

— Normal, spuse Inigo. Nu există niciun guvern general ca atare. Din ceea ce-mi amintesc, trebuie doar să vii, să găseşti un loc care ţi se potriveşte cu biochimia şi te poţi muta.

— Şi atunci ce facem? întrebă Corrie-Lyn.

— Vom vizita cea mai mare aşezare umană şi îi vom întreba unde se află Isaacs.

— Şi dacă ei nu ştiu? întrebă Inigo.

— Este renumit. Cineva o să ne spună.

— Dar el ştie deja că suntem aici, replică Inigo.

Aaron se întoarse să-l fixeze cu privirea.

— L-ai identificat?

— Nu. Dar acest efect telepatic expune totul pentru toată lumea. Asta a venit să facă aici. Aşa că este conştient de sosirea noastră.

— Poţi determina sursa efectului?

— Nu.

— Foarte bine. Veniţi cu mine acum.

Aaron ieşi pe scara punţii.

Inigo ridică din umeri perplex către Corrie-Lyn şi îl urmară amândoi docili în sasul principal al navei de recunoaştere.

Platforma de aterizare extrudase un cilindru de malmetal care era compatibil cu sistemul de închidere al navei. Uşa exterioară se deschise, arătându-le cilindrul care se îndoia

în jos. Aaron intră în el şi alunecă înainte, în gravitaţia scăzută. Cilindrul se îndoi într-o curbă dublă foarte strânsă, trecându-i prin peretele tubului. Au străbătut apoi o perdea de presiune translucidă care tremura în jurul lor, trezindu-se în interiorul unei mici clădiri, de culoare albastru-metalic, cu arcade deschise. Temperatura şi umiditatea crescuseră brusc la niveluri subtropicale. Au trecut pe sub arcade intrând într-o zonă pavată, largă. Suprafaţa internă a tubului era acoperită cu ierburi luxuriante roz şi păduri lungi, sinuoase, gri-albastre. La cincisprezece kilometri deasupra capetelor lor, o aşchie de lumină albă orbitoare alerga în lungul axei tubului, strălucind prin fuioarele groase de nori suspendaţi ce pluteau în interior. Imediat după ce au trecut prin perdeaua de presiune, Corrie-Lyn a simţit gravitaţia crescând la aproximativ două treimi din standardul terestru. Asta îi crea impresia vizuală că stă pe fundul unui cilindru în care orice mişca pe acoperişul solid de deasupra ei ar trebui să cadă drept în jos, deşi intelectul său ştia foarte bine că fiecare punct al peisajului arcuit peste ea avea aceeaşi gravitaţie.

Îşi umflă obrajii, în parte din cauza căldurii, în parte din pricina priveliştii de necrezut.

— Şi aceasta este doar ruta de transport?

— Una dintre ele, răspunse Aaron. În cadrul structurii, există şi găuri de vierme scurte şi câteva T-sfere operaţionale. Dar acestea sunt sub controlul speciilor care le-au instalat. Tuburile asigură conexiunea generală între compartimente.

— Mergem pe jos? întrebă neîncrezătoare.

— Nu.

Aaron se uită în sus.

Corrie-Lyn îi urmări privirea şi observă un triunghi întunecat coborând din lumina orbitoare direct spre ei. Pe măsură ce se apropia, văzu că era un fel de aeronavă, de aproximativ douăzeci de metri lungime şi destul de lată, dată fiind linia sa, altfel aerodinamică. Pe aripioarele înguste erau ştanţate litere umane – coduri de înregistrare care nu aveau niciun sens. Picioarele de aterizare se

deschiseră frumos, înainte şi înapoi, iar aparatul de zbor se instală pe iarba dură, sârmoasă. O uşă se deschise la jumătatea burţii bombate. *Niciun malmetal, deci,* medită ea. Nu se vedea niciun fel de motor. Oricare ar fi fost sistemul de propulsie, trebuia să fie ceva similar cu ingrav.

Interiorul cabinei era simplu şi cumva primitiv pentru cineva obişnuit cu capsulele omniprezente ale Confederaţiei. Se scufundă într-un scaun care fusese proiectat doar pentru un corp uman. Coca nu era transparentă, ceea ce o făcu să se simtă dezamăgită, sentiment preluat imediat de Inigo.

— Există alimentare prin senzori, îi spuse el şi îi dădu prin u-amprentă o mică rutină de acces care nu semăna cu niciunul din programele cu care era familiarizată.

— De unde ştii? îl întrebă ea, în timp ce imaginile preluate de camera aeronavei i se desfăşurau în exovedere.

Se ridicau deja rapid, deşi acceleraţia nu era evidentă.

— Monitorizez datele de trafic ale lui Aaron, îi răspunse el pe un ton egal.

După ce s-au înălţat deasupra norilor groşi şi sinuoşi, aeronava a ţâşnit înainte. Viteza o făcu pe Corrie-Lyn să clipească.

— Uau, murmură ea.

— Din câte-mi pot da seama, atingem cam mach douăzeci, spuse Inigo. Chiar şi cu modul în care se îndoaie tubul acesta, poţi ajunge, probabil, de la un capăt al lui Spike la celălalt în câteva ore.

— Unde mergem?

— Compartimentul a fost numit Octoron, răspunse Aaron tăios.

— Cât de departe?

— Durata de zbor de aproximativ trei minute.

Corrie-Lyn îşi dădu ochii peste cap, sperând că mintea ei nu arăta cât de neliniştitoare găsea noua versiune ca-de-maşină a lui Aaron. Deşi acesta, probabil, nu mai avea rutinele de gândire care să se deranjeze cu astfel de nimicuri emoţionale. Când se concentră pe puţinele

impulsuri de gândire din mintea lui, toate erau calme şi reci, astfel încât era dificil chiar şi să le percepi.

Mica lor aeronavă îşi curbă lin traiectoria la jumătatea drumului faţă de lumina axială şi apoi încetini rapid pentru a-şi începe coborârea verticală. Au aterizat aproape de un dom larg şi scund dintr-un material gri-argintiu, cu arcade largi în jurul bazei. Era, evident, un nod de transport. O serie de alte avioane aterizau şi decolau. Oamenii veneau şi plecau dinspre domul de dimensiunea unei catedrale, îmbrăcaţi, ca oricare dintre cetăţenii Lumilor Externe ale Confederaţiei, într-un amestec de stiluri de costume-togă ultramoderne până la costume fanteziste din secolele trecute.

Chiar în centrul domului aerisit era plasată o sferă cu suprafaţa de oglindă aurie. Un sfert din ea era ascuns sub sol. Oamenii intrau şi ieşeau, împingându-se prin peretele ei de parcă acesta n-ar fi avut mai multă substanţă decât o ceaţă. În timp ce se îndrepta spre ea, Corrie-Lyn era conştientă de suspiciunea şi curiozitatea care începeau să emane din minţile din jurul său. Consternarea ei că Inigo, cel puţin, era recunoscut acţiona ca un feedback pozitiv. Mai multe persoane se opriră să privească. Simţi uimirea lor în clipa în care îl recunoşteau. Aceasta era străbătută însă rapid de o nuanţă de mânie şi resentiment.

Chiar înainte de a ajunge la suprafaţa de aur, Aaron îl luă de mână pe Inigo.

— Nu încerca să-mi scapi, îl avertiză el.

— Nu am nicio intenţie s-o fac, răspunse Inigo.

Aaron încă îl ţinea când trecură prin peretele sferei. Corrie-Lyn simţi fluxul de suprafaţă în jurul ei ca o perdea de presiune. Apoi, începu să cadă încet, în timp ce gravitaţia se reducea din nou. Era sumbru în interior. Clusterele ei macrocelulare rulau o rutină de amplificare a vederii care să-i permită să vadă tunelul larg prin care coborau. Era o variantă de jgheab nul-grav, de aproximativ trei sute de metri lungime. Aaron şi Inigo erau la câţiva metri înaintea ei.

Coborârea dură doar un minut. O distorsiune

gravitaţională o cuprinse şi începu să o răstoarne, mişcarea sfârşind prin a o ridica în picioare în capătul îndepărtat al jgheabului. Acesta era acoperit cu o barieră întunecată identică cu cea de la celălalt capăt. Când trecu prin ea, simţi că o furnică pielea.

Punctul de ieşire: plaza.

Activ>câmp de forţă integral – gradul-trei

Activ> scanare de câmp biononică – nivelul doi. Raport de scanare: plaza – o sută şaptezeci şi opt virgulă trei metri în diametru. Trei drumuri de acces principale, cinci străzi secundare. Populaţie imediată optzeci şi şapte adulţi umani, subdiviziune cincizeci şi trei Înalţi; nouăsprezece copii sub doisprezece ani. Nu sunt forme de viaţă extraterestre. Clădirile din jur înălţime medie de douăzeci şi cinci de metri, compoziţie faţadă oţel de înaltă puritate. Alimentarea internă cu energie electrică o sută douăzeci de volţi; reţea de comunicaţii de rată înaltă. Transport vizibil: biciclete. Fluctuaţia gravatonică indică şapte unităţi de propulsie ingrav operaţionale pe o rază de trei kilometri.

Evaluare preliminară: mediu sigur. Nicio ameninţare pentru subiect alfa. Subiect alfa reţinut de prindere fizică; menţin starea de reţinere.

Începerea misiunii primare: Determină locaţia lui Oswald Fernandez Isaacs. Patru opţiuni.

Iniţiere opţiunea unu: întreabă.

— Tu.

Cetăţean Octoron unu: bărbat, înălţimea unu virgulă şapte doi centimetri; funcţionalitate biononică moderată: — Da?

— Unde se află Oswald Fernandez Isaacs?

Cetăţean Octoron unu: — Cine? Hei, nu eşti Inigo?

Subiect alfa: — Da, mă tem că da.

Cetăţean Octoron unu: — Nenorocitule. Ticălos egoist şi prost. Ce faci aici?

Subiect alfa: — Ascultă, îmi pare rău. E o situaţie

complicată. Te rog, răspunde la întrebare. Trebuie să-l găsim pe Ozzie.

Cetăţean Octoron unu: — Hei, de ce nu-ţi pot simţi gândurile?

Subiect alfa: — Irelevant. Ştii unde este Isaacs?

Cetăţean Octoron unu: — Eşti cu Inigo? Du-te dracului.

Scanare > Cetăţean Octoron unu alterare a funcţiilor de câmp biononice. Temperatura pielii în creştere, ritmul cardiac în creştere, contracţie musculară, adrenalină ridicată. Analiza: posibilă agresiune.

Ameninţare.

Răspuns.

Activează > Câmp biononic de arme.

Armat > Puls disruptor. Ţintă: secţiune mediană Cetăţean Octoron unu. Foc.

Nivelul de sunet extern în creştere. Ţipăt uman.

Subiect beta: — Oh, mare Madona! L-ai omorât.

— Am neutralizat ameninţarea.

— Ameninţare? Care dracului ameninţare, monstrule?

Misiunea principală: opţiunea unu eşuată. Du-te la opţiunea a doua.

— Tu.

Cetăţean Octoron doi: femeie, unu virgulă cinci opt centimetri, zero biononice, secvenţă macrocelulară Advancer completă. Fuge.

Capturează.

— Tu.

Cetăţean Octoron doi: — Ce? Nu am făcut nimic. Dă-mi drumul. Ajutor! Ajutor!

Subiect beta: — Pune-o jos, nemernicule.

— Oswald Fernandez Isaacs este rezident în Spike? Cetăţean Octoron doi, niciun răspuns.

Opţiunea doi, al doilea nivel.

Cetăţean Octoron doi: strigăt incoerent.

— Oswald Fernandez Isaacs este rezident în Spike?

Cetăţean Octoron doi: — Da, da, e aici. O, la naiba, doare. Încetează, te rog. Te rog.

Subiect beta: — Dă-i drumul.

Subiect alfa: — Opreşte-te acum.

Raport de scanare: douăzeci şi trei de fiinţe omeneşti Înalte care activează câmpuri biononice de nivel înalt. Se apropie. Schimburi de date interpersoane în creştere.

Ameninţare iminentă.

Răspuns gradul unu la situaţie de înconjurare ostilă.

— Stop, acum, sau o ucid.

Subiect beta: — Nu vă apropiaţi. Înapoi. Maniacul vorbeşte serios. Vă rog, nu vă apropiaţi.

— Unde este Oswald Fernandez Isaacs?

Cetăţean Octoron doi: — Nu ştiu. Te rog.

— Cine ştie unde este Isaacs?

Trei cetăţeni Octoron, simultan: — Dă-i drumul.

Recepţie scanare opt senzori ţintă în curs de fixare.

— Dacă nu este adus la mine, o voi ucide.

Subiect alfa: — Încetează. Lasă-mă să vorbesc cu ei.

— Nu.

Ameninţare de încercuire ridicată la gradul cinci.

Răspuns. Selectare ţintă aleatorie doisprezece cetăţeni, trei clădiri.

Armat > Puls disruptor. Tip de foc secvenţial.

Armat > Fascicul de ioni. Tip de foc secvenţial.

Scanare > Nivelul > cinci penetrare de succes în nor de moloz şi ionizare atmosferică. Ameninţare imediată zero.

Nivel de sunet înconjurător ridicat.

Fiinţe omeneşti din plaza în retragere. Victime cincisprezece. Decese cinci.

Cetăţean Octoron doi se zbate. Necooperant.

Misiunea principală: opţiunea a doua eşec. Du-te la opţiunea trei.

U-amprenta descarcă anunţ difuzat general în reţeaua de comunicare locală.

— Acesta este un mesaj deschis pentru Oswald Fernandez Isaacs. Nu intenţionez să-ţi fac niciun rău. Este imperativ să mă contactezi, îl am pe Inigo cu mine. Împreună puteţi rezolva catastrofa Golului.

Subiect beta: — Oh, asta ar trebui să fie suficient, idiotule. Dacă aş fi eu, m-aş grăbi să te contactez. Nivel de voce ridicat / stare isterică.

— Păstrează tăcerea.

Subiect alfa: — Aaron, lucrul ăsta trebuie să înceteze. Înţelegi, îţi distrugi propria misiune.

Analiză. Cerere respinsă.

— Ştiu ce am de făcut. Nu interveni.

Subiect alfa: — Nu ştii. Ai de-a face cu oameni. Ai nevoie de o componentă emoţională în raţionamentul tău. Iar tu nu o mai ai.

— Acest mediu este ostil faţă de rutinele mele bazate pe emoţie, îmi corodează raţionalitatea. Nu pot fi permise.

Subiect beta: — Oh, rahat! Rahat, ce ne facem?

Subiect alfa: — Nu ştiu.

Alertă > T-sferă se instalează în Octoron. Apariţia a unsprezece obiecte – distanţa cincizeci de metri. Scanare > Nivel opt > Intruşi identificaţi: adulţi tristadiu Chikoya îmbrăcaţi în armuri. Hardware de arme multiple ataşat. Câmpuri de forţă active.

Nivelul de sunet înconjurător în creştere – ţipete umane.

Subiect beta: — Mare Madona, ce sunt ăştia?

Chikoya unu: — Tu eşti acel mesia uman.

Analiză: cum de au ştiut asta şi cum au localizat Subiect alfa atât de repede? Timpul scurs de la aterizare şaptesprezece minute.

Subiect alfa: — Da, sunt Inigo.

Analiza situaţiei. Chikoya angajează manevră de desfăşurare. Avantaj tactic înalt în încercuire de succes.

Probabilitatea de a proteja subiecţii alfa şi beta de armele de foc Chikoya sincronizate: minimă. Opţiunea unu: îndepărtare subiect beta. Chikoya unu: — Ai iniţiat o fază de devorare în Gol.

Subiect alfa: — Nu am mai fost în contact cu Edeard de peste un secol şi jumătate.

Chikoya unu: — Tu ai iniţiat contactul. Tu eşti responsabil. Tu trebuie să-l opreşti.

— Toate activităţile Golului vor fi terminate. Ne vom ocupa de asta. Acum, părăsiţi Octoron. Chikoya unu: — Mesia, vei veni cu noi. Ameninţarea ta asupra galaxiei trebuie să înceteze. Vino acum.

— Nu este permis. Plecaţi şi tu, şi ai tăi din acest loc.

Chikoya unu: — Mesia vine cu noi.

— Inigo, ridică-ţi câmpul de forţă la setarea maximă.

Subiect alfa: — Dar Corrie-Lyn? Luate-ar dracu', e complet expusă aici.

Subiect beta: — Ce se întâmplă? Inigo, nu te duce cu ăştia, te rog.

Aaron, trebuie să…

Alertă > Activare arme Chikoya. Achiziţie ţinte multiple.

Armat > Puls disruptor. Foc secvenţial.

Armat > Lasere cu neutroni. Foc secvenţial.

Contramăsuri electronice. Angajează. Putere maximă.

Armat > Microcinetică. Achiziţie ţintă smart. Autorizare foc liber.

Încetarea focului.

Scanare > Retragere Chikoya activă din zona imediată. Redesfăşurare. > Urmărire.

Situaţia tactică curentă slabă. Mutare. De însoţit subiect alfa.

Subiect alfa deţine subiect beta, câmp de forţă extins pentru a o proteja.

— Dă-i drumul.

Subiect alfa: — Du-te dracului.
Scanare.
Mutare în Clădirea-A. Utilizez acoperirea pe care o oferă.
— Vino cu mine.
În mişcare. Subiect alfa, subiect beta, însoţesc.
Alertă > Achiziţie ţinte multiple.
Cea mai bună locaţie tactică: în picioare în uşa Clădirii-A.
Armat > Puls disruptor. Foc secvenţial.
Armat > Lasere cu neutroni. Foc secvenţial.
Armat > Raze de ioni. Foc secvenţial.
Armat > Microcinetică. Achiziţie ţintă smart. Autorizare foc liber.
Armat > Detector Ariel mine camuflate. Profilul Chikoya încărcat. Distribui.
Alertă > Apariţie prin teleportare, optsprezece Chikoya în armuri.
— Nu putem ieşi. Ei ştiu că eşti aici.
Încetarea focului.
Subiect alfa (strigând): — Spune-mi ceva ce nu ştiu.
Uşă ieşire. Impactul armelor de foc slăbeşte structura Clădirii-A.
— Pe aici.
Adoptă strategie de ieşire.
Scanare > cartografiere planul Clădirii-A. Cale de ieşire confirmată. U-amprenta instalată în reţeaua de comunicare locală, infiltrare capsule de transport adiacente.
Alertă > Chikoya accesează Clădirea-A.
Achiziţie ţintă punctele de încărcare structurală Clădirea-B.
Armat > Puls disruptor. Foc.
Câmp de forţă integral consolidat pentru a rezista colapsului parţial al Clădirii-A. Izbucnire incendiu. Scanare prin fum. Trei Chikoya dezactivaţi. Subiect alfa: — Unde mergem?

— Trebuie să părăsim zona imediată. Opreşte-ţi câmpul de forţă.

Subiect alfa: — Ce? În numele Madonei, glumeşti probabil.

— Negativ. Îţi urmăresc prezenţa prin efectul de telepatie, este omniprezent şi te lasă expus oriunde te afli.

Subiect alfa: — Şi?

— Opreşte-ţi câmpul de forţă. Te voi face inconştient. Dacă nu gândeşti, gândurile tale nu ne pot trăda locaţia.

Subiect beta: — Inigo! Nu! O să ne omoare pe amândoi. O s-o facă, doar asta ştie să facă.

— Mort nu-mi eşti de niciun folos.

Alertă > Achiziţie ţintă: Clădirea-C pe acoperiş.

Armat > Microcinetică suprimarea baraj. Foc.

Ţintă eliminată.

Subiect alfa: — Dar nu pot opri Golul dacă sunt inconştient.

— Când îl găsesc pe Isaacs, voi insista să oprească efectul telepatic. Atunci, nimeni nu va fi în măsură să te găsească.

Subiect alfa: — Oh, dulce Madona.

Subiect beta: — Nu, nu, nu.

Subiect alfa: — Ai grijă şi de Corrie-Lyn.

— Voi avea.

Alertă > Nouă Chikoya desfăşurare în formaţiune de tragere.

Subiect alfa: — Aaron, ce a mai rămas din tine cel real, trebuie să-mi promiţi.

Capsula de ieşire se apropie. Zona de aterizare desemnată pentru u-amprentă. Trei capsule momeală în drum – limitatoare de siguranţă dezactivate.

— Te poţi baza pe mine.

Subiect alfa: — Bine atunci.

Subiect beta: — Nu! Inigo, nu, te rog.

Scanare de confirmare, câmp de forţă subiect alfa

dezactivat. Achiziţie ţintă.

Armat > Microcinetică, modul de lezare minimă a ţesuturilor selectat, vârf neurosedativ încărcat. Foc.

Subiect beta: — Nu! Oh, Madona, l-ai ucis. Pleacă de lângă mine. Pleacă, monstrule.

Subiect beta încercare de a fugi. Achiziţie ţintă.

Armat > Microcinetică, modul de lezare minimă a ţesuturilor selectat, vârf neurosedativ încărcat. Foc.

Alertă > Cinci Chikoya se apropie, formaţiune de asalt deschis. Achiziţie ţinte multiple.

Armat > Puls disruptor. Putere maximă. Foc secvenţial.

Actualizare u-amprentă: aterizare capsulă de ieşire în spatele Clădirii-D.

Armat > Lasere cu neutroni. Putere maximă. Foc secvenţial.

Actualizare u-amprentă: capsule momeală pe vector de coliziune. Mach opt.

Accelerare.

Armat > Microcinetică. Focoase explozive ranforsate. Autorizare de foc liber.

Armat > Detector Ariel mine camuflate. Profilul Chikoya încărcat. Distribui.

Alertă > Noi obiective.

Foc.

Foc.

Foc.

Biononicele Curierului executau o ultimă scanare asupra ciudatului vortex molecular-activ şi a modului în care acesta torcea în jos, prin câmpurile cuantice. Era, cu siguranţă, o piesă interesantă de tehnologie de superfizică, dar nu avea nicio idee ce funcţie ar putea avea, de fapt, deşi suspecta că era vorba de un experiment elaborat. Orice ar fi fost, era aproape sigur că nu era mecanismul de elevare.

U-amprenta îi deschise un link către Gore.

— Eşec, raportă el.

— Da, şi eu.
— Ies afară.
Era puţină lumină în peştera mare, doar câteva spoturi albastre reci plasate sus, între multitudinea de stalagmite de optzeci de metri de deasupra capului său. Partea de jos a cavernei, cam până la un sfert din înălţime, fusese tăiată şi netezită, lăsând formaţiunile de rocă naturale deasupra. Chiar şi în urmă cu două mii de ani şi jumătate, când fusese amenajată de Anominii avansaţi, peştera n-ar fi putut fi un loc foarte practic. Dar asta era cu Anominii, totul trebuia să aibă un aspect estetic.
Apa picura din fisurile adânci şi pe la capătul stalagmitelor, creând de-a lungul zidurilor aspre dâre lungi ca nişte alge urât mirositoare. Canalele de scurgere se înfundaseră, făcând bălţile să se răspândească pe podea. Vortexul funcţiona în continuare indiferent. Umezeala şi aerul tulbure nu îi vor afecta niciodată compoziţia sau funcţia.
În timp ce refăcea drumul înapoi la suprafaţă, prin pasajul lung şi întortocheat, Curierul era nedumerit de lipsa oricărui sistem de comunicare conectat la vortex. Dacă era un experiment, cu siguranţă ar fi trebuit să-i fie monitorizate rezultatele. Acelaşi lucru era valabil şi pentru un sistem de control. *Sau poate-mi scapă ceva,* gândi obosit. *Poate că există o reţea ultrasofisticată care acoperă întreaga planetă şi pe care scanările biononice sunt pur şi simplu prea primitive pentru a o descoperi.* Se agăţa de un fir de pai şi o ştia. Senzorii de pe *Last Throw* erau buni. Detectaseră pe planetă o sută douăzeci şi patru de dispozitive avansate încă funcţionale, dintre care vortexul era al unsprezecelea examinat. Dacă ar fi existat vreun fel de web care să le coreleze, senzorii lui *Last Throw* l-ar fi dezvăluit.
Un sfert de oră mai târziu, Curierul ieşea în lumina soarelui de seară. Cumulo-nimbus înalţi se grăbeau pe cerul din ce în ce mai întunecat, stropiţi într-un roz-auriu palid de soarele care apunea. Din poziţia lui, aflată sus pe peretele unui platou, peisajul se vedea întinzându-se până departe

spre sud-est, unde marginile cele mai îndepărtate i se colorau deja în negru. Câteva râuri trasau fire argintii strălucitoare prin movul şi verdele de jad al vegetaţiei. Venea apoi oraşul de la est, mai mare şi mai impunător decât oricare dintre cele de pe Pământ, chiar şi în perioadele de vârf ale exploziilor demografice. O pădure de turnuri înalte se întindea în aer pe distanţă de un kilometru şi jumătate. Sfere elaborate acoperite cu ţepi şi piramide ondulate umpleau pământul între turlele avântate ca nişte dealuri la baza munţilor. Luminile străluceau încă prin ferestrele şi arcadele deschise, în timp ce dispozitivele de întreţinere menţineau oraşul perfect pregătit pentru a fi ocupat.

Acesta însă era complet lipsit de locuitori, lucru pe care el îl găsea ciudat de trist, ca pe un îndrăgostit respins cu dispreţ. Anominii rămaşi aleseseră să trăiască în satele şi fermele lor, afară, pe pământurile deschise. Putea vedea chiar câteva dintre micile lor aşezări în mijlocul peisajului întunecat, pâlpâind lumini portocalii ce se intensificau pe măsură ce focurile de noapte erau aprinse. Nu înţelesese niciodată filosofia aceasta, să trăiască în umbra unei civilizaţii trecute, ştiind că în orice moment se puteau muta pur şi simplu în turnurile gigantice, trăind o viaţă de lux de neegalat şi punându-şi mintea din nou la încercare. În loc de asta, respingeau orice formă de tehnologie ce trecea dincolo de căruţele trase de animale de muncă şi de pluguri şi îşi umpleau zilele arând câmpurile şi construind cabane.

Last Throw veni săgetând peste munţii din spatele lui, oprindu-se plutind la câţiva centimetri deasupra echivalentului de iarbă suculentă. Alunecă în sus, în sas.

— Asta nu ne va duce nicăieri prea curând, mormăi Gore când Curierul ajunse în cabina principală.

— Este procedura ta. Ce altceva mai avem? Nu sunt prea multe lucruri de genul ăsta de examinat.

— Toate sunt la scară mică. Trebuie să căutăm ceva mare.

— Nu ştim asta, aminteşte-ţi, îl mustră Curierul instalându-se într-un scaun adânc capitonat cu piele. Pur şi

simplu nu ştim ce este. Vortexul pe care l-am examinat. Trebuie să fi fost legat de mecanismul de elevaţie.

— Cum? se răsti Gore.

— Cred că a fost un fel de experiment de sondare a structurii cuantice locale. Tipul acesta de cunoaştere le putea servi doar la a deveni postfizici, cu siguranţă.

— Nu-mi spune Tanţa.

— Ce!?

Gore îşi trecu mâna peste frunte.

— Da. Corect. Mă rog.

Curierul era uşor nedumerit de lipsa de concentrare a lui Gore. Nu-i stătea deloc în fire.

— În regulă. Mă gândeam că trebuie să existe un fel de web şi nişte baze de date în oraşe.

— Există. Nu se pot accesa.

— De ce nu?

— IA-urile sunt sentienţi. Nu vor permite nicio căutare de informaţii.

— Asta-i o prostie.

— Din punctul nostru de vedere, dar şi ele sunt la fel ca borderguarzii, care păstrează sfinţenia planetei-mamă. IA-urile ţin informaţiile Anominilor în siguranţă.

— De ce?

— Pentru că asta e ceea ce fac Anominii, asta sunt ei. Au dreptul de a proteja ceea ce au construit la fel ca oricine altcineva.

— Dar noi nu am deteriora…

— Ştiu! mârâi Gore. Ştiu, fir-ar al naibii, ştiu foarte bine. Trebuie să ne descurcăm altfel. Şi să te ascult pe tine stând acolo şi văicărindu-te douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână, nu-mi este de niciun nenorocit de ajutor, la nimic! Iisuse, ar fi trebuit să trăiesc o amărâtă de viaţă normală de secol douăzeci şi unu şi să fi murit tot aşa. De ce naiba mă omor să vă ajut pe voi, supraoamenii idioţi? Cu siguranţă nu pentru recunoştinţă.

Curierul abia îşi opri falca să cadă şi să se uite cu gura căscată la omul cu pielea de aur care stătea în scaunul lui antic ca o scoică portocalie. Era pe punctul de a întreba

care era problema, apoi înţelese.

— Va ieşi din suspensie în curând, spuse el cu simpatie.

Gore mormăi, împingându-se şi mai adânc în pernele scaunului.

— Trebuia să fi fost acolo de acum.

— Nu ştim. În Gol, chiar nu ştim. Fluxul temporal nu este uniform.

— Poate.

— Cuiburile de confluenţă funcţionează. O să viseze Makkathranul pentru tine, va fi acolo.

— Şi-o să ne ajute cât un rahat, dacă nu descoperim mecanismul.

— Ştiu. Şi după ce-l găsim, va trebui să ne ocupăm şi de Marius.

Curierul fusese destul de tulburat, când senzorii le arătaseră că Marius reuşise să treacă de borderguarzi. După ce ajunsese în interiorul centurii de comete, nava agentului Acceleratorilor căzuse imediat înapoi în modul camuflaj. Acum îi pândea din mijlocul norului de resturi orbitale de deasupra lumii Anomine, privindu-i cum străbăteau încoace şi-ncolo planeta. Nu-i va lua mult să-şi dea seama ce făceau.

— Ha. Căcăciosul ăla. Putem să-l luăm când vrem.

— Nu ştim sigur.

— Ar fi nevoie de unul mai inteligent şi mai dur decât el ca să mă prindă, chiar şi cu fundul atârnat afară.

Curierul clătină din cap. Nu putea decide care era mai rea, atitudinea asta macho sau nesiguranţa.

— Ei bine, să sperăm că nu se va ajunge la aşa ceva.

— Oh, da. Iluziile, asta e ceea ce ţine universul în mers.

Curierul gemu şi renunţă.

Buzele de aur ale lui Gore se desfăcură într-un zâmbet mic.

— Echipele Marinei nu prea au presat IA-urile.

— Îhâm, spuse Curierul precaut.

— Avem încă o sută sau cam aşa ceva din chestiile astea supertehnice de examinat, corect? Aşa că nu va dura mai mult de patru sau cinci zile, dacă ne grăbim.

— Da, sună corect.

— Apoi, o facem. Dacă nu obţinem nimic, trecem la planul B.

— Care este?

— Ştiai că de fapt l-am cunoscut pe Ozzie?

— Nu, dar nu mă surprinde. Aţi fost contemporani.

— Ozzie are la activ două dintre cele mai mari furturi din istoria omenirii.

— Două? Ştiam că au existat unele dispute cu Nigel pentru că a luat-o pe *Charybdis.*

— Dispute? Iisuse! Nu vă mai învaţă nimeni pe voi, oamenii, istorie în ziua de azi? Nigel aproape că l-a omorât, şi nu este o metaforă.

Curierul ignoră scăparea cu „voi, oamenii”. După două săptămâni de captivitate în cabina lui *Last Throw* împreună cu Gore, ăsta era aproape un compliment.

— Deci, care a fost prima crimă?

Gore zâmbi.

— Marele jaf prin gaura de vierme. Ticălosul ăla deştept a curăţat cazinourile din Vegas şi nimeni nu a ştiut vreodată că a fost el. Nu până după Război, când i-a scăpat chestia asta lui Orion. Îţi poţi imagina?

— Nu, chiar nu pot.

— Ei bine, fiule, noi doi vom fura cunoaşterea unei întregi specii. Dacă de aşa ceva este nevoie pentru a găsi nenorocitul ăla de mecanism, atunci asta vom face. Şi atunci, nimeni nu-şi va mai aminti legenda lui Ozzie, aşa că să-l ia dracu’.

Oricum n-am ştiut-o, se plânse Curierul în tăcere. Nu avea nicio idee cum plănuia Gore să eludeze IA-urile Anomine, dar bănuia că nu va fi o metodă discretă.

Al treizeci şi treilea vis al lui Inigo

— Putem vizita orice loc de pe lumea ta în care am simţi că cei care sunt împliniţi se adună, gata de a se lăsa îndrumaţi de noi către Inimă, răspunse Lordul Cerului la întrebarea lui Edeard.

— Deci, turnurile din acest oraş, unde ai venit astăzi, nu joacă niciun rol în îndrumare?

— Cei care au locuit această lume înaintea voastră le-au construit pentru a-şi lua rămas-bun. Se află acolo unde veneam înainte, aşa că sunt în locul unde venim acum. Voi le folosiţi aşa cum au făcut-o şi ei.

— Atunci, vă putem chema să ne luaţi de oriunde?

— Desigur. Rudele mele le spun bun venit tuturor celor care au ajuns la împlinire. Acesta este scopul nostru.

Edeard continua să viseze acel eveniment crucial mereu şi mereu. Era unul dintre puţinele vise naturale pe care le avusese vreodată. Deşi chiar şi acesta păli după câţiva ani – în intervalul său de timp personal.

De opt zile, în fiecare dimineaţă, cei doi Lorzi ai Cerului erau vizibili la orizont, deplasându-se încet în panteonul de nebuloase ale Golului, apropiindu-se de Querencia. Edeard se afla pe cel mai înalt balcon din Palatul Orchard privind cerul palid. O briză rece sufla din largul Mării Lyot. Dacă-şi întindea foarte tare televederea, putea simţi gândurile calme ale creaturilor masive.

Doi, când de fiecare dată până acum fuseseră patru. De ce? De ce ar trebui să fie aşa? Întregul oraş este o societate unificată. De data asta, m-am asigurat că am obţinut cu toţii mulţumirea în noi. Asta ne face mai buni. Deci, de ce au venit doar doi?

Nu-i plăcea cât de mult îl deranja asta. Chiar şi în urmă cu două timpuri, când Marele Turn al Îndrumării din Oberford era în construcţie, iar întreaga economie era în cădere, de parcă însuşi Honious îşi instalase regatul de

balamuc pe Querencia, chiar şi atunci veniseră patru Lorzi ai Cerului. Era la începutul toamnei în al cincilea an după moartea lui Finitan. Una dintre puţinele constante care legau încercările sale de a schimba lumea în bine.

La naiba, veniţi patru întotdeauna!

Briza i se juca pe pielea dezgolită, în timp ce-şi freca mâinile, ignorând frigul. Cele două stele străvezii erau încă prea departe pentru a le putea vorbi direct. Dar când vor ajunge suficient de aproape, va întreba. Da, aşa o să facă.

Sus de tot, deasupra străzilor compacte şi a acoperişurilor ascuţite şi albastre din Jeavons, o pereche de ge-vulturi pluteau alene pe curenţii ascendenţi. Nu erau dintre cei cu care era familiarizat, iar zborul lung şi în cercuri însemna că unul dintre ei era întotdeauna întors spre palat. Se încruntă, dar rezistă tentaţiei de a-i trage de pe cer. Cineva era interesat de el. Nimic nou. Deşi niciuna dintre provinciile independente nu era o ameninţare directă pentru Makkathran. *Din câte ştiu eu. Poate că sunt doar speriaţi şi doresc să mă spioneze pentru a-şi satisface paranoia.* Cunoscând provinciile şi problemele pe care le cauzaseră de această dată, nu l-ar surprinde. Dar totuşi, obrăznicia! Să-l supravegheze pe Mergătorul-pe-Apă, primarul absolut al Makkathranului, în cetatea lui. Asta cerea ceva curaj. Ceea ce, în sine, reducea posibilităţile la trei provincii – sau, mai degrabă, la guvernatorii acestora: Mallux din Obershire, Kiborne din Plaxshire sau, mai probabil, Devroul din Licshills. Da, oricare dintre ei ar putea îndrăzni. Toţi încercau să se proclame unificatori, pentru a rivaliza cu el. Toţi acerbi în independenţa lor. Lacomi în dorinţa de a-şi absorbi vecinii. Exact opus felului în care ar trebui să fie lumea, al felului în care încerca el s-o facă.

Se întoarse în dormitor. Lui Kanseen îi plăcuseră întotdeauna camerele imense din Palatul Orchard. Aşa ar trebui să fie toate clădirile oraşului, pretindea ea, un amestec de arhitectură veche a Makkathranului şi adaptări umane mai practice. Petrecuseră doi ani plăcuţi împreună. Deşi adevărul era că, după acreala crescândă a lui Kristabel, oricine altcineva ar fi fost o uşurare. Dar, în

paralel cu destrămarea propriei lui căsnicii, Macsen devenise de nesuportat pentru Kanseen, astfel încât fusese aproape inevitabil ca ei doi să sfârşească împreună.

Din momentul în care se mutase din conacul Sampalok, căderea lui Macsen continuase într-un ritm care chiar îl întristase pe Edeard. Nu că ar fi putut face ceva să-l ajute – nu încă. Macsen se izolase de toată lumea, de vechii lui prieteni, de copiii săi, de aliaţii politici, de oricine ar fi putut sta între el şi mâncare şi băutură şi autocompătimirea lui mizerabilă. De asemenea, respinsese complet unificarea realizată de Edeard. Solidaritatea tot mai mare a oraşului nu era pentru el. Nu-şi dorea o familie extinsă a cărei minte deschisă să empatizeze şi să aibă grijă de el şi să-l ajute să-şi recapete demnitatea şi scopul în viaţă.

În urmă cu trei săptămâni, când Edeard îl văzuse ultima dată pe fostul Maestru al Sampalokului, acesta făcuse o figură lamentabilă. Locuia singur într-o cameră murdară din Cobara, cheltuindu-şi banii în tavernele din apropiere ale căror puncte forte erau berea ieftină şi mâncarea şi mai ieftină. Reacţia lui la intruziunea sa fusese o diatribă vicios de personală care durase timp de aproape o oră înainte de a se dilua, în sfârşit, într-un soi de bălmăjeală, în clipa în care cădea într-un somn de om beat.

Edeard se retrăsese apoi, simţindu-se, în egală măsură, vinovat şi furios. Macsen era unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi. Ar fi trebuit să fie în stare să facă ceva. Cu toate acestea, dispreţuia modul în care Macsen se delăsase şi cedase la ce spirite născute în Honious l-or fi posedând acum. Era mai puternic de atât, Edeard ştia. Dar Macsen, în starea sa generată de alcool şi kestric, îl acuza pe Edeard pentru modul în care viaţa lui se prăbuşise în prăpastie. Iar în centrul acuzelor era unificarea. Edeard ştia că încrederea şi înţelegerea pe care le adusese în Makkathran erau adevărata cale înainte. Nu se putea opri acum, nu pentru o singură persoană, indiferent de cât de mult însemnase prietenia lor.

Relaţia dintre el şi Kanseen nu-l ajutase deloc pe Macsen. Acesta fusese modul cel mai personal de a-şi răni prietenul

din câte puteau exista. Făcuse imposibilă orice reconciliere acum, Edeard ştia asta. Nicio înmuiere de ultim minut, nicio lăsare deoparte a mândriei din partea niciunuia dintre ei. Şi astfel, triumful lui în unificarea oraşului venea cu preţul pierderii prietenului său. Şi, dacă nu era atent, chiar cu cel al sufletului acestuia, pentru că, în final, ce Lord al Cerului ar conduce vreodată sufletul amărât şi neîmplinit al lui Macsen către Inimă? Ştia că nu avea de ales. Fiecare zi, acum, era doar o amânare a inevitabilului. Curând, va trebui să aplice o dominaţie subtilă, să-l ghideze uşor pe Macsen înapoi în îmbrăţişarea celor care l-au iubit.

Edeard păşi spre patul larg, circular, şi dădu la o parte perdelele străvezii ale baldachinului. Un spot ceţos, din tavan, radia o lumină caldă de cupru peste salteaua moale, lumina slabă fiind exact cât trebuia pentru a-i revela conturul corpului, în timp ce dormea. Cearceaful îi alunecase de pe umeri, expunându-i pielea ce strălucea încă de la uleiurile cu care cele două fete tinere o masaseră la începutul serii. Era un divertisment plăcut, cu care se delecta, în diverse variante, în majoritatea nopţilor acum. Dovadă, dacă mai avea nevoie de vreuna, că oraşul era pe drumul cel bun, oferind împlinire pentru toată lumea. Nimeni nu mai cenzura, nimeni nu mai critica, nu se mai certa şi nu se mai plângea. Cooperau şi se ajutau reciproc pentru a reuşi în eforturile lor individuale. El le adusese eliberarea de ei înşişi, calea sigură spre felul de împlinire pe care îl căutau Lorzii Cerului. Edeard se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Hilitte se foi, întinzându-se cu o graţie indolentă. Nu era încă pe deplin trează, dar îi zâmbi când îl văzu.

— Cât e ceasul? mormăi ea.

— E devreme.

— Bietul Edeard, nu ai putut dormi?

Gândurile i se adunau, atinse de o nuanţă de îngrijorare reală.

— Sunt lucruri pentru care îmi fac griji, recunoscu el cu mintea şi cu vocea. *Onestitate unul faţă de celălalt, asta era cheia pentru unitatea adevărată.*

— Chiar şi acum? Asta-i greşit. Şi atât de nedrept, îşi ridică braţele, încolăcindu-i-le în jurul gâtului. Hai să ne gândim la altceva de care să te ocupi.

Pentru o secundă, se opuse, apoi îi îngădui să-l tragă în jos astfel încât să se poată pierde în deliciile fizice simple şi să uite totul despre provinciile rebele, şi despre Macsen, şi despre alţii care luptau împotriva unităţii oraşului. Pentru o vreme, cel puţin.

Deloc surprinzător, Edeard nu se mai trezi decât după ce soarele ajunsese bine deasupra orizontului. Se scăldă împreună cu Hilitte în piscina ovală din baie, în care apa curgea gâlgâind de-a lungul unui jgheab ridicat pe care îl concepuse, astfel încât să semene cu un mic izvor. Acesta funcţiona şi ca un duş, împrăştiind apa peste ei dintr-o umflătură ieşită din tavan atunci când i-o cereau. De când se mutase în încăperile din palat, după alegeri, făcuse modificări astfel încât să poată avea orice fel de duş, de la un jet puternic la o ceaţă fină. Se tolăni într-un scaun sculptat într-o parte a piscinei, uitându-se cum Hilitte se clătea sub ploaia rapidă de picături, întinzându-se şi răsucindu-se în mod deliberat, pentru ca el să-i poată aprecia silueta suplă. Ceea ce şi făcea, dar… Kanseen se bucurase de noul duş îmbunătăţit, îşi aminti el cu o urmă de melancolie. Nu asta fusese problema care intervenise, în cele din urmă, între ei. Nu gândeau la fel despre unificarea Makkathranului. Despre cum voia el să procedeze cu privire la crearea unei atmosfere de încredere, despre cum voia să utilizeze familia şi susţinătorii politici şi pe cei care căutau cu nerăbdare patronajul Mergătorului-pe-Apă pentru a încheia alianţe numeroase, pentru a însămânţa cartierele cu grupurile de unitate, astfel încât rezultatul să fie inevitabil. Ea nu fusese niciodată pe deplin de acord cu conceptul, pe care îl considerase ca pe o ramură a dominaţiei.

Ce nu înţelesese Kanseen, iar el nu i-ar fi putut explica niciodată, era felul atât de greşit în care evoluase, în două rânduri, abordarea aceea frumoasă, deschisă şi onestă. Cu

un timp în urmă, după tot dezastrul cu Turnul Oberford, metoda de includere pe care el o concepuse cu atât de multă grijă, după modelul experienţei lui oribile cu cuibul, şi o oferise în mod liber, astfel încât toţi cei de pe Querencia să poată trăi ca unul, fusese deformată şi subminată de nemulţumiţii din generaţia emergentă cu psihicuri puternice (şi de Ranalee, desigur) care construiseră noi mici versiuni ale cuibului în jurul lor înşişi, ceea ce era aproape o reluare a timpului lui Tathal. Urmaseră lupte amare, basculând lumea din nou în haos şi durere, nelăsându-i nicio alegere, de data aceasta, decât să lanseze unificarea într-un mod care să facă ca guvernarea lui să fie extrem de importantă. Restricţionarea disidenţei era un preţ mic de plătit pentru o astfel de realizare. Chiar şi acum, psihici puternici din opt provincii reuşiseră să submineze darul, declarându-şi independenţa faţă de guvernarea benignă a Makkathranului – imperiul ameninţător al Mergătorului-pe-Apă, cum îl numeau ei. Propriile lor mici fiefuri meschine puteau fi numite cu greu centre de iluminare. Medita încă la cum şi dacă ar trebui să acţioneze împotriva lor. La fel ca şi cuibul iniţial, nu permiteau nimănui să plece din proprie voinţă.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? întrebă Hilitte îngrijorată.

— Sunt bine.

Ea luă o poză senzuală sub duş.

— Vrei să aduc fetele înăuntru să mă ajute să mă spăl aici dedesubt?

— Am făcut-o destul noaptea trecută şi o vom face din nou în seara asta. O să iau micul dejun acum.

Ieşi din baie şi înhăţă un prosop mare cu mâna a treia. În spatele lui, Hilitte se bosumflă un pic şi ordonă duşului să se oprească.

Asta era problema cu ea, îşi dădu el seama, era într-adevăr prea tânără pentru a fi altceva decât o companie în pat. Nu putea vorbi cu ea despre orice, nu puteau schimba idei, sau dezbate probleme, nu se puteau lăsa în voia amintirilor. Nu merseseră niciodată împreună la Operă şi se

plictisise rapid de numeroasele cine oficiale la care era invitat în mod constant – atât de tare, încât, în ultimul timp, arareori mai participa la vreuna, ceea ce era la fel de bine. Dar avea o minte delicios de murdară şi o lipsă totală de inhibiţie. După ce fusese căsătorit atât de mult timp, totul venea ca un fel de revelaţie. Oricât de nedrept era faţă de Kristabel, gimnastica de dormitor a lui Hilitte îi oferea o modalitate grozavă de a nu se mai gândi la problemele zilei.

Ceea ce o face mai convenabilă decât o vizită la Casa cu Petale Albastre. Nu neapărat şi mai ieftină, totuşi.

Au luat micul dejun în sufrageria uriaşă cu acoperişul său lung ce arăta veşnic aceleaşi imagini portocaliu intens ale coronei soarelui văzute dintr-un punct de observare de pe orbita fără sfârşit, aflată la un milion şi cinci sute de mii de kilometri deasupra suprafeţei sale clocotitoare. Masa lungă din frasin lustruit de sub aura fluctuantă putea găzdui banchetele oraşului pentru o sută cincizeci de persoane. În această dimineaţă, era aranjată pentru ei doi. Personalul de la bucătărie pusese pe unul din zecile de bufete furniruite din jur platouri mari de argint cu paturi de gheaţă, încărcate cu o mulţime de feluri de mezeluri afumate, tăiate în felii subţiri precum pergamentul. Alături de acestea erau aşezate bucăţi de fructe tăiate în formă de petale, ca nişte mici opere de artă, brânzeturi şi carafe de sticlă cu iaurt. Erau şi preparate calde – omletă, ouă fierte, ouă prăjite, roşii, ciuperci, şuncă şi cârnaţi şi piure de cartofi. Cinci vase de lut conţineau amestecuri de cereale, în timp ce un mic grătar cu cărbune era gata de a prăji oricare dintre cele cinci tipuri diferite de pâine sau pur şi simplu să încălzească cornuri pentru el.

Edeard se aşeză şi se uită la display-ul ridicol de extravagant de mâncare fără ca mintea lui să-l înregistreze cu adevărat. Instrui un ge-cimpanzeu să-i aducă un pahar de suc de mere şi un bol de cereale. Hilitte se aşeză lângă el îmbrăcată într-un halat gros de prosop şi papuci pufoşi de casă de culoare roz, oferindu-i un zâmbet cald, după care începu să emită o grămadă de instrucţiuni pentru ge-

cimpanzei.

Au mâncat în tăcere timp de câteva minute. Edeard se gândea la ce îi va întreba pe Lorzii Cerului. Era sigur că vor fi în raza lui în dimineaţa următoare sau, cel puţin, o zi mai târziu.

Ce ar fi putut, oare, să le afecteze apariţia? El determinase schimbarea. Călătorise de suficient de multe ori înapoi, pentru a o lua iar de la început, ca să ştie asta de acum. Toată lumea ar fi continuat la fel ca înainte dacă el nu ar fi făcut ceva pentru a le modifica drumul prin viaţă. Influenţa era cea care contase cel mai mult – făcuse ceva diferit, astfel încât oamenii care interacţionau cu el îşi aveau viaţa lor ordonată transformată în diferite grade. Astfel, efectul se răspândea ca o undă lentă. Diferenţa majoră, pe care o făcuse de fiecare dată după voiajul său epic în jurul lumii era că le explicase tuturor faptul că Lorzii Cerului nu aveau nevoie de turnurile din Eyrie pentru a accepta oameni cărora să le ofere îndrumare. Acest lucru condusese întotdeauna în provincii la graba de a construi un fel de turn omagiu în fiecare oraş şi orăşel – şi asta în detrimentul economiei. Clarificările sale repetate că nu trebuia să fie un turn, ci doar un spaţiu deschis larg pentru ca oamenii să se poată aduna au fost mereu ignorate cu dezinvoltură (dovadă revolta fiscală de după fiascoul Marelui Turn al Îndrumării).

Cu toate schimbările pe care le adusese, numai vieţile oamenilor fuseseră afectate. Nu putuse modifica vremea sau să facă planetele să orbiteze altfel. *Deci, de ce sunt doar doi, de data asta?*

Singurul răspuns posibil era unul pe care pur şi simplu nu-l putea accepta.

Dinlay sosi la scurt timp după ce Edeard începuse să ronţăie a doua felie de pâine prăjită. Umorul Conetabilului-Şef era la fel de plăcut ca întotdeauna. Dinlay aderase la unificare aproape fără să ştie şi, desigur, de bună-voie. Acceptarea unei astfel de comuniuni universale blânde era, la urma urmei, ceva după care subconştientul lui tânjise în toţi aceşti ani. Chiar şi aşa, în unele privinţe, Dinlay nu se

schimbase niciodată.

Edeard urmărise atent să prindă vreun semn de invidie sau de gelozie din partea vechiului său prieten cu privire la Hilitte (se asigurase ca de data aceasta să fie el primul care o întâlnea de îndată ce ajungea în Makkathran înarmată cu lista de contacte a mamei sale). *Vechiul optimism din Ashwell nu moare niciodată, nu-i aşa?* Dar nu, Dinlay era indiferent faţă de ultima fată a lui Edeard. La urma urmei, tocmai se căsătorise cu Folopa, care era un pic prea înaltă, chiar şi după standardele lui.

Dinlay se aşeză lângă Edeard şi îşi puse pălăria elegantă a uniformei pe masă, aliniind-o cu marginea acesteia. Mintea sa deschisă arăta cât de satisfăcător era acest lucru şi cum se potrivea cu opinia lui că lumea ar trebui să fie un loc ordonat.

— Serveşte-te, îi spuse Edeard, arătând spre bufet.

Nu se putea împiedica să-şi amintească cu nostalgie de vremea când el şi Dinlay se mutaseră în clădirea cu locuinţe pentru poliţişti, după ce îşi terminaseră stagiul. Până să se căsătorească, luau aproape în fiecare dimineaţă micul dejun împreună. *Cele mai bune zile. Nu! Cele mai uşoare.*

Un ge-cimpanzeu îi aduse lui Dinlay o ceaşcă de cafea şi un croasant.

— Trebuie să ai grijă ce mănânci, spuse Dinlay cu ochii la cantitatea uriaşă de mâncare. O să sfârşeşti ca Macsen dacă nu eşti atent.

— Nu, n-o să ajung aşa, îl asigură încet Edeard.

Dinlay şi Macsen nu vorbiseră de peste un an, lucru care îl îndurera. *Poate ar trebui să mă întorc chiar la început?* Ştia însă că asta era cea mai jalnică iluzie. Momentul de acum era cel în care reuşise să aducă totul atât de aproape de a fi ceea ce trebuia. Nu mai trebuia decât să unifice provinciile rămase şi pe cei câţiva recalcitranţi din oraş. După asta, va putea într-adevăr să se relaxeze, în sfârşit.

— Azi-noapte au sosit nişte ştiri care au să te bucure, îi spuse Dinlay. S-ar părea că miliţia din Fandine a pornit în marş.

Auzindu-l, Edeard avu o senzaţie neplăcută de déjà-vu. Miliţia Fandine mărşăluise ultima oară când călătorise pe *Lady's Light,* dar atunci fusese pentru cu totul alt motiv.

— Împotriva Makkathranului? întrebă el brusc.

Gândurile lui Dinlay erau fericite pentru că îi furnizase prietenului său o surpriză, fiind capabil în acelaşi timp să-l şi liniştească.

— Împotriva celor din Licshills. S-ar părea că ambiţiile expansioniste ale lui Devroul au fost prea mari pentru Manel.

— Înţeleg.

Edeard nu îngăduise nimănui să-i afle consternarea că de data aceasta Manel trecuse din nou de partea răului şi se proclamase Lord Preşedinte al Licshills.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum cinci zile. Cercetaşii lui Larose au adus vestea cât de repede au putut.

Dinlay sorbi din cafea, aşteptând răspunsul lui Edeard.

— Cinci zile. Ceea ce înseamnă că au parcurs o cincime din drum deja.

— O să încerci să îi opreşti?

— Oh, Edeard, exclamă Hilitte. Trebuie să-i opreşti. Vor fi ucişi atât de mulţi oameni dacă n-o faci. Lorzii Cerului n-au să mai vină niciodată.

Edeard ridică din umeri la Dinlay.

— Are dreptate aici.

— Da, dar… Cu cine se vor alia regimentele de miliţie ale oraşului?

— Cu nimeni. Ne opunem ambelor părţi, desigur.

Edeard încerca să-şi dea seama ce curs ar putea da evenimentelor. În mod clar, forţele din oraş vor trebui să oprească regimentele provinciale în timp ce dominaţia va fi folosită împotriva miliţienilor în mod individual, atrăgându-i în unificarea Makkathranului. Dar în final va fi o confruntare între cei cu psihicul mai puternic din nucleul fiecărei provincii independente. Era o situaţie pe care o evita de doi ani, urând ideea încă unei confruntări. Dar singura opţiune era să călătorească înapoi pentru încă o repornire, să

îndrepte greşelile şi problemele înainte ca ele să apară. Şi asta era ceva ce pur şi simplu nu mai putea lua în considerare. *Nu din nou. Nu pot s-o fac. Să trăiesc din nou aceiaşi ani va însemna o moarte sigură pentru mine.*

Dinlay dădu din cap cu înţelegere.

— Să-i spun lui Larose să se pregătească?

Aveau să moară oameni, Edeard ştia asta. Numărul lor va depinde de el. Implicarea miliţiei din oraş în conflict era singura modalitate de a menţine numărul de decese la un nivel minim.

— Da. Voi merge şi eu cu ei.

— Edeard…

Ridică o mână.

— Trebuie să merg. Ştii asta.

— Atunci te voi însoţi.

— Nu e treaba şefului poliţiei să se deplaseze cu miliţia.

— Nici a primarului.

— Ştiu. Dar este responsabilitatea mea, aşa că voi fi acolo pentru a face tot ce pot. Dar cineva cu autoritate trebuie să rămână în oraş.

— Marele Consiliu…

— Ştii ce vreau să spun.

— Da, recunoscu Dinlay. Ştiu.

— În plus, nu vrem s-o facem pe Gealee văduvă acum, nu-i aşa?

Dinlay îşi ridică privirea de la croasant.

— Gealee? Cine e Gealee?

Edeard făcu o grimasă, în timp ce-şi blestema în sinea lui prostia.

— Scuze. Mintea mea rătăceşte în ultimul timp. Mă refeream la Folopa. Nu ne putem asuma un asemenea risc. Abia te-ai întors din luna de miere.

— Acelaşi risc există şi pentru tine.

— Nu, Dinlay, nu există. Ştim amândoi asta.

Împinse uşor, cât mai uşor posibil, trimiţându-şi şoapta televorbirii să mângâie mintea lui Dinlay, calmându-i vârfurile agitate ale gândurilor. Reticenţa prietenului său păli.

— Da, cred că da.

— Mulţumesc, îi spuse Edeard, sperând că vinovăţia sa nu era vizibilă. Ştiu că nu este uşor pentru tine.

— De obicei, ştii ce faci.

Tot ce a putut face a fost să nu râdă amar.

— Într-o zi o să ştiu. Acum, haide. Se ridică şi îi dădu lui Hilitte un sărut rapid. Trebuie să ajungem la sanctuar. Prima întâlnire o am cu Argian şi cu Marcol. Par a fi mulţumiţi de ei înşişi.

— Nu-i nimic, spuse Dinlay, terminându-şi cafeaua înainte de a se ridica în picioare. Informaţii cu privire la infractorii care rezistă îmbrăţişării oraşului nostru. Au câteva nume noi pentru tine.

— Nu sunt infractori. *Nu încă,* adăugă el în tăcere, întrebându-se de unde-i venea tot sentimentul de vină din această dimineaţă. *De parcă n-aş şti. De la nenorociţii aceia de Lorzi ai Cerului.*

— Ar trebui să fie, mormăi Dinlay întunecat.

Aşa îşi petrecea acum zilele. Întâlnindu-se cu oameni care erau împotriva unităţii oraşului. Acţionând ca moderator, netezind calea către înţelegerea între toţi. O versiune de a fi primar pe care nu şi-o imaginase deloc în timpul călătoriei cu caravana spre Makkathran, cu prea multe decenii în urmă. Întotdeauna gândise că va fi ales prin vot liber, argumentând împotriva adversarilor săi şi câştigând oamenii de partea lui. Fusese, în schimb, singurul candidat într-un oraş în care mintea tuturor era în armonie cu a sa. *Ei bine, nu a tuturor,* recunoscu el, *şi asta este o mare parte a problemei.* Unii au ştiut cum să reziste sau să devieze dominaţia, părând totuşi că împărtăşesc ideea, că sunt în armonie cu toţi ceilalţi. Totul mergea fără probleme timp de câteva săptămâni, pentru ca într-o dimineaţă poliţiştii să fie chemaţi la o clădire unde totul era distrus, sau la un parc de gondole în care bărcile fuseseră sparte. Mai îngrijorătoare erau depozitele în care fructele şi carnea erau distruse, fie ciopârţite, fie udate cu excremente de genistar. Lucrul acesta se întâmpla de prea multe ori

pentru gustul său, şi era făcut întotdeauna de genistari, nelăsând nicio urmă a făptuitorului, nici măcar în memoria oraşului.

Aşa că Argain şi Marcol şi Felax îi depistau pe cei care rezistau unificării unul câte unul, dar numărul lor real nu era cunoscut. Zvonurile vorbeau despre câteva mii. Edeard suspecta câteva sute. Asta îi dădea mulţumirea că echipa sa devotată ar purta învinge treptat rezistenţa. Era aproape ca în vremurile bune ale comisiei Marelui Consiliu pentru crima organizată. Numai că şi aceea era o iluzie, o amintire care, examinată în mod corespunzător, nu era chiar atât de veselă. Fusese doar o altă perioadă lungă şi dureroasă pe care o petrecuse înotând în rapoarte şi dosare.

Dacă ceva devenise o adevărată constantă în viaţa lui, aceea erau munţii de documente şi interminabilele şi plicticoasele şedinţe. *Poate asta să ducă cu adevărat la împlinirea mea? Şi dacă nu, ce?*

Seara nu începuse bine. Una din fetele aduse de Hilitte în dormitor, nefiind obişnuită să aibă atât de multă mâncare la dispoziţie, mâncase prea mult şi se simţea rău, atunci când s-au retras toţi în dormitor. Cum unitate însemna minţi larg deschise unele către celelalte, senzaţia ei de greaţă se răspândi ca o boală contagioasă.

După ce fata ieşi în grabă, lăsându-i pe cei rămaşi să respire adânc şi să-şi calmeze stomacul, Edeard decise că o noapte liniştită petrecută de unul singur ar fi de preferat în locul freneticelor performanţe fizice obişnuite. Ziua lui fusese, cu siguranţă, lungă, lipsită de evenimente şi până la urmă ingrată. Singura sa încercare de a televorbi cu Jiska dusese, ca de obicei, la o respingere rapidă. Copiii săi trecuseră toţi de partea mamei lor. Acesta fusese, probabil, principalul motiv pentru care se întorsese către Hilitte şi celelalte. Adoraţia lor ieftină era o modalitate uşoară de a-şi alina durerea pierderii, indiferent de cât de superficial şi subţire era acest lucru. Singurul strop autentic de alinare, în mijlocul înstrăinării, venea de la convingerea că o lume unificată le va oferi împlinire şi că nu greşise faţă de ei,

chiar dacă ei nu o vor recunoaşte niciodată.

Le ceru lui Hilitte şi celorlalte fete să-l lase singur. Hilitte ieşi călcând apăsat, cu sentimente rănite şi acreală şi cu o undă subterană de îngrijorare că timpul ei ca favorită se apropia de sfârşit. Era atât de epuizat, încât nu se obosi s-o liniştească. Îşi împleti un scut gros în jurul sentimentelor, izolându-se de mulţumirea moale şi calmantă a minţilor unificate care străluceau în jurul lui şi adormi.

A fost trezit din visul lui ciudat de îngrijorarea puternică din minţile care se apropiau. Pentru o secundă, fu din nou în pădure, împreună cu ceilalţi ucenici din Ashwell, la vânătoarea lor de galby, asaltat de teamă, fără să ştie de ce. Dar nu era decât Argain, care îşi croia rapid şi cu determinare rece drum printre membrii personalului său, ignorându-le cererea de a aştepta pentru ca Mergătorul-pe-Apă să fie trezit conform etichetei şi informat cu privire la prezenţa sa.

— E în regulă, televorbi Edeard prin uşa închisă a dormitorului. Intră. Îşi trase pe el, cu a treia mână, un halat în timp ce Argain intra cu paşi mari. Acum, că se trezise de-a binelea, Edeard deveni conştient de cât de adânc era curentul de anxietate din mintea omului. Regretul amar era ca o arsură de fiere. Ce este? întrebă el trepidând.

— I-am prins, răspunse Argain, dar nu exista nicio urmă de euforie în ton.

În dimineaţa aceea, el şi Marcol fuseseră încântaţi de noile piste descoperite. Aveau informaţii că în noaptea acea va avea loc un raid pe un şantier naval din zona portului şi că două goelete comerciale pe jumătate construite vor fi incendiate.

— Şi? întrebă Edeard.

— Au opus rezistenţă. În ochii lui Argain sclipeau lacrimi acum. Îmi pare foarte rău, Edeard. Camuflajul ei a fost bun, nici măcar nu am ştiut că se afla acolo.

Edeard încremeni; sângele fierbinte care-i pulsa în corp devenind brusc de gheaţă, în timp ce începea să perceapă imaginea care se forma în gândurile lui Argain.

— Nu, gemu el.

— N-am ştiut, jur pe Madona. Marcol a scos-o din flăcări imediat ce am depistat-o cu televederea.

— Unde este?

— La spitalul de pe Half Bracelet Lane din Neph. Era cel mai apropiat.

Edeard îşi aruncă televederea în cartier, împingând-o prin zidurile groase ale spitalului. Ca întotdeauna, simţul îi arăta doar umbre străvezii radiante, dar putea percepe trupul care zăcea pe un pat în salonul de la parter, i-ar fi recunoscut oriunde semnătura. Ardea de durere.

— Oh, sfântă Madona, gemu cuprins de groază.

Tunelurile de adâncime prin care călătorea de obicei l-au dus în Neph în câteva minute. În timp ce trecea pe sub Abad, simţi pe cineva zburând în faţa lui. Două fete, ţinându-se de mână în timp ce se lansau cu capul înainte, radiind teamă şi îngrijorare, cu fustele lungi întunecate fluturând sălbatic în curentul provocat de zbor.

— Marilee? Analee? le strigă. Habar n-avusese că ştiau de tuneluri. Gândurile lor au dispărut imediat în spatele unui scut uimitor de puternic. Respingerea era pe cât de şocantă, pe atât de absolută.

Se ridică, prin podeaua spitalului, la câteva secunde în spatele gemenelor. Acestea se grăbeau deja spre salon, zărindu-se ca nişte umbre pe coridoarele întunecate, cu tocurile bocănind pe podea. Le urmă, cu fiecare pas mai lent decât celălalt. Televederile întregii sale familii se concentrau asupra spitalului. Le simţea ca pe nişte suflete maligne.

Jiska era culcată pe un pat. Un vaiet teribil, subţire, îi bolborosea în gât. Volumul de durere care umplea camera lungă era suficient pentru a-l face pe Edeard să se clatine. Plângea când s-a apropiat. Trei medici erau aplecaţi asupra fiicei sale, încercând să îndepărteze cârpele arse de pe pielea ei distrusă. Îi aplicau pe carnea înnegrită, casantă, poţiuni şi unguente ce făceau însă prea puţin pentru a atenua pulsaţiile îngrozitoare de durere.

Mai făcu un pas înainte. Marilee şi Analee se mişcară

rapid, formând o barieră între el şi pat, cu minţile închise cu înverşunare. Erau îmbrăcate în robe negre asemănătoare cu propria sa mantie-semnătură. Glugile trase pe cap le păstrau feţele în umbră. Gărzi de oţel pentru sora lor rănită mortal, ferm hotărâte să împiedice orice ultimă încălcare a sfinţeniei acesteia.

— A suferit destul, tată.

— Nu are nevoie de tine aici pentru a-i face şi mai rău.

— Jiska, pledă el. De ce?

— Nu face asta.

— Nu aici.

— Nu acum.

— Nu te preface că ignoranţa înseamnă nevinovăţie.

— Nu eşti ignorant. Nici nevinovat.

— Eşti rău.

— Un monstru.

— Vom face tot ce putem pentru a-ţi distruge imperiul.

— Şi să te distrugem.

Cele două siluete îmbrăcate în negru îi oscilară în faţa ochilor şi le văzu pe plaja tropicală, cum nu se întâmplase niciodată, în urmă cu mulţi ani, amândouă în fuste lungi de bumbac de culoarea curcubeului, cu picioarele goale pe nisipul fierbinte, amândouă agăţate cu adoraţie de Marvane, fericite până la extaz, în timp ce Natran oficia ceremonia de căsătorie.

— Fac lucrul ăsta pentru voi toţi, plânse Edeard. Vă aduc împlinire. Madona ştie că încerc să aduc împlinire în întreaga lume. De ce mă respingeţi?

— Răul din tine va înrobi pe toată lumea de pe Querencia, şi ne întrebi de ce!

— Rău. Rău. Om rău. Honious o să te ia.

Jiska fu cuprinsă de convulsii. Edeard gemu printre dinţii încleştaţi, obligându-se să împărtăşească fiecare aspect al agoniei ei. Nu merita nimic mai puţin. Picioarele îi cedară.

— O să te doborâm.

— Suntem încă libere.

— I-am învăţat şi pe alţii cum să se elibereze.

— Sclavii tăi se vor ridica împotriva ta.

— Dominaţia nu aduce loialitate veşnică.

— Puterea ta asupra provinciilor se prăbuşeşte.

— Voi? întrebă el prin valul copleşitor de durere. Voi sunteţi rezistenţa?

Apoi televorbirea de care se temea cel mai mult se făcu auzită.

— Cine altcineva a mai rămas? întrebă Kristabel. A cui minte a mai rămas neatinsă de megalomania ta?

Capul Jiskăi se mişcă uşor.

— Nu mişca, nu te mişca, au strigat medicii în cor îngrijoraţi.

Pleoapele acoperite de o crustă roşie au fluturat, lăsând un lichid galben să se scurgă din crăpăturile proaspăt deschise. Ochiul bun rămas privi drept la el.

— Te vom învinge, îi spuse televorbirea slabă, dar hotărâtă a Jiskăi. Sufletul meu va rătăci în Gol, dar voi muri ştiind acest lucru. Sunt împlinită, tată, dar nu cum ai fi dorit tu să fiu, mulţumesc Madonei.

Edeard căzu în genunchi.

— Nu eşti pierdută. Pot opri asta, îi spuse în şoaptă. Pot. *Două ore, asta-i tot. Mă duc înapoi cu două ore şi împiedic izbucnirea incendiului. O să-i conving. Vom găsi o cale de înţelegere.*

— Dacă încerci…

— … va trebui să ne omori mai întâi.

— Pe toţi, televorbi Kristabel.

Edeard înălţă capul spre tavanul umbrit.

— Nu ai să mori. Nu din nou. Nu cât timp trăiesc eu. Am suferit prea mult pentru a îngădui aşa ceva.

Pe străzile din afara spitalului, minţile ieşeau de sub camuflaj. Prezenţa lor îl şocă. Rolar, Dylorn, Marakas, chiar şi Taralee. Cei cinci nepoţi mai mari, toţi fermi şi hotărâţi. *Dar nu şi Burlal – el, cel puţin, este cruţat de asta.* Şi nu erau singuri. Macsen şi Kanseen au apărut şi ei, la fel ca şi copiii lor. Apoi, Kristabel ieşi în faţă.

— Poţi conduce această lume, i-au spus ei, cu o unitate iubitoare a cărei nobleţe era infinit mai frumoasă decât orice le impusese el vreodată. Dar noi nu vom face parte

din ea. Într-un fel sau în altul.

— Dar trebuie să fim ca unul, le strigă cu frenezie. O… Naţiune. Apoi se prăbuşi la pământ strigând în agonie. Şocul crezului său de acum îl lovi cu un impact fizic. *Oh, mare Madona, m-am transformat în duşmanii mei: Bise, Owain, Buate, Gilmorn, Tahal, toţi cei pe care m-am luptat să-i înving. Cum de am fost atât de slab încât să le permit să câştige, să adopt metodele lor? Asta nu se poate. Acesta este motivul pentru care vin mai puţini Lorzi ai Cerului. Împlinirea alunecă departe de mine, de noi toţi. Ştiam asta. Madona, am ştiut-o mereu!*

Jurase să nu se mai întoarcă, dar asta era irelevant acum – *se va întoarce* pentru a o salva pe Jiska. Nu două ore. Asta nu ar fi salvarea. Nu mai avea decât o singură opţiune.

— Aveţi dreptate, le-a spus, şi şi-a deschis mintea pentru ca ei să poată vedea ceea ce mai rămăsese din dragostea şi umilinţa lui. Am căzut în aroganţă şi în păcat, dar, jur pe Madona, nu voi mai da dovadă de slăbiciune. Şi se întinse către acel moment nefericit…

…pentru a ateriza pe terenul de la baza turnului Eyrie. Glezna îi cedă şi se împiedică, plonjând înainte. Câteva mâini terţe puternice s-au întins să-l stabilizeze. O explozie de îngrijorare şi adoraţie îi scăldă gândurile rănite.

Mulţimea îşi ţinu respiraţia în cor, scoţând cu voce tare un „Ohoooo” la aterizarea lui periculoasă. Apoi, în timp ce se îndrepta, au început cu toţii să aplaude reapariţia ostentativă a vechiului lor Mergător-pe-Apă.

Pentru o clipă, se temu că amintirile sale amestecate şi emoţiile şubrede însemnau că judecase complet greşit pasajul întortocheat prin memoria Golului. Dar nu-l urmărea nicio televedere puternică, niciun Tathal, niciun cuib. Era momentul imediat după ce învinsese acel duşman, momentul în care evenimentele erau atât de aproape de ceea ce fuseseră prima dată, de viaţa reală la care renunţase cu atât de mult timp în urmă.

Macsen îi aruncă un rânjet zeflemitor, în timp ce gândurile îmbăţoşate ale lui Dinlay îşi exprimau

dezaprobarea faţă de saltul descreierat din turn. *Aşa cum fac întotdeauna, mulţumesc Madona.*

Expresia lui Kristabel era una de furie maximă. Se uită la ea şi zâmbi.

— Îmi pare rău, şopti el neauzit. Îmi pare foarte rău.

Când realiză confuzia şi tristeţea ce-i umpleau mintea, furia acesteia se diminuă. Edeard întinse braţele spre ea. După o foarte scurtă ezitare, Kristabel păşi spre el.

— Tati, îl certă Marilee.

— Ai fost aşa de rău.

— Învaţă-ne şi pe noi cum să facem.

Edeard dădu încet din cap.

— Într-o zi s-ar putea s-o fac. Deocamdată însă există un tânăr pe care vreau să-l cunoaşteţi, un marinar.

— Care dintre noi? întrebă Analee, jucăuşă şi neîncrezătoare.

— Amândouă. Amândouă trebuie să-l cunoaşteţi. Cred că aţi putea fi foarte fericiţi toţi trei împreună.

Gemenele s-au întors una spre alta, schimbând o privire surprinsă.

Kristabel se mişcă în braţele lui.

— Ce s-a întâmplat?

Lui Edeard îi luă mult timp să răspundă.

— Îmi pare rău pentru cum am fost în ultima vreme. O să încetez chiar acum.

Ea ridică stânjenită din umeri în îmbrăţişarea lui.

— Nu cred că sunt persoana cu care este cel mai uşor de trăit.

Edeard arătă cu mâna peste oraş, spre Marea Lyot.

— Vine Lordul Cerului.

— Adevărat?

Ca toată lumea din Makkathran, îşi extinse şi ea televederea la orizont, în timp ce locuitorii uluiţi din Myco şi Neph le dăruiau vederea lor asupra creaturii gigantice.

— Va aduce atât de multă schimbare în vieţile noastre, spuse Edeard liniştit. Cred că ştiu cum să moderez dificultăţile care vor veni. Dar nu ştiu totul, chiar nu ştiu. Voi avea nevoie de ajutor. Nu va fi uşor.

— Sunt aici, îi răspunse ea cu o îmbrăţişare blândă, liniştitoare. La fel ca şi toţi prietenii tăi. Împreună o să trecem şi prin asta. Aşa că alungă optimismul acela oribil de Ashwell, Edeard Mergătorule-pe-Apă. Aceasta este viaţa pentru care ai fost făcut.

— Da. *Şi aceasta este ultima, orice s-ar întâmpla, cu asta voi trăi. Dulce Madona, te rog, în înţelepciunea ta infinită, dă-mi puterea s-o fac aşa cum trebuie.*

7

Capsula coborî aproape de centrul micii aşezări urbane Octoron. Fumul acru stratifica aerul. Câteva dintre clădirile din jurul Entranceway Plaza erau avariate. Armele cu energie înmuiaseră rapid structurile de oţel, deformându-le şi făcându-le să se răsucească şi să se aplece într-o parte. Epavele capsulelor prăbuşite ieşeau dintre ruine. Căldura provenită de la impact şi toate muniţiile acelea declanşaseră o mulţime de incendii pe care dronele aşezării tocmai le stingeau. Folosiseră o grămadă de spumă de cristal, acoperind peluzele mari din piaţă cu un terci verde-albastru, care emitea încă râgâieli sulfuroase.

Paramedicii umani alergau peste tot, triind victimele. Cazurile grave erau cărate la capsulele aflate în aşteptare pentru a fi transportate la spitalul de la marginea oraşului. Cincisprezece Chikoya puternic blindaţi în armuri şi supăraţi la culme se răsuceau încoace şi-ncolo, stând în calea echipajelor de urgenţă umane. Resentimentele începeau să crească de ambele părţi. Dacă nu începeau rapid să se calmeze, avea să se declanşeze încă o încleştare.

Uşa capsulei se dilată, iar el păşi afară. Nu era o intrare prea rea, simţi el. Purta nişte pantaloni scurţi de culoare mov, destul de eleganţi, şi o cămaşă largă de mătase semiorganică albă, deschisă în faţă, ca jumătatea de sus a unui halat. Patrimoniul genetic Advancer de înaltă calitate şi o dietă decentă îl tonifiaseră, iar poziţia uşor elevată îi dădea o aparenţă impunătoare, plină de încredere, de parcă ar fi venit gata să preia conducerea, iar toţi ceilalţi se puteau relaxa acum. Şlapii de piele uzaţi nu se potriveau, desigur, cu imaginea, dar plecase în grabă, aşa că nu mai putea face nimic în legătură cu asta acum. În orice caz, nimeni nu se uita la picioarele lui. Toţi se uitau la el în partea de sus. Cu excepţia celor cincisprezece Chikoya blindaţi în armuri care îşi ridicaseră armele stropindu-i tricoul curat cu laserele cu care îl ţinteau.

— Ah, chestia-i împuţită, spuse Ozzie.

Coborî cele trei trepte ale capsulei şi le adresă extratereştrilor uriaşi cel mai bun zâmbet netulburat de care era în stare. Chikoya semănau cu nişte dinozauri de talie medie cu aripi fosile de dragon. Întăriţi cu armura aceea care semăna cu o piele de crocodil negru-metalic, arătau ca nişte creaturi demonice impunătoare. Şi erau, într-adevăr, foarte supăraţi, decise Ozzie. Mintea acestora radia toată paranoia şi agresiunea pe care doar specia lor le putea produce în asemenea cantităţi.

— Deci, care-i treaba? întrebă el.

— Tu eşti Ozzie? întrebă liderul lor.

Gâtul gros i se curbă în jos, punându-i casca la câţiva centimetri de vârful nasului lui Ozzie.

— Sigur, tipule.

Trei lentile-oglindă din centrul căştii se rotiră uşor pentru a se concentra pe capul lui Ozzie.

— Unde este mesia uman?

— Nu ştiu. Se pare că abia am ajuns aici. Corect?

— Tu eşti cel care a pătruns în sfera percepţiei totale. Poţi s-o utilizezi la nivelul cel mai înalt. Trebuie să ştii unde este.

Ozzie îşi luă trist un moment pentru a reflecta la modul în care semantica trăda întotdeauna viziunea fiecărei specii conştiente asupra universului.

— Nu ştiu, răspunse el răbdător, împingând un sentiment intens de bunăvoinţă în afară, în spaţiul mental. Mesia este puternic. Are căi misterioase de a se camufla faţă de noi, ceilalţi.

Ceea ce era o uşoară exagerare. Ozzie era extrem de nedumerit cum de reuşise, de fapt, Inigo să se ascundă. Acum era aici, strigându-şi gândurile furioase în spaţiul mental, pentru ca în momentul următor să dispară, cu mintea stinsă. Era ca şi cum murise. Ceea ce, judecând după masacrul lansat în piaţă, era extrem de probabil. Cu excepţia faptului că fuseseră şi alţii cu el, o femeie şi un fel de bodyguard psihopat din forţele speciale care, în mod ciudat, nu le mai înregistrau nici ei în spaţiul mental. Ca toţi trei să dispară fără să lase în urmă niciun cadavru la vedere

era pur şi simplu de necrezut. Fie se teleportaseră cumva, ceea ce nu credea, pentru că IA arăta că nava de cercetare deteriorată a Marinei era încă pe platformă. Fie cunoşteau o modalitate de a ocoli spaţiul mental. Lucru de care îl credea în stare pe rahatul acela alunecos şi răutăcios de Inigo.

— De ce se află aici? întrebă Chikoya. Orificiile ovale din partea din faţă a căştii se deschiseră cu un clinchet, scuipând un flux ceţos de flegmă.

Ozzie îl evită elegant, reuşind să-şi reprime sentimentele cu privire la respectiva funcţiune a organismului Chikoya.

— Din moment ce nu l-am întâlnit, nu ştiu.

— El este un pericol pentru toate lucrurile vii de pe Spike. Golul s-ar putea să ştie de prezenţa lui aici. Ne va căuta, vom fi primii care vor fi devoraţi.

— Ştiu. Asta-i un mare rahat, nu-i aşa? Când o să-l găsesc, o să-i trag una drept în fund, să-l arunc afară de pe Spike. O să-l vânez cu stăruinţă.

— Îl vom localiza pe mesia. Îl vom face să oprească Golul.

— Asta-i minunat. Amândoi vrem acelaşi lucru. Dar trebuie neapărat să mă anunţaţi când îl găsiţi, vă rog. Am nişte arme supersecrete speciale, care îl vor face bucăţi pe nenorocit, indiferent de ce fel de câmpuri de forţă şi ce protecţie militară a adus cu el.

— Ai arme? Seturile de senzori montate pe armura Chikoya se ridicară rapid, precum ciupercile după ploaie, pentru a-l scana pe Ozzie, în timp ce un alt jet de flegmă era scuipat afară.

— Hei-ho, am fost unul dintre conducătorii Confederaţiei, ştii? Verifică-ţi baza de date ca să te convingi. Asta înseamnă că am avut acces deplin la tehnologia lor prepostfizică. Bineînţeles, că am superarme cu mine, tipule. Îşi împinse o explozie puternică de sinceritate şi determinare în minte şi o menţinu acolo. Nu mai vreau ca vreunul din turma ta să fie rănit sau ucis de soldaţii lui, aşa că, te rog, dacă-l găsiţi, să mă chemaţi. Pot să-l strivesc ca pe un Kantr sub un Folippian. *Ce-o mai fi însemnând şi asta.*

— Te vom informa dacă ne face probleme.

— Mulţumesc. Asta e foarte drăguţ.

Ozzie zâmbi din nou la casca monstrului şi îl ocoli, intrând în piaţă. Ceilalţi Chikoya îl lăsară să treacă. Clusterele macrocelulare îi raportau un schimb rapid de date criptate între extratereştrii cei mari. Aceştia începură să-şi tragă armele la loc în tocuri.

Oh, da. Sunt încă Omul.

Adică exact lucrul de care voise să scape venind pe Spike. Se îndreptă către una dintre echipele de triaj.

— Bună Max.

— Uh? A, bună, Ozzie, răspunse medicul.

Era îngenuncheat lângă o femeie inconştientă care suferise o mulţime de arsuri.

— Ce s-a întâmplat?

— Tipul e un nebun nenorocit. A înfruntat o întreagă armată de Chikoya de unul singur.

— L-ai văzut? întrebă Ozzie.

— Doar la sfârşit. Max aplică nişte derm3 verde-deschis pe picioarele negre şi roşii ale femeii. Gelatina se răspândi uniform pe rănile cumplite şi începu să bolborosească lent ca şampania. Şi a trebuit să aştept până s-a terminat totul ca să pot ateriza. Tot ce mişca aici jos a fost distrus. Cred că au mai apărut nişte îmbunătăţiri cu arme de când am părăsit Confederaţia.

— Da, aşa se pare.

Scanarea de câmp îi arăta lui Ozzie că Chikoya începeau să se teleporteze.

Coleen, medicul care lucra cu Max, se opri din aplicarea dispozitivului de sprijin pentru gâtul femeii.

— Ce naiba caută Inigo aici?

— Se pare că vrea să vorbească cu mine, recunoscu Ozzie.

— De ce?

— Nu ştiu sigur, e doar o presupunere, dar cred că despre Gol.

Max tăie ţesătura mocnindă a rochiei femeii şi începu să-i aplice derm3 pe partea laterală a abdomenului.

— Poţi să-l opreşti?

Ozzie râse amar.

— Nu. N-aş şti de unde să încep.

— Atunci de ce…

— Habar n-am, omule. Ozzie îşi desfăcu braţele larg, în semn de predare. Ea va fi bine?

— Nu este Înaltă, răspunse Coleen. Dar ar trebui să fie în stare să evite revieţuirea. Cred că e suficient de stabilă pentru a suporta călătoria la spital acum.

— O iau eu, spuse Max.

— Câţi răniţi sunt? întrebă Ozzie. Nu voia să ştie, dar conştiinţa îl împungea. Asta era ceva ce nu se mai întâmplase de multă vreme. *Şi nu ar trebui să se întâmple acum, la dracu'.*

— Unsprezece pierderi de trup, răspunse Coleen. Am expediat opt victime vii, în stare critică, la spital şi mai sunt încă cinci în stare gravă în aşteptare. Poate încă două duzini cu răni minore.

Ozzie dădu scurt din cap.

— Ar fi putut fi mai rău.

— Chikoya n-au să treacă repede peste asta, spuse ea.

— Ştiu.

— Ei cred că Spike le aparţine.

— Nu-i al lor.

— Dar lucrul acesta…

— Vor trece peste asta. Toţi trebuie să ne înţelegem.

— Tot spui asta, zise ea.

Ozzie era dezamăgit de cantitatea de amărăciune şi resentimente din mintea ei, iar Coleen era bună la a-şi reprima sentimentele.

— O să rezolv asta, o asigură el.

— Bine.

Medicul se grăbi spre o altă victimă, strivind cu cizmele spuma de cristal urât mirositoare.

Max îi aruncă lui Ozzie o privire plină de compasiune.

— Eu nu te învinuiesc.

— Grozav.

— Dar e Inigo, Ozzie! Visătorul însuşi. Lucrurile trebuie să stea rău dacă a venit la tine.

— Ştiu.

— Şi bodyguardul acela…

Ozzie îşi ridică mâinile cu palmele în afară.

— Mă ocup, omule.

Se întoarse şi se îndreptă încet înapoi spre capsulă, oprindu-se o clipă pentru a studia clădirile distruse. Nicio îndoială, vor trebui să reconstruiască întreg centrul oraşului.

— Conectează-mă cu el, îi ceru u-amprentei.

Codul încorporat în mesajul general făcu conexiunea instantaneu.

— Sunt Ozzie.

— Eşti a opta persoană care pretinde acest lucru.

— Trebuie să fie nasol pentru tine. Şi dacă m-am clonat? Te-ai mulţumi cu oricare dintre noi sau ai vrea originalul?

Aşteptă un răspuns, uşor intrigat de întârziere.

— Am nevoie de original.

— Atunci, aceasta este ziua ta norocoasă, amice.

U-amprenta lui Ozzie îl informă că un spion foarte sofisticat încerca să se infiltreze în unitatea de comandă a capsulei lui.

— Lasă-l să intre, îi spuse u-amprentei. Dar, dacă vom ateriza în rahat, vreau să fiu în stare să-l şterg.

— Confirmat, raportă u-amprenta.

Un display din exovedere îi arăta progresele spionului infiltrat.

— Voi solicita verificarea ADN-ului pentru a confirma că eşti Oswald Fernandez Isaacs.

— Nimeni nu-mi spune aşa.

— Acesta e numele tău.

— A fost numele meu. Chiar şi după toate procedurile de revieţuire şi regenerări biononice suferite în ultimii o mie cinci sute de ani, cu toate editările de memorie asociate nu reuşise niciodată cu adevărat să treacă peste persecuţiile pe care i le adusese acest nume în copilărie. Acum sunt doar Ozzie. Întotdeauna am fost şi mereu voi fi doar Ozzie.

— Foarte bine, Ozzie. Încarc o coordonată în capsulă. Te rog, nu încerca să te abaţi de la traseu.

— Tipule, nici prin cap nu-mi trece.

O hartă a compartimentelor de pe Octoron se ridică. U-amprenta îi arată traseul pe care spionul infiltrat se pregătea să zboare. Ozzie o studie, dar destinaţia era o zonă pustie, o întindere de teren de după una dintre coloanele de apă, la distanţă de aproximativ treizeci de kilometri. Exact genul de pustietate pe care bandiţii l-ar alege să se ascundă într-un western decent.

Capsula se ridică în tăcere şi o luă circular deasupra oraşului. Ozzie privi clădirile micşorându-se, în timp ce resentimentele i se construiau în minte. Spike era evadarea sa de vibraţiile de rahat ale vieţii din Marea Confederaţie şi de lângă omul care-i subminase şi îi spulberase speranţele legate de gaia-câmp: Inigo.

Nigel Sheldon îi oferise o altă cale de ieşire, un loc în armada de nave spaţiale de colonizare ale familiei Sheldon. Nu plecau doar în cealaltă parte a galaxiei pentru a înfiinţa o nouă societate, oh, nu, nu Nigel. Porneau spre o cu totul altă galaxie, pentru a o lua de la capăt. O căutare nobilă, repornirea civilizaţiei umane într-o nouă parte a universului. Apoi, într-o altă mie de ani, o nouă generaţie de nave-colonii s-ar fi putut răspândi spre alte galaxii. La urma urmei, subliniase el, aceasta de aici era condamnată din cauza Golului, aşa că omenirea avea nevoie de un loc care să aibă un viitor pe termen lung. Ozzie înţelesese logica, deşi susţinuse că oamenii vor fi postfizici cu mult înainte ca Golul să prezinte vreodată o ameninţare reală, tangibilă.

Ha! Da, sigur. Să-l ia naiba pe Nigel, întotdeauna râde la urmă.

Spike fusese un fel de compromis pentru Ozzie. O retragere din viaţa Confederaţiei, desigur, dar nu retragerea completă în modul ales de Nigel. Deşi el n-o considera aşa ceva. O făcuse pentru că exista o mică şansă de a putea întoarce lucrurile şi de a revendica visul pe care îl pierduse din cauza lui Inigo, a lui Edeard şi a Golului insidios.

Intenţionase ca gaia-câmpul să le permită oamenilor şi extratereştrilor să se înţeleagă mai bine între ei, să elimine conflictele şi confuzia din întreaga galaxie. Cel mai vechi vis

liberal dintre toate, *numai dacă am continua să discutăm...* Iar gaia-câmpul ar putea susţine acum dialogul cu sinceritate şi înţelegere. Numai că, la fel ca întotdeauna, rasa umană găsise o modalitate să strice dracului totul şi să-l transforme în unda purtătoare a celei mai recente şi mai stupide dintre toate religiile. Aşa că venise pe Spike cu o idee de cum să facă ceva mai mare decât gaia-câmpul şi să intre în comuniune cu Silfen Motherholm, o minunată uniune a minţii care nu ar mai putea fi subminată de gânduri selective, editate, asemenea viselor subversive ale lui Inigo, al căror singur scop era de a prinde oamenii în capcană.

Spaţiul mental era un început bun, cu excepţia faptului că funcţiona mai bine cu gândurile umane decât cu ale altor specii, mai ales micii şi făţarnicii Ilodi. Dar Chikoya începeau să accepte starea, chiar dacă monştrii aceia stupizi agăţau de „tărâmul percepţiei totale” o întreagă încărcătură de conotaţii religioase care stârniseră o parte din vechile doctrine rasiale idioate.

Un pic de reglaj fin era tot ce trebuia. Ceva ce analizase şi explicase – mă rog, într-un fel – în ultimii patruzeci de ani. Apoi fiecare specie conştientă din galaxie le va conştientiza pe toate celelalte. Ceea ce ar fi cu adevărat minunat. Cu condiţia să nu existe pe acolo ceva de soiul speciei Prime. Iar speciile aflate în stadiul preştiinţă/raţionalitate şi-ar închipui, probabil, că sunt chemaţi de zeii lor. Oh, iar micii psihopaţi lacomi, precum ar fi Imperiul Ocisen, l-ar folosi pentru a crea o hartă cu lumi de cucerit.

Da, un reglaj fin. Asta era tot.

Pe care ar fi ajuns să-l realizeze. În cele din urmă. Numai că acum Confederaţia şi idioţeniile sale incredibile şi facţiunile şi violenţele îl urmaseră pe Spike. Instinctul elementar îi spunea să-şi pună din nou coada pe spinare şi să fugă. Dar prostia cretinului de Inigo dădea în cele din urmă roade. Golul se înfuriase şi toată lumea căuta disperată o soluţie. La ce anume, Ozzie nu era sigur. Dar era evident că pentru asta veniseră să-l caute, tratându-l ca pe un guru suprem.

Deci iată-l, încă o dată, făcând *ceea ce era corect,* lucru care l-ar fi îngrozit pe el, cel din secolele trecute. Astăzi însă, îşi dădea seama doar că acesta era cel mai rapid mod de a-i scoate dracului de pe Spike.

Capsula se apropie de coloana de apă – una dintre cele douăsprezece structuri masive de susţinere care se întindeau între peisajul compartimentului şi acoperişul opac aflat la patruzeci de kilometri mai sus. Acestea îi aminteau mereu lui Ozzie de nişte bastoane gigantice de mestecat în cocktail, cilindri uriaşi şi înguşti, cu creste care spiralau pe toată lungimea lor. Era o parte a sistemului de irigare al compartimentului. Apa curgea în mod constant în josul lor, alergând rotund şi rotund într-o cascadă de spumă albă. Pe treimea din partea de sus, la fiecare doi kilometri, crestele aveau câte o îndoitură în unghi ascuţit care trimitea exploziile fulminante de spumă să se rotească în nori lungi ce trasau arcuri uriaşe în jos şi spre exterior, transformându-se apoi în nişte nori stratus obişnuiţi ce alergau prin aer pentru ca, în cele din urmă, să burniţeze pe solul aflat departe, dedesubt.

Zbură direct pe sub una din panglicile unduitoare de brumă albă groasă şi începu o coborâre abruptă. Sub el, era o întindere largă de iarbă de Octoron violet şi verde, cu o turmă de tranalini sprinteni care se depărtau în fugă de lacul de la baza coloanei de apă. Ozzie îşi extinse funcţia biononică de scanare de câmp şi cercetă solul de sub el. Trei siluete umane îl aşteptau, ceea ce era ciudat pentru că nu le putea percepe niciun fel de incursiuni ale gândurilor în spaţiul mental. Se încruntă şi rafină scanarea. Unul aştepta în picioare, cu câmpul de forţă integrală activat. Ceilalţi doi erau întinşi pe iarbă, inconştienţi.

— Ah, mormăi el, înţelegând. Isteţ.

Capsula ateriză, iar el ieşi să se confrunte cu omul care-l aştepta în picioare. Era, fără îndoială, bodyguardul care dezlănţuise iadul din oraş. Aspectul biologic al omului era ca de mijlocul vârstei de treizeci de ani, ceea ce era puţin mai mult decât vârsta la care Înalţii îşi menţineau, de obicei, înfăţişarea fizică. Avea părul negru, scurt, dar Ozzie

fu atras de ochii lui cenuşii cu pete ciudate, violet. Tunica de uniformă a Marinei Confederaţiei era dintr-un material simplu semiorganic de culoare gri-albastră, cu câteva urme de arsură pe acolo pe unde armele cu energie trăseseră din îmbunătăţirile de sub dermă. Dar expresia lui, sau mai degrabă lipsa acesteia, era lucrul cel mai interesant. Nu exprima nicio pâlpâire de emoţie. Oricare ar fi fost gândurile care îi animau corpul, acestea erau extraordinar de simple, ca acelea ale unui animal mic. Ozzie a trebuit să se apropie până la zece metri înainte de a le putea simţi măcar.

— Hei, tipule, ai rănit o mulţime de oameni acolo. Unii dintre ei trebuie să fie revieţuiţi, dar spitalul nu are suficiente capsule medicale.

Trebui să ridice vocea ca să acopere zgomotul valurilor de apă albă ale coloanei care curgeau în lacul din spatele lui. Aerul era îmbibat de umezeală. Cămaşa lui semiorganică se întări uşor pentru a deveni rezistentă la apă, dar putea simţi cum coafura Afro începea să i se satureze.

Omul întinse o mână. Ozzie ridică din sprânceană.

— Trebuie să-ţi confirm ADN-ul, spuse acesta.

— Ho, frate!

Ozzie atinse palma ce-i era oferită, permiţând filamentelor biononice să-i ia probe de celule din stratul dermic.

— Eşti Ozzie, declară omul.

— Serios? Credeam că mă păcălesc de unul singur doar. Confirmarea în sine era interesantă. Genul acesta de date era extrem de greu de obţinut în Confederaţie. Ozzie avusese grijă de asta înainte de a pleca, iar ANA întărise proscrierea privind accesul. Trebuia să fii un jucător important pentru a face rost de ele.

— Nu, nu e cazul. Te rog să opreşti efectul telepatic.

— *Ce să fac?*

— Opreşte efectul telepatic. Le permite celor din specia Chikoya să-l urmărească Inigo.

— Ah, m-am prins. Inteligent. Nu.

— L-am adus pe Inigo pentru tine. Nu puteţi funcţiona în mod eficient împreună dacă sunteţi întrerupţi în mod constant de elemente ostile.

— Omule, nu vreau să funcţioneze nici eficient, nici în orice alt mod cu rahatul ăla.

— Trebuie s-o faci.

— Nu, tipule, nu trebuie.

— Dacă nu-l opreşti, extermin femeia.

— Mama dracului! De ce? Ea cine mai este?

— Corrie-Lyn. Fostă membră a Consiliului Clerical al Visului Viu şi iubita lui Inigo.

— Şi de ce s-o ucizi?

Ozzie începea să aibă un sentiment rău despre modul în care funcţionau gândurile bărbatului. De fapt, începu chiar să se întrebe ce fel de biologie era cuibărită în interiorul craniului acela uman. Şi cui aparţinea.

— Ea este asigurarea mea. Dacă nu te supui, voi găsi şi alţii să-i ucid până faci ce-ţi spun.

— Bine. Pentru moment, voi accepta că ameninţarea este reală. Ce vrea Inigo de la mine?

— El nu ştie încă. Execut ordinele unei alte surse de a vă aduce pe amândoi laolaltă.

— Rahat. Cine vrea să se întâmple asta?

— Nu ştiu.

— Haida! Serios, omule?

— Da.

— Uau! Deci, ce te aştepţi să facem atunci când o să stăm de vorbă?

— Nu ştiu. Aceste instrucţiuni operaţionale nu se vor activa până când stadiul respectiv al misiunii nu va atinge un statut activ.

— Nu eşti om.

— Am fost.

Mda, un sentiment *foarte* rău.

— Cunosc felul acesta de condiţionare. Ultima dată când a fost folosit pe oameni era aplicat de Starflyer. Şi sunt destul de sigur că am scăpat de ticălosul ăla. Ozzie zâmbi diabolic. Dar nu se ştie niciodată, nu?

— Nu ştiu pentru cine lucrez.

— Aşa că trebuie să-mi asum riscul, nu-i aşa?

— Da. Şi să cruţi viaţa lui Corrie-Lyn.

— Hm. Cred că singurul motiv pentru care şeful tău ne-ar aduce pe mine şi pe idiotul de mesia aici împreună este că el sau ea crede că putem face ceva în legătură cu Golul. Pentru acest motiv, şi numai pentru el, voi opri câmpul telepatic. Sunt curios să văd ce crezi că putem face. Îşi instrui u-amprenta să dezactiveze dispozitivul. O să dureze ceva timp.

— Cât de mult?

— Nu am nicio idee. Poate o jumătate de oră. Nu a fost oprit niciodată până acum.

— Voi aştepta.

Ozzie se uită la el. Omul nu glumea. Ceea ce a urmat nu a fost nicidecum un interval stânjenitor în care să aibă vreun contact vizual ocazional după care să se uite grăbit în altă parte. Nici nu a făcut vreo încercare de a vorbi. A stat doar acolo, scanând de jur împrejur. Altfel, nu manifesta niciun pic de interes pentru nimic. Asta nu era uman. Rutinele lui de gândire erau atât de simple, încât semănau cu nişte coduri de maşină. Într-un sens, asta era o uşurare. Condiţionarea Starflyer era diferită.

După un timp, Ozzie simţi că spaţiul mental se retrage, prăbuşindu-se în el însuşi. Era ca şi cum şi-ar fi închis gaia-particulele. Minţile care sclipeau în jurul lui se estompară, cele mai multe dintre ele exprimând tristeţe şi alarmă pe măsură ce realizau că spaţiul mental păleşte. Sentimentul de pierdere era mai profund decât se aştepta, chiar dacă ştia că era doar temporar. Dar trăise atât de mult timp cu el şi îl îmbrăţişase atât de puternic încât acesta era acum parte a existenţei sale.

— S-a terminat, spuse el aspru, şi îşi împinse părul de pe frunte. Absorbise atât de mult din vaporii împroşcaţi de coloana de apă, încât începuse să se deformeze şi să se încurce în şuviţe ca nişte cozi de şobolan.

Un tic începu să mişte obrazul stâng al omului. Expresia apăru pe faţa lui încet, la fel ca o culoare care umple un

contur tras cu creionul. Lăsă să-i iasă un oftat lung, de tipul celui pe care l-ar scoate cineva care asistă la un lucru groaznic.

— Bine, atunci. E bine.

Complet fascinat, Ozzie îi aruncă o privire extrem de curioasă.

— Ce se întâmplă?

Simţea un puternic impuls de a comuta înapoi spaţiul mental pentru a simţi iar gândurile bărbatului. Dar ar fi fost nevoie de zile întregi pentru ca dispozitivul să restabilească starea.

— Rutinele mele de gândire normale s-au întors. Omul aruncă o privire întrebătoare spre Corrie-Lyn care zăcea inconştientă. Unele părţi din ele trebuie să se fi dus jos de tot.

— Şi ce-ţi fulgera prin creier până acum?

— Este un fel de modul de funcţionare minimă, în caz de vătămare neuronală.

— Îhâm.

— În profesia mea există şanse mari ca structura neurală să sufere daune fizice în timpul unei misiuni.

Acest lucru îmi permite să rămân funcţional în condiţii adverse.

— Cool rebutare. Ăă, şi cu ce condiţii adverse te-au confruntat aici?

— Efectul telepatic mă afectează într-un mod nefericit.

— Aşa deci, spuse Ozzie tărăgănat. Şi cine dracului eşti tu, tipule?

— Aaron.

— Bun. În capul listei, nu?

Aaron zâmbi.

— Da. Şi mulţumesc că ai acceptat să te întâlneşti cu mine. Versiunea mea minimală nu are prea mult tact.

— Omule, ăsta e cel mai mare eufemism pe care l-am auzit în ultimul secol. Dar ai spus că nu ai idee de ce eşti aici.

— Parţial adevărat. Când se trezeşte Inigo, voi şti ce trebuie să vă cer amândurora să faceţi. Mă aştept să opriţi

faza de devorare a Golului.

— Oh, sigur. Am ceva timp înainte de prânz. Să-i spun echipajului de pe supernava mea de război să fie gata de zbor? Sau ne vom strecura pe poarta din spate şi vom fura alimentarea cu energie nepăzită a tipului cel rău?

Aaron zâmbi ca un părinte extrem de tolerant.

— Vorbeşti de poarta din spate a Fortăreţei Întunecate?

— Omule, nu-mi place de tine.

— Realizez că lucrul acesta nu este uşor.

— N-ai nicio idee.

În câte o dimineaţă, după ce se trezea, Araminta ieşea pe balconul cu vedere la vasta întindere din Golden Park ca să se bucure de răsăritul soarelui, privind cum primele raze atingeau vârfurile stâlpilor albi înşiraţi de-a lungul Canalului Arcului de Sus. De obicei, peste o mie de oameni erau mereu acolo ca s-o întâmpine, salutând-o fluturând din braţe şi cu urale, şi cu gânduri de mulţumire îndreptate spre ea prin gaia-câmp. Campau acolo şi peste noapte, spre disperarea autorităţilor oraşului. Dar Araminta le ceruse clericilor să le acorde permisiunea de a rămâne. Cu cât o vedeau mai multe persoane, cu atât mai puţin îi putea face cineva vreun rău. Încă dăruia în gaia-câmp tot ce vedea şi auzea şi simţea, ceea ce, în primele câteva zile, dusese la o adevărată furtună de jenă în timp ce folosea toaleta. Învăţase însă repede ca în acele momente să nu mai împărtăşească decât ceea ce vedea, şi să fie atentă unde se uita. Dar chiar nu voia să se gândească cum va fi când se va afla în perioada aceea din lună. Din fericire, jena era reciprocă şi nimeni dintre cei cu care venea în contact nu era atât de grosolan ca s-o menţioneze.

Era recunoscătoare pentru controlul pe care îl putea exercita asupra propriei sale minţi (uneori ajutându-se de programul melanj). Fără disciplina aceea ar fi fost complet expusă la impactul gândurilor din cadrul gaia-câmpului, gânduri ale adepţilor ei credincioşi de care se ţinea de o parte, mulţumită să ştie de existenţa lor doar prin revărsarea de recunoştinţă. De oricine altcineva – de

potopul de emoţie a miliarde şi miliarde de oameni care nu o admirau – rămânea cât mai la distanţă posibil. Chiar şi cu detaşarea aceea era imposibil să nu fie conştientă de ura şi de condamnarea lor. Oră după oră, fără încetare, era supusă abuzului la superlativ şi dezgustului din partea celei mai mari părţi a întregi sale specii. Intensitatea era incredibil de mare. O dispreţuiau, considerând-o esenţa răului pur în formă umană. Ceea ce era justificat, recunoştea ea cu greu. La urma urmei, avea să declanşeze evenimentul care, cel mai probabil, îi va ucide pe toţi până la unul.

Aruncă mulţimii din Golden Park un val rapid de apreciere şi se întoarse înăuntru. Bazinul din baie era aproape suficient de mare pentru a înota în el. Şi, desigur, nimeni de la Visător până la Clericul Conservator nu avusese vreodată ideea de a instala un duş modern decent cu spori într-un colţ discret. Dacă rezidenţii camerelor imense voiau să se spele, trebuiau s-o facă bine şi frumos pe calea de modă veche. Araminta coborî în apa menţinută la temperatura corpului şi începu să toarne săpun lichid. Ceea ce o duse cu gândul la Edeard şi la şirul de destrăbălate cu care se distrase în perioada întunecată care venise asupra lui dintre al treizeci şi unulea şi al treizeci şi treilea vis. Ordonă duşului să pornească şi să împingă bulele de săpun, uşor îngrijorată de cât de similar era întregul episod cu un spectacol porno.

În ciuda atitudinii sale ferme, putea simţi admiraţia fizică a membrilor de sex masculin ai Visului Viu prelingându-se în gaia-câmp, în timp ce apa îi alerga pe piele. Simţea, de asemenea, o cantitate apreciabilă din partea femeilor. Mai rău încă, o mulţime dintre duşmani îşi manifestau bucuria la spectacolul trupului său.

Când se va termina cu asta, va trebui să plec pe căile Silfen până în cealaltă parte a galaxiei şi să trăiesc acolo ca un pustnic, pentru totdeauna. Privirea îi fu atrasă de pandantivul care i se balansa între sânii strălucitori – *oh rahat, uită-te în altă parte!* Nu era cald, iar lumina din interiorul lui era slabă, ca şi cum un firicel de fosforescenţă

fusese închis în cristal, dar îşi făcea totuşi simţită prezenţa. Pe de altă parte, erau confortul infinit şi înţelepciunea Silfen Motherholm. Asta, cel puţin, îi dădea o oarecare siguranţă. Nu era chiar singură.

Trei domnul Bovey zâmbeau cu simpatie blândă în timp ce luau o cină târzie acasă.

Comandă duşului să se oprească şi ieşi din bazin. Nu mai trebuia decât să se frece cu un prosop, ceea ce şi făcu, cu ochii în tavan. Un mârâit mic îi ieşi din gât în timp ce se înfuria pe ea însăşi. Se luptă să intre în grabă în maiou şi chiloţi, apoi îşi trase deasupra o robă lungă, albă. Centura fusese modificată de personalul de securitate al palatului şi conţinea un generator de câmp de forţă. Ei insistaseră, iar ea nu avea de gând să-i contrazică. Astfel îmbrăcată şi curată, în sfârşit, o luă prin sălile lungi, împodobite, către sufragerie.

Sub tavanul strălucitor, masa imensă din lemn lustruit construită pentru o sută cincizeci de persoane era aşternută doar pentru una. *Cel puţin Edeard o avea pe Hilitte drept companie,* se gândi ea. *Oare cum ar fi făcut faţă la funcţiile corpului şi la sex, şi la viaţă, în general, dacă ar fi ştiut vreodată ce public are?* Nu era sigură dacă o masă de o asemenea dimensiune aşezată pentru doi ar fi fost mult ridicolă sau mai puţin ridicolă decât era doar cu tacâmul ei singuratic. Dar lui Edeard i se alătura de multe ori şi Dinlay pentru micul dejun. În schimb, ea avea la dispoziţie cinci membri ai personalului supereficienţi care să o servească cu orice dorea de pe bufetul furniruit încărcat cu un mic dejun în autentic stil Edeard din cel de al treizeci şi treilea vis. Îşi amintea de visele de mai târziu, de după ce fusese ales în mod corespunzător ca primar. El şi Kristabel nu luau niciodată un mic dejun de genul asta. Dar atunci nici nu mai locuise în camerele din palat. Poate că personalul palatului încerca să fie ironic. Dacă aşa era, îşi iroseau subtilitatea cu ea.

Doar pentru a fi dificilă, comandă o ciocolată caldă ca să o bea cu croasantul. Una din fetele în uniformă de servitoare alergă la bucătărie. În timp ce rupea cornul,

Araminta reflectă la cât de plăcut ar fi să aibă pe cineva drept companie. Era un pic tristă pentru că Cressida nu o contacta. Dar nu-şi condamna deloc verişoara pentru că nu dorea să aibă de-a face cu ea.

Ciocolata îi sosi într-o ceaşcă uriaşă, acoperită cu frişcă punctată cu bezele de căpşune. Darraklan intră odată cu servitoarea. Îmbrăcase vesta lungă vişinie, cămaşa albă şi cravata galbenă de dromătase purtate de membrii seniori ai personalului Palatului Orchard.

Obţinuse foarte uşor slujba de şef de personal, ajutând-o să se instaleze.

— Bună dimineaţa, Visătoareo. Clericul Rincenso solicită un moment din timpul tău.

Araminta observă că Darraklan nu avea niciun fel de emisie în gaia-câmp referitoare la Cleric. Dar, în felul său respingător de pupincurist, Rincenso se lupta şi el, din greu, pentru statutul de favorit. Se putea folosi de asta. O să vrea să marcheze puncte demascându-i pe oricare dintre colegii săi care se îndoiau sau conspirau împotriva ei.

— Pofteşte-l înăuntru, spuse ea.

Clericul intră în sufragerie în timp ce corona soarelui Querenciei împrăştia limbi de foc pe tavan. Lumina ce se răspândea în valuri strălucitoare de pe hainele lui, subliniindu-i zâmbetul avid, avea proprietăţi aproape acvatice. Se înclină politicos.

— Visătoareo.

Araminta se uită la el, în timp ce sorbea din ciocolată. Era delicioasă. *Mulţumesc Ozzie, statutul de ucigaş de galaxie ar trebui să aducă şi nişte avantaje, nu-i aşa?*

— Mi i-ai găsit?

— Da, Visătoareo. Femeile erau la conacul de pe Viotia. Iar el era, de fapt, aici deja. Serviciile noastre de securitate îl arestaseră.

— De ce?

Zâmbetul lui Rincenso se lăţi.

— Se credea că te-ar ascunde de Echipa noastră de Primire.

— Ah. Nu, n-a făcut-o. Am scăpat de una singură. O

pauză pentru emfază. Nu a fost foarte greu.

— Nu pentru tine, Visătoareo.

Era atât de unsuros încât aproape că-i strică plăcerea gustului ciocolatei.

— E aici, acum?

— Da.

— Adu-l înăuntru.

Rincenso ezită.

— Visătoareo, a fost *interogat* foarte bine.

— Foarte bine? Vrei să spui…

Nu-i plăcea să insiste prea mult pe asta. *Sunt un despot cu adevărat putred.*

— Da, i-a fost citită memoria.

— Honious! Adu-l aici.

Omul condus prin uşile sufrageriei avea nevoie de sprijinul unui agent de securitate voinic în uniformă de poliţist. Corpul îi semăna cu cel al lui Likan, dar spiritul îi era cu siguranţă atrofiat. Orice urmă de furie pe care o mai simţea faţă de el fu imediat alungată. Se ridică şi trase scaunul de lângă ea. Agentul de securitate îl ajută să se aşeze. Nu exista nicio dovadă a vreunei daune fizice, dar membrele îi tremurau rău şi stătea cocoşat, ca şi cum s-ar fi ferit de vreun torţionar omniprezent.

— Îmi pare rău, spuse Araminta. N-am ştiut.

— Tu, răspunse el cu un rânjet amar. Întotdeauna a fost ceva cu tine.

— Şi tu erai o adevărată personalitate.

— Nu asta mi-ai spus când ne-am despărţit. Se uită în jurul încăperii largi. Totul este înregistrat acum. Ştii că spun adevărul.

— Îţi vor da toate copiile înapoi. Asta doresc să se facă, spuse ea simplu, cu autoritate.

Rincenso dădu din cap discret.

— Le poţi distruge dacă doreşti.

— Ha. Şi la ce va folosi când graniţa Golului se va întinde dintre stele pentru a ne şterge pe toţi?

— O întrebare pe care sunt sigură că ţi-ai pus-o şi ţie când ai facilitat supunerea Viotiei planurilor Conservatorului

Ethan. Toată acea invazie monstruoasă a fost dedicată unui singur scop, să mă găsească pe mine. Ce credeai că va face cel de al Doilea Visător odată ajuns la Palatul Orchard?

Likan se forţă să clatine din cap, în ciuda spasmelor care-i străbăteau muşchii.

— La fel ca toţi necredincioşii, ne-ai considerat nebuni şi lunatici, continuă ea. Ţi-ai pus propria lăcomie mai presus de orice.

— Eu nu mă las condus de lăcomie. Eu am strategie, am logică şi planific.

— Likan... Nu mă interesează. Indiferent ce a fost între noi, s-a dus de mult. Te afli azi, aici, pentru a repara o nedreptate.

— Să te ia dracu' cu scuzele tale cu tot. Sper ca războinicii Raieli să împroaşte flota Pelerinajului cu rahat. Noi, ceilalţi, vom da cea mai mare petrecere cunoscută vreodată în istorie pentru a-ţi sărbători moartea.

— Nu-mi cer scuze pentru interogatoriu. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

— Da? Ei bine, o să pledez pe lângă Raieli să te predea Primilor. Şi ştim cu toţii ce le fac ei oamenilor, nu-i aşa?

Araminta simţea cum miliarde de oameni îl încurajau, în speranţa că dorinţa lui se va împlini.

— Sunt gata să te las liber, spuse ea.

— Ce?

— Liber să te întorci pe Viotia, poate? Toţi adepţii mei au ajuns acasă, aşa că gaura noastră de vierme se va închide astăzi sau mâine. Liber, deci, pentru ca autorităţile să te chestioneze cu privire la contribuţia ta la supunerea Viotiei, de către guvernul corupt, Clericului Phelim şi invaziei – oh, Phelim se întoarce pe Ellezelin pentru a se alătura flotei Pelerinajului. Cine crezi că va rămâne să facă faţă judecăţii? Şi voi privi favorabil orice cerere de a preda amintirile tale citite pentru a fi examinate. Ce dovezi de trădare vor ieşi la iveală?

Likan se cutremură.

— Ai spus...

— Am spus că aş dori să te eliberez. Dar există o

nedreptate care trebuie reparată, una pe care doar tu o poţi desface.

— Ticăloaso!

— Phelim ţi-a luat haremul în custodie. Sunt deja aici. Am cea mai bună echipă de geneticieni de pe Ellezelin gata să le trateze. Problema este că nu ţi-am citit amintirile pe atât de mult timp în urmă.

Likan se uită la ea cu teamă.

— Care sunt cele trei, Likan? După ce aflu, vei fi eliberat, ai cuvântul meu de Visătoare. O navă te va conduce oriunde vei dori să mergi. Putem chiar să te reprofilăm mai întâi, dacă doreşti.

— Care-i rostul? se jeli el, aproape plângând.

— Succesul. Cine crezi că va reuşi, până la urmă? Eu, sau tu şi modul tău de viaţă? Eu ştiu ce alegere ar face Nigel Sheldon. Dar tu?

Capul îi căzu în piept. Când îl ridică din nou, tremurăturile şi ticurile fuseseră înlocuite de un mârâit feroce. Vechiul Likan se uita urât la ea.

— Oh, da, doamnă Visătoare. Accept târgul. Mă supun. Dar aminteşte-ţi, asta mă va lăsa liber să te vânez atunci când o să eşuezi, pentru că o idioată mizerabilă ca tine nu va putea reuşi ceva atât de mare nici într-un milion de ani, nicio şansă.

— Vom vedea, mârâi ea înapoi.

— Marakata, Krisana şi Tammary, spuse Likan.

— Mulţumesc.

— Noii tăi prieteni o să te omoare, chiar dacă nu ajung eu primul. După ce le vei da ceea ce vor, te vor ucide. Povestea asta este prea mare pentru tine. Ai fost o neînsemnată când te-am luat şi m-am amuzat cu tine, şi eşti la fel de neînsemnată şi acum.

— Deci, câştigi oricum, spuse ea cu răceală.

În spatele capului ei, Lordul Cerului voia să ştie *de ce* era atât de agitată.

— Scapă de el, îi spuse paznicului.

Likan fu remorcat dur în picioare. O navă îl aştepta în portul spaţial al Marelui Makkathran. Organizase totul

noaptea trecută, folosindu-şi u-amprenta pentru a trimite câteva mesaje private către Phelim, Rincenso şi Ethan şi editând tot ceea ce lansase în gaia-câmp. Phelim avea puţine trupe rămase pe Viotia, dar era disperat să se răscumpere, aşa că depusese toate eforturile. Ştia că biata micuţă Clemance şi celelalte vor fi îngrozite când vor fi înhăţate de ceea ce mai rămăsese din Echipa de Primire. Înghesuite într-o capsulă, atunci când restul planetei se bucura de îndepărtarea tiraniei, fără să ştie unde erau duse şi de ce. Fiind forţate să treacă prin gaura de vierme către Ellezelin. Dacă Visătoarea Araminta era acum privită ca o întruchipare a diavolului, atunci această planetă era cu siguranţă fieful său.

În câteva ore, vor fi reunite cu Likan – cele care vor dori să fie. Nava îi va conduce pe una din Lumile Centrale, la alegerea lui. Le furnizase fonduri nedetectabile şi noi identităţi. Nu putea face nimic mai mult.

Cele trei, cărora le fusese violată personalitatea, vor petrece câteva luni într-un tanc-uter aici, în Marele Makkathran, le va fi inversat profilul psihoneural. Când vor ieşi, îşi vor putea face din nou propriile alegeri. *Asta dacă va mai exista o galaxie la care să se întoarcă.* Nu conta, făcuse ceea ce era corect.

Se uită la Darraklan.

— Ethan e gata?

— Da, Visătoareo.

— Bine, atunci. Se ridică în picioare, simţind că detestă ordinul prostesc al lui Inigo de a interzice oricăror capsule să zboare deasupra Makkathranului2. Asta o silea să facă astfel de plimbări lungi pe jos sau cu gondola (care, de fapt, îi plăceau foarte mult) sau călare pe cal – ceea ce nu avea să facă sub nicio formă. Singura dată când încălecase un ponei, pe vremea când avea şapte ani, nu se terminase cu bine.

În momentul în care părăsea Palatul Orchard, prin partea din spate, fu imediat înconjurată de o echipă de bodyguarzi în uniforme de poliţişti. Au luat-o de-a lungul peronului până în grădina lui Rah cu trandafirii săi dulci şi arbuştii

tăiaţi perfect în formă de flacără. Grefierii o priveau din birouri în timp ce îşi continua drumul prin Clădirea Parlamentului de pe cealaltă parte. Odată ajunşi afară, au luat-o pe podul de peste Canalul Frăţiei, până în Ogden. Aceea, cel puţin, era o cale scurtă ce ducea direct la Poarta Oraşului. Oamenii alergau frenetic pe pajiştea verde pentru a o saluta. Nici măcar nu mai avea nevoie de ajutorul vechiului program melanj al lui Likan pentru a aluneca în personalitatea ei publică, uşor distantă. Salutând cu o strângere de mână câţiva adepţi privilegiaţi, intimidaţi, murmurând un cuvânt de mulţumire pentru sprijinul pe care i-l acordau. Zâmbind cu graţie către ceilalţi, permiţând în acelaşi timp echipei de bodyguarzi să o menţină în mişcare, pe lângă ei.

Mulţimea de la Poarta Oraşului era mult mai mare. Dar şi mai multe gărzi se aflau acolo, în haine obişnuite. Suspecta că ţesătura semiorganică sclipitoare acoperea nişte îmbunătăţiri musculare. Păreau extraordinar de puternici, în timp ce împingeau lumea într-o parte. Trei capsule erau parcate chiar lângă zidul de cristal, în aşteptarea ei. Alte cinci capsule ale forţei de apărare pluteau deasupra lor. Ethan stătea lângă uşa celei mai mari. Se înclină cu graţie la apropierea Aramintei.

— Dimineaţa a mers bine, deci?

— Cu siguranţă. Mulţumesc, răspunse ea. Apreciez ajutorul tău în pregătirea tratamentului medical.

— Cu plăcere, Visătoareo.

Au urcat în capsulă şi s-au aşezat în faţă, în timp ce bodyguarzii au ocupat locurile din spate. Au zburat repede, de-a lungul coastei, păstrând Marele Makkathran într-o parte, îndreptându-se către estuarul larg din partea de nord a oraşului. Cu forţele de securitate care escortau zborul, nicio capsulă civilă nu încercă să se apropie, ceea ce îi permise Aramintei o vedere clară asupra peisajului prin fuzelajul transparent. Încă o dată, se minună de metropola vastă ce se întindea pe terenul de dincolo de Makkathran2.

Visul Viu a construit toate astea din nimic, gândi ea. *Dacă pot face acest lucru, dacă sunt atât de creativi, de ce vor să*

meargă în Gol? Capacitatea de resetare nu este atât de diferită de regenerarea noastră. De peste o mie de ani, oamenii sunt capabili să o pornească din nou de la zero.

Probabil că în inima fiecăruia stă ascunsă o cantitate deloc mică de avariţie, îşi dădu ea seama cu tristeţe. Era efectiv un univers în care te puteai regenera doar tu, ceea ce-ţi oferea un mare avantaj în termeni de cunoştinţe şi experienţă faţă de oricine altcineva. Ca şi întreaga chestie cu telepatia şi cu telekinezia, care însemna forţă brută.

— Oh, Madona, murmură ea, în timp ce şantierul pentru construirea navelor intra în raza vederii.

Îşi reaminti că ultima dată când îl văzuse era la o emisiune de ştiri din unisferă, cu ceva timp în urmă, când terenul era pregătit de maşinile mari de construcţii civile. Unităţile regrav aruncau jeturi de pământ şi roci zdrobite prin aer în timp ce roboţii masivi se târau pe solul gol cărând stâlpi de susţinere groşi şi pulverizând pe jos hectarele de beton cu enzime.

Se aşteptase să vadă răsărind nişte hale imense şi mii de boţi târându-se pe şenile şi asamblând milioanele de componente care formau o navă. În loc de asta, navele spaţiale erau asamblate în aer liber, plutind în mijlocul câmpurilor regrav. Roboţii erau acolo, totuşi. Zeci de mii de module mici şi negre zumzăind precum viespile la intrarea în stup.

— Asta este cu totul altceva, recunoscu ea. Acum nu se mai deranjă să-şi restricţioneze emoţia care i se revărsa în gaia-câmp. Tu eşti cel care a organizat toate astea? îl întrebă pe Ethan.

— Aş vrea să-mi pot asuma meritul, răspunse el cu regret, dar planurile pentru Pelerinaj au început să fie făcute în timpul Visătorului Inigo. Principalul factor din spatele dinamismului economic al Ellezelin a fost acela de a ne furniza resursele pentru construirea flotei, la sosirea timpului potrivit. Aceste nave au fost în fază de proiectare timp de peste cincizeci de ani, fiind în mod constant îmbunătăţite, pe măsură ce se dezvoltau noi tehnici. Ministerul Naţional al Industriei a trebuit, de asemenea, să

adapteze sistemele de producţie cerinţelor, asigurându-se că avem capacitatea necesară. Planetele Confederaţiei din apropiere se plângeau că subvenţionam în mod inechitabil societăţile noastre de producţie, în timp ce, în realitate, noi ne pregăteam pentru acest moment. Fiecare secţiune şi componentă poate fi fabricată fie local, fie pe o lume din Zona de Liber Schimb.

— Incredibil, a fost tot ce a putut spune.

Toţi cei douăzeci şi patru de kilometri pătraţi ai şantierului de construcţii erau învăluiţi în cinci straturi de câmpuri de forţă, capabile să-l protejeze de orice sistem de arme cunoscut. Spre deosebire de cupola pentru vreme pe care o putea înălţa Colwyn City, acestea se duceau drept în jos la pământ, apoi continuau legând moleculele din sol şi din roci pentru a proteja şantierul împotriva oricărei posibile ameninţări subterane.

Doisprezece cilindri lungi de peste un kilometru şi jumătate erau suspendaţi graţios deasupra vastei întinderi de beton, fiecare dintre ei în centrul propriului roi cibernetic aerian. Fuzelajele erau complete, lăsând fluxurile groase de maşini propulsate de regrav să intre şi să iasă prin porturile uriaşe şi trapele de acces. Mii de tone de echipamente erau livrate în fiecare oră, la fiecare navă. Cea mai mare parte dintre acestea erau alcătuite acum din sarcofagele identice, întunecate, ale camerelor de suspensie în număr de douăzeci şi patru de milioane. Erau produse peste tot pe Ellezelin şi în Lumile Pieţei Libere, explică Ethan, fiind realizate cu ajutorul unor sisteme de replicare apropiate de cibernetica Neumann de nivelul trei.

— Tot ce trebuie să facem este să asigurăm camerele cu energie electrică şi cu nutrienţii fluizi elementari. În esenţă, astea sunt toate navele, nişte depozite pline cu camere de suspensie şi cu o încăpere pentru motor în partea din spate.

Capsula alunecă în jos spre unul dintre cele cinci puncte de acces plasate echidistant în jurul marginii câmpului de forţă. Trecu apoi în zbor, împreună cu întreaga escortă, printr-o serie de scanări sofisticate, după care ateriză lângă

intrarea într-un turn de birouri cu treizeci de etaje, unul dintre cele cincizeci răspândite în jurul şantierului. Au fost întâmpinaţi de un grup alcătuit din membri ai personalului de conducere a proiectului în frunte cu directorul general, Clericul Taranse. Acum gaia-câmpul nu mai era plin doar de emoţie şi admiraţie faţă de ea. Toţi cei care lucrau pe şantier erau dedicaţi proiectului, eliberând un sentiment puternic şi foarte plăcut de împlinire. Acest lucru nu oprea însă miile de oameni de acolo să ia o pauză şi să se înghesuie la ferestre pentru a o privi. Araminta alunecă înapoi în pielea politicianului complet, mulţumind grupului care îl însoţea pe director pentru efortul lor extraordinar.

În timp ce mergeau pe lângă primul cilindru masiv, fu izbită de aerul arid din interior, aproape la fel de rău ca acela din deşertul din jurul Miledeep Water. Un gând izolat o făcu să se întrebe ce făcea Ranto în clipa asta. Oare îşi căuta zadarnic în deşert motoreta lui iubită sau îşi cumpărase una nouă şi strălucitoare, care să-i ridice statutul printre colegii săi?

Uscăciunea nu era nimic în comparaţie cu zgomotul. Cu atât de multe maşini care operau în interiorul domului, zumzetul şi bâzâitul erau constante, omniprezente şi sonore. Araminta simţea mişcarea greoaie a sistemelor mai mari, rezonându-i prin cutia toracică. Numărul mare de obiecte de metal care zburau peste tot în jur pe unităţi regrav stârnea rafale mici, rapide, care se răsuceau de-a lungul culoarelor dintre fuzelaje, ca nişte vânturi de microclimat în perpetuă ciocnire. Părul şi roba îi fluturau la fiecare pas, iar în timp ce se mişca, toate câmpurile regrav gigantice care susţineau navele îi induceau efecte deconcertante în urechile interne. Mersul pe jos prin şantier era asemănător cu încercarea de a-şi menţine echilibrul într-o zonă de cutremur, doar câţiva paşi printre câmpurile invizibile în continuă ciocnire îi puteau produce o stare neaşteptată de ameţeală pe care rutinele secundare din clusterele sale macrocelulare o reprimau cu greu.

Pentru a contracara greaţa, încercă să aleagă un punct în depărtare şi să se concentreze pe el. Ceea ce o făcu, până

la urmă, să privească în sus. Fuzelajul gri-metalic se curba deasupra ei, creând o senzaţie de mărime şi greutate aproape la fel de puternică precum cea dată de lungimea afurisitului de obiect care se întindea înainte. Pe lungimea întregii laturi se deschideau găuri de dimensiunea unor zgârie-nori, din care flote de boţi şi sănii de marfă intrau şi ieşeau în permanenţă. Acum, când le putea vedea de aproape, observă că cele mai multe dintre sănii transportau încărcături identice. *Douăzeci şi patru milioane de camere de suspensie medicale.* Nu-şi putea lua mintea de la cifră. Era mai mare decât populaţia Marelui Makkathran. Dar nu decât cea a Ellezelinului. Cât despre miliardele de adepţi din întreaga Mare Confederaţie…

— Am auzit vorbindu-se despre asta ca despre primul val, spuse ea.

— Da, Visătoareo, răspunse vesel Clericul Taranse.

Avea înfăţişarea unui om în vârstă de cincizeci de ani biologici, inclusiv părul rărit şi pielea ridată. Imaginea deliberată a *vârstnicului,* suspectă ea, era o încercare de a-i da o aură de experienţă şi de încredere. Numai că o mulţime de adepţi ai Visului Viu permiteau să li se vadă vârsta – pentru că, în Makkathranul real, toată lumea îmbătrânea.

— Acum, când au fost instalate, sistemele de producţie pot continua la un cost extrem de mic. Ellezelinul îşi poate permite, cu siguranţă, să producă în continuare.

— Dar populaţia Ellezelinului nu va fi prima care va pleca? Atunci când toată lumea va fi călătorit în Gol, cine va menţine economia în funcţiune?

— Sperăm că, în ultimă instanţă, se va putea stabili un fel de pod între Gol şi Confederaţie, răspunse Ethan fără probleme. Un astfel de lucru poate fi cu greu considerat dincolo de capacitatea Inimii.

Araminta îşi aminti modul în care graniţa se desfăcuse pentru a înghiţi mica navă a Justinei.

— Foarte probabil.

Se uită din nou în sus, în timp ce trecea printr-o altă încleştare de valuri regrav. Vederea navei atrăgea atenţia

Lordul Cerului, stârnindu-i sentimentul de anticipare. O întrebare pe care Araminta nu avea să i-o pună niciodată: *Poţi să ajungi până la noi, aici?*

— Va trebui să rămân trează în timpul călătoriei, spuse ea.

Atât Ethan, cât şi Taranse au zâmbit cu indulgenţă, nu chiar în zeflemea, dar aproape.

— Secţiunea de susţinere a funcţiilor vitale se află în centrul navei, spuse Taranse. Fiecare va avea un echipaj format din trei mii de oameni. Sunt o mulţime de sisteme de întreţinut, chiar şi cu sprijinul unităţii de comandă şi al boţilor.

— Desigur. Asta este foarte liniştitor.

— Containerele vor fi complet echipate cu tot luxul. Voiajul tău va fi confortabil şi în siguranţă. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Nu glumea, îşi dădea seama.

— Cum rămânem în contact cu Ellezelin în timpul zborului?

— Navele vor plasa staţii-releu la intervale regulate, la fel ca linkul Marinei cu Staţia Centurion. La fel ca şi canalele TD, al nostru va avea, de asemenea, cuiburi de confluenţă.

Araminta se simţi foarte liniştită auzind acest lucru. Fusese îngrijorată cu gândul la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar trece dincolo de raza de contact a majorităţii adepţilor ei. Navele vor fi, fără îndoială, servite de echipaje loiale lui Ethan.

— Deci, acum avem nevoie doar de ultrapropulsoare şi de câmpuri de forţă, spuse ea în timp ce îşi verifica din nou cronometrul din exovedere. Mai erau doar câteva minute.

— Am toată încrederea, declară cu nonşalanţă Ethan.

— Oh, sunt foarte sigură că vrea să ajungem acolo, spuse Araminta.

El se opri şi o privi cu o admiraţie reticentă.

— Ai avut dreptate cu ceea ce i-ai spus lui Ilanthe. Golul va triumfa întotdeauna. Am fost bucuros să văd… încrederea ta în acest lucru.

— Ai vreo idee despre ce vrea chestia aia să realizeze în

interiorul Golului?

— Nu. Dar va fi un fel de sistem tehnocrat fără suflet menit să „îmbunătăţească” viaţa tuturor. Este genul de iluzie cu care cei asemenea ei s-au hrănit în mod constant. De aceea, nici nu m-a preocupat cu adevărat.

— Da, cam aşa am gândit şi eu.

Timp de câteva nopţi după sosirea ei la Palatul Orchard, Araminta se străduise să simtă gândurile lui Ilanthe, pentru a încerca să-şi facă o idee în legătură cu intenţiile ei. Bradley şi Clouddancer spuseseră că Silfen Motherholm simţiseră obiectul sau ce o fi fost ieşind din sistemul Sol, dar fie Ilanthe scăpa într-un fel percepţiei Motherholm, fie Silfenii, în înţelepciunea lor, nu împărtăşeau. Considera ultima puţin probabil.

— Sunt aici, anunţă fericit Clericul Taranse.

Pictogramele de la direcţia zborurilor spaţiale civile din Ellezelin îi săreau Aramintei în exovedere. Nu-şi dăduse niciodată seama cât de multe informaţii trebuia să absoarbă zilnic chiar şi un şef de stat doar cu numele, aşa ca ea. Cum făceau faţă şefii de stat reali nu avea nicio idee. Cu o extindere şi o îmbunătăţire a intelectului, presupunea.

Treizeci şi şapte de cargouri comerciale mari tocmai ieşeau din hiperspaţiu la două mii de kilometri deasupra planetei. Un link securizat cu sediul flotei forţelor de apărare ale Ellezelin o informă că cinci escadrile de nave de război Ellezelin se plasau în jurul cargourilor într-o formaţiune de protecţie. Aceasta era etapa critică, o fereastră de vulnerabilitate rămasă celor care se opuneau Pelerinajului. Până când nu ajungeau sub câmpurile de forţă ale şantierului de construcţii, navele de transport erau expuse pericolului.

Cargourile primiră permisiunea să coboare. Cum era de aşteptat, opt nave ascunse pe orbită au ieşit imediat din modul camuflaj şi au deschis focul. Lumini ciudate mov şi verzi au inundat pământul de la picioarele Aramintei în aceeaşi clipă în care display-ul din exovedere îi raporta ce se întâmpla. Îşi dădu capul pe spate cu un gest reflex, ca să vadă desfăşurarea de forţe, dar cupola de deasupra ei se

opacizase. Tot ce a văzut au fost nişte pete colorate extinzându-se rapid pe cerul gri, ca un fel de furtuni boreale la fel de strălucitoare ca lumina soarelui.

Şi mai multe pictograme îşi făcură apariţia, asigurând-o că domurile de câmpuri de forţă ale Marelui Makkathran erau ridicate şi protejau cetăţenii de torentul teribil de radiaţii puternice care tăiau atmosfera. Simţi chiar şi un început de anxietate scurgându-se din gaia-particulele lui Ethan şi zâmbi cu simpatie. Flota Pelerinajului s-ar fi putut descurca, probabil, şi cu nişte hiperpropulsoare standard, dar fără câmpurile de forţă, Raielii ar fi transformat navele într-o ceaţă radioactivă.

Deşi Golul ar putea fi în măsură să-i oprească, se gândi ea. *Raielii nu l-ar putea învinge niciodată.*

U-amprenta îi spuse că şeful apărării planetare, amiralul Colris, deschidea un canal securizat.

— Visătoareo, am eliminat navele inamice.

— Navele noastre sunt bine?

— Trei grav avariate, opt au avut hit-uri de suprasarcină temporare, dar sunt încă apte de zbor.

— Cât de grav avariate?

— Vom recupera echipajele, nu-ţi face griji. Pentru asta ne-am antrenat.

— Mulţumesc. Cargourile au suferit vreo avarie?

— Nu. Madona fie lăudată. Se pare că aceste noi câmpuri de forţă sunt la fel de bune pe cât se spune.

Întreaga Mare Confederaţie care era acordată la gaia-câmp clipi la explozia de surpriză a Aramintei.

— Cargourile sunt protejate de câmpuri de forţă de tipul barierei Sol?

— Da, Visătoareo.

— Înţeleg. Te rog să transmiţi echipajelor mulţumirile mele.

— Desigur, vor aprecia grija ta, Visătoareo.

Ethan şi Darraklan priveau amândoi câmpul de forţă de deasupra care se limpezea treptat. Cerul de dincolo de el revenea la albastrul său curat obişnuit. Câteva scânteieri violet mai ardeau prin ionosferă – urme ale resturilor de

epave ce se prăbuşeau vertiginos, dezintegrându-se. Bucuria şi uşurarea lui Ethan erau vizibile.

— Acelea au fost navele cele mai bune pe care le puteau desfăşura adversarii noştri, spuse Clericul.

— Da, replică Araminta, nefiind foarte sigură dacă ar trebui să se bucure sau nu.

— Putem începe instalarea imediat, spuse Taranse.

— În cât timp vom fi gata? întrebă ea.

— Dacă sistemele vor funcţiona în conformitate cu specificaţiile care ne-au fost furnizate, apreciem că într-o săptămână.

— Excelent, spuse ea.

Atunci pot încerca în sfârşit să opresc această nebunie. Sper doar să fie suficient timp.

Au aşteptat în interiorul şantierului în timp ce cargourile coborau prin atmosferă. Taranse îi părăsi pentru a organiza descărcarea. Araminta şi Ethan urmăreau începerea operaţiunii din partea din faţă a turnului mare de birouri unde era parcată capsula lor. Era un pic dezamăgită de cât de monoton era totul. Unităţile erau toate închise în carcase de metal netede, neoferind niciun indiciu cu privire la funcţia lor. În ceea ce o privea, puteau fi toate doar nişte rezervoare de apă.

— Momentul tău se apropie, Visătoareo, îi spuse Ethan.

Nu era surprinsă de modul intens în care o studia. Îi simţise gândurile curioase scormonind prin gaia-câmp, încercând să obţină un indiciu despre adevăratele ei sentimente. Bănuia că, atunci când va ajunge în Gol, se va dovedi un telepat formidabil.

— Într-adevăr, se apropie, răspunse ea calmă. De unde crezi că au venit toate astea?

— Este irelevant acum. Faptul că sunt aici este ceea ce contează.

— Şi că datorită lor putem ajunge în Gol. Da. E rândul meu şi al Lordului Cerului acum.

— Voi fi onorat să zbor cu tine în nava-amiral şi să ajut cu tot ce pot.

— Care din ele...

Mâna ei flutură lejer spre şirul de nave.

— Aceea. *Lady's Light.*

Araminta zâmbi.

— Desigur. Dar nu ar trebui să fie *Lady's Light Doi?*

— Dacă aşa doreşti, Visătoareo.

— Nu. Originalul a fost desfăcut, şi era o navă redutabilă. Să sperăm că şi călătoria noastră va avea acelaşi succes.

Zâmbetul lui Ethan era crispat. În mod clar încă nu-şi putea da seama care era jocul Aramintei. E exact ce voia ea.

Capsula se ridică printr-o ceaţă groasă care venea dinspre mare, deplasându-se rapid spre ţărm. Imediat ce au ajuns deasupra acesteia, Araminta văzu schimbarea ce se aşternuse peste câmpurile şi pădurile care se întindeau dincolo de perimetrul oraşului. Pajiştile de iarbă verde luxuriantă şi câmpurile de culturi deveniseră de un galben bolnăvicios. Linii lungi de incendii ardeau cu furie prin păduri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă confuză.

— Impactul radiaţiilor, explică Ethan. Lupta orbitală a avut loc chiar deasupra noastră. Cei care înţeleg astfel de lucruri mi-au explicat ultima dată că armele de pe navele stelare sunt astăzi extraordinar de puternice.

— Ultima dată?

— Cu puţin timp înainte să-ţi faci apariţia, două nave s-au luptat deasupra Ellezelin. Nu am aflat de ce.

— Mare – aproape că spuse Ozzie – Madona! Ce s-a întâmplat cu oamenii prinşi în afara câmpului de forţă al oraşului? Realiză că şi ceaţa rezultase din asta. Apele de suprafaţă fierseseră sub potopul de energie.

— Nimic bun. Majoritatea adepţilor Visului Viu nu au biononice sau inserţii pentru celule de memorie de rezervă.

— Deoarece Mergătorul-pe-Apă nu avea nici el, îi ieşi aproape cu dispreţ.

— Exact. Dar clinicile vor fi în măsură să-i revieţuiască pe cei care au.

— Fie ca Madona să vegheze asupra sufletele celor care nu au, replică ea îngrozită de cât de pios suna.

— Suntem încă departe de Madona, zise Ethan.
— Nu pentru mult timp.

— Araminta este dezgustată de ei, spuse Neskia, în timp ce viziunea dăruită se învârtea în jurul ei, blocând parţial vederea asupra cabinei *navei.* Nu s-a scurs nimic în gaia-câmp, dar mi-am dat seama cât de îngrozită a fost când Ethan i-a spus că cretinii de credincioşi nici măcar nu aveau celule de memorie de rezervă din cauza credinţei lor.

— Destul de rezonabil, răspunse Ilanthe. Şi eu sunt la fel de dezgustată. Au ales să rămână animale atunci când s-ar fi putut eleva. Cu siguranţă, nu merită milă.

Capul Neskiei mătura dintr-o parte în alta, în timp ce gâtul lung i se ondula sinuos.

— Dacă ar fi preluat cu adevărat cauza Visului Viu devenind Visătoarea lor, aşa cum pretinde, atunci ar manifesta simpatie. Asta este pur şi simplu o dovadă că încearcă un fel de subterfugiu.

— Nu reuşesc să văd ce ar putea face. Este angajată, acum, într-o măsură în care puţini au fost vreodată. A pretins poziţia de şef al Visului Viu cu promisiunea de a le da Pelerinajul. Dacă şi-ar lua cuvântul înapoi, ar avea de suportat consecinţe personale grave. În cel mai bun caz, Ethan i-ar frânge mintea şi ar obliga-o să comunice cu Lordul Cerului. Lucru pentru care ar avea sprijinul tacit al celor mai mulţi dintre adepţi. În ambele situaţii, eu obţin intrarea în Gol.

Imaginile din exovedere îi arătau Neskiei nucleul de inversiune care se odihnea în singura cală a *navei.* Nu exista nicio conexiune de gaia-câmp, aşa că nu putea determina timbrul gândurilor lui Ilanthe – dacă mai puteau fi numite aşa.

— Convertirea ei a fost prea rapidă, prea completă. Nu cred în ea.

— Nici eu, fu de acord Ilanthe. Dar prin obţinerea puterii politice şi-a pierdut puterea de a alege. Ai auzit-o doar, este convinsă că Golul mă va învinge.

— Şi cum a aflat despre tine? Era singură şi fugea de

toată lumea.

— Îi suspectez pe Silfeni.

— Sau are aliaţi printre rămăşiţele facţiunilor. Gore este încă în libertate. Al Treilea Visător. Asta ar putea indica o conexiune.

— Gore i-a cerut Justinei să se ducă în Makkathran. Oricare ar fi planurile lui, acestea implică o legătură între el şi fiica sa, nu cu Araminta. Niciunul dintre noi nu-i cunoştea identitatea până acum câteva zile. Nu a făcut niciodată parte din niciuna din schemele lui Gore.

— El va deveni postfizic, nu-i aşa? Asta face pe planeta Anomine. Asta trebuie să fie. Mecanismul de elevare Anomine trebuie să fie încă acolo. Un astfel de avans îi va acorda puterea de a distruge totul.

— Dacă acesta este scopul lui, va eşua.

— De unde ştii?

— Am studiat mecanismul de elevare Anomine în urmă cu un secol. Nu îl va transforma pe Gore.

— De ce nu? întrebă Neskia.

— Nu este un Anomine.

Gâtul lung al Neskiei ciripi de încântare.

— N-am avut nici cea mai mică idee.

— Procesul căruia îi sunt dedicată acum nu a fost iniţiat cu uşurinţă. Am examinat întâi toate opţiunile.

— Desigur. Scuzele mele. Dar chiar ar trebui să-i ceri lui Marius să-l elimine.

— Marius poate să reuşească acest lucru sau nu. Nava lui Gore este, fără îndoială, egală cu cea folosită de Marius, iar borderguarzii ar interveni.

— Nu poţi risca să-l laşi să interfereze cu Fuziunea, insistă Neskia.

— Spui asta pentru că nu înţelegi ce voi iniţia atunci când vom intra în Gol. Gore şi toţi ceilalţi sunt complet irelevanţi. Araminta este tot ceea ce contează acum.

— Vom iniţia Fuziunea. Înţeleg şi aprob.

— Nu. Fuziunea a fost doar o diversiune. Nucleul de inversiune este destinat să arunce seminţele unei revoluţii mult mai mari.

Neskia rămase nemişcată, tulburată de această schimbare de direcţie. Tot ceea ce devenise ea fusese dedicat obiectivului Acceleratorilor cu privire la fuziune.

— Ce? întrebă ea, uşor surprinsă să pună la îndoială scopul lui Ilanthe. Dar totuşi…

— Golul este temut pe bună dreptate, pentru că are nevoie de energie de la o sursă externă pentru a putea funcţiona. Este simbolul perfect al entropiei, inamicul final al tuturor lucrurilor. Dar Golul este un concept frumos – spiritul mai presus de materie este trăsătura evolutivă supremă. Ceea ce propun eu este împlinirea funcţiei complete a Golului, fără neajunsul nevoii sale de energie. Acesta va fi darul Acceleratorilor pentru existenţa în sine.

— În ce fel?

— Am fost inspirată de Ozzie. Spaţiul său mental funcţionează prin alterarea naturii fundamentale a spaţiu-timpului pentru a se adapta funcţiei telepatice. Nu ştiu cum a descoperit care anume este modificarea specifică aptă să facă viabil un astfel de lucru, dar implementarea lui a fost o realizare fenomenală, subapreciată, din păcate, din pricina retragerii lui îmbufnate din Confederaţie. Dar să schimbi natura spaţiu-timpului pe distanţă de sute de ani-lumină este ceva remarcabil. A deschis un evantai de posibilităţi pe care nu le concepusem niciodată până atunci. Am realizat că ar trebui să vizez mult mai sus decât pur şi simplu la mariajul Facţiunii Acceleratorilor cu Golul. Dar potenţialul Golului este mult mai mare. Şi acesta este blocat în spatele graniţei, depinzând de o sursă de energie aflată în scădere. Este un dezastru pentru evoluţia conştiinţei de pretutindeni. Trebuie să fie eliberat pentru ca graniţa să fie eliminată.

— Vrei să spui că doreşti să aduci toate speciile conştiente în Gol?

— Dimpotrivă. La fel ca şi spaţiul mental al lui Ozzie, care este doar o modificare localizată, alimentată, probabil, de mecanismul de ancorare al lui Spike, tot astfel Golul poate funcţiona numai atâta vreme cât are masă să se hrănească, iar asta este ceva finit. Ceea ce va face nucleul de

inversiune va fi să inducă o schimbare permanentă. Va prinde natura fundamentală a Golului şi îi va imprima tiparul în spaţiu-timp, forţând realitatea însăşi să se transforme. Golul va începe atunci magnifica resetare finală a tot ceea ce există. Schimbarea va străluci începând din centrul acestei galaxii, iluminând în timp, în foarte scurt timp, întregul univers. Entropia nu va mai exista, deoarece principiile sale pur şi simplu nu vor mai face parte din noul cosmos. Odată legile spaţiu-timpului rescrise, adevăratul controler al realităţii va deveni spiritul conştient, ceea ce va permite evoluţiei să ajungă la o culme imposibilă chiar şi pentru postfizicii pe care acest univers limitat şi defectuos îi poate gesta.

— Ai de gând să schimbi legile fundamentale ale universului? murmură Neskia şocată.

— Un astfel de obiectiv este punctul culminant al evoluţiei, va eleva un întreg univers. Vom fi instigatorii unei geneze faţă de care zeii noştri mitici ar tremura cu veneraţie. Acum vezi de ce nu mă preocupă antichităţi de felul lui Gore şi al celor ca el? Îmi voi dori, simplu, ca ei să nu existe. Şi aşa va fi.

Cel de al patruzeci şi şaptelea vis al lui Inigo: Triumful Mergătorului-pe-Apă

Mattuel era cel care avea privilegiul de a-l ajuta pe Edeard să urce scara lungă şerpuită ce ducea în vârful turnului. Edeard nu ar fi acceptat asta din partea niciunuia dintre ceilalţi copii ai lui, nici a nepoţilor, nici a strănepoţilor, sau chiar a stră-strănepoţilor şi, desigur, a stră-stră-strănepoţilor, dintre care majoritatea erau doar nişte copii. Iar Grolral, primul din a cincea sa generaţie de urmaşi şi pe care îl adora, era în vârstă de doar şapte săptămâni şi nu prea era interesat de altceva în afară de hrană şi somn. Dar Mattuel era fiul său favorit, în principal pentru că se născuse mult mai târziu decât ceilalţi, la patru ani şi jumătate după îndrumarea lui Finitan. Asta nu ar fi trebuit să-l facă mai special – iar la vremea respectivă niciunuia dintre primii şapte nu-i păsa de astfel de lucruri – dar Edeard îl considerase întotdeauna dovada succesului său, a faptului că reuşise să trăiască această viaţă, aşa cum jurase s-o facă. Când cei patru Lorzi ai Cerului au apărut pe cerul Querenciei, evenimentele de pe planetă nu mergeau prea rău în timpul de acum. Fiecare oraş şi satele cele mai mari aveau câte un parc întins destinat adunării celor care căutau îndrumare. Zonele deschise se bazau pe promisiunea solemnă a Mergătorului-pe-Apă că Lorzilor Cerului nu le plăceau cu adevărat turnurile din Eyrie şi că aceştia le foloseau doar din respect pentru rasa dispărută care le ridicase iniţial. Simple şi ieftine, parcurile evitaseră apariţia dificultăţilor economice şi a rivalităţilor meschine. În plus, nimeni nu mai trebuia să străbată peste o jumătate din continent până la turnurile de Eyrie şi să se confrunte cu toate problemele pe care le-ar fi presupus acest lucru.

Numai că, astăzi, Makkathranul era din nou gazda unor mulţimi de oameni nemaivăzute de o sută de ani. Ultima dată când se îmbulziseră atât de mulţi pe străzile sale fusese atunci când cele opt galioane uriaşe ale flotilei se întorseseră din călătoria lor de explorare din jurul lumii.

Edeard navigase împreună cu ele, bucurându-se de răbufnirile ocazionale de tristeţe nostalgică atunci când descopereau ţărmuri şi mări pe care şi le amintea din călătoria făcută cu peste un secol înainte, în timpul său cronologic personal. De data aceasta, înainte de a porni în călătorie, se asigurase că problemele care afectau Querencia în urma sosirii Lorzilor Cerului erau bine şi cu adevărat eliminate. Nu mai existau tentative de a domina şi de a lega oamenii de o cauză, de o familie sau de un individ. Cele mai noi generaţii de oameni cu psihic puternic erau salutate şi integrate într-o societate a cărei prosperitate creştea în mod constant, datorită extinderii Breslei Oumodelatorilor şi abundenţei de genistari. Noi terenuri erau deschise în ceea ce era odată sălbăticia vestului. Chiar şi tinerii din Marile Familii ale Makkathranului erau încurajaţi să-şi caute norocul folosindu-se de noile oportunităţi de extindere a vechilor proprietăţi şi afaceri – deşi procesul urma în mod clar să continue mult după el, pe o perioadă considerabilă.

Această zi era cea în care Querencia îi aducea Mergătorului-pe-Apă un omagiu pentru a le fi transformat lumea într-una iluminată şi plină de potenţial. Epoca lui era deja numită drept epoca de aur a planetei.

— Sper, pe Madona, să aibă dreptate, îi murmurase lui Kristabel când se treziseră împreună, în acea ultimă dimineaţă.

Ea îi aruncase o privire de avertizare în timp ce una dintre stră-strănepoatele lor o ajuta să-şi pieptene firele subţiri de păr alb.

— Nu-mi servi acum optimismul acela de Ashwell. Nu azi.

Amuzamentul şi înţelegerea îl făcură să zâmbească, ceea ce-i declanşă adânc în piept o criză urâtă de tuse. Două dintre novicele care aveau grijă de el îl aplecară uşor în faţă, pe pat. Una îi oferi o poţiune aburindă ca să inhaleze. Aproape că o refuză, doar din pura încăpăţânare datorată vârstei, dar cedă când îşi aminti de ultimele zile ale lui Finitan. Fetele acelea dulci încercau doar să-l ajute. Aşa că trase în piept vaporii, fiind uşurat să vadă că spasmele

musculare cedau.

— Da, dragă.

— Ha!

El îi zâmbi din nou. Una dintre novice începu să-i descheie butonii cămăşii de noapte.

— Asta pot s-o fac încă, mulţumesc, spuse el cu umor. Sigur că nu putea, nu cu mâinile, lucrurile acelea oribile, umflate, deformate, în care se transformaseră acum. Poţiunile pe care medicii îl făceau să le bea nu-i mai ajutau cu nimic articulaţiile teribil de afectate de artrită. Dar, din fericire, mâna a treia îi rămăsese mai mult decât capabilă. Finitan remarcase acelaşi lucru, îşi aminti el.

Clipi şi se uită în jur. Toţi cei din încăpere îl priveau cu nelinişte.

— Ce-i? întrebă el.

— Iar ai aţipit, răspunse Kristabel.

— Honious! Să sperăm că rezist până la venirea lor.

Asta îi aduse încă o privire dezaprobatoare din partea lui Kristabel, în timp ce novicele scoteau exclamaţii nervoase şi ascuţite, asigurându-l că aşa va fi.

— De fapt, mă gândeam la Finitan, dacă vreţi să ştiţi, spuse el către dormitorul plin de prea multă lume.

— Doamne, nici măcar nu-mi mai amintesc cum arăta, spuse cu părere de rău Kristabel.

— S-a întâmplat în urmă cu aproape două sute de ani, îi aminti Edeard. Dar îl vom revedea destul de curând.

— Da, aşa vom face.

Edeard îi zâmbi din nou, blocând umilinţa îngrozitoare provocată de agitaţia din jur a însoţitorilor lor plini de bune intenţii. Televederea îi găsi restul familiei adunată în saloanele de la etajele superioare ale ziguratului, toţi plini de emoţii contradictorii. Contrar aşteptărilor, prezenţa lor îl reconforta, de fapt. Erau atât de mulţi, şi toţi se descurcaseră bine – sau cel puţin nu o luaseră pe un drum rău. Aceasta era adevărata lui unitate de măsură.

În cele din urmă, şi el, şi Kristabel au reuşit să se îmbrace, fără prea mult ajutor, în cele mai bune haine ale lor. Hotărâse să nu-şi pună mantia neagră a Mergătorului-

pe-Apă. La vârsta lui l-ar fi făcut să arate ridicol. În plus, după unsprezece mandate ca primar, simţea că ţinuta oficială a funcţiei sale era mai adecvată acum.

Edeard reuşi să meargă din dormitor până la primul salon mare. Dar cam atât de departe îl mai puteau duce muşchii, fără o odihnă decentă. A treia mână a lui Mattuel îl susţinu în timp ce se cufunda într-un scaun înalt cu spătarul drept. Era pe punctul de a-i arunca tânărului o privire furioasă, dar renunţă. Avea, într-adevăr, nevoie de sprijin. Şi apoi, să aterizeze în fund la începutul ceremoniei ar fi fost chiar lipsit de demnitate.

— Mulţumesc, spuse el liniştit.

Nu că Mattuel ar mai fi putut fi considerat un tinerel. A două suta aniversare a zilei sale de naştere fusese sărbătorită cu câţiva ani în urmă. Edeard nu-şi mai amintea exact când.

Unul câte unul, membrii familiei au venit la el şi la Kristabel pentru o ultimă îmbrăţişare şi câteva cuvinte de mângâiere. Tradiţia se dezvoltase în ultimul secol şi jumătate. Era una bună, hotărî el. *Curăţă aerul, permite reconcilierea pentru toate cuvintele pripite şi certurile stupide. Nu că aş fi avut vreuna.* Această lecţie dură fusese învăţată în urmă cu două sute de ani, şi o învăţase bine.

Aşa că, acum, putea să-i salute pe toţi cu bucurie şi să primească urările lor de a călători în siguranţă şi fără niciun regret. Dacă exista ceva tristeţe, era să vadă cât îmbătrâniseră copiii săi. Rolar şi Wenalee, care cu siguranţă vor cere îndrumare la următoarea vizită a unui Lord al Cerului. Jiska şi Natran şi descendenţa lor uriaşă de unsprezece copii, cincizeci şi şapte de nepoţi şi nu mai ştia cât de mulţi alţii după, care în această dimineaţă trebuiseră să fie găzduiţi la etajul al optulea şi să-şi televorbească cuvintele de rămas-bun pentru că la etajul al zecelea pur şi simplu nu mai era loc. Marilee, Analee şi Marvane, încă împreună şi cu optsprezece copii între ei. Edeard îl îmbrăţişă pe căpitanul comerciant cu căldură atunci când îi veni rândul.

— Poţi să vii cu noi, dacă vrei, îi propuse el cu un chicotit.

Bănuiesc că ţi-ar face bine o pauză.

— Tati, asta-i oribil.

— Nu vrea nicio pauză.

— Îl tratăm bine.

— Când se poartă bine.

— Şi încă şi mai bine atunci când e rău.

Marvane îşi desfăcu mâinile larg.

— Vezi?

— Întotdeauna am văzut, îi răspunse Edeard cu drag.

Marakas şi Jalwina au fost următorii. Aveau o căsnicie fericită de patruzeci de ani. Dar, fireşte, Marakas avea multă experienţă. La urma urmei, era la a şaptea nevastă. Chiar şi aşa, era mult în urma numărătorii lui Dinlay.

Taralee purta roba ei de Mare Maestră, chiar dacă demisionase din Consiliul Breslei Medicilor cu treizeci de ani în urmă.

— Eşti bine? întrebă ea îngrijorată. Am nişte sedative, cele din frunză de folox.

— Nu, îi răspunse cu fermitate.

— O să te descurci, îi spuse ea cu un zâmbet. La revedere, tati.

— Pe curând.

Pe curând a fost murmurul care a străbătut întregul salon, apoi corul de urări de bine a fost preluat de cei de la etajul al nouălea şi, mai departe, până la nivelul al treilea. Dar nicăieri în zigurat nu se afla şi Burlal. El, cel puţin, fusese scutit de umilinţa vârstei. Anii săi puţini fuseseră întotdeauna unii de fericire.

Edeard se străduia să nu plângă în timp ce dinastia sa îi spunea ultimul rămas bun-oficial. El şi Kristabel au fost ridicaţi cu grijă de câteva mâini terţe şi transportaţi în josul scării centrale. Sute de membri ai familiei lor erau sprijiniţi de balustrade, ovaţionându-i acum dezlănţuit.

— Ştii, până la urmă chiar l-am aruncat pe dragul tău unchi Lorin de aici, nu-i aşa? spuse el, fluturându-şi mâna spre ceaţa de feţe.

— Mulţumesc Madonei c-ai făcut-o, răspunse ea.

Cea mai mare gondolă a familiei îi aştepta la platforma

de acostare a ziguratului, pe Marele Canal Principal. S-au aşezat pe banca din mijloc şi au privit în jur. Întregul canal era mărginit cu oameni veniţi să-i ureze drum bun Mergătorului-pe-Apă. Îşi fluturau mâinile şi băteau din palme şi aclamau în timp ce el şi Kristabel porneau în foarte scurta călătorie către platforma centrală de acostare din Eyrie. Toţi erau îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, transformând traseul într-un splendid bulevard scăldat în culoare.

— Îţi aminteşti de bărcile cu flori de la Festivalul Îndrumării? îşi întrebă soţia. Erau la fel de colorate ca acum. Ce zi frumoasă era! Păcat că au trebuit să renunţe la ea.

— Nu mai avea sens, după ce Lorzii Cerului au început să vină, răspunse Kristabel. Şi cu greu aş fi putut-o uita. A fost ziua în care ne-am cunoscut. Îţi aminteşti?

— Răpirea Mirnathei, zise el, amintindu-şi câteva detalii ale zilei.

Nu se mai gândise la asta de zeci de ani. Probabil mai mult. Bise o sechestrase în Casa cu Petale Albastre.

— N-am aflat niciodată exact cine a luat-o şi a ţinut-o în Fiacre.

Owain, el ştia. *Owain şi clica lui au ordonat răpirea fetei. Dar nu i-am putut spune asta lui Kristabel. Ar fi trebuit să-i explic ce s-a întâmplat până la urmă cu Owain şi cu Bise, şi – Madona, iartă-mă! – cu Doamna Florrel. Şi de ce a fost esenţial să fie eliminaţi. Ce ar spune dacă ar cunoaşte secretul acestui univers? Ce ar face? Ce ar face oare oricare dintre ei?*

— Trezeşte-te, îl mustră Kristabel. Am ajuns.

— Nu dormeam, protestă el, în timp ce gondola era legată la platformă.

Deasupra canalului, turnurile strâmbe din Eyrie străpungeau cerul senin de vară. Cei care căutau îndrumare erau deja ajutaţi să ajungă la locurile lor de pe platformele superioare. Mattuel şi câteva dintre rudele din generaţia a treia erau deja pe stradă, deasupra, privind în jos, pregătindu-şi mâinile terţe pentru a-i ridica pe Edeard

şi pe Kristabel. Se grăbiseră în urma gondolei, mergând pe jos pe suprafaţa canalului – toţi erau suficient de puternici pentru a face asta.

Străzile dintre turnuri erau înţesate de reprezentanţi din întreaga lume, care veniseră pentru a-l onora pe Mergătorul-pe-Apă şi pentru a-şi lua rămas-bun de la el. Toţi ovaţionau şi îşi fluturau mâinile. Pe treptele bisericii Madonei, corul novicelor din Makkathran începu să cânte. Corul fu preluat de întregul oraş.

În timp ce melodia răsuna peste Makkathran, Edeard îi ceru lui Mattuel să se oprească o clipă pentru a-i îngădui să savureze muzica pentru ultima dată. Era *Zborul dulce-amar,* compus de Dybal, ultima şi cea mai bună piesă a bătrânului muzician. Simplă şi obsedantă, aceasta devenise un adevărat imn, după ce Dybal primise îndrumarea unui Lord al Cerului, cu optzeci de ani în urmă.

— Respectabil, în sfârşit, murmură Edeard, când melodia se termină.

Peste tot în jurul lui, oamenii îşi înclinau capetele, pentru a rămâne nemişcaţi în obişnuitul minut de reculegere.

— Cât ar urî bietul Dybal toate astea, răspunse Kristabel amuzată.

— Da. Trebuie să-i spun când vom ajunge acolo.

Prietenii săi erau bine plasaţi în mijlocul celor care înconjurau turnul. Edeard reuşi un semn slab cu mâna către câteva chipuri familiare. Nu era nicio Salrana, cea pentru care mai simţea încă remuşcări, deşi atenuate acum de secole. Aceasta primise îndrumarea de peste zece ani. Edeard privise din grădina suspendată când Lordul Cerului se năpustise peste oraş, nerăbdător să ştie că sufletul ei va fi acceptat. Era sigur că fusese. Lucru de care se bucurase. Chiar dacă ei doi nu se mai împăcaseră niciodată, ea îşi găsise în cele din urmă propria împlinire.

Ranalee, de asemenea, plecase, dispreţuitoare şi ostilă până la capăt. În felul ei, şi ea realizase mult. Avea numeroşi descendenţi ale căror companii lacome şi pline de succes îşi extinseseră influenţa în lung şi-n lat.

În timp ce era ridicat încet, Edeard închise ochii. *Este*

momentul în care trebuie să-mi fac alegerea. A fost o viaţă bună, ziua de azi este dovada. Nu perfectă, dar nici n-ar putea fi vreodată. Să mă întorc şi să trăiesc din nou? Şi care ar fi rostul? Ştiu că pot trăi iarăşi acele secole, numai dacă o fac în mod diferit. Poate că acum ar fi momentul să mă întorc înainte de moartea lui Owain? Aş putea merge chiar înapoi la Ashwell şi să împiedic ca părinţii mei să fie ucişi. Salrana nu ar fi niciodată coruptă... Clătină din cap doar cu un uşor regret. Viaţa aceea nu era pentru el. Prea multe evenimente rele ar trebui dejucate din nou, într-o formă sau alta, pentru ca ultimele două secole să fie trăite în pacea şi speranţa de care se bucurase în timpul de acum. Ar trebui să facă lucrurile în mod diferit pentru a le face cât de cât suportabile. Riscul era imens.

Voi alege îndrumarea.

Scara care şerpuia în sus prin mijlocul turnului era prea strâmtă pentru a permite alţi însoţitori, aşa că Mattuel era cel care avea onoarea de a-l căra pe tatăl său în vârf, însoţit de Pythia însăşi. Honalee o purta pe bunica ei, în timp ce restul familiei înconjurase baza turnului.

— Dragă Madona, nu am mai fost aici din ziua în care a fost îndrumat Finitan, spuse Edeard, în timp ce se apropiau de vârf.

— Da, tată.

— Ştii, acesta este turnul din care m-au împins huliganii lui Owain.

— Ştiu, tată.

Edeard zâmbi încet în sinea lui, în timp ce luau ultima curbă şi ieşeau în soarele strălucitor. Opt turle înalte păzeau marginile platformei, cu vârfurile uşor aplecate spre interior. Ca întotdeauna, vântul mult mai puternic pe platforma deschisă decât jos pe pământ, şuiera uşor în timp ce sufla în jurul turlelor.

Un cârd de novice şi de maici erau grupate în jurul deschiderii către scară, toate nerăbdătoare să-l vadă pe Mergătorul-pe-Apă în timp ce era instalat pe o grămadă de perne confortabile. Îi escortaseră aici, pe platformă, pe ceilalţi cincizeci de oameni care căutau îndrumare. Cei mai

mulţi se odihneau pe nişte perne similare, deşi câţiva insistau cu încăpăţânare să aştepte în picioare sosirea Lordului Cerului.

— Era şi timpul să apari, spuse Macsen.

Edeard înclină două degete către vechiul său prieten, întrebându-se cum, pe Querencia, reuşiseră maicile şi novicele să-l transporte cu bine pe scări pe enormul Maestru al Sampalokului. Macsen devenise aproape rotund în ultimul timp. Nu mai reuşise să se mai dea jos din pat fără ajutor de peste patru ani.

Edeard se uită în jur la prietenii lui, smerit şi încântat că vor călători împreună. Kanseen pe un pat de perne lângă Macsen, luptându-se să respire cu pieptul ei teribil de fragil. Dinlay, în picioare desigur, slab, dar cu spatele drept, imaculat în uniforma lui de şef al poliţiei, demn în sfârşit. Era singur. Spre uimirea tuturor, ultima lui căsătorie durase treizeci şi doi de ani (un record) şi rămăsese actuală, dar soţia lui era cu optzeci şi şapte de ani mai tânără.

— Toţi împreună, a spus Edeard.

— Cu orice preţ, au răspuns în cor.

Pythia se înclină în faţa lui Edeard.

— Mergătorule-pe-Apă, fie ca Madona însăşi să-ţi binecuvânteze călătoria. Te va întâmpina în curând, sunt sigură. Ceea ce ai făcut pentru această lume este mai presus de orice laudă. Inima te aşteaptă cu nerăbdare, la fel ca şi prietenii tăi care locuiesc acum acolo. Te duci acolo cu mulţumirile noastre veşnice, cu mulţumirile tuturor celor care trăim pe Querencia, cei pentru a căror împlinire ai muncit din greu.

Edeard se uită în sus, la faţa ei bună şi severă, aşa cum păreau să fie toate Pythia, dar care radia îngrijorare. O îngrijorare ce se întindea mult mai departe, dincolo de turn. *Oare ar trebui să-i spun?* Dar nu putea risca dezaprobarea femeii, aşa că se limită la un simplu „mulţumesc”.

Novicele şi maicile au început să coboare înapoi pe scara în spirală.

Macsen scoase un geamăt confortabil şi căzu din nou pe perne.

— Bine, atunci, avem un minut. Are cineva ceva de băut?

— Cred că ţi-a ajuns, dragule, îi televorbi încet Kanseen.

Văzându-i respiraţia sacadată, Edeard ştia că doar puterea voinţei îi mai ţinea corpul în viaţă. Dinlay veni şi se aşeză lângă Edeard. Lentilele din ochelarii lui erau ca nişte bile de sticlă, atât erau de groase. Edeard ştia foarte bine că era aproape orb. Doar televederea îi mai permitea să se deplaseze în ultimul timp.

— Crezi că Boyd a ajuns acolo? întrebă Dinlay.

Edeard zâmbi melancolic.

— Dacă nu, va trebui să organizăm o căutare în Gol pentru el.

— Sunt sigur că un Lord al Cerului ne-ar ajuta, televorbi Kanseen. Îşi merită locul în Inimă.

— N-ar fi grozav? spuse Kristabel. O călătorie în univers, o versiune mai mare a călătoriei noastre în jurul lumii.

— Da, iubirea mea, ar fi grozav.

Îi văzu capul întorcându-se să-l fixeze cu privirea, mijindu-şi ochii cu expresia aceea, oh, atât de minunat de familiară.

— E ceva în neregulă?

— Nu în neregulă, nu. Dar spuneţi-mi un lucru: dacă ar exista ceva cunoscut de voi, o aptitudine pe care aţi avea-o şi care ar putea schimba totul, modul în care aţi trăit, convingerile voastre, chiar şi modul vostru de a gândi, a-ţi păstra-o pentru voi?

— Ce aptitudine? întrebă Macsen avid. Felul în care comunici cu oraşul?

— Nu, ceva mult mai mare decât asta.

— Ar schimba lucrurile în bine? întrebă Kristabel.

— Aduce doar schimbare. Cum se aplică, în bine sau în rău, depinde de utilizator.

— Nu poţi judeca oamenii, spuse Dinlay. Nici chiar tu, Mergătorule-pe-Apă, nu ai acest drept. Avem instanţele noastre legale pentru a menţine ordinea, dar să decizi natura sufletului unei persoane nu este ceva de care să fii vrednic. Doar Inima decide.

— Dacă aptitudinea aceasta chiar există, atunci există cu

un motiv, televorbi Kanseen.

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse Edeard.

Jos, sub ei, oraşul îşi ţinu răsuflarea, apoi ovaţionă apariţia Lordului Cerului la orizont. Potopul extraordinar de binecuvântări entuziaste venite din partea mulţimilor din Makkathran se ridică într-un crescendo. A fost suficient pentru a-i transmite trupului lui Edeard un ultim val de energie. Folosindu-şi mâna a treia, îşi trase prietenii lângă el. Îşi întinseră toţi mâinile spre Lordul Cerului care venea în zbor peste Marea Lyot. Vântul se grăbea înaintea acestuia, făcându-le hainele să fluture. De jur împrejurul lor, turlele turnului începură să strălucească, o corona vie de lumină ce se revărsa peste platformă umplând aerul cu scântei, ca şi cum stelele înseşi cădeau în ploaie peste ei.

— Ne accepţi? îl întrebă Edeard pe Lordul Cerului. Vrei să ne călăuzeşti către Inimă?

— Da, răspunse binevoitoare creatura gigantică.

Lacrimi de recunoştinţă au început să curgă pe obraji lui Edeard în timp ce lumina devenea mai puternică, iar umbra Lordului Cerului aluneca peste Eyrie. Aceasta era ultima lui şansă.

Lumina explodă, copleşindu-i ochii. Îşi simţi corpul începând să se dizolve în forţa dezlănţuită de turnuri. Cu toate acestea, mintea lui rămase intactă, crescând mai puternică, gândurile devenindu-i mai clare decât fuseseră în ultimele decenii. Percepţia i se extinse, cuprinzând întregul oraş.

— Am un ultim dar pentru voi, le vorbi el minţilor care sclipeau extaziate mai jos. Folosiţi-l bine.

Şi le arătă cum să călătorească înapoi prin propria viaţă, pentru a începe din nou, din momentul pe care îl alegeau.

— Acesta este modul în care am câştigat mereu? întrebă Macsen râzând.

Sufletul lui Edeard strălucea de fericire. Ridicându-se pe lângă el, în fluctuaţiile gigantice de lumină care alergau prin corpul Lordului Cerului, forma spectrală a lui Macsen se întorsese la sinele său de adolescent frumos.

— Nu pentru totdeauna, le promise prietenilor lui. Şi nu

pentru două sute de ani. Jur pe Madona că realizările voastre de aici vor rămâne ale voastre.

— Oare ce vor face cu darul? întrebă Dinlay, privind în jos la lumea ce se micşora departe, sub strălucirea trupurilor lor care se dezintegrau.

— Ce vor putea mai bine, desigur, răspunse Kanseen.

— Ai făcut ce trebuia, spuse Kristabel.

Edeard îşi răspândi percepţia în sus, tot mai conştient de melodiile care chemau dinspre nebuloase. Păreau să vorbească direct cu el, făcându-i promisiunea unei glorii ce-l umplea de uimire şi de anticipare.

— Sunt atât de frumoase! exclamă el. Şi curând vom fi acolo.

8

Oscar mesteca absent cornul cu ciocolată în timp ce revizuia diagramele de astronavigaţie pe care u-amprenta i le extrăgea din diferite fişiere. În cealaltă parte a display-urilor din exovedere, Liatris McPeierl executa o rutină energică de exerciţii fizice, dezbrăcat până la brâu pentru a-şi scoate în evidenţă muşchii pieptului, perfect proporţionaţi, care străluceau de sudoare. O imagine deloc neplăcută, ce-i distrăgea însă cam mult atenţia. Cu bucata aceea veselă de carne contractându-se cu supleţe la doar doi metri distanţă, lui Oscar îi era greu să se concentreze asupra navigaţiei trans-galactice.

Liatris îşi termină rutina şi se întinse alene după prosop.

— Mă duc să fac un duş, anunţă el, şi zvâcni din fund în direcţia lui Oscar în timp ce gânduri maliţioase de falsă dorinţă îi izbucneau în gaia-câmp.

Oscar muşcă ferm şi adânc o bucată mare de corn, inhalând o mulţime de zahăr pudră din glazură, ceea ce îl făcu să tuşească şi să arate cât se poate de stupid. Luă un pahar de ceai şi îl goli. Când termină, Liatris era plecat, iar Beckia îl privea zâmbind cu milă din cealaltă parte a cabinei principale a navei.

— Ce? mormăi el.

— Liatris vorbeşte de întors acasă, răspunse ea.

— Până acasă este drum lung.

— Eşti un Punk Skunk bătrân şi ticălos.

— Şi sunt mândru de asta. Vrei să aruncăm o privire la recordul meu?

— Chiar n-ai niciun pic de demnitate, nu-i aşa?

El îi fulgeră un zâmbet libidinos şi îi ordonă u-amprentei să-i scoată din unisferă fişierele despre toate zborurile transgalactice anterioare cunoscute şi zvonite.

— Ceea ce mă face, în parte, adorabil.

— O parte din tine este adorabilă?

Tomansio şi Cheriton se ridicau prin sasul de presurizare făcându-şi apariţia în centrul cabinei. Ambii purtau

costume-togă cu suprafeţe irizate flamboaiante şi îşi păstrau emisiile din gaia-particule reduse la zero, arătând întregii lumi că sunt cetăţeni de nădejde ai Viotiei şi că nu aveau deloc de-a face cu Visul Viu.

— Lucrurile nu merg deloc mai bine, se plânse Cheriton.

De câteva săptămâni, deja echipa accesa şi experimenta încercările guvernului Viotiei care voia să restabilească serviciile obişnuite şi să repare pagubele cauzate de invazie. O operaţiune deloc ajutată de linşarea prim-ministrului, la două zile după ce trupele Ellezelin se retrăseseră din capitala Ludor. Fusese o afacere murdară, în care mulţimea asaltase clădirea Parlamentului Naţional, în timp ce gărzile se mulţumiseră să stea deoparte şi să lase justiţia naturală să-şi urmeze cursul. Restul cabinetului, temându-se să nu-şi piardă şi ei trupurile, ezita să se ridice şi să emită instrucţiuni. Rezolvarea problemelor era coordonată în principal de autorităţile locale, dând spiritelor aprinse timp să se potolească.

Pentru că oraşul Colwyn suferise, de departe, cele mai mari prejudicii, infrastructura acestuia şchiopăta încă, dar operaţiunile de înlocuire şi reparaţii erau în curs de executare. Boţii şi echipele de inginerie civilă lucrau din greu, ajutaţi de echipamentele livrate de nave ce soseau din întreaga Confederaţie. Dar comerţul era lent. În ciuda îndemnurilor din partea consiliului oraşului, un număr surprinzător de afaceri încă nu fuseseră redeschise.

— Cred că se descurcă bine, având în vedere apatia generală, spuse Tomansio. O să dureze câţiva ani până ca totul să revină la nivelul de dinainte de invazie. Faptul că compania lui Likan este închisă nu ajută deloc. Constituia o parte uriaşă a economiei planetare. Trezoreria va trebui să intervină şi să repună finanţele pe linia de plutire. Dar cabinetul nu este suficient de puternic pentru a face asta chiar acum. Vor trebui organizate alegeri pentru a restabili încrederea publică în guvern.

— Asta este însă principala problemă, replică Oscar. Ce rost are? Glorioasa noastră Visătoare idioată va lansa flota Pelerinajului peste şapte ore. Nu te duci la alegeri dacă nu

a mai rămas nimic din galaxie în care să organizezi alegeri.

— Şi atunci, adu-mi aminte, de ce suntem încă aici? întrebă Tomansio.

Oscar era gata să se lanseze în pledoaria lui obişnuită, lipsită de pasiune, pentru speranţă şi credinţă, bazată pe impresia creată de cele cinci secunde faţă în faţă cu Araminta de atunci din Bodant Park. Fusese atât de sigur că ea îi păcălea cumva pe cei din Visul Viu. Dar echipa o auzise de atâtea ori de la el, iar acum iată-l aici, analizând modalităţi de a fugi din galaxie într-una dintre cele mai bune nave pe care ANA le construise vreodată.

— Nu ştiu, răspunse el, surprins de cât de greu îi era să admită.

Asta însemna că misiunea era încheiată, că nu puteau face nimic, că nu exista niciun viitor.

Se întrebă ce-ar spune Dushiku şi Anja şi dragul şi capriciosul lui Jesaral dacă ar ateriza lângă casa lor într-o navă ultrapropulsor camuflată şi le-ar spune că trebuie să fugă din galaxie. Trecuse atât de mult timp de când nu mai vorbise cu ei încât, de fapt, începeau să-i iasă din minte. Ceea ce nu era bine. Chiar putea supravieţui fără ei. *Mai ales că acum trăiesc iar viaţa cu adevărat.*

Un geamăt de consternare îi scăpă de pe buze. *Oh, tu trădătorule, trădătorule. Beckia are dreptate, nu am niciun pic de demnitate.*

Cheriton, Tomansio şi Beckia schimbau priviri uşor confuze, în timp ce un val de emoţii contradictorii se revărsa din gaia-particulele lui Oscar.

— Ce veţi face atunci când va începe expansiunea? îi întrebă acesta.

— Cavalerii Gardieni vor supravieţui, răspunse Tomansio. Mă aştept să ne mutăm pe o lume nouă, într-o galaxie nouă.

— Trebuie să găsiţi mai întâi o astfel de lume, spuse Oscar cu precauţie. Pentru asta veţi avea nevoie de o navă de căutare bună. Una cu ultrapropulsor ar fi perfectă.

— Ar fi. Şi am fi onoraţi dacă ni te-ai alătura.

— E dificil, spuse Oscar nefericit. Să recunoaştem că am

eşuat atât de lamentabil, nu doar noi cinci, ci întreaga noastră specie!

— Justine este încă în interiorul Golului, zise Beckia. Gore ar putea triumfa încă. În mod clar intenţionează ceva.

— Se agaţă de un fir de pai, îi răspunse Oscar. Nu este suficient de puternic.

— Nu, dar o parte din crezul meu este că trebuie să ai tăria să recunoşti atunci când eşti învins. Nu am putut pune mâna pe Araminta, iar ea şi-a făcut propria alegere – căţeaua josnică ce este! Partea noastră în toată povestea asta s-a încheiat.

— Da, recunoscu el. Încă nu era sigur cum vor reacţiona la toate acestea partenerii săi de viaţă. Nu că ar fi fost atât de ticălos încât s-o şteargă fără să se ofere să-i ia cu el. Dar toţi aveau familie, ceea ce ar fi complicat exodul. În timp ce el era cu adevărat singur. Probabil că cea mai strânsă legătură pe care o avea cu cineva în viaţă, în ziua de azi, era Paula Myo. O idee care îl făcu să zâmbească.

Toate display-urile din exovederea lui Oscar fură brusc obturate de un protocol de prioritate. U-amprenta îi raporta că cineva activa un link dintr-un cod de contact de unică folosinţă ultrasecurizat.

— La dracu'! îi scăpă deodată.

— Bună ziua, Oscar, îl salută Araminta. Cred că mi-ai spus să te sun.

Chiar şi luând în considerare combinaţia de unităţi de comandă şi cibernetică modernă, fabrici de replicare, legiuni de boţi şi resurse guvernamentale efectiv nelimitate, fără a mai vorbi de devotamentul iubitor al fiecărui lucrător din proiect, construirea celor douăsprezece nave de pelerinaj gigantice era o realizare fenomenală, după orice standarde. Cu toate acestea, cantitatea prodigioasă de putere de procesare şi de gândire umană care fusese utilizată pentru a gestiona proiectul se axase în principal pe planificarea şi facilitarea fabricării în sine. Drept urmare, faptul că procedurilor de îmbarcare a celor douăzeci şi patru de milioane de norocoşi nu le fusese

acordată aceeaşi atenţie era un lucru absolut nefericit.

Mareble izbucnise în lacrimi atunci când ea şi Danal primiseră confirmarea că le fusese repartizat un loc la bordul lui *Macsen's Dream.* Se prăbuşise, de fapt, în genunchi în camera de hotel şi trimisese în gaia-câmp cea mai puternică rugăciune de mulţumire, adresând-o Visătoarei Araminta pentru bunătatea pe care le-o arătase din nou. Zile întregi, după aceea, trecuse prin viaţă plutind într-un nor de fericire. Creierul îi era atât de blocat în fantezii despre ceea ce va face ea atunci când va merge pe străzile din Makkathranul cel adevărat, încât era un miracol că îşi mai aducea aminte să mănânce. Apoi şi-a canalizat uluirea şi emoţia în pregătirile de plecare. Era una dintre cei aleşi, o oportunitate pe care nu trebuia să o irosească. Aşa că ea şi Danal au petrecut ore întregi trecând în revistă ce fel de provizii ar fi vrut să ia cu ei. Spaţiul alocat era strict limitat la un metru cub pe persoană, cu precizarea de a nu lua cu ei niciun element de tehnologie avansată.

Dorinţa sa cea mai profundă era să poată deveni Oumodelator, la fel ca Mergătorul-pe-Apă însuşi. Studiase mulţi ani, în acele prime vise ale lui Inigo, tehnicile pe care le-ar utiliza. Era sigură că, dacă ar putea ajunge în proximitatea unei femele gravide de genistar implicit, ar putea imita abilitatea aceea. Aşa că, odată ce hainele de bază şi vesela şi instrumentele au fost ambalate, s-a apucat să umple spaţiul preţios rămas cu genul de haine rezistente şi blugi şi cizme esenţiale pentru orice ramură de creştere a animalelor. Câteva instrumente practice de uz veterinar i-au ocupat ultimii centimetri cubi rămaşi. Danal îşi umplu containerul cu câteva pachete cu alimente de lux şi o gamă de seminţe. Dar cea mai mare parte din alocaţia lui a fost folosită pentru cărţi de modă veche, imprimate pe hârtie superrezistentă de o mică unitate de replicare specializată pe care o cumpărase pentru această ocazie. Voia să fie profesor, îi explică el, motiv pentru care îşi luase, de asemenea, creioane şi pixuri şi toate accesoriile necesare pentru a prepara cerneală.

Îmbarcarea începu la trei zile după ce sosiseră unităţile

propulsoare şi câmpurile de forţă. Înainte de a o fi cunoscut pe Araminta, originea dezgustătoare a tehnologiei ar fi tulburat-o pe Mareble. Dar acum, după ce asistase la modul în care Visătoarea Araminta o înfruntase pe neliniştitoarea Ilanthe, avea încredere că Pelerinajul lor nu fusese pervertit de planurile sinistre ale vreunei facţiuni. Araminta avea dreptate: Golul va prevala faţă de orice nelegiuire. Aşa că, atunci când capsula lor ajunse la şantierul de construcţie, era lipsită de griji şi ameţită de perspectiva zborului în sine. Lucrul căruia îi dedicase toată viaţa era pe cale să se împlinească.

Capsula a trebuit să aştepte în afara cupolei câmpului de forţă al şantierului timp de şapte ore, blocată la trei sute de metri deasupra solului într-o matrice care semăna cu un roi de lăcuste metalice, toate aşteptând permisiunea de aterizare. Când în cele din urmă au ajuns jos, lângă una din unităţile de acces, roboţii le-au încărcat containerele pe un cărucior care s-a depărtat rapid alunecând prin aer. Mareble şi Danal a trebuit să meargă pe jos prin unitatea de acces, trecând printr-o serie de scanere şi câmpuri de senzori înainte de a ieşi, în cele din urmă, afară sub domurile care îmbrăcau cerul de seară într-un nimb palid violet. Şiruri lungi de cărucioare zumzăiau pe sus prin aer, întretăindu-se şi curgând ca o reţea întunecată de afluenţi ai unui râu, alunecând spre nava desemnată pentru a se descărca. Uitându-se în sus la fluxurile îngrozitor de complexe şi de rapide, Mareble se resemnă posomorâtă că nu avea să-şi mai vadă niciodată containerul personal.

Sub râurile de cărucioare, un strat de semne solido plana deasupra culoarelor largi dintre nave, purtând indicatoare de direcţie şi scoţând semnale luminoase intermitente. În plus, u-amprenta ei primi o serie de instrucţiuni de orientare menite să o conducă la rampa de intrare numărul 13 a navei *Macsen's Dream.* Pe ea şi pe alte două milioane de pasageri. Ce spuneau respectivele instrucţiuni se rezuma la: alătură-te cozii late de trei sute de metri care umple culoarul şi târăşte-te de-a lungul acestuia timp de cinci ore.

În întunericul care începuse să se lase, carenele navelor gigantice curbate deasupra ei îi creau impresia inevitabilă de a fi prinsă într-un canion metalic fără sfârşit. Câmpurile regrav care le susţineau pulsau ciudat, producându-i efecte neplăcute în stomac. Nu existau toalete. Nimic să mănânce sau să bea. Niciun loc unde să se odihnească. Zgomotul făcut de toată lumea care vorbea şi se văicărea şi de plânsetele copiilor obosiţi era puternic şi deprimant. Numai senzaţia comună de anticipare din gaia-câmp reuşea să-i mai ţină moralul sus.

Cinci ore presată lângă un grup de femei zgomotoase care se făleau cu reprofilarea lor genetică în amazoane în vârstă de douăzeci de ani. Purtau tricouri cu sloganuri brodate: Brigada Amoroasă a lui Dinlay. Mai rea decât Hilitte. Voi fi a lui Dinlay.

Mareble şi Danal au schimbat o privire sarcastică şi şi-au închis urechile la dialogul licenţios şi râsetele murdare. Era uimitor în ce fel interpretau unii oameni împlinirea pe care le-o va aduce Pelerinajul.

În cele din urmă, la capătul orelor nesfârşite petrecute într-un loc parcă desprins din Honious, au ajuns la baza rampei 13. După haosul pe care îl suportase până atunci, Mareble scoase un mic suspin de uşurare.

— Este adevărat, îi şopti lui Danal în timp ce începeau să urce lent panta.

Fetele Dinlay le urmau, dar mulţimea de aici nu mai era chiar atât de rea. Alte câteva mii de oameni se târau încă încet de-a lungul culoarului din spatele lor şi de sub ei. Se ridica acum deasupra lor, în toate sensurile.

Danal o apucă de mână şi o strânse bine, lăsând să i se reverse din minte un val de recunoştinţă.

— Mulţumesc, îi spuse el. N-aş fi reuşit fără tine.

Pentru o clipă Mareble se gândi la Cheriton şi la scurta perioadă fierbinte şi reconfortantă petrecută cu el, după arestarea lui Danal – la modul în care el îi dăduse la rândul său tăria de a trece prin acea perioadă de nefericire şi dezorientare. Cumva, reuşi să nu lase să-i scape fiorul de vinovăţie. La urma urmei, chiar şi Mergătorul-pe-Apă

călcase strâmb când încercase să lege lumea de falsa lui idee de unitate. Şi ieşise triumfător din asta.

— Am reuşit, totuşi, răspunse ea. Te iubesc. Şi ne vom trezi în Makkathran.

— Oh, cât de dulce, spuse tare un glas amuzat.

Mareble îşi fixă pe figură un zâmbet alb şi se întoarse. Omul aflat pe rampă în spatele ei nu era tocmai cum se aştepta – nu că ar fi avut idei preconcepute, dar…

Era mai înalt decât Danal, îmbrăcat într-un kilt şi cu o vestă de un stacojiu strălucitor, cu nasturi de aur. Nu-şi amintea ca vreunul din locuitorii de pe Querencia să fi purtat vreodată astfel de haine. Era pe punctul de a spune ceva când o pâlpâire de lumină de argint şi aur străluci prin claia deasă de păr castaniu a omului, distrăgându-i atenţia.

— Mi se spune Lionwalker, zise el. Dar am primit porecla cu mult timp înainte de apariţia dragului nostru Mergător-pe-Apă[1], aşa că e în regulă atunci.

Incantat să vă cunosc.

— La fel, declară Danal băţos, prezentându-se şi el.

— Deci, porumbeilor, o să vă căsătoriţi în biserica Madonei? întrebă Lionwalker.

— Mareble este soţia mea, răspunse Danal cu atâta mândrie, încât ea ignoră purtarea nepoliticoasă a străinului şi îi zâmbi cu adoraţie soţului său care o cuprindea strâns cu braţul.

— Da, bine, dar o căsătorie oficiată în biserica aceea ar fi cu adevărat o binecuvântare, nu-i aşa? Şi ascultaţi-l pe un om care a văzut o mulţime de mirese şi de gineri de toate felurile care pot exista, o căsătorie are nevoie de cât mai mult ajutor posibil. Lionwalker îşi împinse mâna în semn de salut şi scoase un bidon de buzunar antic, din argint. Noroc şi *bon voyage* amândurora. Şi luă o înghiţitură lungă. Aha, asta o să-mi ţină departe frigul de degetele de la picioare în timpul călătoriei.

— Nu avem nevoie de ajutor suplimentar, izbucni Mareble.

— Dacă spui tu. Bagă de seamă, doar un anumit fel de

1 *Waterwalker,* în limba engleză (n.tr.).

persoană nu are nevoie de niciun sfat în viaţă.

— Ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai păstra predicile pentru tine, îi răspunse Danal. Îndrumarea noastră vine de la însuşi Mergătorul-pe-Apă.

Ajunseseră în partea de sus a rampei, pe care sincer Mareble dorise s-o atingă în circumstanţe ceva mai demne. Lionwalker mai luă o înghiţitură, îi făcu cu ochiul libidinos şi intră agale în *Macsen's Dream,* de parcă nava i-ar fi aparţinut.

— Ei bine, mormăi Danal indignat, unii dintre noi au în mod clar de parcurs o cale mult mai lungă decât ceilalţi până să atingă împlinirea.

Camera din spatele sasului era un nod de şapte coridoare. Solidouri mici şi clare curgeau lin de-a lungul pereţilor, indicând zona în care se aflau capsulele medicale ce le fuseseră atribuite.

— Haide, spuse Danal, prinzând-o de mână.

Mareble îşi miji ochii, privind lung în josul coridorului pe care dispăruse Lionwalker.

— Îl cunosc, spuse ea nesigură.

Amintirea era neclară. Dar apoi grupul de Fete Dinlay se rostogoli ţipând nebuneşte pe coridorul lor, ca o echipă de fotbal care intra pe teren, ceea ce o făcu să chicotească. Îl lăsă pe Danal să o conducă în interiorul labirintic al navei. Instinctiv, se întinse spre viziunea dăruită de Visătoarea Araminta, găsind-o în picioare pe puntea de veghe de pe *Lady's Light.* Singură şi hotărâtă, uitându-se afară printr-o secţiune uriaşă transparentă a fuzelajului din partea din faţă.

Liniştită că idolul ei stătea de veghe pentru toţi cei din Visul Viu, Mareble păşi înainte cu încredere reînnoită.

Pictograma IS apăru în exovederea lui Troblum, solicitând o conexiune. Cel puţin cerea voie, gândi el, în loc să dea buzna.

Mellanie's Redemption era încă ascunsă în suspensie transdimensională deasupra Viotiei. Troblum nu se putea împiedica să-şi pună tot felul de întrebări. Fusese luat

complet prin surprindere de dezertarea Aramintei către Visul Viu. Având în vedere cât de mult timp petrecuse încercând să-i scape, faptul că apăruse brusc şi pretinsese şefia grupării nu avea niciun fel de logică, cel puţin nu tipul de logică pe care îl înţelegea el. Presupunea că era un fel de şmecherie, dar nici pe asta n-o putea descifra.

Aşa că aştepta ca sfârşitul jocului ei să devină mai limpede. La urma urmei, dacă îşi lua zborul către altă galaxie, iar ea, oricât de puţin probabil părea, reuşea să rezolve întreaga problemă a Pelerinajului, el n-ar mai fi putut afla niciodată.

— Chiar dacă nu fac Pelerinajul, există încă Acceleratorii şi Ilanthe, şi Pisica, subliniase Catriona.

— O soluţie pentru Pelerinaj ar include, prin definiţie, şi neutralizarea lor, îi explicase el cu răbdare.

— Credeam că erai dornic să ştii ce s-a întâmplat cu expediţiile transgalactice.

— Sunt. Dar timpul rămas până să aflăm dacă Araminta reuşeşte să treacă flota Pelerinajului dincolo de graniţă este atât de scurt încât îmi pot permite să aştept şi să văd dacă expansiunea Golului începe aşa cum s-a prezis. Dacă da, acum avem ultrapropulsorul şi putem fugi la vreme.

— Dar cu Oscar ce faci? IS a spus că ştie unde este nava lui.

— Este irelevant acum. Nu au mai rămas decât Gore şi Ilanthe, cei doi jucători reali. Acesta este războiul lor.

— Ţi-e frică să-l întâlneşti pe Oscar?

— Nu. Este pur şi simplu inutil.

— S-ar putea să fii capabil să deschizi bariera Sol.

— Nu! Şi acesta era adevărul.

Petrecuse zi după zi analizând fişierele din spaţiul său de depozitare, trecând în revistă teoriile şi echipamentele pe care le dezvoltase în perioada petrecută de el pe staţia Acceleratorilor construind Roiul. Nu putea vedea nicio cale, nicio modalitate de a supune bariera. Şi nu avea suficiente date despre componentele individuale ale Roiului pentru a-şi da seama dacă există vreo uşă dosnică. În orice caz, cea mai mare parte a acestuia fusese construită după plecarea

lui. El nu făcuse altceva decât să ajute la constituirea sistemelor de producţie. În mod sigur implementaseră o mulţime de schimbări şi îmbunătăţiri de-a lungul deceniilor. El nu mai era la curent.

Aşa că *Mellanie's Redemption* rămăsese deasupra Viotiei pentru că era un loc de aşteptare la fel de bun ca oricare altul. După încercarea zadarnică de a analiza bariera Sol, reuşise chiar să recupereze ceva somn. Îşi petrecuse timpul revizuind sistemele de bază ale navei lui, aducându-se la zi cu procedurile de întreţinere, fabricând unele componente de schimb în micul replicator de nivel înalt de la bord. Existau, de asemenea, un mare număr de fişiere achiziţionate de u-amprenta lui din unisferă – informaţii şi divertisment care i-ar fi făcut viaţa de exil într-o altă galaxie mai suportabilă. Când apăru pictograma IS, Troblum nu autoriză iniţial linkul. Mai întâi de toate, era ocupat. Şi apoi... În ultimele două săptămâni se relaxase într-o stare de acceptare. Ştia că va pleca. Era pur şi simplu o chestiune de sincronizare acum. Şi nu prea mai trebuia să ia el această decizie. Faza de expansiune finală a Golului va începe, iar el va pleca. Era simplu.

IS, însă, i-ar aduce din nou complicaţii în viaţă.

— Te cunosc, îi zise Catriona Saleeb. O să te roadă să nu ştii ce voia să-ţi spună. Şi e politicoasă. Şi-ar fi putut forţa drumul prin linkul navei la unisferă.

— Da, oftă Troblum.

Anulă planurile care îi erau afişate în exovedere şi se uită în jos la micromanipulatorul pe care îl folosea. Sub cupola sa transparentă, unitatea de mediu curat conţinea o gamă de componente recent reproduse pe care le asambla încet într-un proiector solido. Adunase suficiente programe de bază pentru a construi o personalitate I-sentientă acceptabilă. Hotărâse că va fi el însuşi. El, într-o versiune mai tânără şi mai aptă din punct de vedere fizic, capabilă să împartă patul cu Catriona. Reproiectase corelaţiile senzoriale cu propriile sale biononice astfel încât acestea erau mult mai înalte decât o variantă standard, permiţându-i să se bucure la maximum de experienţă.

Încorporarea unor astfel de particularizări luase timp. Rezolvarea problemei în sine fusese o provocare, una care-i absorbise intelectul timp de mai multe zile. Era aproape ca a deveni multiplu. Catriona spusese că şi ea aşteaptă cu nerăbdare rezultatul.

U-amprenta deschise linkul.

— Am o situaţie interesantă de raportat, îi spuse IS.

— Ce?

— Oscar Monroe tocmai a primit un apel securizat de la cineva de la Dotări pentru Baie şi Bucătărie al lui Bovey. Magazinul se află în mallul Groby din Colwyn City.

— Şi?

— Emitentul pretinde a fi Araminta. Linkul a fost instituit printr-un cod de unică folosinţă emis de Oscar. Nimeni altcineva nu ştia de el, cu excepţia lui şi a persoanei căreia i-a fost dat.

— Şi a ta. Deci, orice programator decent l-ar putea găsi.

— Ştiu despre el doar pentru că monitorizez toate linkurile care intră şi ies din nava ascunsă a lui Oscar. După ce l-am interceptat, cracarea codului a fost dificilă chiar şi pentru mine. Ar fi dincolo de capacitatea majorităţii programatorilor din Confederaţie.

Troblum se încruntă la micile componente electronice din interiorul cutiei micro-manipulatorului care străluceau ca nişte diamante.

— Dar nu poate fi de la Araminta.

U-amprenta îi afişase plecarea Pelerinajului într-o imagine de la periferia exovederii. Putea vedea flota Pelerinajului pe Ellezelin. Îşi terminaseră, în sfârşit, îmbarcarea haotică. Mai multe emisiuni live o arătau pe Araminta în picioare pe puntea de veghe de pe *Lady's Light.*

— Este pe nava-amiral. Se pregătesc să se lanseze.

— Exact. Atunci, de ce un cod de unică folosinţă dat ei personal de Oscar este activat din Colwyn City?

— Nu înţeleg.

Deşi asta făcea, într-adevăr, puzzle-ul cu privire la dezertarea ei către Visul Viu şi mai captivant. Lui Troblum îi

plăceau puzzle-urile. Nu că asta ar fi schimbat ceva.

— Ce au discutat?

— Nu prea multe. I-a cerut lui Oscar să se întâlnească într-un restaurant de pe bulevardul Dryad peste cincisprezece minute.

— Dar... Troblum trase fluxul de ştiri în centru. Câmpurile de forţă care protejau şantierul erau dezactivate, lăsând cerul larg deschis pentru ca uriaşele nave să poată fi lansate. E la bordul lui *Lady's Light.* Am accesat ştirea chiar acum.

— Da. Deci, fie aduce întreaga flotă a Pelerinajului pe Viotia pentru o scurtă vizită, fie se întâmplă altceva.

— Ce?

— Te interesează, Troblum? Iei în considerare să-l contactezi pe Oscar acum?

— Nu vorbesc cu el. După mine, este un truc de-al tău.

— Dacă este, vine cam târziu, nu-i aşa?

— Ce vrei de la mine?

— Mă infiltrez în nodurile din interiorul restaurantului. Echipa lui Oscar execută controale pentru a asigura acoperirea pentru omul lor. Sunt buni, dar eu pot să le scap. Vrei să urmăreşti întâlnirea?

Troblum închise ochii. Imaginile de la senzorii navei stelare îi arătau Viotia ca pe o mare intruziune în câmpul gravitaţional al spaţiu-timpului. Planeta era la doar o sută de mii de kilometri, deşi IS nu ştia asta. *Sau poate că ştia.*

Teama şi îngrijorarea care se atenuaseră treptat în ultima săptămână au răbufnit iar brusc – accelerându-i bătăile inimii. Mărgele mici de sudoare se scurgeau afară din porii lui, răcindu-i pielea. Biononicele i-au contracarat cu uşurinţă reacţiile fiziologice, dar nu i-au putut înăbuşi gândurile anxioase. Nu putea înţelege ce se întâmplă. *Nu înţeleg oamenii, la naiba. De ce face Araminta toate astea? De ce încearcă să ucidă galaxia? De ce îl apelează pe Oscar? Iar el trebuie să ştie că nu se va întâlni cu el.*

— Ai spus că oamenii lui Oscar verifică restaurantul?

— Da. Doi dintre ei se poziţionează fizic pentru a acoperi clădirea. El este deja pe drum.

— Dar ştie unde este Araminta. Ştie că nu va fi acolo. Trebuie să fie o capcană, şi totuşi se aruncă în ea.

— O capcană întinsă de către cine? Şi de ce? Şi de ce acum? Nicio armă din galaxie nu poate opri navele Pelerinajului, ştim asta. Marina Confederaţiei voastre nu poate pătrunde prin câmpurile de forţă furnizate de Ilanthe, asemenea războinicilor Raieli.

— Vrei să spui că nu este o capcană?

— Îţi spun ce se întâmplă şi mă ofer să împărtăşesc cu tine.

— De ce? De ce vrei să mă implici?

— Pentru a realiza în sfârşit lucrul de care am fost de atât de multe ori acuzată în mod eronat: să influenţez rezultatul problemelor umane. Trebuie să avem mai multe opţiuni la îndemână împotriva Visului Viu şi a lui Ilanthe. Şi a Pisicii, desigur. Ai putea fi încă în măsură să joci un rol important, Troblum. Nu ţi-ai dori asta?

Se uită în cabină, spre Catriona, care îi dăruia din nou privirea aceea plină de adoraţie. Îşi luă capul în mâini. *Nu este reală. Nimic din ce am nu este real.* Cu biononicele amplificându-i puterea, lovi brusc cu pumnul în unitatea micromanipulatorului. Aceasta scoase un sunet scurt, sec, iar câteva dintre componentele minuscule se desprinseră, împrăştiindu-se în interior. Pumnul se ridică din nou. Acum biononicele adăugară impactului un tipar de armă. Cupola se spulberă, mecanismele mici şi delicate din interior fiind zdrobite dincolo de a mai putea fi recuperate. Componentele electronice se împrăştiară pe punte, distruse atât de violenţă, cât şi de aerul care le contamina structura moleculară fragilă.

— Arată-mi, ceru el. Şi cine este domnul Bovey?

— Vino singur.

Araminta insistase cu asta.

Oscar îi înţelegea punctul de vedere, dar… Unele lucruri erau pur şi simplu prea importante pentru a le lăsa pe seama bunăvoinţei şi amabilităţii. Îşi rezervase o masă în mijlocul restaurantului Andrew Rice’s, din capătul

bulevardului Daryad, o clădire din lemn antic (după standardele Viotiei) şi paneluri din carbon, la numai un kilometru şi jumătate de docurile unde *Elvin's Payback* stătea încă în depozit, neobservată de managerii care încercau să restabilească ordinea la docuri. Nu era multă lume în restaurant. Ferestrele distruse tocmai fuseseră înlocuite. Oscar era sigur că şi mesele fuseseră mai multe. Cele rămase erau cu siguranţă aşezate neobişnuit de departe una de alta. Poate că unele fuseseră furate. *Cine ar fura o masă?*

Un chelner uman veni să-i ia comanda şi îi ceru o salată. De fapt, îi plăcea mai mult priveliştea plăcintei enorme umplute cu carne şi măruntaie pe care doi tipi o mâncau la o masă din colţ, dar abia îşi terminase ceaiul şi pateul cu ciocolată. Îi luase mai puţin de zece minute pentru a ajunge de la *Elvin's Payback* la Rice's, ceea ce îl făcuse oarecum suspicios. Oare Araminta le cunoştea locul? Era greu de văzut cum.

Beckia era de pază pe bulevardul Daryad, scanând interiorul unui magazin redeschis recent vizavi de restaurant. Cheriton luase poziţie pe o alee din spate, scanând, de asemenea, în jur după vreun semn de alţi agenţi, vreo capcană sau doar ceva ieşit din comun. Oscar încă nu putea să-şi dea seama ce se întâmplă. Gaia-câmpul o arăta destul de clar pe Araminta în picioare pe puntea de veghe de pe *Lady's Light,* unde rămăsese în ultimele două zile. Ethan şi Taranse traversau încăperea goală spre ea şi se înclinau la unison.

— Îmbarcarea este completă, Visătoareo, spuse Taranse.

Părea epuizat, dar extrem de mulţumit, un om care îşi atinsese scopul în viaţă.

— Mulţumesc, răspunse ea. Ai făcut o treabă remarcabilă. Se întoarse spre Ethan. Suntem gata de lansare?

— Da, zise acesta cu vădită încântare. Ultrapropulsoarele par a fi funcţionale.

— Foarte bine. Te rog să le ceri căpitanilor să se ridice şi să stabilească cursul spre Gol.

— Se va face.

— Există vreun semn de la Ilanthe?

— Nu, Visătoareo.

— Nu contează. Sunt sigură că îşi va face cunoscută prezenţa înainte să ajungem la graniţă.

Se întoarse la banda înaltă de fuzelaj transparent, la timp pentru a vedea dezactivându-se ultimul strat de câmpuri de forţă ale şantierului de construcţii. Afară apăreau zorii. O radiaţie strălucitoare galben-aurie învăluia navele colosale ale Pelerinajului. Priveliştea o făcu să zâmbească. Apoi, puntea tremură şi *Lady's Light* se ridică încet de pe suspensiile regrav, înălţându-se spre cerul senin al Ellezelinului.

— La naiba, mormăi Oscar. Chiar nu avea nicio idee despre ce făcea el aici, în acest moment. De fapt, începea să-şi facă griji că Tomansio avusese dreptate şi că Visul Viu intrase în mintea ei, astfel încât să poată clarifica eventualele probleme rămase. Ceea ce era o prostie, ştia. De ce să fi aşteptat până acum?

Salata lui sosi. Îi aruncă o privire descurajată.

— Ah, viaţa tocmai a devenit din nou interesantă, zise Beckia. Ia te uită.

Linkul ei îl arăta pe domnul Bovey ieşind dintr-un taxi pe bulevardul Daryad, chiar lângă restaurant. Era cel de vârstă mijlocie cu pielea neagră cu care Oscar vorbise înainte.

— Da! Banii voştri sunt ai mei, declară Cheriton. Banii jos!

Echipa făcuse o listă cu cei care ar fi putut veni, de fapt, la restaurant. Oscar pariase pe verişoara cea alunecoasă, Cressida.

— Ceva suspect? îi întrebă Oscar pe cei din restul echipei. Liatris, care executa un zbor de acoperire peste Colwyn City într-o capsulă modificată, îi spuse că nu. Zona era liberă de orice activitate sub acoperire.

Din *Elvin's Payback,* Tomansio raportă, de asemenea, că zona era curată.

Domnul Bovey intră direct în restaurant şi se aşeză lângă Oscar. Purta un costum-togă conservator gri care abia

licărea, ceea ce-l făcea să arate destul de demn. Biononicele lui Oscar aruncară o mică mantie de confidenţialitate în jurul mesei.

— Domnule Bovey, începu el reţinut, intenţionând să continue cu ceva de genul *ce naiba pune la cale?* când omul îi zâmbi simplu şi clătină din cap.

— Nu, spuse el cu emfază. Domnul Bovey este acolo, cu ochii pe tine.

Oscar se răsuci. Cei doi bărbaţi care mâncau plăcinta cu carne şi măruntaie îi făcură solemn cu mâna.

— Nu înţeleg…

— Sunt Araminta. Araminta-doi, cred. Am împrumutat unul din trupurile logodnicului meu. Acesta, ca să fiu mai exactă. Este cel care mi-a plăcut întotdeauna.

— Poftim? mormăi Oscar.

— Am început să devin multiplă. Este un stil de viaţă interesant, nu crezi?

Şi îi arătă lui Oscar un zâmbet strâmb.

— Dracu' să mă ia.

— Mda. Ai spus că m-ai putea ajuta.

— Oh, la naiba, da! Pe Oscar, de fapt, îl furnica pielea de uimire.

Nu se putu împiedica şi începu să râdă de încântare. *Poate că mai există o speranţă.* Dacă vrei să vii cu mine… Biononicele şi rutinele de gândire secundare se străduiau să-i regleze răspunsurile neuronale, reducându-i izbucnirea de adrenalină pentru a se putea concentra cu eficienţă maximă asupra misiunii. Trebuia să rămână concentrat.

Araminta-doi înălţă uşor din umeri şi se ridică în picioare.

— Acoperiţi-ne, le spuse Oscar lui Beckia şi lui Cheriton. Liatris, scoate-ne de aici.

— V-am luat-o înainte, răspunse acesta.

Oscar nu-şi putea aminti să mai fi fost atât de entuziasmat şi în acelaşi timp îngrozit într-o asemenea măsură. Dacă aveau să fie interceptaţi, atunci avea să fie acum, după ce această versiune a Aramintei ar fi fost identificată drept ceea ce era el/ea. În timp ce se îndreptau spre uşă îi venea să-şi ridice câmpul de forţă integral la

puterea maximă şi să-şi activeze toate îmbunătăţirile arme. *Păstrează-ţi sângele rece. Păstrează-ţi calmul. Este o manevră genială. Nimeni nu putea anticipa că va face acest lucru.*

Liatris aduse capsula ingrav săgetând în jos, direct pe trotuarul din faţa restaurantului, atrăgându-şi mai multe priviri furioase din partea pietonilor care au trebuit să i se ferească din cale. Uşa se deschise şi Oscar o împinse practic pe Araminta-doi în interior. Apoi, s-au ridicat rapid, curbându-şi traiectoria spre docuri.

Araminta-doi dădu din cap veselă la Liatris care părea ca lovit de trăsnet, apoi privi scurt în jur.

— Ştii, unii oameni cred că propulsia ingrav nu ar trebui permisă în acest oraş.

— Mda, răspunse Oscar.

— Există posibilitatea de a afecta geologia de adâncime. S-ar putea produce cutremure.

— Uh-huh. Povestea asta era atât de diferită de ceea ce fusese Oscar pregătit să înfrunte încât totul părea cumva ireal.

Capsula coborî şi rămase plutind în faţa depozitului Bootle and Leicester. Uşile au glisat lateral deschizându-se, iar ei s-au strecurat înăuntru. Oscar ştia că asta va atrage atenţia personalului de andocare. Dar nu mai avea importanţă. O aveau pe Araminta, aşa că nimic altceva nu mai conta. *De fapt, o Araminta, nu întreaga persoană. Poate că de aceea ea – el sau ce-o fi fost – părea un pic... gata să se risipească.*

Când cei trei s-au ridicat prin sas, l-au găsit pe Tomansio în mijlocul cabinei navei spaţiale. Podeaua se solidifică sub ei. Oscar nu-şi putea şterge zâmbetul larg de pe faţă. Întinse un deget spre Tomansio.

— Ţi-am spus eu!

— Da, răspunse acesta încet.

În aceeaşi clipă biononicele îi arătară lui Oscar că Tomansio executa o scanare extrem de minuţioasă a Aramintei-doi. Fu pe punctul de a protesta, dar realiză că ar fi trebuit să facă el asta, încă din restaurant.

— Liber, declară Tomansio. De fapt, chiar foarte liber. Nu ai bionoonice şi până şi clusterele macrocelulare sunt elementare.

— Domnul Bovey este multiplu, răspunse Araminta-doi. El nu depinde de sistemele tehnocentriste în jurul cărora gravitează alte culturi din Confederaţie.

Tomansio îşi înclină capul.

— Desigur. Dar înţelegi că ceea ce spui este dificil de acceptat fără dovezi.

— Ştiu. Priveşte prin mine.

Darul Visătoarei către gaia-câmp dezvăluia ceea ce aceasta vedea prin partea din faţă a navei *Lady's Light.* Din poziţia în care se afla, putea zări curbura planetei începând să se micşoreze în depărtare în jos, în timp ce nava se ridica greoi din atmosferă. Linia de graniţă a zorilor era gravată de o coroană de aur ce se reflecta peste ocean şi peste nori deopotrivă. Gura Visătoarei se deschise.

— Crede-mă, Tomansio, sunt cât se poate de reală, spuse ea.

Peste gaia-câmp, miliardele de membri ai Visului Viu care priveau cu invidie începutul Pelerinajului începură să-şi reafirme devotamentul faţă de ea. Zeci de milioane de oameni se întrebau cine era Tomansio.

Araminta-doi ridică o sprânceană la acesta.

— Deci?

— În regulă, a fost destul de convingător. Un multiplu de doi. Cine ar fi ghicit?

— Nu tu, declară Araminta-doi.

— Să sperăm că nu sunt singurul.

Oscar zâmbi din nou.

— Am avut dreptate. Nu ne-a trădat.

— Oscar, te iubesc foarte mult, spuse Tomansio. Dar dacă nu încetezi cu asta, te împing cu capul în…

Oscar chicoti.

— Da, bine, bine.

Unitatea de comandă îi arăta două capsule care soseau în depozit. Beckia şi Cheriton au sărit afară. Asta îi mai topi uşor din umor. Ordonă unităţii de comandă să se lanseze

de îndată ce ceilalţi doi ajungeau în sas.

Tomansio îi aruncă o privire uimită în timp ce *Elvin's Payback* străpungea acoperişul depozitului şi accelera vertical la douăzeci de ge. Gravitaţia internă contracară o parte din forţă, dar tot au trebuit să se aşeze repede pe canapelele extrudate de podeaua cabinei.

— Un pic cam drastic? sugeră Tomansio.

— Tactică inteligentă. De aici putem fugi, dacă va trebui s-o facem.

— Tu eşti şeful.

Beckia şi Cheriton ieşiră din sas, aruncându-i Aramintei-doi nişte priviri neîncrezătoare în timp ce se lăsau greoi pe canapelele lor de accelerare.

Veselia iniţială a lui Oscar se potolise. Controlul zborurilor spaţiale de pe Viotia dirija o mulţime de întrebări şi avertismente către ei, dar nimic nu părea să fi plecat în urmărirea lor. Spaţiul de deasupra planetei era relativ liber. Niciuna dintre navele pe care senzorii le puteau detecta nu îi ameninţa.

— Bine, îi spuse el Aramintei-doi. Ce naiba se întâmplă?

— Rămăsesem fără opţiuni, răspunse ea. Să devin Visătoarea lor a fost o diversiune. Încrederea îi şovăi o clipă. Sper. Aici e rândul tău să intervii.

— Nu te-am minţit, spuse Oscar. Suntem aici ca să te ajutăm în orice fel putem.

— De ce? Ştiu cine eşti, am verificat. Dar aş vrea să ştiu cine te sprijină.

— Corect. A fost ANA, dar acum eram în aşteptare, doar noi înşine. În speranţa că va apărea ceva. Şi... ai apărut tu.

— De ce ai nevoie? întrebă Tomansio. Ai de gând să zdrobeşti flota Pelerinajului la graniţă sau ceva de genul ăsta?

Faţa demnă a Aramintei-doi schiţă un zâmbet trist, făcându-l să arate chiar mai bătrân.

— Sunt douăzeci şi patru de milioane de oameni pe aceste nave. Idioţi, da, dar totuşi oameni. În niciun caz nu-i voi sacrifica pentru a da un exemplu restului galaxiei ca să nu meargă în Gol. Nu, dacă vor ajunge la graniţa Golului

înainte de a-i putea opri, atunci va trebui să apelez la Lordul Cerului pentru a le deschide calea. Deci, vedeţi, am într-adevăr nevoie de ajutor.

— Numeşte-l, îi ceru Oscar.

— Bradley a sugerat să-l găsesc pe Ozzie. Mi-a spus că el este un adevărat geniu, şi dacă cineva poate veni cu o soluţie, aceştia am fi noi doi în combinaţie.

Pielea lui Oscar îngheţă brusc.

— Bradley? întrebă el uşor.

Ceilalţi îi aruncară o privire curioasă. Probabil din cauza a ceea ce revelau emoţiile sale.

— Bradley Johansson, spuse Araminta-doi. L-am cunoscut pe căile Silfen.

— Bradley Johansson trăieşte?

— Bradley este un Silfen acum.

— La naiba!

— E adevărat ce spui? întrebă Tomansio aproape cu furie.

Araminta-doi îl privi în ochi.

— Spun adevărul. Se întoarse din nou spre Oscar. Bradley mi-a zis că voi doi aţi luptat împreună în Războiul Starflyer şi că pot avea încredere în tine. Şi m-ai ajutat cu adevărat în Bodant Park.

— Bradley, Silfen, spuse Oscar cu uimire. Ce zici de asta? I-am supravieţuit amândoi lui Planet’s Revenge, fiecare în felul lui.

— Trăieşte, murmură neîncrezătoare Beckia. Cel mai mare dintre noi toţi, fondatorul nostru, eliberatorul omenirii. Trăieşte! Îţi dai seama ce…

Se opri, prea copleşită pentru a mai spune ceva.

— Nu vreau să dezamăgesc, zise Araminta-doi. Dar nu va veni să ajute. Mă tem că tot ce a putut face a fost să mă trimită pe mine.

— Şi a vrut ca tu şi Ozzie să faceţi echipă? întrebă Oscar.

— Da. Hm, era, de asemenea, îngrijorat de chestia aceea, Ilanthe, şi de ceea ce este ea acum. Chiar şi Silfenii sunt preocupaţi de asta, în măsura în care pot fi preocupaţi de orice altceva.

— Nimeni nu ştie prea multe despre Ilanthe, spuse Oscar. Aşa că haideţi să ne concentrăm pe ceea ce putem realiza.

Deschise un link securizat către Paula.

— Du-o la Ozzie, îi spuse acesta, imediat ce termină cu explicaţiile.

— Serios?

— Bradley are dreptate. Visătorul şi Ozzie ar face o echipă formidabilă.

— Bine, atunci.

— Şi… Araminta l-a întâlnit cu adevărat pe Bradley?

— Da, aşa spune ea. Asta e ceva, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Deci, pe unde mai este Ozzie acum?

— Spike.

— Nu mai spune. Paula, asta-i la şapte mii de ani-lumină distanţă.

— Ştiu. Dar recunoaşte, ce altceva mai avem? Atât suntem de disperaţi acum.

— Bine.

Elvin's Payback terminase acceleraţia iniţială şi se rotea pe o orbită eliptică largă deasupra Viotiei. Oscar îi zâmbi Aramintei-doi.

— Ozzie e pe Spike. Ne va lua cinci zile să ajungem acolo.

— Atunci să mergem.

— Excelent, îi zise, zâmbind.

— Un avertisment, spuse Paula, ceea ce îl linişti rapid pe Oscar.

— Da?

— Cred că este posibil ca un anume Aaron să-l fi dus pe Inigo pe Spike din exact acelaşi motiv ca şi al tău, pentru a face legătura cu Ozzie.

— Oh, rahat. Se uită în jur şi văzu întreaga echipă fixându-l vag acuzator cu privirea. Inigo? L-au găsit pe Inigo?

— Da. Sper să fie un lucru bun. Dacă i-aţi putea aduce împreună pe Primul şi pe al Doilea Visător şi pe Ozzie, asta ne-ar putea da într-adevăr arma de care am avea nevoie pentru a…

— Scoate Golul? A arunca în aer flota Pelerinajului? A o elimina pe Ilanthe?

— În clipa asta m-aş mulţumi cu oricare dintre variante.

— Deci, cine este Aaron şi pentru cine lucrează?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu. Dar logic aparţine unei Facţiuni potrivnice Pelerinajului. Şi fii atent, este foarte fericit să apese pe trăgaci, şi este oarecum recunoscut pentru agresivitatea cu care o face. Echipa ta ar trebui să fie în măsură să o protejeze pe Araminta de el, dacă devine ostil.

— Bine. Dar tu, Paula, ce faci?

— Merg pe mai multe piste, ca întotdeauna.

Simţindu-se puţin dezamăgit de răspuns, Oscar ordonă unităţii de comandă să treacă la viteză supraluminică şi să-i ducă pe Spike. Apoi, şi el, şi ceilalţi începură s-o asalteze serios pe Araminta-doi cu întrebările.

— Ce vei face acum? îl întrebă IS pe Troblum în timp ce *Mellanie's Redemption* urmărea nava lui Oscar intrând în modul supraluminic.

Aceasta îi dispăru brusc din exovedere. Niciunul dintre senzori n-o putea urmări când era sub camuflaj.

— Nu ştiu, răspunse el nesigur.

Conversaţia dintre Oscar şi Paula, interceptată de IS, îl zdruncinase serios. Întâlnirea Visătorilor cu Ozzie pentru a rezolva problema genera o rază de speranţă.

— Eu unul nu pot contribui cu nimic.

— Ştii mai multe despre bariera Sol decât oricine altcineva. Ar putea avea nevoie de asta.

— Nu ştiu.

Era prea mare, prea mult, şi totul devenea, din nou, oribil de personal. Dar era o uriaşă şi neaşteptată uşurare să rezolve puzzle-ul Araminta. Nu trădase pe nimeni, făcuse ceea ce putuse. *Iar... Araminta, Inigo, Oscar şi Ozzie împreună. Asta va fi istorie.*

Catriona veni şi se aşeză în poala lui. Purta un top de dantelă subţire şi blugi strâmţi. Era reconfortant s-o simtă odihnindu-se acolo, cu aroma umană şi parfumul de mosc,

cu forma ei perfectă la doar câţiva centimetri de ochii lui.

— Ar trebui să mergem, îi spuse ea încet.

— Da.

Chiar şi asta îl făcu să se simtă bine.

Senzorii i-o arătau Paulei pe *Elvin's Payback* fulgerând în hiperspaţiu şi activându-şi camuflajul. O putea urmări, desigur, cu toate că puţine alte nave din galaxie ar fi putut-o face.

După un minut, nava oprită în suspensie la o sută de mii de kilometri deasupra Viotiei se împinse şi ea înapoi în hiperspaţiu şi îl urmă pe Oscar la viteză de ultrapropulsor. Camuflajul acesteia nu era la fel de bun ca al navei ANA, însă propulsorul ei părea destul de performant. Dar ceea ce o trăda cu adevărat era masa. Aceasta era identică cu a navei *Mellanie's Redemption* pe care Paula o văzuse ultima dată plecând de pe Sholapur abia cu viteza unui hiperpropulsor.

— Şi a mai rămas una, murmură ea.

Nava camuflată începu să se mişte. Semnătura propulsorului său era, de asemenea, una cu care *Alexis Denken* era familiarizată de pe Sholapur, ca şi cu efectul său de camuflaj mult superior. Paula ordonă unităţii de comandă să urmeze celelalte trei nave spre Spike, apoi deschise un link securizat către *High Angel.*

— Bună ziua, Paula, spuse Qatux.

— Deci, nu poţi trece prin bariera Sol?

— Nu. Călătoria noastră aici a fost în mare măsură simbolică, o declaraţie de sprijin din partea Raielilor pentru restul Confederaţiei.

— Nu mă aşteptam la gesturi politice goale din partea ta.

— Dacă există vreun fel în care să putem convinge Visul Viu să oprească Pelerinajul, ne-am simţi obligaţi să-l punem în practică.

— Tocmai s-au lansat.

— Ştiu. Paula, dacă doreşti să vii cu noi, atunci când galaxia va cădea, voi fi fericit să te iau.

— Ştiu că scopul lui *High Angel* se presupune a fi acela

de a salva viaţa din galaxie, dar ceva se întâmplă, Qatux, ceva ce instinctul meu îmi spune că este crucial. Aşa că voi avea nevoie de o favoare. O favoare foarte mare.

Lacul măsura peste zece kilometri lăţime, cu linia ţărmului alcătuită din golfuri largi atrăgătoare. Două treimi din terenul din jur era sufocat de o pădure deasă, sălbatică, a cărei vegetaţie se rostogolea în jos până la pietrele de la marginea apei încreţite de valuri. Ultima treime era un oraş extraterestru ale cărui sfere şi turle dominau orizontul. Părăsit de milenii, structurile sale de oţel erau de o construcţie asemănătoare cu a celor din mica aşezare umană din Octoron. Dar această metropolă fusese creată la o scară mult mai mare. Poate un pic prea impunătoare. Oamenii care trăiau în compartiment nu încercaseră să se stabilească acolo.

Capsula veche a lui Ozzie trecu razant pe lângă turnurile subţiri şi coborî spre uriaşul golf-port semicircular de pe cealaltă parte. Câteva insule mici erau presărate pe apă. Aparatul de zbor se îndreptă către cea mai mare dintre ele, care avea o plajă largă de nisip păzită pe fiecare parte de proeminenţe stâncoase. Dincolo de plaja în sine, pământul era acoperit de un pâlc de dune lungi după care terenul începea să se ridice formând muntele central al insulei. O casă simplă de piatră văruită stătea izolată, aşezată între dune şi panta împădurită. Era înconjurată pe trei laturi de o verandă cu un baldachin din frunze de viţă-de-vie groase drapate pe un cadru de lemn vechi şi înclinat. Obloanele de lemn atârnate la exterior de canaturile înalte ale ferestrelor dădeau locului înfăţişarea unei ferme din partea rurală a Provence.

Capsula ateriză în faţa clădirii solitare. Aaron scană scurt. O fiinţă omenească era ascunsă în spatele uşilor largi cu grătare de lemn care se deschideau din salon spre verandă. Avea biononice, dar acestea nu erau configurate pentru arme.

Existau câteva îmbunătăţiri suplimentare pe care nu le recunoştea, dar nivelul scăzut al energiei de utilizare pleda

împotriva unei posibile ameninţări. Casa în sine avea câteva elemente tehnologice, o unitate culinară, o capsulă medicală, două replicatoare foarte sofisticate, o flotă de serviboţi de modă veche şi cinci unităţi centrale mai mari decât cele pe care le întâlnise până atunci. Pe scurt, refugiul perfect pentru cineva ca Ozzie.

— În regulă, putem ieşi, spuse Aaron.

Ozzie îi aruncă o privire lungă.

— Eşti sigur?

— Da.

— Bine, dar să fiţi atenţi la calmarii mutanţi din lac.

— Ştiu că această intruziune este nedorită, vom pleca cât de repede putem.

Deşi Aaron nu putea fi sigur de asta. Ideile începeau să i se formeze în spatele minţii, anticipând momentul în care Inigo îşi va recăpăta cunoştinţa. Aruncă o privire rapidă spre mesia adormit. Nu va dura mult până să fie treaz din nou.

— Şi nu uitaţi, să nu ieşiţi niciodată din casă noaptea, spuse Ozzie cu un ton nevinovat, dar nu mai puţin zeflemitor.

— De ce?

— Vampirii.

Aaron îşi înghiţi răspunsul. Nu era sigur în ce măsură atitudinea lui Ozzie era determinată de iritarea de a-şi vedea încălcată viaţa de pustnic. Dacă era autentică, lucrurile ar fi putut deveni neplăcute. Aaron spera că nu.

Ozzie ieşi din capsulă, lăsându-l pe Aaron să se ocupe de cele două persoane ce zăceau fără cunoştinţă pe canapeaua de piele din partea din spate a secţiunii pentru pasageri.

— Grozav, mormăi acesta şi îl luă pe Inigo pe sus, aruncându-l pe umăr în stilul tradiţional al pompierilor.

Pentru o clipă, fu tentat să mai tragă un sedativ (sau zece) în Corrie-Lyn, dar Inigo nu ar fi fost încântat de asta. Şi să aibă alături două legende vii recalcitrante cu egourile lor exagerate supărate pe el ar fi, în mod sigur, un dezavantaj.

Aaron îl cără pe Inigo peste dunele de nisip, până la treptele de lemn cenuşii ale verandei. Îi aruncă trupul inert pe un şezlong şi se întoarse după Corrie-Lyn.

Când ajunse înapoi la verandă, Ozzie nu se vedea nicăieri. O scanare rapidă de nivel scăzut i-l arătă la etaj, în dormitorul cel mai mare al casei, împreună cu femeia. Aaron anulă brusc scanarea, încercând să-şi reprime sentimentul de consternare faţă de atitudinea şi comportamentul lui Ozzie. Nu se aşteptase la atâta încăpăţânare iraţională.

Inigo gemu şi se agită. Asistat de biononice, îşi recăpătă rapid şi complet cunoştinţa. Se ridică şi se uită în jur la veranda umbrită, apoi îşi luă un moment să privească panorama oraşului antic extraterestru aflat în faţa lui, dincolo de golf.

— Am reuşit, deci?

— Am reuşit.

Inigo se uită spre Corrie-Lyn care zăcea întinsă pe şezlongul alăturat.

— Cum se simte?

— Stabil. Ar trebui să se trezească aproximativ într-o jumătate de oră. Biononicele tale îţi dau un avantaj.

Inigo dădu încet din cap.

— Ţi-ai respectat promisiunea. Mulţumesc.

— Ştiu că mă urăşte, dar chiar nu sunt unul dintre băieţii răi. Am doar o treabă de făcut.

— Într-adevăr. Inigo începu să-şi îndoaie membrele, strâmbându-se din cauza rigidităţii induse chimic. Ce faci ca să te distrezi?

— Nimic.

Inigo mai aruncă o privire oraşului.

— Pare pustiu.

— Este. Ozzie şi-a însuşit pe deplin legenda de viaţă de pustnic.

— Madona, chiar l-ai găsit?

— Da.

Inigo privi în jur, neputându-şi reţine entuziasmul.

— Şi unde este?

Aaron îi făcu semn să tacă. Pe fereastra deschisă a dormitorului se puteau auzi gemetele ritmice ale unei femei.

— Ah, murmură Inigo. Ce fel de om este?

— Deloc încântat să mă vadă, şi mai ales nu pe tine.

— Da. Nu ne-am potrivit niciodată. Se ridică cu precauţie şi se duse la Corrie-Lyn. O verifică executând o scanare rapidă. Care este planul?

— O să-ţi spun când coboară Ozzie.

— Mă rog.

Inigo se aventură în casă şi găsi bucătăria. După o explozie de complimente entuziaste la descoperirea unităţii culinare care trona în mijlocul tuturor ustensilelor de gătit istorice, începu să-i furnizeze acesteia o listă complicată de comenzi. Ieşi apoi pe verandă urmat de câţiva serviboţi ce cărau un şir de feluri de mâncare cât se poate de contemporane. O masă pentru doi.

Corrie-Lyn îşi scutură, în fine, toate urmele de sedativ, în mijlocul unei rafale de blesteme şi de gemete. După ce-l îmbrăţişă câteva clipe pe Inigo, acum uşurat, îi aruncă lui Aaron o privire aprigă.

— Ticălosule.

— Suntem în viaţă. Chikoya nu ne pot localiza. Şi l-am găsit pe Ozzie.

— Şi unde este?

— Sunt sigur că ni se va alătura în curând.

— Nu e încântat de situaţie, îi explică Inigo.

— Spune-i să stea la rând. Dar se linişti când Inigo o conduse la masa pe care serviboţii aşezaseră mâncarea. Oh, uau, mâncare adevărată!

Ezită puţin.

— Este autentică, o linişti acesta.

Ea îi zâmbi cu recunoştinţă şi începu să devoreze antreurile cu peşte, înmuindu-le în sos de prune şi rador. Aaron intră în bucătărie şi îşi comandă ceva la unitatea culinară, mâncând apoi singur pe masa din pin lustruit.

O oră mai târziu, Ozzie încă nu venise jos. Împingea lucrurile un pic prea departe, hotărî Aaron. Inigo şi Corrie-

Lyn tăifăsuiau fericiţi pe verandă, ţinându-se de mâini la masă, ca un cuplu la prima întâlnire, în timp ce terminau a doua sticlă de vin. Tot ce lipsea scenei erau lumânările şi amurgul. Lumina din compartiment nu variase deloc de când sosiseră.

Aaron urcă la etaj şi bătu politicos la uşa de la dormitor. Nu veni niciun răspuns. Ozzie era în mod deliberat dificil, ceea ce era de înţeles, dar inacceptabil. Intră în cameră. Era întuneric în interior, obloanele mari de lemn fiind închise complet. Ozzie şi femeia erau îmbrăţişaţi pe pat. Aceasta dormea. Pe spaţiul negru al corpului ei străluceau modele colorate în nuanţe fosforescente ce se schimbau încet în ritmul respiraţiei ei. Imaginea îl făcu pe Aaron să ezite. Îi amintea de OCtattoos – o tehnologie folosită cu atât de mult timp în urmă încât nici nu înţelegea de unde îi venea amintirea. Ozzie îşi înălţă capul şi îl privi pe Aaron.

— Ce vrei?

— Cu cât începem mai repede, cu atât vom termina mai repede.

— E miezul nopţii, idiotule.

Aaron făcu semn la lumina care se revărsa prin uşa deschisă.

— Da? Şi? Lumina nu se stinge niciodată în Octoron. Ne facem singuri propriile zile aici, omule. Şi asta este noaptea mea. Acum, fă paşi.

— Nu. Trebuie să vii jos acum şi să-l saluţi pe Inigo.

— Sau ce?

— Voi începe să fiu neplăcut.

— Al dracului fascist. Ozzie alunecă de pe pat mormăind. Vedea-te-aş înecat în propriul rahat. Îşi trase un halat de mătase şi strânse cordonul cu un gest ostentativ. Sunt obişnuit să fiu naibii respectat în propria mea casă.

Îşi trecu degetele prin masa de păr ondulat şi rebel.

— Ştiu. Te întorci cu spatele o clipă şi întregul univers cade în naiba-să-l-ia-pe-Ozzie de barbarism.

Ozzie se uită urât la el, privindu-l îndelung. Asta îl făcu pe Aaron să devină nervos. Rutinele secundare i se poziţionară pentru a-i activa apărarea biononică.

— Măi, sperietoare, nu întrece limita, mormăi Ozzie.

— Îmi pare rău, dar nu-mi faci viaţa uşoară.

Ozzie trecu pe lângă el călcând apăsat şi ieşi pe culoarul de la primul etaj.

— Nu asta m-am născut să fac.

— Şi ce-i cu lumina asta de zi? Se pare că nu trebuie să-mi fac prea multe griji cu privire la vampirii aceia, aruncă Aaron către spatele legendei.

În clipa în care Ozzie ieşi pe verandă, Inigo şi Corrie-Lyn şi-au îndreptat repede privirile într-o parte, arătând vinovaţi ca nişte şcolari. Inigo începu să se ridice, zicând:

— Nu a fost ideea mea, dar mă bucur sincer să putem, în sfârşit…

— Nu mai spune, idiotule. Ozzie se lăsă să cadă greu într-unul din scaunele din jurul mesei. Aruncă o privire suspicioasă resturilor de mâncare şi culese un cârnat. Ţine-o tot aşa.

— Bine, atunci. Deci, care-i planul? îl întrebă Inigo pe Aaron.

Aaron se aşeză la masă, încercând să creeze impresia de moderator rezonabil.

— Scopul meu iniţial a fost să vă duc în Gol, îi spuse lui Inigo. Intenţia era de a stabili o legătură cu Inima sau nucleul, sau orice altceva ar avea un control conştient asupra funcţiilor de nivel înalt de acolo. Odată deschis acest canal de comunicare, se spera să se iniţieze negocieri.

Ozzie ridică din umeri.

— Are oarece sens, într-o logică de doi bani. Ştim că nu putem împuşca sau arunca în aer chestia aia. Cine ar negocia?

— Nu ştiu ce formă ar fi luat negocierile. Treaba mea era să asigur contactul. După aceea… Aş fi ştiut.

— Şi cum, în numele Madonei, aş fi reuşit să vorbesc cu Inima? întrebă Inigo nevenindu-i să creadă. Voi, ăştia, n-aţi împărtăşit niciunul dintre visele mele? Poţi ajunge la Inimă doar după ce ţi-ai atins împlinirea.

— Există o metodologie, sunt convins, afirmă Aaron.

Adică, sunt sigur că am proceduri pe care ar trebui să le urmez, odată ce am ajunge în interior.

Inigo îşi ridică mâinile şi se prăbuşi înapoi în scaun supărat.

— Ţi-am spus eu, interveni cu aroganţă Corrie-Lyn. Toată această misiune este o pierdere de timp. Ai asasinat sute de oameni pentru *nimic.*

— Deci, de ce ai venit aici, omule? întrebă Ozzie. De ce eu? Toată lumea care mă cunoaşte în Confederaţie ştie că nu mă mai ocup de genul ăsta de rahat. Şi şeful tău mă cunoaşte, chiar prea bine.

— Există câteva moduri prin care mă aştept să poţi fi de ajutor. Unul dintre acestea ar fi o navă ultrapropulsor pe care s-o folosim pentru a zbura spre Gol.

— Tipule, ar fi trebuit să te informezi. În primul rând nu am niciun ultrapropulsor. Dacă mi-ar trebui un rahat din ăsta… Ei bine, să spunem că am un aranjament cu ANA. Mi-ar trimite unul dacă aş cere. Dar nu mai putem face asta, nu-i aşa? În al doilea rând, înlocuitoarea ta, şi împunse cu degetul arătător spre Inigo, tocmai a făcut lansarea.

— Pelerinajul? întrebă Corrie-Lyn cu teamă în glas.

— Oh, da, baby. Sunt într-adevăr tâmpiţi.

— De unde ştii? îl întrebă Aaron.

— Pe Myraian o pasionează toată bârfa aia murdară din Confederaţie.

— Myraian? Doamna de sus?

— Da. Doamna de sus. Care, vă spun pe gratis, este furioasă foc pe voi în clipa asta, şi nu în ultimul rând pentru întreruperea spaţiului mental. Aşa că păziţi-vă gura. Am un link TD privat de la Spike la Confederaţie. Chiar dacă sunteţi în afara razei gaia-câmpului *meu* puteţi afla în continuare ce face Araminta.

Inigo ignoră zeflemeaua cu privire la gaia-câmp.

— Le va lua câteva luni pentru a ajunge la Gol, aşa…

Râsul tăios al lui Ozzie îl întrerupse.

— Serios, omule, trebuie să te pui la curent. O să deschid reţeaua casei mele pentru tine ca s-o poţi accesa. Pune-te la punct şi vorbim din nou de dimineaţă. Ştii tu, înainte de a

pleca într-o aură de tristeţe şi înfrângere.

Îi lăsă pe verandă şi se întoarse la etaj. La sfârşit, îşi deschise o fracţiune gaia-particulele.

Lui Inigo nu-i plăcu deloc îngâmfarea pe care o emanau. Aceasta friza de acum autosuficienţa. Pictogramele de comunicare standard îi alunecau în exovedere pe măsură ce nodurile casei îi acceptau u-amprenta.

— Mai bine să vedem ce se întâmplă, spuse el.

— Da, fu de acord şi Aaron.

Gaia-particulele lui nu divulgau nimic, dar părea tulburat.

Starea de spirit a lui Ozzie era ceva mai bună, în dimineaţa următoare, când a coborât pentru micul dejun. A făcut-o, în mod deliberat, destul de târziu după ce se trezise. El şi Myraian făcuseră acelaşi lucru ca şi cu o seară înainte, după care aţipiseră mulţumiţi pentru încă o oră. Urmase apoi un duş. Nu una din tâmpeniile alea moderne cu spori care-i dădeau senzaţia de mâncărime şi îi încleiau părul, ci unul ca lumea, cu apă caldă şi gel parfumat. Myraian, din păcate, nu i se alăturase, dar nu poţi avea totul în viaţă. Mă rog, de fapt, ai putea dacă ai trăi atât de mult ca el, dar atunci ai învăţa să nu ceri prea mult de la oameni. Erau şi aşa suficient de trecători, fără stresul şi constrângerile pe care toată lumea le punea în mod involuntar într-o relaţie. Îi luase mult timp să afle de ce femeile nu stăteau niciodată cu el mai mult de câteva decenii, aşa că acum ştia cum să le trateze corect. Sau cel puţin să se prefacă.

Myraian se îmbrăcase atunci când, în sfârşit, a ieşit şi el din baie în pantaloni scurţi şi tricou. Se resecvenţionase la vârsta de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, apoi îşi optimizase diferiţi cromozomi pentru a obţine o siluetă grozavă. Acestea, în combinaţie cu o minte care rătăcea undeva departe şi în care în cea mai mare parte a timpului mişunau himere, o făceau de-a dreptul irezistibilă pentru el. *Inexplicabilă în anumite privinţe, dar perfectă pentru mine în acest moment al vieţii.* Se uită cu încântare la fusta subţire, lungă până la gleznă, din bumbac de culoarea

cerului albastru şi cămaşa din plasă neagră, care, împreună cu culoarea pielii ei, făceau să pară că nu purta, de fapt, nimic. Modelele de lumină de pe piele străluceau prin ţesătura fină, creând o irizaţie de unde difuze, ciudate.

— Super, îi spuse el. Un fel de mama-natură combinată cu o dominatoare.

— Mulţumesc.

Îşi scutură părul, lăsându-şi pletele lungi blonde, castanii şi roz să i se rotească în jurul capului într-o mişcare lentă, ca pe sub apă, ridicat de nişte spice pufoase, pe care niciodată nu i le prindea el, indiferent de cât de mult îl cicălea.

— Hai să mergem să-i surprindem plângând în ceştile de ceai.

Ea se bosumflă.

— Ar trebui să stai aici. O să-i învăţ eu minte să nu mi-l supere pe puiul meu, Ozzie.

— Nu sunt oameni de treabă, îi zise el din nou, sperând ca de data asta să înregistreze ce-i spunea. Nu-i lăsa să te necăjească. Şi vorbesc serios, nu te pune cu ei. Nu-mi trebuie aşa ceva.

— O să-i mănânc, miam, miam, promise ea.

— Da.

Bine, poate că nu mintea este marea ei atracţie.

Îi găsi pe Aaron, Inigo şi pe Corrie-Lyn în salon tolăniţi pe canapele şi arătând uşor ameţiţi, ca un grup de studenţi de pe vremea lui la Caltech, după o noapte albă. Singurul lucru care lipsea erau cutiile de pizza. S-au holbat la Myraian, dar nu au spus nimic. Ozzie nu a fost foarte surprins să vadă că prima care se repede la el este Corrie-Lyn. Îi amintea de câteva din fostele lui soţii.

— Ştiai! Ai ştiut că vom muri în expansiunea Golului şi nu ai făcut *nimic* să ne ajuţi? lătră ea.

— În mod normal, servesc suc de portocale, cafea şi pâine prăjită la micul dejun. Domnule, la obiceiurile astea vechi este cel mai greu de renunţat, nu ţi se pare?

U-amprenta lui transmise instrucţiunile unităţii culinare.

Corrie-Lyn se mulţumi să mârâie la el.

— Nu înţelegi, îi spuse Ozzie. Nu *mă* înţelegi. Am mai mult de o mie cinci sute de ani, madam. Le-am văzut pe toate, adică chiar pe toate! Pot să trăiesc cu gândul că mor.

— Dar restul galaxiei? Toţi oamenii care nu primesc şansa de a trăi cum ai trăit tu? Copiii?

— Uau! Omule! Cam mare schimbarea pentru unul dintre cei mai sincer devotaţi discipoli ai Visului Viu care au existat vreodată.

— Cleric Consilier, spuse Myraian distantă, în timp ce spicele din părul ei înotau leneş. Iubita Visătorului. Procuror-şef la tribunalul pentru eretici din Edgemon.

— Asta nu a fost…

Corrie-Lyn se opri furioasă.

— Dacă sunteţi atât de îngrijoraţi de ceea ce aţi dezlănţuit peste noi ceilalţi, de ce nu vă grăbiţi în Golul vostru preţios ca să fiţi în siguranţă? aruncă Ozzie provocator.

— Bucură-te de victorie, spuse Inigo încet. Golul nu este mântuirea noastră. Am greşit când l-am înfăţişat ca pe un simbol al unei nirvana posibil de atins, al unei vieţi care poate fi perfectă. Nu este niciunul din aceste lucruri. Eu. Am. Greşit.

— La naiba, murmură Ozzie. Nu se întâmpla des să fie lăsat fără grai, dar un mesia care să renunţe la munca de o viaţă o putea face, cu certitudine, oricând. O să fac un bol mare de cafea. Mai bine mi v-aţi alătura pentru micul dejun.

— Înţelegem foarte bine cu toţii ameninţarea Golului, spuse Aaron în timp ce serviboţii alunecau în jurul mesei din bucătărie, împărţind farfurii şi căni. Sunt interesat de părerea ta cu privire la ceea ce a devenit Ilanthe. Ar putea fi un factor important în expansiune.

— Ea a fost liderul Facţiunii Acceleratorilor, răspunse Ozzie în timp ce accepta un pahar de suc de portocale rece de la servibot. Ideea iniţială era ca ei să se ridice, prin curtoazia Golului, la statutul de postfizici. Problema este, se scărpină el în cap, că Facţiunea Acceleratorilor este prinsă în spatele barierei Sol împreună cu restul ANA, aşa că nu-şi pot pune complet în practică ideea de fuziune. Iar Silfen

Motherholm este îngrijorată din cauza ei, ceea ce este un lucru nou pentru mine. Nimic nu o irită pe zeiţa placidă. Nimic. Până acum. Trageţi singuri concluzia.

— Silfen Motherholm? întrebă Corrie-Lyn cu precauţie.

— Sigur, iubito, sunt un Prieten Silfen. Încercă să nu sune prea îngâmfat, optând doar pentru un ton de superioritate. Ştiu ce se întâmplă în întreaga galaxie.

— Ozzie este tatăl minţii speciei noastre, anunţă Myraian.

Luminiscenţa pielii îi strălucea într-un mov mândru.

A urmat un moment de tăcere politicoasă.

— Din tot ceea ce s-a întâmplat până acum, implicarea ei mi se pare cea mai tulburătoare, spuse Inigo. Era inevitabil ca Visul Viu să fie corupt şi manipulat după ce l-am predat Consiliului Clerical – asta a şi fost ideea când l-am abandonat aşa cum am făcut-o. Dar nu am prevăzut aşa ceva. Ultrapropulsoare, câmpuri de forţă indestructibile... asta nu trebuia să se întâmple.

Aaron se întoarse spre Ozzie.

— Ştii ceva despre asemenea tehnologii?

— Nu-i chiar domeniul meu, răspunse acesta încet.

Apoi aşteptă.

— Dar a fost, se auzi o voce omnidirecţională.

Ozzie lăsă să-i scape un şuierat exasperat. Era propria sa voce.

— Taci dracului din gură, îi zise el.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Nimeni nu poate fugi de propriul trecut. Nu pentru totdeauna, *tiiiipule.*

— Ce-i asta? întrebă Aaron.

— Ţi-am spus deja, omule, răspunse Ozzie uşor iritat. Sunt bătrân. Corpurile umane nu sunt concepute cu acest tip de durată de viaţă în minte. Remarci partea cu „în minte”? Cu ceva timp în urmă, în prima eră a Confederaţiei, când tot ce aveam era reîntinerirea, obişnuiam să edităm amintirile şi să le stocăm pe cele care *nu erau importante.* Apoi, au apărut celulele de memorie de rezervă şi cipurile de augmentare neuronală. Biononicele au adăugat o întreagă cantitate de noi capacităţi de memorie. Şi apoi există întotdeauna o reţea de extindere a intelectului. Îşi

ridică apoi capul şi se uită la întâmplare pe tavan. Asta dacă vrei să cari cu tine tot gunoiul care-ţi contaminează corpul. Eu nu am vrut. N-am mai vrut.

— Aşa că m-a aruncat la gunoi, spuse vocea. Literalmente. Sunt Ozzie. Adevăratul Ozzie.

— Nu eşti dracului decât eu-creier-într-un-borcan şi nu uita asta, răspunse Ozzie supărat.

— Serios! replică vocea. Eu sunt o mie cinci sute de ani de amintiri, pe când tu eşti ce? Douăzeci de ani? Cine este cel mai real aici?

— Doar unul dintre noi poate să păstreze personalitatea, omule, replică Ozzie. Eu sunt sufletul biochimic, hormonal, ciudat şi ticălos al unui om. Tu eşti copia hard-cablată îngheţată în trecut.

— Poţi să dai din gură cât vrei, dar eu sunt cel cu cunoştinţele şi talentul de care aceşti oameni buni şi sinceri au o nevoie disperată. Ai scăpat de toată fizica şi matematica serioasă şi rahatul care-ţi constipau creierul acela mic de carne. Recunoaşte, spune-le. Fii bărbat. Cât de bărbat mai poţi fi cu atât de multe lipsuri.

— Lui Ozzie nu-i lipseşte nimic, interveni Myraian calmă. S-a purificat la nivel spiritual pentru a deveni complet din nou. Tu eşti contaminarea care îl ţinea în loc, împiedicând îngerul din el să-şi întindă aripile. Este curat de zeci de ani deja şi a putut creşte datorită acestui lucru, adăugă ea cu un zâmbet larg.

Ozzie îl surprinse pe Aaron privind cu ochii mijiţi la colţii mici pe care îi descoperea zâmbetul ei, altfel plin de fericire.

Aaron clipi şi îşi puse mâinile pe masă.

— Bine. Te rog, spune-mi că poţi accesa şi asimila toate cunoştinţele de care ai nevoie din… tine?

— De la mine-creier-în-borcan? Sigur. Am păstrat funcţia de integrare autonomă pentru unitatea centrală pe care am îndesat-o în în-mine.

Inigo îi oferi lui Ozzie un zâmbet amuzat. Exista însă şi respect acolo.

— Sunt sigur că poţi. Dar hai să recunoaştem: suntem tu,

eu şi el. Îndreptă un deget spre Aaron. O unitate centrală şmecheră şi un replicator destul de bun. Nu contează cât de bine suntem cu toţii în combinaţie, n-o să ne putem trage singuri o superarmă pentru a sparge bariera Sol, sau măcar un ultrapropulsor mai rapid care să ajungă la Gol, înainte ca Araminta să dea năvală în el. Fără să mai vorbim despre lucrul acela numit Ilanthe.

— Da, recunoscu Ozzie. Dar, omule, partea bună este că ne putem scoate de aici în siguranţă. Qatux mi-e dator. *High Angel* se va opri să ne culeagă şi pe noi în drum spre Andromeda sau unde dracului se duce.

— Nu, îl contrazise Aaron. Nu abandonezi speranţa după o jumătate de oră. Şi nici nu cred că mai am nevoie să ameninţ pe cineva sau ceva pentru a face clar acest lucru, nu-i aşa?

— Nu, oftă Inigo.

— Scopul nostru este să vă conectaţi cumva la Inima Golului, continuă Aaron. Acum, eu nu sunt cel mai grozav când e vorba să emit idei, dar voi sunteţi cei mai deştepţi tipi pe care îi cunosc, înzestraţi cu cea mai ciudată dintre binecuvântări. O să găsiţi voi ceva.

— Destul de corect, răspunse Inigo. Ce spui de efectul tău telepatic, Ozzie? Putem vorbi astfel cu Golul?

Ozzie dădu la o parte paharul gol şi se întinse după farfuria de pâine prăjită.

— Bine, uite cum funcţionează. Gaia-câmpul este un mediu de difuzare. Îţi transmite gândurile prin intermediul particulelor şi acestea caută în spaţiu până găsesc particulele oricărui altcuiva pentru a se conecta cu ele. Cuiburile de confluenţă sunt doar nişte amplificatoare puternice şi staţii de relee. Ele sunt elementul care-l transformă într-un „câmp”. Desigur, este un câmp mare, dar fă un pas în afara Confederaţiei şi eşti pe cont propriu. Există o mulţime de alte câmpuri similare, comuniunea Silfen fiind cel mai mare dintre toate. Este cu adevărat galactică, omule. Ştiu asta. Sunt acordat la ea. Dar nu este la fel de densă precum gaia-câmpul, asta ţine de psihologia speciei. Superelfii nu sunt împinşi de aceeaşi nevoie de a

căra toate prostiile alea de fluxuri-de-conştiinţă plictisitoare după care tânjesc oamenii.

— Deci? întrebă Aaron.

— Nu putem folosi gaia-câmpul, nu se poate extinde până în centrul galaxiei.

— Nu e chiar adevărat, îl contrazise Corrie-Lyn. Flota Pelerinajului va plasa o serie de cuiburi de confluenţă în drum. A fost planul dintotdeauna, iar Ethan nu va schimba nimic din el. Vor face pentru gaia-câmp acelaşi lucru pe care l-au făcut releele TD ale Marinei pentru Staţia Centurion. Ideea este de a deschide un canal de visare permanent către Gol, astfel încât credincioşii care nu se află în flotă să poată fi martori la modul în care toată lumea ajunge la împlinire şi să se grăbească să-i urmeze.

— Şi imediat ce am încerca să-l utilizăm, Ethan l-ar închide, răspunse Inigo.

— Rămâne ca o ultimă soluţie, zise Corrie-Lyn. Piratarea ar putea dura suficient de mult, mai ales că este vorba de tine, adevăratul Visător iniţial. Ai în continuare o pondere mai mare decât oricine altcineva în mişcare.

— Mă îndoiesc că mai am, acum când a apărut Araminta, replică Inigo.

— Da, este util să ştim, fu de acord şi Ozzie. Bine, acum despre spaţiul mental. Asta este ceva diferit. Am reorganizat structura cuantică spaţiu-timp astfel încât să devină un conductor de gândire, la fel cum aerul conduce sunetul. Desigur, cel mai bine funcţionează pentru gânduri umane. Cu acestea am muncit să-l sincronizez la început. Extratereştrii sunt conştienţi de el, dar pentru ei e ca şi comuniunea Silfen pentru oameni: vag. Doar dacă nu eşti un blestemat de Chikoya ca să-ţi închipui că este o uşă spre gândurile înaintaşilor tăi. Ce-o fi cu cultura asta a lor aviară de îi face să se închine astfel strămoşilor? Trebuie să fie deja o sută de mii de ani de când aripile lor nu mai sunt suficient de mari pentru a-i putea purta, dar fiecare habitat pe care l-au construit vreodată în spaţiu are zero ge, astfel încât să poată flutura din aripi cu graţia unei găini care cade de pe gard. Chiar şi aici, se află într-un compartiment

lograv.

— Vor găsi lumina, în cele din urmă, zise Myraian. Eşti vrednic de asta. Visul tău galactic ne va scoate pe toţi din întuneric.

— Mulţumesc, baby, spuse el. Ideea era să avem ceva care să le îngăduie oamenilor să-şi împărtăşească gândurile într-un mod mai deschis. Cuiburile de confluenţă au contaminat puritatea gândurilor. Permit distorsiuni, gânduri parţiale, cu accent pe ceea ce doreşte iniţiatorul, pervertind astfel tot adevărul.

— Chiar trebuie să facem acest lucru, acum? întrebă Corrie-Lyn cu o nonşalanţă prefăcută.

— Vă spun doar de ce, ca să înţelegeţi. Acesta este motivul pentru care am înfiinţat spaţiul mental. Dar ambele noţiuni au aceeaşi problemă: raza de acţiune. Verde spus, au nevoie de energie pentru a se întinde atât de departe.

— Ce alimentează spaţiul mental? întrebă Inigo.

Ozzie se strâmbă.

— Ah, ei bine, ştii, *am ajustat* oarecum mecanismul de ancorare al lui Spike pentru a propaga schimbările în spaţiu-timp, asta face spaţiul mental să funcţioneze. Există într-adevăr un dispozitiv, un fel de parazit. Dar emisiile sale nu sunt direcţionale. Nu le poţi face să măture în jur ca un laser. Întregul concept al spaţiului mental a fost acela de a îmbrăţişa toate entităţile conştiente din galaxie.

— Dar n-o face, spuse Aaron tăios. Extratereştrii au probleme în utilizarea lui.

— Da, ei bine, sunt în prima fază, tipule. Trebuie să mai fac doar nişte reglaje de fineţe, asta-i tot. Teoria funcţionează.

— A avut zeci de ani la dispoziţie, spuse vocea unităţii centrale a casei. Tot ce a făcut aici, de când am construit modificatorul-ancoră, a fost să rătăcească în căutarea eului interior. Progres zero.

— Hei, du-te dracului, mârâi Ozzie. Experimentarea pe creierele extraterestre o fi buba ta, dar nu şi a mea. Nu mai este.

— Nu trebuie să experimentezi pe nimic. Te-ai speriat,

asta-i tot. Ţi-a fost teamă că minţile diferite şi gândurile exotice vor găsi o modalitate de a corupe spaţiul mental la fel cum s-a întâmplat cu gaia-câmpul.

— Am urmărit implicaţiile psihosociale ale impactului spaţiului mental asupra culturilor extraterestre, şi ştii asta al dracului de bine. Un vis galactic autentic nu este ceva în care să dai buzna. Am făcut greşeala asta înainte.

— Şi tipul de nebuni care se refugiază pe Spike sunt nişte reprezentanţi grozavi ai societăţilor lor.

— La naiba, am fost un bigot.

— Obişnuiai să fii sincer cu tine însuţi. Ştii al dracului de bine să te lupţi cu dreptul de a-l impune unor specii care nu au niciun fel de înţelegere a ceea ce sunt ei în raport cu universul. Este imperialism cultural în cea mai rea formă posibilă. Modul nostru de gândire este mai bun decât al tău, aşa că alătură-te nouă.

— Înţelegerea universală ar fi putut împiedica Pelerinajul.

— Există vreo modalitate de a mări alimentarea cu energie de la ancoră? întrebă Inigo. Măcar temporar?

— În niciun caz, omule. Şi nu am nevoie de gândurile creierului-meu-din-borcan pentru a-mi confirma acest lucru. Suntem la limita capacităţii ancorei acum. Ce dracu’, spaţiul mental a ajuns la mai mult de două sute cincizeci de ani-lumină, ceea ce este destul de al naibii de fenomenal. În orice caz, nu avem de unde să ştim dacă Inima s-ar întrepătrunde cu spaţiul mental. Luă o gură de cafea înainte ca aceasta să se răcească mai tare. Aşa că rămâi tu.

— Eu? întrebă Inigo.

— Ai visat Golul de la treizeci de mii de ani-lumină distanţă. Cu niciun dispozitiv de ranforsare implicat. Ai o conexiune încorporată. Cum ai făcut asta?

— Nu ştiu, nu am înţeles niciodată. Cea mai bună presupunere făcută de cineva a fost că Edeard şi cu mine ne înrudim cumva. Explicaţia ar putea fi asta, dar nu vom şti sigur niciodată. M-am conectat la un om. Nu a mai rămas niciunul în Gol acum. Lordul Cerului a fost destul de clar în privinţa asta, atunci când l-a întrebat Justine.

— Te referi la Lordul Cerului cu care vorbeşte Araminta?

Ea poate face acest lucru. Ai încercat măcar?

— Oricare ar fi blestemul pe care îl poartă ea, este diferit de al meu.

— Ai încercat? întrebă Ozzie cu mai multă fermitate.

— Nu.

— Nu, bineînţeles că nu.

Se întoarse spre Aaron.

— Şi tu? Tu eşti cel disperat după acest link. Te-ai gândit vreodată să-l vânezi pe Gore? E al Treilea Visător, Domnul să ne ajute. Are o conexiune care funcţionează cu Justine, iar ea se află exact acolo unde ai tu nevoie.

— Asta-i în afara... Nu am, adică nu sunt conştient de posibilele situaţii neprevăzute legate de contactarea lui Gore.

— Pentru că este o situaţie nouă, interveni Corrie-Lyn tăioasă. Nu eşti în stare să gândeşti singur. Şi Madona e martoră, nimănui altcuiva nu-i este permis să aibă vreun cuvânt de spus în universul tău.

— Deci, cele mai mari mulţumiri pentru toată drama de ieri, spuse Ozzie. Dar, de fapt, ai două metode deja dovedite de a-ţi face vocea auzită în interiorul Golului.

— Poţi ajunge la un Lord al Cerului? îl întrebă Aaron pe Inigo.

— Visatul nu este o funcţie pe care o pot activa pur şi simplu prin atingerea unei pictograme „start”. Trebuie să recunosc, Araminta pare a avea mai mult control asupra acestei capacităţi decât am avut eu vreodată.

— Un Lord al Cerului nu s-ar duce la Inimă, nici măcar pentru Visător, zise Corrie-Lyn. Ştim asta mai presus de orice altceva. Ei îi iau doar pe cei care sunt împliniţi.

— Mă îndoiesc că ar înţelege ideea de a vorbi cu Inima pentru noi, adăugă Inigo.

— Deci, pariul cel mai sigur este s-o ştergeţi înapoi în Confederaţie şi să-i cereţi lui Gore să vă ajute, remarcă Ozzie. Se purta ca şi cum ştia ce face.

— Actuala misiune se bazează pe transportarea fizică a lui Inigo în Gol, spuse Aaron. În ultimă instanţă, contactul mental de urgenţă poate fi permis cu condiţia ca acest

lucru să permită trecerea la următoarea etapă. Nu mă voi abate de la asta.

— Ce următoare etapă? întrebă Ozzie fascinat.

Aaron se gândi un moment. Faţa îi reflecta un profund disconfort interior de o natură incertă.

— Când vom realiza contactul, voi şti ce să fac.

— Omule, dacă e să ajut cu ceva, trebuie să ştiu mai multe. Uite, am un modul medical foarte avansat la subsol. Ce-ai spune să te punem în el şi să permiţi nişte deblocări neurale?

— Nu.

Ozzie mormăi cu dezaprobare. Nu era surprins, dar programarea mentală idioată a lui Aaron începea să-l calce pe nervi.

— În ce parte a Golului ar trebui să mă duci? întrebă Inigo.

— Makkathran, răspunse Aaron fără ezitare.

— Interesant. Nu este un Starflyer. Destinaţia asta este valabilă şi acum, când ştim că Querencia nu mai este locuită de oameni?

— Cred că da, da.

— Nu m-am deranjat cu visele tale, a spus Ozzie. Ce anume din Makkathran care ne-ar putea pune în legătură cu Inima?

— Nimic, admise Inigo nedumerit.

— Dacă nu avem o navă ultrapropulsor disponibilă, iar spaţiul mental nu poate ajunge de aici până la Gol, este posibil să-l deplasezi pe Spike până când intrăm în raza lui? întrebă Aaron.

Myraian lăsă să-i iasă un gâlgâit de râs sălbatic.

— Cred că-ţi baţi joc de mine, lătră Ozzie.

— Deci, mecanismul ancorei nu este o unitate supraluminică?

— Nu.

— Este puţin probabil, dar nu ştim sigur, spuse unitatea centrală a casei.

Aaron îi aruncă lui Ozzie o privire întrebătoare.

— Oh, da, se răsti acesta. Îi putem examina funcţiile

neînregistrate, ne dăm seama cum lucrează şi îl facem să zboare prin galaxie. Totul într-o săptămână. Omule, ar trebui să spargi lacătul acela de pe creier şi să începi să gândeşti singur. Mecanismul de ancorare al lui Spike este mai mare decât tot acest compartiment, şi asta este doar bucata care se află în spaţiu-timp.

— Trebuie să fiu sigur că iei în considerare toate opţiunile, replică Aaron.

— Bagă-ţi chestia asta în minte. Nu am de gând să încep să mă joc cu mecanismul de ancorare. În niciun caz, şi nu mă întreba de ce.

— Dacă asta este metoda prin care ne putem conecta cu Inima, atunci asta va trebui făcut.

— Există un întreg univers de alegeri, omule. Du-te şi explorează-l într-o zi.

— Şi atunci, ne vei ajuta să găsim o modalitate de a ne conecta cu Inima? întrebă Inigo.

Ozzie îl studie îndelung pe fostul mesia, încercând să-l înţeleagă, eşuând însă lamentabil. În cele din urmă renunţă.

— Bine, pur şi simplu nu pricep. Am avut partea mea de îndoieli şi am dat-o în bară de multe ori în viaţa mea, aşa că pot fi destul de mare pentru a-mi recunoaşte greşelile din când în când. Dar asta? Ce dracu’ s-a întâmplat, omule? Ai avut o evanghelie suficient de puternică pentru a atrage miliarde de oameni pentru cauza ta. Ce anume te-a putut face ca, în final, să le întorci spatele? Edeard era un pic cam idiot, desigur, dar a ieşit bine în cele din urmă. Acesta este mesajul moral pe care-l pompează toate religiile, este cârligul standard. Oamenii triumfă asupra adversităţii. Aruncă în drum un pic de suferinţă şi oamenii se prind de nu se poate. Şi tipul tău a câştigat.

— Nu, nu a câştigat, spuse Inigo cu tristeţe.

— Bine, am minţit înainte. Am tras cu ochiul la visele tale. La ultimul. Omule, s-a dus la Inimă ştiind că lumea pe care o lăsase în urmă era cea mai bună ce putea fi construită vreodată. Şi pe deasupra, le-a dat tuturor posibilitatea de a-şi perfecţiona viaţa individuală aşa cum

făcuse şi el. Altruism total, ce mai!? Dacă era pe aici în urmă cu trei mii de ani, ar fi fost un sfânt autentic, sau mai rău.

— Perfecţiunea, răspunse Inigo, este ceea ce ne străduim să atingem. Este ceea ce nu ar trebui să atingem niciodată. Utopia nu există. Viaţa, prin natura sa, este o luptă. Ia-i asta şi i-ai luat raţiunea de a exista.

— Ce s-a întâmplat? îl imploră Corrie-Lyn. Te rog, Inigo, ce ai visat după ce Edeard a acceptat îndrumarea către Inimă? Spune-ne. Spune-mi. Am încredere în tine. Întotdeauna voi avea. Dar cred că merit să ştiu.

— Am visat perfecţiunea.

Ultimul vis al lui Inigo

Aş vrea să zbor.

Mintea îmi ridică trupul. Zbor cu braţele întinse, ca să simt vântul pe faţă. Este plăcut. Deschid ochii. La o sută de metri sub mine este Marele Canal Principal. Apa întunecată, rece şi liniştitoare îi umple albia lungă. Lumina soarelui se unduieşte pe suprafaţa ei. Gondolele tradiţionale sunt şuviţe de întuneric pe fondul eleganţei sale, manifestate doar la această oră. Un cântec armonios se ridică în aer chiar de la gondolieri, o melodie suavă ce evocă timpuri mai vechi şi mai intense.

Onoare.

Îl onorăm cu adevărat pe marele nostru strămoş, Mergătorul-pe-Apă. În această zi, în urmă cu o mie de ani, a urcat la Inima care ne cheamă pe toţi. Aşa că toţi cei care am rămas pe această lume binecuvântată ne adunăm în acest loc antic să ne aducem tributul.

Mândrie.

Am mândria de a fi un descendent din linia genealogică a Mergătorului-pe-Apă. Am fost născut în existenţă prin chiar gemenele sale. Simt bucurie la plinătatea vieţii lor. Nepoata nepotului lor este mama mea. Aşa se face că tind către nobleţea lui, către puterea lui.

Familia mea.

Familia mea zboară cu mine. Toţi şapte ne înălţăm deasupra clădirilor străvechi ale acestui oraş venerat. Râzând, bucurându-ne la vederea unei astfel de minunăţii. Adânc, adânc sub noi, mintea oraşului continuă să dormiteze, până la sfârşitul timpului. Tristeţea radiază din visele sale lente. Tristeţe simţim şi noi la supunerea sa faţă de un destin pierdut. Dar arătăm respect faţă de dreptul său de a fi. Deşi astăzi toţi avem puterea de a o face, niciunul dintre noi nu-l va trezi.

Viaţa noastră.

Viaţa noastră este trăită într-o casă pe pantele de deasupra mării, în îndepărtatul Tolonan. O insulă descoperită de flotila Mergătorului-pe-Apă cu atât de mult timp în urmă. Un loc luxuriant plin de căldură şi frumuseţe, cu copaci în floare în tot timpul anului a căror aromă îmbogăţeşte aerul. Viile şi livezile prosperă încă pe vechile coline terasate, producând din abundenţă. Încă ne respectăm tradiţiile comemorându-ne strămoşii şi viaţa prin care au trecut luptând pentru a ne aduce pe noi la lumina din zilele noastre. Fructul este suculent şi savuros, vinul dulce. Burţile noastre se umplu în fiecare zi. Nu ne lipseşte nimic. Experimentăm totul. Pentru asta le mulţumim.

Turnuri.

Cât de frumoase sunt turlele din Eyrie. Înalte, dar curbate cu graţie exotică şi stil. Zburăm de jur împrejur ca nişte păsări pline de energie, răsucindu-ne printre turlele platformei, râzând cu exuberanţă, apoi schimbăm brusc direcţia în sus, ridicându-ne vertical ca o esenţă ce se înalţă către cei care îndrumă. Ce bucurie, ce exaltare!

Alegerile mele.

Pentru a aprinde darul gândirii şi a medita asupra numeroaselor ocazii şi şanse pe care le aduce conştiinţa. M-am gândit la atât de multe lucruri, de-a lungul existenţei mele. Am văzut atât de multe privelişti pe lumea asta. Am trăit pe fiecare continent. Am gustat fiecare plantă comestibilă, m-am întrecut cu rapivulpile, am zburat cu vulturii, m-am scufundat cu balenele. Fiecare anotimp a fost trăit şi admirat pentru schimbarea pe care o aduce. Am învăţat să apreciez natura şi, prin asta, viaţa în orice formă.

Lumea mea.

Am cunoscut totul. Am schimbat gânduri cu toţi cei zece mii dintre noi care am mai rămas. Am admirat şi am discutat despre ceea ce ştim, despre lucrurile spre care

aspirăm. Am poposit în zborurile celor cu o fantezie mai creativă decât cea invocată de mine. Am făcut să apară locuri care nu există în realitate, chemându-le de sub faldurile de întuneric care se ascund sub universul nostru, şi le-am împodobit după fantezia mea. Am auzit ecouri întunecate din trecut, care m-au umplut de groază. M-am scăldat în lacrimile de triumf şi bucurie ridicate din adversitate. Mi-am umplut capul cu cântece vesele de succes.

Ei vin.

Cei care îndrumă cad din cer într-o maree de lumină sclipitoare ce străluceşte chiar prin craniul meu. Familia mea şi cu mine săgetăm în jos pentru a goni de-a lungul străzilor înguste şi sinuoase ale Makkathranului. Repede, atât de repede, încât pereţii şi ferestrele şi acoperişurile fuzionează într-o ceaţă de culoare. Manifest aripi care curg din braţele mele pentru a se întoarce şi a se răsuci împotriva valului impetuos de aer. Corpul meu spiralează şi se roteşte cu eleganţa celor născuţi pentru a zbura. De peste un secol, strigătele noastre de admiraţie sunt singurele sunete care umplu aleile şi pieţele oraşului.

Primirea noastră.

Zburăm pe mare dincolo de portul oraşului. Cufundându-ne şi împletindu-ne în jurul armadei de iahturi elegante care ne-au adus pe toţi, de pe întinsul întregii noastre lumi, în acest loc şi timp. Pânze mari albe se curbează sub briza blândă a mării exact la fel cum făceau în zilele de odinioară. De dragul artei, pentru împlinirea formei. Aceste frumuseţi ce străbat oceanul merită să fie mai mult decât nişte obiecte funcţionale, şi aşa şi este. Iahtul familiei noastre nu are nevoie decât de voinţa mea pentru a se propulsa pe apă, şi totuşi velele umflate aduc minţii confort şi un sentiment de aşa-cum-trebuie, la fel de liniştitor ca jucăria de noapte a unui copil.

Adunarea.

Vântul suflă puternic, precedându-i pe cei care îndrumă, în timp ce aceştia zboară de-a lungul drumului de aer pe care s-au întors, din timp în timp, mereu. Aduc semiumbre unduitoare şi scânteieri de stele pline de viaţă, orbitoare şi înşelătoare ochiului, în timp ce suflă împingând jucăuş iahturile peste apa ce tresaltă sub ele. Ne rostogolim maliţios în urma lor, bătând din aripi cu graţie lentă, ne îngrămădim laolaltă şi ovaţionăm deopotrivă cu mintea şi cu glasul. Ambele feluri de strigăte se pierd în frumuseţea lor eterică. Acordul nu poate dura şi, curând, ne separăm. Îmi iau rămas-bun de la cei patru din familia mea care şi-au împlinit viaţa aici, pe această planetă de recompense generoase şi de promisiuni. Îmi iau rămas-bun de la splendida mie de oameni care îşi vor aduce omagiul final în această zi, în acest moment.

Plecarea.

O lumină rece sclipitoare săgetează din turnurile din Eyrie limbi de foc mari, opalescente, ce zvâcnesc spre cer cu apriga dorinţă de a lovi corpurile de cristal în veşnică schimbare ale celor care îndrumă. În flăcările acelea zboară esenţa celor care se vor înălţa la Inima Golului. Acum, la fel ca întotdeauna, puterea turnurilor îi împinge pe toţi pe drumul lor, în timp ce trupurile lor înfloresc, transformându-se în praf. După care sunt duşi săgetând în sus, pentru a rămâne apoi ca nişte umbre colorate, pe fundalul fantasticei geometrii de cristal. Duşi să primească recompensa destinului.

Cobor.

Uşor, uşor, dizolvându-mi din nou aripile în nefiinţă. Făcând să crească iar haine în jurul formei mele. Aterizez în Golden Park pentru a urmări cu mintea şi vederea cum cei care îndrumă se lansează înapoi în abisul pustiu care se află între noi şi nebuloasele acestui univers. Sunt mulţumit că încă o parte dintre noi au plecat să se alăture strămoşilor noştri şi tuturor celor care obişnuiau să trăiască în acest Gol etern, care are bunătatea de a ne oferi un

cămin cald, liniştitor, în mijlocul haosului primordial ce arde în afara graniţelor sale. Sunt trist că au plecat atât de mulţi. Sunt trist că au rămas atât de puţini dintre noi acum. Dar nu mă descurajez.

Ceea ce rămâne.

Este neînsemnat. Nu voi mai purta copii. Nici cei doi copii ce mi-au rămas n-o vor mai face. Timpul acela a trecut acum pentru noi. Orice minte nou-născută în această lume n-ar mai afla nimic altceva decât ceea ce noi am experimentat deja. Suntem istorie acum. Suntem punctul culminant al vieţii.

Identitate.

Celulele din care sunt compus tânjesc să continue. Astfel de dorinţe sunt intrinseci. Ele sunt eu, sunt împletite în esenţa mea. Recunosc că aşa este firesc, pentru că a nega ar însemna să renunţ la mine însumi. Scopul se naşte din mai multe surse. Niciuna nu ar trebui să fie ignorată. Voi mai trăi un timp. Dar nu pentru totdeauna.

Călătoria mea.

Mi-a mai rămas o singură călătorie acum. Merg prin Golden Park admirând şi recunoscând timpurile şi evenimentele care au avut loc aici. Trecutul bogat a devenit o amintire-fantomă. Atât de multă suferinţă, atât de mult efort a fost depus pentru a mă aduce pe mine în acest loc şi acest timp. Este mediul meu şi le sunt recunoscător celor care au venit înaintea mea. Doresc ca ei să ştie că nimic nu a fost în zadar, niciun cuvânt pe care l-au rostit, nicio faptă pe care au făcut-o. Totul a contribuit la crearea mea. Eu sunt înlănţuirea existenţelor lor, şi sunt mulţumit să fiu aşa.

Omagiu.

Recunoştinţa mea este simplă. Mintea mea ridică ţesătura acestui univers în timp ce îmi manifest voinţa. Dintr-odată, Golden Park este plin cu oameni, trecutul

intersectând prezentul pentru ultima oară. Aerul se îngroaşă de sunet şi miros. Sunt îmbrâncit fără rea-voinţă de cei care nu se aşteptau să dea de mine în timp ce se îndreptau spre treburile lor. Într-o parte, sunt Rah şi Madona, care coboară din barca lor mică, privind cu uimire, pentru prima dată, cupolele Palatului Orchard. Dincolo, iat-o pe deosebit de frumoasa tânără domnişoară Florrel pe cale de a-l prinde în mreje pe primul ei iubit. Aici văd cum un Akeem abătut îşi târăşte paşii înapoi, la breasla lui, primii paşi pe calea exilului său autoimpus. O Salrana ascunsă se grăbeşte pe drumul către întâlnirea aceea fatidică de la taverna Blue Fox. Şi iată-l şi pe el, Mergătorul-pe-Apă, în toată gloria lui, urmărindu-şi dragostea ce-nu-va-fi-să-fie, ştiind în inima lui că este pe cale de a fi martorul unei dureri sfâşietoare.

Iubire.

Îi iubesc pe toţi, adorându-i de departe. Şi astfel manifestarea mea se încheie, iar oraşul este din nou pustiu, cu excepţia mea şi a alor mei, care mergem de-a lungul străzilor goale, înapoi către iahturile noastre şi, de acolo, la casele noastre. Nu vom mai reveni.

Viaţă.

Am reuşit în viaţă. În curând, când casa mea va fi în ordine, mă voi ridica la cei care îndrumă, ştiind că tot ceea ce se poate face a fost făcut. Am realizat cu toţii atât de mult. Nu a mai rămas nimic aici, acum. Nimic.

Viitor.

Ce va veni? Nu pot dezlega cel mai frumos mister dintre toate. Nu încă. El ne aşteaptă în Inima Golului. Un cântec care devine mai puternic cu fiecare zi ce trece.

9

Zorii îşi făceau apariţia în timp ce *Last Throw* se ridica din nou în tăcere în aerul rece de deasupra Curierului. În faţa lui răsărea soarele, o aşchie de incandescenţă trandafirie cu auriu ce se crăpa deasupra munţilor, la orizont. Îi putea simţi căldura slabă pe faţă, în timp ce cobora în josul pantei. Fire subţiri de ceaţă se stârneau peste ghemele mici de echivalent-de-iarbă, umplând denivelările terenului cu râuri fantomatice. Păsările locale se auzeau deja scoţând trilurile lor guturale şi luându-şi zborul din copacii negri, pe măsură ce lumina devenea mai puternică.

Curierul le privea înălţându-se cu greu, amuzat de spectacol. Se părea că evoluţia nu reuşise prea bine în această lume; ceea ce le lipsea în graţie se compensa prin volum.

O turmă adormită de patrupede mormăiau şi se scuturau, salutând noua zi în felul lor laborios. Creaturile greoaie erau de mărimea rinocerilor tereştri şi având aproape acelaşi tip de temperament. Pielea puternic încreţită era un amestec pestriţ de maro-ruginiu şi gri, în timp ce picioarele la fel de groase precum torsul Curierului se puteau târî înainte toată ziua cu o rezistenţă prodigioasă. Acestea erau animalele pe care Anominii le creşteau pentru a le trage plugurile şi căruţele.

Curierul înconjură turma, astfel încât fiarele să nu observe că ceva ciudat mergea printre ele. Nu i-ar fi ajutat la nimic să le stârnească înainte de a fi avut şansa să salute localnicii.

În timp ce se apropia de sat, simţi mirosul de fum amestecat în briză. Focurile care străluciseră pe tot parcursul nopţii mureau deja, transformându-se în jar după ce-şi îndepliniseră sarcina de a ţine la distanţă animalele sălbatice în timpul orelor lungi de întuneric.

Senzorii de pe *Last Throw* executau o scanare pasivă asupra satului coborând spre pământ, dezvăluind o întindere largă semicirculară de clădiri de-a lungul malurilor

unui râu mic. În afară de câteva ziduri joase şi rotunde, care păreau a fi silozuri de cereale, erau puţine urme de construcţii în piatră. La ridicarea tuturor clădirilor se folosise lemnul. Îmbunătăţirile retiniene îi asigurau o vedere bună asupra lor, în timp ce acoperea ultima jumătate de kilometru spre sat. Casele erau aşezate pe nişte stâlpi joşi, la câţiva metri deasupra solului prăfuit. Acoperişurile erau făcute din snopuri de trestie uscată, bine strânse, şi atârnau peste pereţii arcuiţi alcătuiţi din rame ovale din lemn lustruit, care susţineau un fel de membrană translucidă întărită. Putea distinge prin ele doar nişte umbre care se deplasau în interiorul caselor de care se apropia.

Cei doi Anomini care curăţau una dintre cele cinci gropi de foc ale satului rămaseră nemişcaţi, răsucindu-şi doar antenele. Erau în vârstă. Îşi puteau da seama după culoarea de lavandă întunecată a membrelor şi după modul în care picioarele de mai jos se arcuiau înapoi, reducându-le din înălţime. Tinerii aveau o culoare ca de cupru, aproape uniformă, în timp ce adulţii în floarea vârstei aveau o nuanţă de jad. Aceştia aveau, de asemenea, secţiunea din jurul trunchiului mai lată. În mod clar, câştigul în greutate nu afecta doar oamenii pe măsură ce aceştia înaintau în vârstă.

Intră în sat, iar u-amprenta execută o ultimă verificare a dispozitivului de traducere agăţat de gâtul lui pe un lanţ de aur. Era un dreptunghi cât o palmă, capabil să producă sunetele de înaltă frecvenţă folosite de limba Anomine. Antropologii culturali ai Marinei îşi resecvenţionaseră corzile vocale, astfel încât să poată vorbi în mod direct cu Anominii, dar nu reuşiseră în totalitate. Efortul fusese totuşi apreciat. Anominilor nu prea le plăceau maşinăriile mai avansate decât roata.

Curierul studie dosarul cu profilul etichetei uzuale afişat în exovedere.

— Vă salut în această dimineaţă frumoasă, spuse el, dispozitivul producând imediat ceva ca o serie de chiţăituri şi fluierături similare cu pălăvrăgeala delfinilor. Am călătorit

până aici dintr-o altă lume, ca să vin să vă vizitez. V-aş ruga să-mi împărtăşiţi poveşti despre strămoşii voştri. Se înclină uşor – un gest irosit, probabil, cu extratereştrii.

Erau mai înalţi decât el cu aproape un metru, mai ales atunci când se ridicau drept, aşa cum făceau pentru a merge. Secţiunea din mijloc, de formă conică, era aproape mereu aplecată înainte, iar articulaţiile genunchilor de sus ale picioarelor triplu segmentate pliau membrele spre spate pentru echilibru.

Cel ale cărui membre aveau o nuanţă între violet şi negru îi răspunse.

— Te salut în această dimineaţă, călător stelar. Sunt Tyzak. Sunt un bătrân-părinte al satului. Pot să-mi fac ceva timp pentru a face schimb de poveşti cu tine.

— Îţi mulţumesc că îmi arăţi o astfel de bunătate, zise Curierul.

Dacă era vreo emoţie sau curiozitate în postura lui Tyzak, nu-şi putea dea seama. În afară de problema greutăţii, nu exista nicio paralelă umană cu privire la limbajul corpului. Nicio tresărire sau vreo agitaţie de înţeles. Ar fi fost şi greu, admise în sinea lui. Pielea lor era aproape ca nişte solzi, făcând mişcarea musculară subtilă practic imposibilă. În locul ochilor clasici cu mişcări rapide, aveau antenele lor gemene de un cenuşiu uniform, care erau de fapt nişte celule-receptori fotosensibile. Acestea le fluturau pe capul mic şi noduros, care era în cea mai mare parte gură, oferindu-le o interpretare vizuală a lumii lor cu totul diferită de cea a unui om. Creierul constituia o treime a părţii care mergea în jos în interiorul trunchiului, între braţele de mijloc, mai mici, şi cele superioare principale care erau mai mari.

— Vocea ta adevărată este tăcută, spuse Tyzak.

— Da. Nu pot produce sunetele corecte pentru a vă vorbi direct. Îmi cer scuze pentru maşina care traduce.

— Scuzele nu sunt necesare.

— Mi s-a spus că nu sunteţi de acord cu maşinile.

Cei doi Anomini îşi atinseră micile gheare ale braţelor din mijloc.

— Cineva nu a fost chiar sincer cu tine, răspunse Tyzak. Sunt recunoscător că ai venit în satul nostru şi că putem vorbi adevărul cu tine.

— Cei din specia mea m-au informat cu privire la aversiunea voastră faţă de maşini. V-au vizitat cu mult timp în urmă.

— Înseamnă că amintirile alor tăi au pălit de-a lungul timpului. Nu ne displac maşinile. Pur şi simplu am ales să nu le folosim.

— Pot să te întreb de ce?

Genunchii din mijloc ai lui Tyzak şi cei superiori s-au îndoit, aducându-l în poziţia ghemuit. Celălalt Anomine plecă.

— Avem un mod de viaţă prevăzut de această lume care ne-a format, răspunse Tyzak. Ştim ce se întâmplă cu noi dacă alegem o cale de viaţă bazată pe maşini şi tehnologie. Strămoşii noştri au atins măreţia în aceeaşi măsură ca şi voi, chiar.

— Strămoşii voştri au ajuns, în atât de multe feluri, mai departe decât am făcut-o noi, răspunse Curierul. Datoria noastră faţă de ei este enormă. Au protejat atât de multe stele de o rasă agresivă, lucru pentru care le vom rămâne recunoscători pentru totdeauna.

— Vorbeşti de unitatea care trăieşte în jurul a două stele şi care a încercat să devoreze orice alte forme de viaţă.

— Ştii despre ei?

— Calea vieţii noastre este separată de cea a marilor noştri strămoşi, pentru care simţim tristeţe, dar de ale căror realizări ne bucurăm. Ei au continuat prin a deveni altceva, ceva magnific.

— Dar nu i-aţi urmat. De ce?

— Această planetă ne-a creat. Ea ar trebui să fie cea care să aleagă natura ultimelor noastre zile.

— Mie-mi sună a fi o altă nenorocită de religie, spuse Gore prin linkul securizat.

— Mai degrabă ca Facţiunile noastre, răspunse Curierul. Versiunea lor de Acceleratori a plecat şi s-a elevat, în timp ce Darwiniştii Naturali au vrut să vadă ce le-a rezervat

natura.

Mai mulţi Anomini coborau din casele lor, sărind cu uşurinţă pe pământ prin uşile înguste, de la câţiva metri deasupra solului. Odată ce ajungeau jos, se mişcau surprinzător de repede. Picioarele lungi îi purtau înainte într-un mers săltat şi rapid, fiecare pas fiind aproape o săritură. În timp ce se mişcau, oscilau înainte într-un unghi precar.

Echilibrul lor era mult mai bun decât al unui om, decise Curierul, chiar dacă mişcarea îi sugera o comparaţie nepotrivită cu mersul de porumbel.

Câţiva dintre cei mai tineri se îngrămădiră în jurul lui. A fost curând înconjurat de copii Anomini care pur şi simplu nu puteau sta locului. Se balansau în sus şi în jos sporovăind cu glas tare între ei, discutând despre el, creatura stranie cu corpul şi hainele sale ciudate, cu cleştii ce păreau slabi şi cu blană în partea de sus. Nivelul de zgomot era aproape dureros pentru urechile lui.

Îl auzi pe Tyzak explicându-le cine era.

— De unde vii? întrebă unul dintre copii.

Era mai înalt decât prietenii săi, ajungând până la înălţimea Curierului, iar pielea precum caisa se întuneca într-o uşoară nuanţă de verde.

— De pe o planetă numită Pământ, care se află la ani-lumină de aici.

— De ce eşti aici?

— Caut înţelepciune. Strămoşii voştri ştiau atât de multe.

Sunetele înalte ale copiilor crescură în volum. Translatorul captă asta ca pe o rundă de autoîntărire.

— Da. Da, aşa este.

— Eu mănânc acum, spuse Tyzak. Vrei să mi te alături?

— Mi-ar plăcea, îl asigură Curierul.

Tyzak se ridică rapid, împrăştiind câţiva dintre copiii care se îngrămădeau în cercuri. O luă spre una din casele din apropiere, deplasându-se rapid. Picioarele curbate din partea de jos păreau să se rostogolească aproape de sol. Curierul alerga alături de el, ţinând pasul.

— Ar trebui să-ţi spun, este posibil să nu fiu capabil fizic

să mănânc cele mai multe dintre alimentele voastre.

— Înţeleg. Este puţin probabil ca biochimia voastră să fie compatibilă cu plantele noastre.

— Înţelegeţi conceptul de biochimie?

— Nu suntem ignoranţi, călătorule stelar. Noi pur şi simplu nu ne aplicăm cunoştinţele aşa cum faceţi voi.

— Înţeleg.

Tyzak ajunse la casa lui şi sări pe mica platformă din faţa uşii. Curierul aruncă o privire rapidă la stâlpi groşi pe care stătea casa şi se căţără pe cel de sub platformă.

— Sunteţi diferiţi, anunţă Tyzak, şi păşi înăuntru.

Ferestrele cu membrană permiteau luminii să treacă. Acum, că se afla în interior, Curierul putea vedea modele de curcubeu de ulei de pe suprafaţa întinsă, despre care gândi că trebuia să fie un fel de piele sau scoarţă tratată. Casa lui Tyzak era împărţită în trei camere. În cea mai mare, în care intraseră ei, nu era multă mobilă. Nişte cufere simple aliniate de-a lungul unui perete interior. Trei invenţii curioase ca nişte leagăne despre care Curierul presupuse că erau scaune. Şi cinci bănci aranjate într-un pentagon central, pe care fuseseră aşezate nişte vase mari de lut.

La prima vedere, jumătate dintre ele îşi fierbeau conţinutul. Bulele sfârâiau prin gurile lor deschise, iar aerul era atât de înţepător încât îi făcea ochii să-i lăcrimeze. Recunoscu izul de putrezire sau de fermentare a fructelor. Acesta era însă mult mai puternic decât mirosise vreodată până atunci.

După o clipă, realiză că nu exista nicio sobă sau foc în încăpere, chiar dacă aerul era mult mai cald decât afară. Oalele fermentau cu adevărat – viguros. Aruncă o privire într-una din ele. Masa lipicioasă pe care o conţinea îi amintea de un gem, dar înainte ca fructele să fie făcute pastă.

Tyzak îşi trase în faţă unul dintre vase şi se aplecă peste el, deschizându-şi gura ca o scoică, suficient de larg pentru a acoperi partea de sus. Înainte ca Anomine să închidă gura şi să sugă conţinutul din câteva înghiţituri rapide, Curierul întrezări scurt sute de mici mandibule-dinte mişcându-se în

sus şi-n jos.

— Doreşti să încerci puţin din [nicio traducere directă: conservă rece/supa] mea? întrebă Tyzak. Ştiu că ritualul împărţirii hranei are o semnificaţie pentru specia ta. Trebuie să fie pe aici vreuna destul de inofensivă pentru tine ca s-o poţi ingera.

— Nu, mulţumesc. Deci îţi aminteşti că nişte reprezentanţi ai speciei mele au vizitat această lume înainte?

— Nouă ne sunt dragi poveştile.

Tyzak luă un alt vas şi îşi închise gura în jurul lui.

— Nimeni altcineva nu pare interesat de mine, cu excepţia sătenilor mai tineri.

— Voi spune povestea despre tine la adunarea noastră. Aceasta se va răspândi din sat în sat după ce ne vom coaduna. Peste douăzeci de ani, toată lumea o va cunoaşte. Din acel moment, ea va fi spusă şi reistorisită pentru noile generaţii. Nu vei fi niciodată pierdut pentru noi, călătorule stelar.

— Este plăcut s-o ştiu. Trebuie să cunoşti o mulţime de poveşti, Tyzak.

— Într-adevăr. Sunt destul de bătrân pentru a fi auzit foarte multe. Atât de multe încât acum încep să se estompeze din mine. Acesta este motivul pentru care le spun din nou şi din nou, ca să nu se piardă.

— Stupid, observă Gore. Au să piardă o mulţime de informaţii în felul ăsta. Ştim că obişnuiau să aibă o cultură a scrisului, nu poţi dezvolta tehnologia fără o simbologie elementară, în special matematica. De ce să renunţi la aşa ceva? Astfel, istoria lor va ajunge să fie serios distorsionată. Asta înainte de a dispărea cu totul.

— Nu-ţi face griji, îi răspunse Curierul. Ceea ce ne trebuie nouă este prea mare pentru a fi fost pierdut pentru totdeauna. În mod sigur se păstrează încă.

— Da, sigur, suspansul mă omoară.

— Aş vrea să ascult poveşti despre strămoşii voştri, îi spuse Curierul lui Tyzak. Aş dori să ştiu cum se face că au părăsit această lume, acest univers.

— Toţi cei care ne vizitează doresc această poveste mai presus de orice altceva. Am multe alte poveşti de spus. Este una despre Gazuk al cărui curaj a salvat cinci tineri de la înec atunci când s-a prăbuşit un pod. Am ascultat-o pe Razul spunându-şi propria poveste despre cum a ţinut la distanţă o haită de [nicio traducere directă: echivalent lup] la golf în timp ce surorile ei năşteau. Razul era bătrână când am participat la aceea coadunare, dar cuvintele ei rămân adevărate. Există poveşti de pe vremea când Fozif a zburat de pe această lume în vârful unei maşini de foc pentru a păşi pe Ithal, planeta noastră vecină, primul din specia noastră care a făcut vreodată un astfel de lucru. Asta este cea mai veche poveste a noastră, din ea cresc toate poveştile speciei noastre de mai târziu.

— Pe care vrei să mi-o spui?

— Toate poveştile lumii noastre frumoase. Pentru asta trăim. Pentru ca totul să poată fi cunoscut de noi toţi.

— Dar asta nu este în contradicţie cu ceea ce sunteţi? Cunoaşterea se află în altă direcţie, în tehnologia şi ştiinţa de la care v-aţi întors faţa.

— Aceea este povestea maşinilor. Povestea a fost spusă. S-a terminat. Acum spunem poveştile despre noi înşine.

— Cred că am înţeles. Nu este despre ceea ce a fost realizat de strămoşii voştri, ci despre indivizii care au făcut-o.

— Începi să te apropii de povestea noastră, de a trăi cu noi. Pentru a auzi povestea a ceea ce suntem azi, trebuie să auzi toate istoriile noastre.

— Regret că timpul meu pe lumea ta este scurt. Aş fi recunoscător pentru orice poveste poţi să-mi spui despre strămoşii tăi şi despre modul în care au lăsat în urmă acest univers. Ştii unde a avut loc acest mare eveniment?

Tyzak dădu pe gât un alt vas. Se duse apoi la cuiere şi deschise capacele prinse în balamale. Scoase nişte saci mici bombaţi, din pânză, şi îi duse la bănci.

— Există o poveste care vorbeşte despre marea despărţire şi care nu va dispărea din mine. Este cea mai importantă pentru noi, pentru că arată modul în care a fost

împărţită specia noastră. Cei care au plecat şi cei care şi-au proclamat loialitatea faţă de planeta noastră şi destinul pentru care ne-a născut. Până în ziua de azi regretăm separarea, pentru că nu vom mai fi reuniţi niciodată.

— Oamenii din specia mea sunt, de asemenea, împărţiţi în mai multe tipuri, spuse Curierul în timp ce îl urmărea pe Tyzak cum deschide sacii, scoate diferite fructe şi rădăcini şi le aruncă în vase.

Adăugă apoi apă dintr-o urnă mare aflată în mijlocul băncilor. La sfârşit, extraterestrul presără înăuntru un praf alb-albastru dintr-un săculeţ. Conţinutul oalelor începu să fiarbă.

— Voi asculta poveştile tale despre divizare, spuse Tyzak. Se conectează cu mine.

— Mulţumesc. Şi povestea despre locul din care au plecat strămoşii tăi? Aş dori foarte mult să o cunosc, să vizitez locul în sine.

— Vom merge acolo.

Nu era chiar răspunsul la care se aştepta Curierul.

— Aceasta este o veste bună. Să chem nava mea? Ea ne poate duce oriunde în această lume.

— Înţeleg că oferta este destinată să arate bunătate, dar nu doresc să călătoresc pe nava ta. Voi merge pe jos la locul separării.

— Oh, rahat, spuse Gore. Ar putea dura luni sau chiar ani. Încearcă să faci monstrul naibii să-ţi spună unde este. Spune-i că te vei întâlni cu el acolo, dacă este necesar.

— Regret că nu sunt în stare să merg foarte mult pe lumea ta, zise Curierul. Am nevoie de propriul meu fel de mâncare. Poate ne-am putea întâlni acolo?

— Este la doar două zile distanţă, spuse Tyzak. Nu poţi călători atât de departe?

— Ba da, pot călători atât de departe.

— La naiba, zise Gore. Noul tău prieten trebuie să se refere la oraşul din capătul văii. Nu poate fi altundeva.

Rutinele secundare ale Curierului extrăgeau fişiere din spaţiile sale de stocare şi i le împingeau în exovedere.

— Am verificat amândoi o clădire de acolo, acum patru

zile, chiar lângă o piaţă mare pe latura de vest. Tu ai intrat în ea. Era o formaţiune de materie exotică, un fel de mic stabilizator de gaură de vierme. Non-operaţional. Am presupus că era conectat la o staţie orbitală sau la ceva care nu mai există.

— Asta arată doar cât de prosteşte este să presupui ceva despre extratereştri, spuse Gore. Am găsit cincizeci şi trei de dispozitive, exact ca acela, şi le-am exclus pe toate.

— Se aflau toate în oraşe diferite, răspunse Curierul, revizuind o hartă planetară în exovedere. Bine distribuite, geografic. Cred că ar putea fi o reţea de transport abandonată, ca vechea Buclă Trans-Pământ.

— Da, asta a fost înainte de vremea ta, dar eu am folosit-o destul de des. Orice ar fi, eu sunt în drum spre oraş acum. O să scanez şi o să analizez chestia aia până la ultimul atom negativ. O să aflu ce naiba face înainte să-ţi iei tu masa de prânz.

Tyzak intră într-una din camerele din spate. Curierul consideră un mic miracol faptul că bătrânul extraterestru nu-şi izbea antena de tavan, dar fiecare mişcare a acestuia era abilă. Se apleca în cadrul uşii, fără nicio ezitare.

— Noroc că am ales un sat chiar în apropiere de mecanismul de elevare, răspunse Curierul.

Nu prea îi venea să creadă. Probabilitatea era mult împotriva unui astfel de lucru.

— E timpul să luăm o pauză, replică Gore.

Curierul ştia foarte bine că nici el nu credea. *Poate Tyzak o să folosească doar gaura de vierme pentru a ne duce la mecanismul de elevare? Poate că la asta foloseşte mecanismul de transport. Nu, e o prostie. Dacă nu ar întrebuinţa o navă pentru a zbura în oraş, atunci nu ar utiliza nici gaura de vierme. La naiba!*

Anomine se întoarse în camera principală îmbrăcat în ceva ce semăna cu nişte bucle de pânză groasă, vopsite în culori luminoase şi împodobite cu mărgele de piatră. Era de fapt un veşmânt elaborat, trebui să admită Curierul, ce-i acoperea abdomenul lung şi conic, permiţând în acelaşi timp picioarelor şi braţelor să se mişte în deplină libertate.

Au pornit imediat, coborând panta prin sat, traversând apoi râul pe un pod de piatră arcuit, suficient de vechi pentru ca piatra de la exterior să se exfolieze.

— De cât timp se află satul vostru aici? întrebă Curierul.

— De şapte sute de ani.

Câmpurile şi livezile de pe cealaltă parte a apei erau bine îngrijite. Mai mulţi Anomini adulţi se mutau de-a lungul rândurilor de copaci, întinzându-se să taie cozile fructelor cu cleştii puternici de pe braţele superioare. Erau în majoritate mame, ghici Curierul, după culoarea lor. Ciclul de viaţă Anomine urma o progresie simplă, de la tinerii neutri la femelele adulte până la bătrânii de sex masculin. Fiecare stadiu avea durata de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Era foarte neobişnuit pentru un adult să trăiască peste optzeci de ani.

Asta pur şi simplu nu putea să priceapă. Ştia că în trecut ajunseseră la stăpânirea completă a manipulării genetice, care le oferea posibilitatea de a-şi prelungi viaţa. Deci şi acest lucru fusese respins şi neutralizat, astfel încât să-şi poată urma calea lor evolutivă originală. Nu va exista nicio Facţiune umană care să urmeze vreodată un astfel de principiu. Chiar şi Naturalii apelau la buna şi demodată reîntinerire, la fiecare treizeci de ani. Dorinţa de a se agăţa de viaţă era adânc înşurubată în psihicul uman, dincolo de puterea oricărei profilări psihoneurale de a o elimina.

La fel ca şi speranţa, gândi el. *Continui cu această şaradă ridicolă a lui Gore, pentru că îmi dă speranţă. Este singura cale pe care o cunosc şi care s-ar putea, eventual, să mă ducă înapoi la Lizzie şi la copii. Doar Ozzie ştie ce nebunie a plănuit Ilanthe să facă atunci când va ajunge în Gol, dar nimeni altcineva nu are nicio idee despre cum s-o oprească. Numai dacă lucrul acesta n-ar fi atât de... fragil. Dacă aş putea să mă hotărăsc să cred în ceea ce fac.*

Curierul ridică brusc capul. Departe, deasupra lui, vechea bandă de resturi orbitale licărea slab printre crăpăturile dintre nori, ca un fir nemişcat de cirus de argint. Oftă la vederea ei. *Semne şi prevestiri pe cer, asta caut acum. Cât de patetic sunt? Şi mai cred că Anominii sunt slabi şi ciudaţi*

pentru că şi-au reîmbrăţişat viaţa primitivă. O existenţă care nu ameninţă galaxia. O viaţă care nu rupe părinţii de familiile lor.

Deschise linkul către Gore.

— Ce ai de gând să faci după? Dacă vom câştiga?

— Să ies întâi din acest animal de carne nenorocit şi să mă întorc în ANA, unde pot să gândesc din nou cum trebuie.

— Dar nu asta este problema? Uite la ce ne-a împins dorinţa noastră nepotolită de a evolua.

— Crezi că suferim de boala supradepăşirii, fiule? Crezi că aroganţa este cauza a toate astea?

— Într-un fel, da.

— Ha, într-un fel! Ba e al dracului de sigur. De aceea trebuie să continuăm. Să continuăm să împingem limitele dezvoltării umane. Toţi trebuie să ne stimulăm genele responsabilităţii şi raţionalităţii la maximum. Este singura modalitate de a supravieţui în mod paşnic într-o galaxie atât de periculoasă ca a noastră.

— Ăsta este un argument vechi.

— Şi pe deplin valabil. Poate singurul argument care a rămas relevant pentru întreaga noastră istorie. Fără educaţie şi înţelegere, barbarii ne-ar fi depăşit numeric şi ar fi roit la porţile oraşului cu mult timp în urmă.

— Iar ea face acum o demonstraţie pe cinste, nu-i aşa?

— Ilanthe? Caz tipic, mod educat, mult dincolo de IQ-ul său, o ambiţie mai puternică decât capacitatea ei. E doar o altă cauză fascistă, fiule. Iar ea e din soiul cel mai rău, cei care sunt siguri că ei au întotdeauna dreptate. Oricine are alte opinii, din orice motiv, este rău şi este duşman, unul care există doar pentru a fi zdrobit.

N-ar fi crezut că s-ar putea întâmpla, dar Curierul simţi realmente că zâmbeşte în timp ce continua să meargă prin crângurile şi pajiştile extraterestre.

— Atât de foarte diferit de liberalismul tău, nu?

— Te-ai prins, fiule.

Nu după mult timp, câmpurile cultivate au lăsat loc pajiştilor cu ierburi încurcate ale văii. Tyzak alese o cărare

îngustă ce cotea rotund pentru a continua în paralel cu râul principal aflat la câţiva kilometri distanţă. Asta îl aduse pe Curier cu faţa spre oraşul gigantic şi pustiu aşezat la gura văii. Turnurile sale grandioase şi cupolele impresionante erau abia vizibile prin ceaţa de dimineaţă târzie.

Vederea aceea. Aerul curat. Lumina strălucitoare a soarelui. Mersul pe jos cu un ţel precis. Oricare ar fi fost motivul, începu, de fapt, să aibă din nou sentimentul că are un scop. Nu era chiar încredere, dar ajungea pentru început.

— Pot merge mai repede, îi spuse lui Tyzak.

Uriaşul extraterestru mări pasul, balansându-se ritmic, fără efort. Curierul îşi potrivi mersul, savurând senzaţia de urgenţă pe care i-o aducea viteza. O *fac,* le spuse în gând lui Lizzie şi copiilor. *Vin după voi, promit.*

Ozzie nu lăsă să-i scape nimic care să-i trădeze opinia. Myraian zâmbi în felul acela al ei visător.

— Drăguţ, zise ea.

Apoi retrăi din nou Ultimul Vis al lui Inigo.

Corrie-Lyn era cea mai afectată. Îngenunche în faţa lui Inigo şi se uită în sus, ca şi cum s-ar fi rugat să nu fie adevărat.

— Au avut totul, imploră ea. Au reuşit. Minţile lor erau frumoase.

— Şi inutile, îi spuse, la rândul său. Nu mai erau umani. Aveau tot ce voiau, dar asta le-a răpit orice urmă de demnitate şi de scop pe care le-ar mai fi putut avea. Vieţile lor erau un şir de zile de plictiseală. Nu îi mai interesa decât trecutul. Să vizitezi locuri pentru că au fost deja descoperite, asta nu înseamnă să câştigi experienţă. Este o excursie de o nostalgie tristă. Niciunul dintre ei nu mai contribuia cu nimic, pentru că nu mai exista nimic la care să contribuie.

— Au ajuns la împlinire, a răspuns ea. Minţile lor erau atât de puternice. Inigo, zburau!

— Dar încotro zburau? La ce folosea un astfel de dar? Pentru a se distra. Querencia devenise un loc de joacă

pentru nişte mici zeităţi insipide.

— Au reuşit să arunce genul de cătuşe fizice pământeşti care ne macină vieţile. Asta le-a dat Mergătorul-pe-Apă. Au trăit în splendoare, fără a fi nevoie să exploateze pe cineva, fără a distruge nimic. S-au înţeles şi s-au iubit unul pe altul.

— Pentru că erau toţi la fel. Era iubire de sine.

— Nu.

Corrie-Lyn scutură din cap şi ieşi pe verandă. Câteva momente mai târziu, Ozzie auzi bocănitul pantofilor ei pe treptele vechi din lemn care duceau în grădină.

Consternat, Inigo se ridică să o urmeze.

— Nu face asta, omule, îi spuse Ozzie. Las-o să-şi dea seama singură, e singura cale adevărată către înţelegere.

După un lung moment de ezitare, Inigo se cufundă încet înapoi în scaunul cu spătar înalt de la masa din bucătărie.

— La naiba, mormăi el.

— Deci, asta a fost, nu-i aşa? zise Ozzie. Ce porcărie.

Inigo îi aruncă o privire dezgustată.

— Eu nu înţeleg, spuse Aaron. Au realizat ceva aproape de paradisul clasic de pe Pământ.

— Chestie fatală, omule, replică Ozzie. Am trecut eu însumi pe acolo. Crede-mă. Un plutocrat cu un creier decent şi cu cea mai bună reputaţie posibilă în timpul primei ere a Confederaţiei. Vin, femei şi cântec pe tot drumul. Am trăit totul cu mult mai bine decât tipii ăia. Mă rog… cu mica excepţie a zburatului. Trebuie să recunosc că asta era mult mai cool. Întotdeauna m-am întrebat de ce Edeard n-a putut s-o facă. Omule, dacă aş ajunge vreodată în Gol aş încerca de seara până dimineaţa. Împlinirea celei mai vechi dorinţe omeneşti, asta este.

— Nu înţeleg, repetă Aaron. Ajunseseră la împlinire. Absolut toţi. Un lucru admirabil. Era validarea finală a întregii mişcări a Visului Viu.

— Un gândac de bălegar care îşi duce căcatul acasă este împlinit. Vorbim de niveluri aici, omule. Nu-i aşa, Inigo?

— Aşa este.

— Vezi? Fii atent ce-ţi doreşti. La nivelul nostru biologic, Utopia pur şi simplu nu funcţionează. După ce ai realizat

totul, nu mai rămâne nimic, scoţi afară însuşi miezul fiinţei umane: strădania. Descendenţii lui Edeard ajunseseră la o stare în care împlinirea era inevitabilă. Nu trebuia să munceşti pentru ea. Asta nu prea mai este uman, începuseră să involueze. Şi în felul lor, au ştiut-o. Populaţia lor era mult mai redusă decât pe vremea lui Edeard, şi continua să scadă. Nu mai avea niciun rost să aibă copii, pentru că nu mai exista nimic nou pentru ei. Nu ar mai fi fost capabili să contribuie cu nimic relevant, cu atât mai puţin profund, pentru Inimă.

— În cazul acesta, Ultimul Vis nu ne ajută în situaţia noastră în niciun mod pe care să-l pot înţelege, spuse Aaron.

— Nu la misiunea ta, nu, îi răspunse Ozzie, curios să vadă cum va afecta asta mentalitatea ciudată a omului. Dar cred că dacă vom elibera Ultimul Vis s-ar putea să apară câţiva care să pună la îndoială Visul Viu. Numai că, atenţie, aceştia vor fi cei inteligenţi şi, să recunoaştem, ei sunt în minoritate în religia aia.

— Prea târziu, spuse Inigo. Chiar dacă majoritatea ar recunoaşte că rezultatul unui Pelerinaj în Gol ar fi, în cele din urmă, o generaţie sterilă şi pierdută, asta nu va afecta Pelerinajul în sine. Şi aţi văzut reacţia lui Corrie-Lyn. Nu crede că Ultimul Vis este indiciul unui eşec. Dacă pe ea nu o pot convinge…

— Să renunţi la credinţă este întotdeauna dificil, omule, uită-te la tine.

Inigo îşi frecă mâinile pe faţă obosit, în timp ce se prăbuşea în scaun.

— Da, uită-te la mine.

— Îmi pare rău, omule. Nu, chiar îmi pare rău. Asta a fost chiar mama căderii. Cât timp ai ţinut în tine acest Ultim Vis?

— Aproximativ şaptezeci de ani.

— Nu mai spune! Trebuie să fie bine să-l laşi să iasă în sfârşit. Să-ţi spun ce, în seara asta noi doi o să ne pilim zdravăn. Este singura modalitate de a pune genul ăsta de rahat la spate. Şi dacă cineva e în stare să înţeleagă un

dezastru colosal, apoi ăla sunt eu.

— Aproape tentant, recunoscu Inigo.

— Puteţi s-o faceţi după aceea, anunţă Aaron. Acum, că am stabilit faptul că Ultimul Vis nu este relevant pentru noi, vreau să vă concentraţi pe ceea ce este realizabil.

— Omule, nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

— Tu ai renunţat atunci când a apărut Visătorul şi ţi-a subminat gaia-câmpul?

— Te rog, nu încerca rahatul ăsta de psihologie motivaţională pe mine. Orice ai fi, nu te pricepi la asta. Crede-mă, rămâi la ameninţările de psihopat.

— Cum doreşti. Păstrează-ţi amabilităţile şi stai cu mine acum. Sarcina noastră este de a-l duce pe Visător în Gol.

— S-ar putea să nu, îi spuse Inigo. De fapt, cred că încrederea Aramintei în Gol nu este în întregime greşită. Inima va fi capabilă să o învingă pe Ilanthe.

— Ai dreptate în privinţa asta, adăugă şi Ozzie. Silfenii cred în Araminta, pot s-o simt, omule. Este speranţa lor cea mai puternică acum.

— Repet, irelevant, răspunse Aaron.

— Nu, nu este, îl contrazise Inigo cu încăpăţânare. Partea problemei privitoare la Ilanthe nu a apărut decât târziu, după ce a început misiunea ta. Având în vedere ce factor important îl constituie ea, trebuie să începi să o iei în considerare. Ar fi iraţional să faci altfel.

— Misiunea noastră este de a-l duce pe Visător în Gol.

— Nu. Mă ucide s-o spun, recunoscu Ozzie, dar Inigo are dreptate. Ilanthe este în mod clar o parte a problemei iniţiale, chiar dacă şeful tău nu a luat un asemenea lucru în considerare, atunci când a preîncărcat rahatul acela de misiune în creierul tău. Trebuie să începi să te gândeşti la ea, omule. Haide, trebuie să existe un spaţiu de manevră în craniul tău de metal.

— Destul de corect. Pot vedea că ea este un factor în rezultatul final. Dar dacă nu suntem în Gol nu o putem înfrunta, nu-i aşa? Vă rog deci să începeţi să vă puneţi creierele de genii laolaltă şi să rezolvaţi problema: cum să-l ducem pe Inigo înăuntru.

— Nu se poate, replică acesta. Chiar dacă ai mai avea nava ultrapropulsor pe care ai pierdut-o pe Hanko, n-ai putea ajunge la graniţa Golului înaintea Pelerinajului. Practic, cine ajunge primul în interior câştigă.

— Nu umfla lucrurile aşa, omule, spuse Ozzie. Dacă ai fi ajuns acolo primul ai fi putut avea o şansă de a câştiga. Dar nimic nu este sigur, mai ales nu acolo înăuntru. Acum, dacă tot nu poţi intra, ar trebui să începem cu toţii să ne gândim la o ieşire demnă, dar rapidă.

— Felul acesta de a gândi nu este permis, şi încep să obosesc să repet, replică Aaron. Nu mă faceţi să v-o arăt în mod concret, pentru că m-am săturat de metafore. Acum, cum îl ducem pe Visător în Gol?

Ozzie ridică din umeri. Agentul începea să-l enerveze, ceea ce nu era bine. Ştia că nu va fi capabil să reziste să-l împingă pe Aaron la limită, doar pentru a afla care era acea limită. *La fel ca pe Chikoya în Octoron.*

— Putem face totuşi un plan pentru acel link telepatic de urgenţă, în caz că altceva nu ne iese? întrebă el inocent.

Braţul lui Aaron se ridică de pe masă. Îmbunătăţirile arme se bombară din pielea de la încheietura mâinii.

— Nu.

Myraian flutură din gene şi deschise ochii. Zâmbi parcă din adâncimile unei stări narcotice.

— Băieţi răi. Nu veţi primi nimic la cină.

— Vreau cina mea, spuse Ozzie.

Aaron îi aruncă o privire lungă de avertizare, apoi îmbunătăţirile i se retraseră la loc sub piele.

— Bine, atunci, hai să analizăm lucrurile într-un mod drăguţ şi progresiv. Suntem acum la un pic mai mult de opt mii de ani-lumină în urma navelor Pelerinajului, iar *Lindau* este terminată. Aşa că avem nevoie de ceva mai rapid decât a produs vreodată Confederaţia. Ce este disponibil pe Spike?

Ozzie lăsă să-i scape un oftat.

— Hei, ai auzit, eu-creier-în-borcan, ce avem acolo?

— IA de pe Spike înregistrează în prezent trei sute optzeci şi două de nave spaţiale extraterestre andocate,

răspunse unitatea centrală. Niciuna din ele nu este cunoscută a fi mai rapidă decât un hiperpropulsor al Confederaţiei. Cele mai rapide nave detectate de senzorii locali sunt cele Ilodi, care pot atinge douăzeci şi doi de ani-lumină pe oră.

— Inutile pentru noi, spuse Inigo.

— Voi doi aţi putea să furaţi una şi să vă întoarceţi în Confederaţie, sugeră Ozzie. Dacă Inigo ar reapărea în public, poate şeful tău ar intra în contact cu el şi v-ar spune ce naiba să faceţi în continuare.

— Asta ar fi o ultimă soluţie pentru cazul în care chiar şi legătura telepatică cu Inima ar eşua, zise Aaron. Ai spus că *High Angel* te-ar culege dacă ar începe faza de expansiune.

Ozzie îşi dori dintr-odată să nu-l fi luat gura pe dinainte ceva mai devreme. Linia asta de gândire putea merge doar într-o singură direcţie. Iar Aaron nu avea s-o abandoneze, nu el, niciodată.

— S-ar putea. Depinde de cât de ocupat este.

— Cuvintele tale exacte au fost: „Qatux mi-e dator. *High Angel* se va opri şi ne va culege şi pe noi în drum spre Andromeda sau unde dracului se duce.” Asta înseamnă că poţi contacta *High Angel* de aici.

— Omule, i-aş putea cere. Nu există însă nicio garanţie…

— Cere.

— Ce rost are? Vrei să intri în interiorul Golului. Qatux se îndreaptă în direcţia opusă. Foarte departe în direcţia opusă.

— Raielii sunt singura specie cunoscută capabilă să străpungă graniţa Golului. Ei ne pot duce în interior.

— Pot, dar nu vor. Nici măcar nu trebuie să-i întreb.

— Fă-mi plăcerea.

Ozzie îi aruncă lui Inigo un zâmbet îngheţat de ajută-mă-aici. Ex-mesia se mulţumi să ridice din umeri şi să spună:

— Bun venit în lumea mea.

— Nu e uşor să intru în contact, spuse Ozzie. Era patetic. O bătălie pierdută, ştia asta.

— Pentru cineva cu propriul său canal TD privat la Confederaţie? întrebă Aaron degajat.

— N-o să meargă, răspunse Ozzie.

— Sunt nemaipomenit de mulţumit pentru tine. Meriţi acum o victorie morală asupra mea. Poate că o să tac din gură şi o să te las în pace după aceea.

Ozzie îi aruncă o privire cruntă şi ceru u-amprentei să-i deschidă un link cu *High Angel.*

— Extinde aria linkului pentru a ne include şi pe noi, te rog, îi spuse Aaron.

Ozzie nu-şi amintea să mai fi fost atât de enervat de câteva secole. Nu că n-ar fi vrut să-l ajute pe Inigo să ajungă în interiorul Golului. Dar gândul că ar trebui, de fapt, să-l însoţească era profund îngrijorător, iar Qatux ar putea să nu fie de acord să-i împrumute *High Angel* dacă nu mergea şi el. Ozzie nu voia să se ducă în Gol pentru simplul motiv că nu se ştia să mai fi ieşit cineva vreodată de acolo.

High Angel acceptă linkul.

— Ozzie, spuse Qatux. Au trecut mulţi ani.

— Da. Ascultă, o să facem mai târziu prostia cu „ce-ai mai făcut, prieten vechi”. Am nişte oameni aici, pe partea mea de link, care trebuie să intre în Gol înaintea Pelerinajului. Există vreo şansă ca tu sau specia ta să puteţi face chestia asta să se întâmple?

— Ozzie, ca de obicei, nu eşti niciodată aşa cum mă aştept. Acesta este motivul pentru care am fost întotdeauna încântat să te cunosc. Aaron este cu tine?

— Sunt aici, răspunse Aaron. De unde ştii asta?

— Linkul acesta se întinde peste mai mult de şapte mii de ani-lumină şi trece, de asemenea, prin mai multe noduri din cadrul unisferei. Nu cred că este complet sigur. Te rog să reţii asta. Dar mă bucur că ai supravieţuit. Prietena noastră comună Paula Myo m-a ţinut la curent cu călătoriile tale.

— Ah. Da.

— Şi cealaltă persoană care este cu tine este omul pe care îl căutai atunci când ne-am cunoscut?

— Da.

— Este o veste excelentă.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Sper că înţelegi că cea de a

treia persoană poate să neutralizeze întreagă această situaţie dacă ajunge în Gol înaintea Pelerinajului. Puteţi, tu sau războinicii Raiel, să faceţi asta?

— Nu.

— Eu fac o ofertă sinceră. Ce rău ar putea produce trecerea noastră prin graniţă? Doi oameni, când alţi douăzeci şi patru de milioane sunt pe drum.

— Regret că nu sunt în măsură să ajut. Este o imposibilitate fizică. Nici chiar navele noastre nu au viteza necesară pentru a îndeplini o astfel de sarcină. Dar am pentru voi o alternativă de luat în considerare.

— Da?

— Mai este cineva pe drum pentru a-l întâlni pe Ozzie. Cineva care este, probabil, mult mai important decât persoana aflată deja cu tine. Vor ajunge la voi în trei zile. Vă îndemn să-i aşteptaţi.

— Nu sunt sigur că pot face asta. Am o misiune.

— Ar fi mare păcat.

— Eu voi aştepta, spuse Ozzie.

— Mulţumesc, Ozzie. Vine însoţit de un vechi prieten de-al meu, Oscar Monroe. El va acţiona drept garant pentru ceea ce vei auzi.

— Dumnezeule! Oscar? Adevărat? A ieşit de la mititica deja? La naiba, ce mai pierd noţiunea timpului.

— Este cât se poate de liber. Sper că împreună veţi fi capabili să găsiţi o soluţie pentru această situaţie îngrozitoare. Te rog să-l convingi pe companionul lui Aaron să aştepte.

— O să mă străduiesc, tipule.

Linkul se închise. Ozzie îi oferi lui Inigo un zâmbet gânditor.

— Cineva mai important decât tine, nu-i aşa? Cine ar putea fi oare?

Nu-şi putea da seama singur, ceea ce era extrem de enervant. Qatux nu ar minţi, aşa că… cineva mai important decât Visătorul cu privire la Gol. Nu era chiar o listă.

— Am fost compromişi, spuse Aaron.

Se ridică şi activă un câmp de forţă integral de nivel

scăzut, creând un nimb mic şi violet în jurul tunicii de uniformă a Marinei.

Ozzie chicoti.

— Trebuie să ştii ceva despre Paula Myo. În afară de faptul că este capabilă să-ţi îngheţe ouăle de la zece paşi cu o singură privire, tipa e grozavă. Nu aş fi surprins să aflu că ea este şeful tău secret. A făcut lucruri şi mai extraordinare la vremea, ei.

— Nu pot permite ca misiunea mea să fie anulată.

— Relaxează-te. Dacă Paula ar fi vrut să te oprească, nu ai fi aici. Qatux mi-a spus să mă calmez. Bătrânul mare-Q nu e prost. Trebuie să-l aşteptăm pe Oscar. Omule, imaginează-ţi-l încă învârtindu-se pe aici. Vă spun, încrederea mea tocmai a crescut cu zece trepte.

— Cine în Honious este Oscar Monroe? întrebă Inigo.

— Oscar martirul, răspunse Aaron încet. S-a sacrificat pentru ca Wilson Kime să poată conduce *Planet's Revenge* şi să salveze rasa umană de la corupţie şi dispariţie. Dacă Oscar vine într-adevăr aici…

Ezită, ceea ce Ozzie nu-l văzuse făcând până atunci.

— Deci, cred că aşteptăm, atunci? zise Ozzie, curios să vadă ce reacţie ar putea declanşa. Pentru cineva care nu avea prea multe amintiri, era extrem de ciudat ca Aaron (sau şeful lui) să lase loc pentru a include un fapt atât de obscur. Şi totuşi faptul că ştia că Oscar era pe drum părea capabil să-i devieze fixaţia, altfel rigidă, asupra misiunii.

După o pauză sesizabilă, Aaron le spuse:

— Trebuie să continuăm să analizăm modalităţile de a-l duce pe Inigo în Gol. Asta nu se poate opri.

— Dar o putem face stând aici, nu? insistă Ozzie.

Aaron ezită din nou.

— Asta poate fi permis.

— Nemaipomenit. Dar poţi să uiţi de intratul în Gol. Dacă Raielii nu pot ajunge aici, să te ia şi apoi să depăşească flota Pelerinajului, atunci nimeni nu poate.

— Qatux a spus că linkul nu era securizat.

— Omule! Există prudenţă şi există paranoia. Cred că ştim cu toţii pe ce drum te plimbi tu.

— Bine, Aaron se întoarse la Inigo. Ethan i-a spus Aramintei că Visul Viu speră ca Golul să deschidă o poartă de comunicare în cadrul Confederaţiei pentru restul adepţilor.

— Era o idee în jurul căreia ne învârteam înainte de a pleca, răspunse Inigo. Nu i-am acordat prea mult credit.

— Dacă poţi contacta un Lord al Cerului, trebuie să-i ceri să te ajute.

— Oh, Madona, haide…

— Trebuie luată în calcul fiecare opţiune. Dacă zborul fizic până la graniţă ne este refuzat, atunci trebuie să încercăm această metodă sau măcar să vedem dacă este posibil. Trebuie să visezi din nou Golul. Cum ar mai putea asta să înrăutăţească situaţia?

Corrie-Lyn apăru în pragul bucătăriei. Ozzie era destul de sigur că se învârtea pe la uşă de ceva timp.

— Voi fi cu tine, dacă încerci, îi spuse lui Inigo, şi se duse la el să-l îmbrăţişeze. Acum şi întotdeauna.

El îşi odihni capul pe umărul ei.

— Mulţumesc. Pentru tot. Pentru înţelegere.

— Ai avut dreptate. Vieţile lor erau zadarnice, lipsite de valoare. Erau binecuvântaţi dincolo de aspiraţiile noastre cele mai îndrăzneţe, dar nu s-au gândit niciodată să se uite spre exterior. Corpurile lor zburau, dar sufletele le erau muribunde. E atât de trist. Nu putem lăsa ca o astfel de soartă să fie împărtăşită de urmaşii noştri. Ei vor fi pierduţi, iar galaxia se va prăbuşi. Îi luă mâinile într-ale ei. Condu-ne departe de asta, Visătorule, nu permite Golului să ne distrugă spiritul.

— Dragostea mea.

Inigo o sărută tandru. Un sărut atât de intim încât Ozzie se simţi aproape jenat să fie martor. Aproape. Cei doi îndrăgostiţi se uitau cu jind unul la altul, zâmbind cu bucurie şi uşurare. Nu mai exista nimeni altcineva.

— Tipule?

Zâmbetul lui Inigo se lărgi. Corrie-Lyn râse.

— Da, Ozzie?

— Doar o sugestie. Împărtăşeşte-le adepţilor tăi Ultimul

Vis.

— Ce?

— Corrie-Lyn are dreptate, trebuie să începi să ripostezi. Deci fă-o, arată-le cât de oribil de greşit va merge visul lor despre Gol, că îşi vor condamna copiii la nimicnicie şi dispariţie. Ce spunea tipul tău mereu? *Uneori, trebuie să faci ce este greşit pentru a face ce-i drept?* Îi va devasta pe adepţii tăi fideli. S-ar putea să înţeleagă, sau poate că nu. Cui îi pasă, omule? Oricum nu i-ai fi recâştigat pe toţi de partea ta. Cel puţin le vei face lui Ethan şi lui Ilanthe o zi foarte proastă. Şi dacă eşti norocos, s-ar putea chiar să declanşezi o revoltă în cadrul flotei.

— Da, spuse Corrie-Lyn, brusc animată. Merită să afle. Au aşteptat atât de mult să te ştie din nou alături de ei. Redă-le adevărata speranţă. Asta ar fi dorit şi Edeard.

— Bine.

Inigo se ridică în picioare. Îşi deschise gaia-particulele, iar Visătorul îşi dărui gândurile încă o dată. Pe toate.

Dacă Tyzak ar fi fost om, în momentul în care au ajuns la oraşul abandonat de la capătul văii, el şi Curierul ar fi fost deja cei mai buni prieteni. Două zile de drumeţii împreună pe drumuri de ţară erau o ocazie superbă de a crea o legătură. După primele trei ore, câmpurile bine întreţinute şi păşunile grupate în jurul satului cedaseră locul pajiştilor sălbatice. Cu doar câteva animale care păşteau pe acolo, echivalentul de iarbă răsucită ghem creştea groasă şi înaltă, firele inelate încurcându-se şi ţesând un covor dificil de traversat. Plantele dure, înalte până la genunchiul unui om, erau ceva comun. Frunzele lor ţepoase conţineau o toxină uşoară care îl determina pe Tyzak să facă slalom printre ele. Asta le făcea drumul mai puţin direct decât şi-ar fi dorit Curierul. Rezistă, vorbindu-i lui Tyzak despre viaţa lui, despre familia lui.

— Se pare că cei din specia ta diverg, aşa cum au făcut strămoşii noştri cândva, îi spuse bătrânul Anomine.

— Povestea noastră are similitudini cu a voastră, cu siguranţă. Din ceea ce ştim din povestea voastră, nu aţi

fost chiar antagonici. Ceea ce este admirabil. Aş vrea să ne străduim şi noi să fim aşa.

— Există poveşti care vorbesc despre conflicte între strămoşii noştri. Unii cred că şi-au pierdut puterea pentru că sunt spuse cu invidie în glas. Ar fi ciudat, într-adevăr, ca trecutul nostru să fi fost lipsit în totalitate de conflicte.

— Acesta ar putea fi, de asemenea, un teren comun. Multora dintre noi le place să vorbească despre vremurile bune de acum o mie de ani. Cei pe care i-am cunoscut şi care au trăit efectiv acele timpuri spun că trecerea anilor denaturează întotdeauna realitatea.

— Cine ar dori să-şi dispreţuiască strămoşii? Ei sunt cei care ne-au adus până în prezent.

La fel ca şi plantele ţepoase, cursurile de apă provocau un grad iritant de diversiune. Tyzak cântărea mult mai mult decât un om. Trebuia să fie atent la noroi. Mulţi călători imprudenţi fuseseră prinşi în peticele înşelătoare din mlaştini, îi explica el în timp ce tropăiau de-a lungul unui pârâu susurător în căutarea unei întinderi de piatră pe care să o poată traversa.

În schimbul poveştii vieţii lui, selectiv editată, Curierului i-a fost spusă în cele din urmă povestea lui Gazuk cu podul care se prăbuşea, şi a lui Razul, şi a lui Dozul şi Fazku, şi o duzină de alte incidente teribil de plictisitoare, toate mult prea caracteristice unei societăţi pastorale. În cele din urmă, veni şi povestea lui Fozif, mult mai lirică decât celelalte. Curierul era amuzat de faptul că primul zbor cu racheta către o altă lume era atât de venerat în timp ce tot ceea ce Anomine realizaseră ulterior ca rasă călătoare printre stele era rezumat în doar câteva fraze scurte. Dar asta îi îngădui să răspundă în mod corespunzător cu povestea programului spaţial al Războiului Rece şi cu cea a lui Neil Armstrong, ceea ce îl făcu pe Tyzak să tacă timp de patruzeci de minute.

În prima noapte au făcut tabăra la marginea unei pădurici de copaci înalţi, cu ramuri mari, plângătoare. Curierul scoase de la centură un dispozitiv de condensare de formă cilindrică de dimensiunea unei palme, care

zbârnâi uşor, propulsând aer pe toată lungimea sa redusă. De la unul din capete se extinse încet un sac pentru apă, ca o tumoare gălbuie, extrăgând umezeala din aer. Când sacul a fost plin, pompă apă curată în pachetele plate de concentrate de alimente. Nu aveau gust prea rău, deşi ar fi preferat ceva fierbinte. Tyzak dădu pe gât echivalentul câtorva oale din magiunul său rece pe care îl transportase într-un rucsac.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, animalele nocturne îşi începeau chemările. Curierul îşi extinse cortul dintr-un pătrat de plastic. Tyzak îi mulţumi pentru oferta de a împărţi adăpostul mic şi rezistent, dar refuză, spunând că preferă să se odihnească în aer liber. Anominii nu dormeau la fel de profund ca oamenii. Petreceau în schimb noaptea într-o moţăială uşoară. Cu siguranţă nu visau.

Puţin după miezul nopţii, ora locală, rutinele secundare l-au trezit pe Curier din somn. Câmpul său biononic de scanare detectase trei animale măricele care se apropiau. Afară, oraşul de la capătul văii sclipea cu o iridiscenţă vie, ca şi cum clădirile ar fi fost făcute acum din vitralii înfăşurate în jurul unei crăpături de lumină de zi. Era un contrast puternic cu faleza neagră a pădurii de lângă el, animată de freamătul vântului şi de triluri ascuţite. Se întoarse spre copaci şi îşi reconfigură biononicele pentru a produce un impuls complex de energie de nivel scăzut. Apoi trase, făcând animalele care se apropiau să chiţăie înspăimântate şi să se răsucească în întuneric, luând-o la goană, rupând ramurile mici şi zdrobind iarba, în graba lor de a îndepărta. Nu avea idee ce ar simţi Tyzak dacă ar ucide vreuna din creaturi, aşa că lovitura fusese doar echivalentul unui bobârnac zdravăn peste nas cu un şoc electric modest aplicat doar pentru a sublinia ideea.

— Îţi mulţumesc, spuse Tyzak, ridicându-se din iarba unde stătea culcat. Trei [nicio traducere directă: fiare de noapte] mi-ar fi pus chiar şi mie o problemă cu apărarea.

— Vezi, maşinile pot fi utile uneori.

— Am [nicio traducere directă: măciucă topor] meu să mă ajute, răspunse Anomine, ridicând o bucată de lemn cu

câteva spirale sculptate pe lungime şi cu o ţeapă curbată ciudat în vârf. Nu m-a trădat încă niciodată.

Curierul se întoarse spre oraşul care radia de lumină şi deschise un link către Gore.

— Ţi-ai dat seama deja?

— Parţial, chestia aia stabilizează o gaură de vierme de lăţime zero, dar în prezent nu este extinsă. Senzorii lui *Last Throw* încep să-i examineze compoziţia cuantică, dar nu este uşor în stare de colaps. În aproximativ câteva ore, ar trebui să am o idee unde ducea înainte gaura de vierme.

— Deci, nu este mecanismul de elevare?

— Nu, doar dacă nu-i conduce pe Anomine direct în paradisul lor.

— Dacă este de lăţime zero, atunci nimic fizic nu călătoreşte de-a lungul ei.

— Ştiu. Dar e prea devreme să mă pronunţ. Probabil îmi scapă ceva din vedere. Tu ce faci?

— Oh, minunat. Sunt ca un băiat în mijlocul propriei aventuri în sălbăticie. Ar trebui să ajung la tine cam într-o zi.

După care îi ură lui Tyzak noapte bună şi se întoarse la salteaua minunat de moale din cort.

La scurt timp după prima rază de lumină au pornit din nou. Lujeri subţiri de ceaţă alunecau de-a lungul fundului văii, reflectând parcă în oglindă cursul râului, până când soarele degajă dealurile, topind ceaţa. Un vânt constant sufla peste oraşul care strălucea acum în lumina dimineţii.

Era un drum lung, dar Curierul era sigur că îl vor parcurge înainte de lăsarea întunericului.

— Ai o poveste care spune unde va duce planeta aceasta specia ta? îl întrebă pe bătrânul Anomine.

— Noi încă trăim în interiorul poveştii. De acolo, sfârşitul nu poate fi văzut.

— Dar cu siguranţă aveţi o idee. Credinţa asta trebuie să fie una puternică dacă v-a făcut să rămâneţi aici, atunci când strămoşii voştri au plecat pentru a deveni altceva.

— Au fost multe poveşti de speranţă rostite la despărţire,

poveşti care vor dăinui pentru totdeauna. Unii cred că vom regresa, în cele din urmă, întorcându-ne la creaturile mai simple la minte din care am evoluat cândva, iar planeta va aduce în prim-plan o altă minte.

— Nu este opusul evoluţiei?

— Numai dintr-o perspectivă a speciei unice. Viaţa unei planete este extrem de importantă. Este un eveniment atât de rar şi de fragil încât ar trebui să fie preţuită şi protejată pentru potenţialul pe care îl aduce. Dacă asta înseamnă să abdicăm de la dominaţia noastră fizică în favoarea succesorilor noştri, atunci asta este ceea ce vom accepta. Acest moment se află la capătul unui drum lung, în viitorul nostru. În termenii evoluţiei, noi abia am început călătoria.

— Cum ştiţi dacă aţi atins apogeul? Că ar trebui deja să faceţi loc altora?

— Nu ştim. Eu trăiesc în perioada de aşteptare. Anticipăm ca aceasta să dureze câteva zeci de mii de ani. Este posibil ca prin poveştile noastre să ajungem în sfârşit să ne înţelegem pe noi înşine. Mulţi cred că, odată ce vom ajunge la o astfel de înţelegere, vom înceta pur şi simplu să mai fim. Există apoi cei care se aşteaptă să continuăm în armonie cu planeta până când soarele în sine se va răci şi tot ceea ce înseamnă viaţă se va încheia. Oricare ar fi soarta noastră, eu nu voi şti niciodată. Sunt un simplu custode, pentru o scurtă perioadă de timp, al existenţei şi esenţei noastre. Acesta este scopul meu. Sunt mulţumit cu asta şi cu poveştile minunate pe care le voi auzi în timpul meu scurt. Poţi spune acelaşi lucru despre viaţa ta?

— Cât de bine mă cunoşti deja, Tyzak. Nu, existenţa mea este lipsită de siguranţa şi de liniştea vieţii tale. Poate că dacă voi reuşi să aflu ceea ce doresc să ştiu despre strămoşii tăi, lucrurile se vor îmbunătăţi şi pentru mine.

— Simt tristeţe pentru tine. Voi face tot ce pot pentru ca povestea ta să se termine cu bine.

— Mulţumesc.

— Este steaua locală, anunţă Gore pe la mijlocul după-amiezii.

Curierul se uită în sus, prin bolta de ramuri pufoase de deasupra capului. El şi Tyzak hoinăreau printr-o pădure în care aerul cald era nemişcat şi umed, încărcat cu un polen cu aromă de piper. Îşi miji ochii împotriva aşchiilor ascuţite de lumină solară care străpungeau dantela de frunze fremătânde albastre şi verzi.

— Ce e în neregulă cu ea?

— Nimic. Gaura de vierme cu lăţime zero se extindea cândva la o sută optzeci de milioane de click-uri. Atât de departe suntem de stea. Nu e nimic altceva la distanţa asta. *Last Throw* a măturat toată zona.

— E un volum foarte mare de spaţiu ca să-l acoperi folosind doar un senzor. I-ar fi putut scăpa cu uşurinţă ceva, mai ales dacă a fost camuflat. Sau poate că staţia şi-a schimbat orbita.

— Gândeşti ca un om. Opreşte-te. Anomine nu aveau nimic de ascuns.

Curierul dădu drumul unui râs puternic care sperie câteva din păsările mari stângace din vârfurile copacilor.

— Au ascuns mecanismul de elevare destul de bine, nu-i aşa?

— Nu e ascuns. Pur şi simplu nu ştim cum să-l căutăm prin percepţia lor.

— Asta sună ca un argument de om disperat.

Sau, mai rău, de nebun obsesiv.

— Fiule, tu urmezi un monstru printr-o pădure de pe o planetă extraterestră, sperând că te va duce, în cele din urmă, înapoi la familia ta. Te rog, să nu-mi vorbeşti mie despre disperare, bine?

— Bine, dar spune-mi atunci de ce ar vrea să deschidă o gaură de vierme în mijlocul unei stele? Ar ucide planeta de la celălalt capăt.

— Este o gaură de vierme de lăţime zero, nimic fizic nu trece în jos.

Curierul îşi putea imagina perfect faţa lui Gore, cu pielea de aur uşor încreţită la coada ochilor în timp ce se încrunta nedumerit şi enervat.

— Ok, atunci ce informaţii poate colecta de la o stea?

— Nu direct de la stea, trebuie să existe un fel de senzor care saltă pe sub corona. Sau poate mai în profunzime. Ştim că le plac experimentele.

— Ştim, dar avem nevoie de rezultatul final, îţi aminteşti?

Intuia care va fi următoarea întrebare a lui Gore, nerăbdarea era evidentă.

— Cât mai durează până când ajungi aici? întrebă acesta.

Curierul zâmbi la pădure.

— Lasă-ne încă cinci ore.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Facem un timp bun, obiectă el. Tyzak nu este chiar cel mai tânăr Anomine din satul lui.

— În regulă. O să aştept.

Curierul gândi că era mai bine să-i explice că cele cinci ore abia îi vor aduce la marginea oraşului.

Când au început să traverseze pajiştea netedă care ocolea oraşul Anomine, amurgul scursese deja cerul de vitalitate. Era o plimbare ciudat de neliniştitoare. Spre deosebire de un oraş uman, nu exista o trecere graduală la zona urbană. Aici limita era clar definită. Acum iarba suspect de egală şi uniformă era sub picior, iar în clipa următoare Curierul păşea pe o stradă din echivalent-de-beton cu zgârie-nori bulboşi înălţându-se în faţa lui către cerul cenuşiu. Luminile începeau să se aprindă în interiorul fiecărei clădiri. Nu părea să existe geamuri, nu în genul uman de arhitectură. Structurile masive aveau o piele parţial translucidă. Privind-o cu insistenţă, Curierului i se păru că vede un fel de mişcare în firele moiré palide care saturau substanţa, de parcă aceasta ar fi fost un lichid aflat într-o mişcare foarte lentă. Atunci realiză că se uita la versiunea de înaltă tehnologie a membranelor de la casele din sat.

Cu cât pătrundeau mai adânc în oraş, cu atât cerul devenea mai întunecat. După doar câteva minute, Curierul fu complet înconjurat de clădirile greoaie. De când sosiseră în sistem, fusese în destule oraşe Anomine ca să nu mai fie tulburat de aspectul şi de profilurile lor. Dar faptul că Tyzak

îl însoţea făcea această experienţă diferită. Simţea oraşul… nu la fel de pustiu precum părea. Lumina moale şi caldă scălda străzile, creând un amestec de umbre multicolore ce jucau pe toate suprafeţele. De mai multe ori i se păru că le surprinde fluturând cu coada ochiului. Senzaţia de a fi urmărit era atât de puternică, încât, în cele din urmă, cedă şi ordonă biononicelor să ruleze o scanare rapidă.

Evident, nu era nimic. Dar logica aceea rece nu făcea nimic pentru a-i alunga senzaţia obsedantă.

— Ai poveşti despre fantome? îl întrebă pe Tyzak.

— Aparatul tău de traducere se luptă cu cuvântul. Vrei să spui o esenţă care persistă după ce corpul viu a murit?

— Da.

— Există poveşti despre strămoşii noştri care şi-au transferat gândurile în maşini, astfel încât să poată continua să fie şi după ce trupurile lor biologice nu mai funcţionau.

— Da, şi oamenii fac asta, dar nu e chiar ceea ce vreau să spun. Ar fi o existenţă fără formă fizică?

— Acolo s-au dus după separare. Aceasta este metoda pe care o cauţi.

— Nu. Nu chiar. Lucru ăsta este ceva din legendele noastre, poveşti care pot fi ficţiune. Este un nonsens, dar persistă.

— Nu avem poveşti despre un astfel de lucru.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Tyzak continuă să meargă de-a lungul străzii în mişcarea lui săltată, lungă şi rapidă, fără măcar să se întoarcă pentru a se uita la Curier.

— Dar oraşul vorbeşte cu mine cu poveşti foarte mici.

— Serios?

— Nu este un sunet. Dar e o voce, totuşi.

— Interesant. Ce poveste îţi spune?

— Despre locul din care strămoşii mei au părăsit planeta. Aşa îl vom găsi.

Curierului îi veni să spună: dar tu nu foloseşti maşini. Pentru că ştia că asta trebuia să fie comunicarea, o descărcare în echivalentul Anomine al clusterelor

macrocelular umane, o mică modificare genetică la care Anominii rămaşi renunţaseră, până la urmă.

— Iar am făcut presupuneri, spuse Gore. Am crezut că Tyzak era familiarizat cu mecanismul de elevare, dar trebuie să ceară informaţia de la IA-urile care au supravieţuit.

— Nu, răspunse Curierul. Nu asta o să facă. Îl cunosc destul de bine deja. Ar risca mai degrabă să fie sfâşiat de animalele sălbatice pe timp de noapte decât să folosească o armă decentă cu care să se apere. Asta este cu totul altceva... Execută o scanare mai cuprinzătoare. Nu se transmite nimic, cel puţin nimic pe care să-l pot detecta. Dar locul îmi provoacă fiori. Ai fost aici două zile, te-a deranjat ceva?

— Fantome şi spiriduşi? Nu.

Tipic, gândi Curierul. Dar era încă neliniştit de oraş, iar Tyzak primea informaţii de un anumit gen, care aveau impact într-un fel pe care biononicele lui nu îl puteau detecta. Execută o altă scanare. Sonică. Chimică. Electromagnetică. Vizuală/subliminală. Microbiană. Vibraţii de suprafaţă. Orice despre care se ştia că provoacă disconfort unui corp uman.

Oraşul nu era activ în niciun fel. Dar atunci când mersese prin alte oraşe Anomine, fără Tyzak, nu simţise nimic din toate astea. Deci, dacă efectul nu provenea din exterior... Curierul îşi deschise complet gaia-particulele şi căută în mijlocul propriilor sale gânduri.

Era acolo, prea departe ca să poată fi atinsă, ca un vis străin la marginea gaia-câmpului generat de cuiburile pe care le lăsaseră să orbiteze deasupra lor. O minte, dar una ţesută din noţiuni foarte diferite de cele din care era compusă conştiinţa umană. Culorile, mirosurile, sunetele, emoţiile – toate erau greşite, defazate faţă de ceea ce ar fi perceput el ca fiind corect.

— Alo? i se adresă el.

Nu veni nicio reacţie, era sigur de asta. Un strat minuscul de gânduri se răsuci şi se întoarse. Nu era decât o senzaţie slabă, nu un gând sau amintire, ci o impresie: un animal

dormind ghemuit, contractându-se şi mai mult atunci când ceva îi atingea pielea.

Deci ne putem înţelege reciproc. Numai că oraşul nu voia, pentru că el nu era parte a oraşului, nu era parte a acestei lumi. Nu-i aparţinea, nu se conecta. Era străin. Nu era niciun regret în mintea somnolentă, nici măcar ostilitate. Oraşul nu avea opinii despre el, pur şi simplu ştia că nu era o parte din el însuşi sau din scopul său.

— IA este bazată pe neural, îi spuse lui Gore. Pot s-o simt în gaia-câmp. Este semiactivă, dar răspunde numai la mintea unui Anomine. Nu vom obţine nicio informaţie de la ea.

— Rahat.

— Câtă ironie! O singură dorinţă, doar un gând de la un nativ, şi întregul oraş se va însufleţi pentru a le oferi o viaţă pe care nici nu şi-o mai pot imagina măcar. Şi totuşi, ei sunt fericiţi cu toată filosofia asta de „am trecut pe acolo, asta am făcut deja”.

Mergeau la trap pe un bulevard lung care conducea la o pantă abruptă. Arcade subţiri legau clădirile de pe ambele părţi, fiecare strălucind într-o culoare uniformă, de parcă benzile unui curcubeu se separaseră pentru a se răsuci apoi în jur. Exovederea îi afişă o hartă.

— Ştii, ne îndreptăm spre tine.

— Da, văd.

— De fapt, ne îndreptăm direct spre tine. Nu poate fi o coincidenţă.

— Fiule, am renunţat să mai fiu surprins de ceva pe această planetă.

Le-a luat o oră ca să navigheze pe străzile largi ale oraşului. Tyzak mergea fără ezitare. Deşi, spre sfârşit, extraterestrul mare părea să facă eforturi pentru a se balansa înainte, mişcându-se fără vitalitatea pe care o arătase în acea dimineaţă. Chiar şi muşchii susţinuţi biononic ai Curierului începeau să resimtă efortul. Merseseră timp de cincisprezece ore, cu doar câteva pauze scurte.

Când au ieşit, în cele din urmă, în piaţa deschisă, stelele erau abia vizibile prin ceaţa de lumină dulceagă aruncată de clădiri. Era un cerc larg, pustiu, de şapte sute de metri în diametru, cu segmente lungi de grădină din arbuşti denşi de culoare verde-gri înşirate de jur împrejur, la exterior. Turnuri şi globuri alungite înalte de peste un kilometru se ridicau la margini, ceva din înălţimea şi apropierea lor creând impresia că se înclinau protector spre interior.

Era un cadru cumva nepotrivit pentru *Last Throw,* dar Gore adusese nava jos, într-o parte a pieţei, aproape de un turn cilindric umflat cu un vârf bont şi întunecat. Omul de aur traversa deja piaţa cu paşi mari pentru a-i saluta, aruncând în jur un mozaic de umbre palide care se desfăceau ca nişte petale în timp ce se apropia. Se opri în mijlocul pieţei şi se înclină graţios la bătrânul Anomine.

— Tyzak, sunt onorat că îţi petreci timp spunându-ne povestea „plecării” strămoşilor voştri.

Curierul ridică o sprânceană, realizând că sunetele ciripite ascuţite ale limbii Anomine veneau direct din gâtul lui Gore.

— Este o bucurie să fac acest lucru, a răspuns Tyzak. Coloraţia ta este diferită. Eşti mult mai avansat decât colegul tău de specie?

— În această formă, nu, nu sunt. Corpul meu provine dintr-un trecut îndepărtat. Circumstanţele mi-au impus să îl adopt încă o dată.

— Mă bucur că ai făcut-o. Eşti interesant.

— Mulţumesc. Poţi să ne spui de unde au plecat de pe această lume strămoşii tăi cei mai sofisticaţi?

Curierul aproape că se strâmbă la francheţea întrebării.

— Chiar de aici, răspunse Tyzak.

Gore împinse un arătător de aur către suprafaţa de sticlă mată a pieţei.

— Aici?

— Da.

Gore se roti în cerc complet, uitându-se încruntat la suprafaţa lucioasă a pieţei largi.

— Deci, stăm, de fapt, pe maşina care i-a adus la forma

lor finală?

— Da.

Biononicele Curierului au început imediat să ruleze o scanare de adâncime în substanţa de sub picioarele sale. Gore făcea exact acelaşi lucru. Piaţa era, de fapt, un cilindru solid care se întindea pe aproape cinci sute de metri în jos, în roca de la baza oraşului. Structura sa nucleară era ciudată, cu fire şi foi din lanţuri de polimeri îmbunătăţiţi care se răsuceau şi se înfăşurau unul în jurul celuilalt şi se întrepătrundeau precum fumul turmentat de un uragan. Toate erau reci şi inerte, dar păreau totuşi să afecteze câmpurile cuantice subiacente cu un minut de grad, un efect atât de slab încât abia se înregistra.

Nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Unitatea centrală nu putea identifica nici structura, nici funcţiile pe care ciudatele aranjamente moleculare le-ar produce dacă ar deveni active. Când şi-a deschis gaia-particulele, a putut simţi doar vag gândurile blânde ale mecanismului de elevare, chiar mai abstracte decât cele ale minţii oraşului. Blestemă descurajat, ştiind că nu avea să fie posibilă niciodată stabilirea unei legături între acesta şi un om. Trebuia să fii Tyzak sau cineva din specia lui pentru a-l convinge să revină la conştientizare şi funcţionalitate.

— Chiar şi-au dorit să nu-i urmeze nimeni, nu-i aşa? spuse Gore gânditor.

— Aşa se pare.

— Hm. Apoi, am apărut eu. Bine, atunci. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la Tyzak. Vrei să ceri maşinii să pornească pentru mine, te rog?

— Maşina care i-a separat pe strămoşii noştri de noi nu este parte din viaţa mea. Ea şi-a atins scopul. Planeta ne-a destinat pentru ceva diferit.

— Asta-i tot? Ăsta e ultimul tău cuvânt?

— Cum ar putea fi altfel?

— Galaxia poate fi distrusă, dacă nu vom afla modul în care strămoşii tăi au părăsit acest univers.

— Aceasta este o poveste pe care nu aş repeta-o la nicio adunare. Este lipsită de fundament în lumea noastră.

— Şi dacă ţi-aş putea dovedi că este adevărată?

— Dacă aşa ceva o aşteaptă pe această planetă, atunci asta ne aşteaptă şi pe noi. Planeta este cea care ne poartă.

— Fataliştii naibii, murmură Gore.

— Şi-acum ce? întrebă Curierul.

Îi era greu să-şi ascundă tonul de înfrângere din voce.

— Încetează să te plângi şi începe să gândeşti! Va trebui doar s-o cracăm, asta-i tot.

— S-o *cracăm?*

— Reţeaua de control, nu maşina în sine. Odată ce pui mâna pe comutator, deţii controlul. Punct.

— Dar nu vorbim aici despre un procesor de gestionare. Lucrul ăsta este o încrucişare între un cuib de confluenţă şi o reţea meta-cub. Nu-l poţi submina, afurisitul este sentient, este pe jumătate viu.

— Atunci îi tăiem fizic conexiunile şi inserăm propriul nostru circuit de comandă în mecanismul propriu-zis. Şi-acum taci din gură. Ai rulat o comparaţie a celorlalte cincizeci şi trei de găurile de vierme cu lăţime zero pe care le-am găsit?

— Ce? Eu… Nu.

— Fii atent. Fiecare dintre ele se află în imediata apropiere a unui spaţiu deschis, ca această piaţă. Cu alte cuvinte, există cel puţin cincizeci şi patru de mecanisme de elevaţie pe planetă. Are sens, într-adevăr. Erau prea mulţi Anomini de nivel înalt pentru un singur punct de adunare, mai ales dacă s-au întors într-adevăr din lumile lor colonii. Upgradarea la stadiul postfizic trebuie să fi durat foarte mult.

— Da, sunt sigur că da.

— Bun. Deci, cum alimentau dispozitivul cu energie? Ca să te redemarezi la statutul de arhanghel, ai nevoie de o mulţime de energie, mai ales atunci când foloseşti o maşină care este de fapt aproape o jumătate de kilometru cub de sisteme de stocare a datelor. Îşi întoarse privirea către turnul bombat din spatele lui *Last Throw* şi împinse un deget de aur acuzator spre el. Dar, dacă ai un cablu care se conectează direct la cea mai apropiată stea, alimentarea cu

energie devine cea mai mică dintre grijile tale.

— Ah, gaura de vierme nu poartă informaţii…

— În niciun caz. Au un fel de sifon de energie care înoată în fotosferă sau chiar mai în profunzime. El este cel care trimite toată energia de care au nevoie de-a lungul găurii de vierme de lăţime zero. În regulă. Mai bine ne-am duce să vedem dacă sifonul mai este încă acolo.

Pentru o clipă, cuvintele au refuzat să iasă din gura Curierului.

— De ce?

— Care parte din eu-nu-renunţ-uşor este prea grea pentru tine?

— Gaura de vierme nu este extinsă. Totul este gestionat de maşini care au propria lor *psihologie,* şi este o psihologie anti-noi.

— Fiecare lucru la rândul lui. Mai întâi verificăm. Dacă totul este încă acolo, în modul standby, aşa cum a fost lăsat, atunci vom demara o strategie de infiltrare. Software-ul produs de mintea umană este cel mai perfid din galaxie. Tocilarii noştri de e-heads, Dumnezeu să-i binecuvânteze, au avut o mie de ani pentru a-i perfecta gloriosul meşteşug, iar eu aş paria pe ei împotriva oricui. Mai ales împotriva unei rase atât de dulci şi de nobile ca asta.

— Dar nu avem niciunul cu…

Curierul prinse expresia de pe faţa de aur a lui Gore şi gemu, înţelegând în sfârşit.

— Şi dacă nu sunt în stare să restabilesc ceva atât de al naibii de simplu ca o gaură de vierme dezenergizată, atunci eu sunt deja mort, iar acesta este iadul care mă chinuie. Acum, haide!

Gore începu să mărşăluiască prin piaţă către *Last Throw.*

— Plecaţi? întrebă Tyzak.

— Doar pentru puţin timp, îl asigură Curierul pe bătrânul Anomine. Trebuie să zburăm pentru a verifica ceva. Ar trebui să ne ia mai puţin de o zi. N-ai vrea să stai aici?

— Doresc să aud sfârşitul poveştii tale. Voi rămâne pentru o vreme.

Curierul rezistă tentaţiei de a se scuza şi se grăbi după

Gore.

În timpul cât le luă să plonjeze în hiperspaţiu şi să reapară la trei milioane de kilometri distanţă de fotosfera stelei, unitatea culinară produse un rând de risotto cu lămâie şi cubuleţe de legume prăjite. Lizzie obişnuia să-l facă stând la plită, deasupra unei tigăi mari, bând vin şi amestecând în mâncare timp de o jumătate de oră, în vreme ce ei doi stăteau la taifas, la sfârşitul zilei. Curierul instrui unitatea să producă şi nişte pâine cu usturoi şi începu să radă o porţie suplimentară de parmezan peste orezul aburind. Lizzie obiecta mereu la asta, spunând că distrugea aroma legumelor. Gore clătină din cap când îi oferi un castron.

— Eşti încă îngrijorat pentru Justine, nu-i aşa? întrebă Curierul.

— Nu, nu sunt îngrijorat pentru Justine, mormăi Gore. Suntem încă bine în interiorul efectului de timp, asta ar trebui să o ajute să ajungă la Querencia.

— Bine, atunci.

— Chiar dacă s-a întâmplat ceva, nu e ca şi cum am putea lansa o misiune de salvare.

— Cu excepţia cazului în care vrăjitoarea Araminta l-ar convinge pe Lordul Cerului să abandoneze *Silverbird,* nu văd nimic altceva care i-ar putea întrerupe zborul.

— Asta n-ar opri-o pe Justine a mea. Poate doar s-o încetinească un pic, dar nimic mai rău. Nici nu ai idee cât de încăpăţânată poate fi.

— Mă întreb la cine o fi moştenit asta?

Gore zâmbi.

— De la mama ei.

— Serios?

— N-ai idee. Este o amintire de care m-am asigurat că mă debarasez acum o mie de ani.

Curierul îşi băgă o felie de pâine cu usturoi în gură şi sfârşi prin a trage aer ca s-o răcească.

— Nu cred.

— Fiule, eu nu sunt o telenovelă nenorocită. Nu-mi pot

permite să fiu. Nivelul bagajului meu emoţional este zero. Nu am mai avut nimic de-a face cu femeia aceea de când Nigel l-a privit pe Dylan Lewis făcând pasul său epic.

— Ce?

— Copiii din ziua de azi! Aterizarea pe Marte.

— Ah, da.

Gore suspină exasperat.

Curierul nu era sigur cât din atitudinea asta era provocată de el. În timp ce mai lua o furculiţă de risotto, *Last Throw* ieşi din nou în spaţiu-timp. Pictogramele de avertizare i-au apărut imediat în exovedere, împreună cu o serie de informaţii de la senzorii externi. O examinare rapidă a datelor îi arătă că scuturile de câmpuri de forţă puteau face faţă expunerii la nivelul actual de radiaţii şi căldură. Redarea coronei şi a fotosferei prin hysradar era neclară, distorsionată de gravitaţia stelei masive. Chiar şi rezonanţa câmpului cuantic era degradată.

— Trebuie să ne apropiem, anunţă Gore.

Curierul s-a abţinut să-l contrazică şi au accelerat spre stea la zece ge. Spera doar că Gore nu va încerca să continue să înainteze, în ciuda căldurii extreme. Cu felul lui de a fi, faptul era perfect posibil.

Nu exista niciun borderguard pe o rază de zece milioane de kilometri de la stea. Puţinii care acopereau acea secţiune a sistemului solar Anomine nu se arătau interesaţi de zborul lor. De asemenea, nu existau niciun alt fel de staţii, doar o serie de reziduuri de asteroizi şi capete de comete arse. Cel mai apropiat obiect mare era planeta situată la şaptesprezece milioane de kilometri, o piatră coaptă cu o zi de trei ori şi jumătate cât lungimea anului, ceea ce făcea ca la amiază suprafaţa sa să devină semitopită. Doar nava care îi urmărise de la Leo Gemini arăta interes faţă de zborul lor de explorare, rămânând la cinci milioane de kilometri distanţă şi păstrându-se încă în modul camuflaj.

Limita capacităţii de deflecţie a lui *Last Throw* fu atinsă la aproximativ un milion de kilometri deasupra plasmei fluctuante a fotosferei, lăsându-i să înoate prin corona

subţire, ultravolatilă. Jeturi gigantice de plasmă se arcuiau dinspre teribilul vârtej nuclear de mai jos, ameninţând să înghită mica navă, în timp ce se extindeau în taifunuri de particule uzate ce se grăbeau de-a lungul liniilor de flux.

Senzorii tatonau în infernul de dedesubt, căutând orice urmă de anomalie în mijlocul hidrogenului supraîncins. Nava parcurse complet o orbită ecuatorială, apoi îşi schimbă uşor înclinaţia, scanând o nouă secţiune din suprafaţa stelei. Opt orbite mai târziu au găsit-o.

Un câmp de forţă lenticular aflat la două mii de kilometri sub suprafaţa zonei de convecţie. Hysradarul dezvăluia că avea cincizeci de kilometri lăţime. Manipularea gravitonică intensă îl menţinea în loc împotriva forţei curenţilor de hidrogen care altfel l-ar fi expulzat în fotosferă la un procent respectabil din viteza luminii.

— Sunt sigur că este sifonul nostru de energie, spuse Gore.

Hysradarul le arăta liniile de flux învârtindu-se în jurul discului în modele ciudate. Câmpul de forţă părea uşor poros, permiţând materiei să se scurgă spre interior pe la margini.

— De ce n-ar folosi, pur şi simplu, un convertor masă-energie? medită Curierul.

— Uită-te la emisiile de neutrino. Doar un convertor masă-energie ar da genul ăsta de parametri, zise Gore. Ia priveşte-l! Acum nu face decât să-şi menţină poziţia, şi uite cât de multă masă converteşte doar pentru asta, pentru că în mod sigur aportul nu se scurge apoi nicăieri. Asta-i mama tuturor convertoarelor turbopropulsoare.

— Ok, deci am confirmat că este acolo şi încă mai funcţionează. Şi-acum ce?

— Câmpurile noastre de forţă nu ne-ar duce nici până la jumătatea drumului, dar singurul mod în care putem să-l accesăm şi să ne infiltrăm este să coborâm până venim în contact cu el. Poate chiar să andocăm, sau cel puţin să ne agăţăm şi să începem să forăm în creierul chestiei ăsteia.

Curierul îi aruncă o privire sincer speriată.

— Îţi baţi joc de mine?

— Aş vrea să fie aşa, fiule. Nu intra în panică, replicatorul pe care îl avem la bord este de înaltă clasă. Va trebui să fabricăm cât mai multe generatoare de câmp de forţă avansate pentru a îmbunătăţi apărarea lui *Last Throw.* Odată ce acestea sunt consolidate până la standardul Stardiver, plonjăm în zona de convecţie şi repornim alimentarea cu energie a mecanismului de elevare. Mă rog… Când spun noi, vreau să spun, de fapt, tu.

— Arată impresionant, spuse Catriona Saleeb.

— Da. Măcar o dată, Troblum se simţea şi el mulţumit.

Se uită la costumul-armură cu aspect neutru de culoare gri mai, aşezat în poziţie verticală în mijlocul cabinei, cu casca rotundă aproape atingând tavanul. Era mare, adăugând aproximativ douăzeci şi cinci la sută la volumul lui actual. Nu conta. Benzile de electromuşchi îl puteau deplasa cu suficientă uşurinţă. Va putea merge fără efort. Tot aşa va putea şi zbura, datorită micii unităţi regrav pe care i-o încorporase. Nu era dotat cu arme, desigur. Nici nu se putea gândi la aşa ceva. Dar apărarea… Va fi în siguranţă oriunde. Cu alte cuvinte, se va putea confrunta chiar şi cu Pisica, fără să-şi ude pantalonii, aşa cum făcuse pe Sholapur.

Ar fi trebuit să construiesc unul ca ăsta cu mult timp în urmă.

La ordinul său, cei doi mici boţi-asamblori s-au târât în josul costumului ca nişte păianjeni supradimensionaţi şi s-au depărtat. Se întinse spre masa pe care i se odihnea gustarea şi luă o bucăţică din sandviciul mare cu carne.

Display-ul din exovedere i-l arăta pe Spike aflat acum la doar trei ani-lumină distanţă. Mecanismul de ancorare al acestuia crea o distorsiune uriaşă care se extindea din spaţiu-timp, deformând câmpurile cuantice înconjurătoare. Găsea efectul fascinant. Nu semăna deloc cu un hiperpropulsor uman. Din păcate, *Mellanie’s Redemption* nu avea tipul de senzori care să poată rula o scanare cu adevărat cuprinzătoare.

Troblum îşi termină gustarea, o udă cu nişte bere

olandeză şi începu să-şi pună costumul-armură. Când termină să se instaleze confortabil în el, nava ieşea din hiperspaţiu la două mii de kilometri distanţă de partea orientată spre soare a lui Spike. Senzorii vizuali îi arătau fantasticul triunghi curbat alcătuit din compartimente metalice ce străluceau în lumina puternică a soarelui ca nişte bule de argint. Tuburi de culoare închisă se împleteau printre ele în convoluţiuni complexe. Înţelese imediat de ce echipajul navei Marinei care îl descoperise crezuse că dăduse peste cea mai mare navă din galaxie: forma obiectului era în mod intrinsec aerodinamică. Spaţiul de pe fiecare parte a habitatului extraterestru gigantic era scăldat în licăririle palide emanate de Hot Ring arcuindu-se la infinit, întărind ideea că se înţepenise la jumătatea mişcării, în timp ce-şi făcea apariţia.

Îşi conduse nava peste suprafaţa orientată spre soare, accelerând pentru a se sincroniza cu vectorul orbital nefiresc al structurii. În timp ce *Mellanie's Redemption* se deplasa deasupra segmentelor denivelate, flashuri strălucitoare de lumină solară alb-albastră izbucneau din faţetele-oglindă ale formei aflate parcă în plin zbor. Senzorii scanau platformele de aterizare presărate de-a lungul tunelurilor de transport H-congruente, căutând un profil anume. Bineînţeles că *Mellanie's Redemption* nu fusese capabilă să-şi urmeze ţinta camuflată în timpul zborului.

Spera doar că cei pe care îi urmărea ajunseseră la timp.

— Sunt aici, spuse el în cele din urmă.

— Nava lui Oscar? întrebă Catriona.

— Da. Au aterizat aproape de Octoron. E normal. Este cea mai mare aşezare umană.

Ordonă unităţii de comandă să-i ducă jos, pe o platformă goală, la doi kilometri de nava lui Oscar. Un câmp gravitaţional slab, localizat, se activă imediat ce au aterizat, dar Troblum menţinu ultrapropulsorul pornit, pentru orice eventualitate. Unitatea de comandă dirijă un laser de comunicare la nava pe care o urmărise de la Marea Confederaţie până aici.

— Aş vrea să vorbesc cu Oscar Monroe, vă rog, ceru el

atunci când u-amprenta îl anunţă că legătura fusese acceptată.

— Şi tu trebuie să fii Troblum, răspunse Oscar.

Explozia de spaimă care izbucni la auzul numelui său îi provocă o puternică tresărire nervoasă. Electromuşchii îi amplificară mişcarea. Casca armurii se lovi de tavanul cabinei. Rutinele de gândire secundare îi aduseseră imediat în minte comanda ca *Mellanie's Redemption* să sară direct în hiperspaţiu şi să fugă. Un singur gând era suficient să declanşeze reacţia.

— De unde îmi ştii numele?

— Paula Myo mi-a spus că s-ar putea să mă contactezi.

— De unde a şti...?

Chiar în clipa în care întreba, îşi dădu seama. IS îi spusese, ea îl trădase.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunse Oscar. Mă sperie de moarte, şi doar ne cunoaştem de foarte multă vreme. Dar tu cum de ai ştiut că sunt la bordul lui *Elvin's Payback*?

— Este numele navei tale? Cum era?

— Adam? Ca şi mine, greşit în felul acela în care doar cei cu adevărat tineri pot fi. Asta voiai să întrebi?

— Nu. S-ar putea să pot să dau o mână de ajutor.

— În ce fel?

— Ştiu despre Roi, am ajutat la construirea lui. Ozzie, Araminta şi Inigo ar putea găsi asta util.

Urmă o pauză lungă.

— Sunt sigur că ar fi. Am luat deja contact cu Ozzie. O capsulă va veni să ne ia de la sasul nostru peste zece minute. Ce-ai zice să zburăm până la tine, imediat după aceea?

— Bine. Vă aştept.

După aceea, se afla în picioare pe o tundră vastă măturată de zăpadă, complet gol, fără să simtă însă nicio durere. Undeva în depărtare, nişte munţi înalţi cu piscuri stâncoase înfricoşătoare păzeau marginea ţinutului aspru de gheaţă, un zid geologic între civilizaţie şi sălbăticia din care venise el. În ciuda vântului aspru şi a rafalelor de

zăpadă care-i periau trupul, nu-i era frig. La urma urmei, era acasă aici, era singurul lui refugiu faţă de restul vieţii sale şi de tot chinul pe care aceasta i-l aducea de fiecare dată când o trăia.

Era în toiul zilei, dar soarele rămânea totuşi invizibil în spatele norilor joşi şi cenuşii care acopereau cerul. Mergea pe pământul îngheţat, picioarele lui lăsând urme clare în zăpada compactă. De undeva, din mijlocul faldurilor rotunde ale peisajului auster, se auzeau fornăit şi tropot de cai. Apoi, o turmă sălbatică de animale gigantice se năpusti gonind peste o creastă îndepărtată, scuturându-şi capetele puternice, împungând cu coarnele în aerul rece. Zâmbi cu încântare, amintindu-şi de vremea când călărise rasa asta, doar din plăcere, făcând excursii în celelalte sate, întâlnindu-se cu prietenii, exersându-şi îndemânarea în şa, tehnicile de luptă antice standard pe care toţi tinerii se străduiau să le stăpânească. Atunci, în urmă, înainte de…

Ceea ce-i peria acum pielea nu mai era zăpadă. Prinse una din particulele care pluteau lent în aer, dar aceasta i se dezintegră între degete. Cenuşă. Praful îi pufăia de sub tălpile picioarelor, devenind mai moale cu fiecare apăsare. Cenuşa acoperea pământul, sufocând iarbă şi arbori deopotrivă, distrugând terenul viu, bogat. Pătura de cenuşă sufla dinspre o movilă mare aflată în faţa lui, care se dovedi a fi cadavrul unei creaturi uriaşe cu aripi. Penele cădeau precum frunzele de toamnă, scoţând la iveală pielea uscată, întinsă peste un schelet robust.

— Nu, exclamă el. Vulturii regali erau cele mai magnifice creaturi de pe Far Away. Se aşezase de nenumărate ori în spatele unuia dintre ei, înălţându-se către cerul splendid de safir.

O lumină portocalie licărea peste peisajul dezolant. Se răsuci pe loc şi văzu munţii erupând. Piscurile ascuţite se dezintegrau în timp ce lava ţâşnea în sus. Jeturi masive explodau, repezindu-se în afară şi coagulându-se pe cer.

Pe covorul de cenuşă din spatele lui se auzea zgomot de paşi. Mirosul de carne arsă creştea şi creştea, până când simţi că era pe cale să se sufoce din cauza fumului

dezgustător.

— Acesta nu este sanctuarul tău, îi spuse ea. Este locul în care te-am crescut, locul căruia îi aparţine inima ta. Este al meu. Eşti al meu.

Nu putea să se întoarcă. Nu putea s-o privească în faţă. Asta ar fi însemnat să piardă, să fie consumat de durere şi de o dragoste bolnavă.

Lumina aurie a soarelui străpunse giulgiul sufocant de cenuşă. O singură rază incandescentă cădea peste el. Îşi protejă ochii şi se ghemui.

— Haide, fiule, îi spuse o voce binevoitoare. Aceasta este calea. Acesta este viitorul tău. Aceasta este salvarea ta.

Norii de cenuşă fierbeau cu viteză la înălţime, ridicându-se mult deasupra lui, luând formă. Lumina frumoasă de aur persista. Îşi întinse braţele, încercând să ajungă la…

— Uaaaah! Aaron se trezi şi se ridică repede în şezut, dând din braţe şi luptându-se cu cearceaful subţire care era înfăşurat în jurul lui.

— La dracu'! Transpirase abundent, făcând ţesătura de mătase să se lipească de el.

Camera se afla la primul etaj al casei lui Ozzie. Avea un singur pat, la mijloc, câteva piese de mobilier din lemn brut şi o fereastră cu obloanele mari închise bine. Cu toate acestea, lumina se strecura în jurul marginilor, permiţându-i să vadă…

— Rahat! strigă deodată.

Myraian stătea pe marginea patului, cu picioarele îndoite cu grijă, privindu-l gânditoare. Astăzi, părul ei era verde şi albastru. Lumina pielii violet strălucea printr-un top alb şi larg din dantelă.

— Pierzi, îi spuse ea cu un zâmbet dulce.

Aaron se uită din nou cu neîncredere la colţii aceia ai ei. Chiar dacă era adormit, ar fi fost imposibil ca ea să se poată strecura lângă el. Biononicele i-ar fi detectat apropierea. Rutinele secundare tactice ar fi trebuit să-l informeze cu privire la orice încălcare a proximităţii, transmiţându-i o cunoaştere instinctivă, chiar în momentul în care se trezise. La naiba, măcar instinctele naturale ar fi

trebuit să-i dea un semn. Nu mai fusese de multă vreme atât de surprins. *Asta-i rău.*

— Ce pierd? întrebă el cu amărăciune. Biononicele scanau de jur împrejur, asigurându-l că nu existau şi alte surprize, precum un Chikoya complet blindat aşteptându-şi micul dejun la parter.

— Mintea ta.

Aaron mârâi şi coborî din pat, scăpând, în sfârşit, din cearceaf.

— Se va alătura alei tale, atunci.

— Când a venit după tine, te visai acasă. Nu te poţi retrage mai departe. Copilăria ta ar fi o apărare chiar mai rea. Niciun copil nu i-ar putea face faţă unei asemenea fiinţe.

Aaron, care tocmai se întindea după pantalonii pe care replicatorul lui Ozzie îi modelase pentru el, se opri.

— Cui?

Ea chicoti ascuţit.

— Dacă tu nu ştii, nici eu nu pot.

— Sigur.

Încerca să-şi ignore visul. Dar era mai mult decât un vis şi o ştiau amândoi. De altfel, asta îl îngrijora adânc. Ceva din străfundul minţii lui era *greşit.* Nu era un război pe care să-l înţeleagă, şi cu siguranţă nu exista nicio retragere tactică.

Doar dacă nu trec din nou în modul de funcţionare elementar.

Dar ziua de azi avea să necesite răbdare şi diplomaţie, iar acestea nu făceau parte dintre calităţile sale, nici măcar cu toate facultăţile complet funcţionale.

Myraian sări din pat şi îşi duse braţele la spate, împletindu-şi degetele. Capul i se mişca dintr-o parte în alta, într-un ritm auzit doar de ea. Aaron nu era impresionat de toată rutina aceea de zână prinţesă. O suspecta că ascundea ceva.

— Deci, eşti fizician? o întrebă el.

— Sunt doar ceva bun pentru Ozzie al meu, răspunse ea cu vocea aceea subţire, alintată.

— Bine.

Îşi trase pe el un tricou negru.

— Ar trebui să ai şi tu pe cineva. Toată lumea ar trebui. Ăsta nu este un univers în care să fii singur, Aaron. În plus, ai nevoie de ajutor ca s-o poţi ţine la distanţă.

— O să mă gândesc la asta.

Îşi vârî picioarele în ghete, lăsând feţele semiorganice să-i curgă peste glezne şi-apoi să se strângă ferm.

— Au ajuns, sunt aici.

— Poftim?

— Nava. Oscar a apelat acum unsprezece minute.

Un mesaj pe care u-amprenta lui ar fi trebuit să-l monitorizeze şi să-i informeze. Şirul de eşecuri tactice începea să-l preocupe. Nu putea fi o coincidenţă.

— Grozav. A spus pe cine aduce cu el?

— Nu, dar mă duc să-i iau acum. Mă întorc repede.

Ar fi vrut să meargă cu ea şi să întâmpine el însuşi nava care sosea, dar nu-l putea abandona pe Inigo. Nici nu-l putea lua cu el, asta ar fi crescut riscul de expunere. Nu avea de ales, trebuia să aştepte şi să se bazeze pe Myraian. *Ceea ce este total aiurea.*

La parter, Ozzie şi Inigo stăteau aşezaţi la masa mare din bucătărie. Farfuriile murdare şi tacâmurile erau împinse într-o parte. Ozzie bea cafea, iar Inigo avea în faţă o cană de ciocolată fierbinte. Corrie-Lyn se tolănise pe canapeaua mare şi veche de la celălalt capăt al camerei, arătând extrem de plictisită.

— Se presupune că străbunicul meu din partea mamei era un Brandt, spunea Inigo. Mama îmi zicea mereu că, pe vremea când familia lor trăia pe Hanko, bunica ei avea un fel de fond fiduciar. Nu ştiu cât din povestea despre vechea planetă era doar o legendă şi cât de mult mai bună era viaţa pe atunci. Dacă banii au existat vreodată, înseamnă că s-au pierdut în timpul Războiului Starflyer şi al mutării pe Anagaska. Nimeni nu a putut trece prin gaura de vierme temporară mai mult decât ce putea căra fizic cu el. Noi în mod sigur nu aveam bani prea mulţi când eram copil. Dacă chiar ne înrudeam cu Brandt, ramura principală a familiei

ne-a lăsat să ne scufundăm sau să înotăm singuri.

— Da, sună a dinastie, replică Ozzie.

— Dar ţi-ai ascuns istoria familiei, spuse Aaron îndreptându-se spre unitatea culinară. Am fost la muzeul Inigo din Kuhmo. Nu este nimic acolo despre nicio legătură cu vreo dinastie.

— Ştii de ce am făcut-o, răspunse Inigo. M-am născut Înalt. Mama mea a fost violată, de fapt, de unul dintre Îngerii Radicali. La fel şi mătuşa mea. Crezi că îmi doresc să văd toată Marea Confederaţie salivând aflând partea asta din istoria mea personală? Şi ar face-o. Adversarilor mei le-ar plăcea grozav.

— Sigur, pricep. Dar, chiar dacă descendenţa din Brandt îţi conferă o conexiune de familie cu o navă-colonie, asta nu explică modul în care nava aceea a ajuns în interiorul Golului, în primul rând.

— La fel ca Justine, presupun.

— Nu. Ea se afla aproape de graniţă. În cazul lor trebuie să fi fost altceva, o teleportare de la mare distanţă.

— Dacă încercau să găsească un traseu rapid către cealaltă parte a galaxiei, nava-colonie a dinastiei trebuie să fi ajuns şi ea în apropierea graniţei.

— Nicio şansă. După eşecul invaziei lor, Raielii au acţionat tot timpul ca nişte poliţişti de trafic. Întorc pe toată lumea din drum înainte de a ajunge la Golf, începând chiar cu Wilson de pe *Endeavour.*

— Nu contest nimic, răspunse Inigo. Dar, la fel de incontestabil este că o navă umană a pătruns în interior. Lucrul acesta a stat la temelia speranţei noastre că Golul ar fi în măsură să deschidă un fel de portal pentru Confederaţie.

— Vezi, aici e punctul în care teoria asta se prăbuşeşte cu un mare fâs împuţit. Cum a ştiut Golul că nava-colonie se afla acolo? Pare să aibă o mulţime de probleme cu tot conceptul de „afară”.

— Lorzii Cerului le au. Nu poţi pretinde acelaşi lucru despre Inimă. Trebuie să fie mult mai inteligentă.

— Dar asta implică o percepţie care poate ajunge practic

oriunde. Dacă voia minţi, de ce nu teleporta pur şi simplu fiecare specie conştientă de pe planeta-mamă, imediat ce ajungeau să dezvolte un gând coerent?

— Nu trebuie neapărat să fie percepţie. Araminta a visat un Lord al Cerului. Înseamnă că îi sunt disponibile şi alte conexiuni.

— Nu ale sale proprii. Ca să atragă atenţia Aramintei, s-a folosit de prezenţa Silfen Motherholm.

— Asta nu descalifică metoda.

Aaron îşi culese ruloul cu şuncă şi o cană de ceai din unitatea culinară şi se duse să stea lângă Corrie-Lyn.

— Încă încearcă, deci?

— Oh, da, mormăi ea.

Cinci zile. Inigo se străduia să viseze un Lord al Cerului, un efort care până atunci se dovedise zadarnic. Între două încercări, el şi Ozzie discutau despre natura Golului şi căutau să identifice posibile metode de a trece dincolo de graniţa lui. Exact ceea ce voia Aaron. Numai că nu fusese deloc pregătit pentru cât de ucigător de plictisitoare vor fi conversaţiile lor. În fiecare minut, un alt concept irelevant era scos la iveală şi discutat până în pânzele albe. Nu păreau să dezvolte idei, ci o grămadă de teorii filosofice iluzorii. Cu alte cuvinte, după patru zile, niciunul dintre ei nu produsese nici măcar o singură idee utilă.

— Ai vorbit cumva cu Myraian? întrebă Aaron.

Corrie-Lyn ridică scurt din umeri.

— Myraian vorbeşte? Cu sens?

— Mda, ai dreptate aici.

— Am urmărit prin unisferă ce se întâmplă în Marea Confederaţie.

— Şi?

— Ultimul Vis. Nu este popular. Noul Consiliu Clerical al Visului Viu l-a calificat drept un fals, dar toată lumea cunoaşte gândurile lui Inigo. S-au înregistrat lupte interne printre credincioşi. Mai mulţi decât mă aşteptam au spus că sunt îngrijoraţi de rezultatul călătoriei în Gol.

— Numai că toată lumea de pe flota Pelerinajului este în suspensie.

— Da. Aşa că a fost prea puţin şi prea târziu. Se confirmă ceea ce credeau ne-adepţii despre noi, dar ei sunt irelevanţi, ca de obicei. Niciunul dintre echipajele de pe navele Pelerinajului nu dă vreun semn de rebeliune.

— A, bine, cel puţin putem muri cu conştiinţa curată.

Aaron muşcă din ruloul cu şuncă. Avea mult prea mult unt. I se prelingea în jos pe degete.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire ciudată, încreţindu-şi nasul drăguţ.

— Asta e ceva nou.

— Ce anume?

— Ai menţionat posibilitatea înfrângerii. Chiar dacă a fost o glumă, nu ştiam că ai putea gândi aşa.

— Încerc să par om, să te pun în largul tău. Tactici standard.

— Visele tale se agravează din nou, nu-i aşa?

— Somnul nu este partea mea cea mai grozavă acum, trebuie să recunosc. Sau şi ăsta este un defect?

— Defensivă acum? Doamne, se pare că vom sparge condiţionarea aceea.

Ceva o va face, gândi el sumbru. După ce se trezise din somn, durase câteva minute până ca teama să-i dispară. Era pentru prima oară când groaza îl urma din coşmaruri până în starea de veghe. Un alt aspect al puterii *ei* crescânde.

— Rugaţi-vă să nu reuşiţi, murmură el şi îşi mută privirea înapoi la masă.

— Cred că aş putea afla în cele din urmă, spuse Ozzie. Încă mai am influenţă asupra a ceea ce a mai rămas din dinastia Brandt, dar moştenirea ta va fi doar o notă de subsol. Chiar dacă eşti un Brandt de mult pierdut, asta nu explică modul în care nava-colonie a ajuns, de fapt, în interiorul Golului. Şi-apoi, gândeşte-te cât de mulţi alţi membri ai familiei Brandt au rămas în Confederaţie. Ce te face pe tine special?

— Există o listă cu câţi din familia Brandt au servit pe Staţia Centurion?

— Irelevant. Talentul tău nu-ţi permite să vorbeşti cu un

Lord al Cerului, iar noi de asta avem nevoie acum.

— Cunoaşterea nu este lipsită de relevanţă. Orice teorie trebuie să aibă la bază fapte.

— Sigur, omule, dar ăsta este fundamentul greşit.

— Toate informaţiile despre Gol, de asta avem nevoie pentru a determina…

Aaron înfulecă rămăşiţele ruloului.

— Mă duc afară să-i aştept.

— Nu te condamn, îi răspunse Corrie-Lyn.

Stătea pe verandă, cu faţa la oraşul extraterestru intimidant de dincolo de apa nemişcată din golf. Se simţea tulburat de visele cu care era blestemat şi de lucrul acela care se lupta să se ridice din subconştientul său. Respinse îngrijorarea cu o analiză diagnostic a biononicelor şi a rutinelor sale tactice, cele care îl trădaseră atât de lamentabil în această dimineaţă. Nu avea niciun răspuns clar despre cum se strecurase Myraian în dormitorul lui. Scanarea de câmp înregistrase o mişcare, dar nu fusese suficient pentru a declanşa rutinele de alertă de grad beta. Şi aşezându-se pe marginea patului, ea se aflase la zece centimetri de declanşarea unei alerte de grad alfa. Oare distanţa fusese o coincidenţă? Dacă da, acestea începeau să se înmulţească.

Măcar u-amprenta determinase de ce nu putuse intercepta apelul lui Oscar către Ozzie. Unitatea centrală a casei îl protejase cu un software foarte sofisticat. *Deci Ozzie nu s-a predat cu totul, de fapt. Era de aşteptat.*

Capsula apăru pe fundalul luciului puternic al coroanei translucide a compartimentului lui Spike. Biononicele îi aplicau filtre pe retină pentru a-şi putea menţine acuitatea percepţiei vizuale. Funcţia de scanare de câmp mătură prin aparatul de zbor. Erau şapte persoane în interior. Myraian, desigur, trei bărbaţi şi o femeie cu biononice configurate pentru apărare de nivel scăzut, ceea ce nu-i permitea să le examineze prea bine – totuşi, armele nu erau active. Mai rămâneau un bărbat obişnuit din rasa umană, fără biononice, şi încă o fiinţă omenească foarte mare, într-un costum-armură, cu un câmp de forţă deja activat. Asta a

fost suficient să-l facă pe Aaron să activeze mai multe îmbunătăţiri de arme.

Trimise în capsulă un ping de identificare, returnat imediat de toată lumea în afară de Natural. Presupunea că acesta era persoana importantă pe care Oscar o escorta pentru a se întâlni cu Ozzie.

Capsula veche s-a aşezat pe fâşia de iarbă violet şi verde dintre lac şi casă. Uşa s-a deschis, iar pasagerii au început să coboare. Myraian a fost prima, fluturând vesel din mână. Aaron o ignoră. Beckia şi Tomansio au executat o scanare rapidă a zonei, dar, lucru interesant, nu şi Oscar. Numai după aceea i-a fost permis Naturalului să iasă afară. Era puţin mai în vârstă decât standardul Confederaţiei şi avea o înfăţişare foarte demnă. Trupul blindat al lui Troblum fu ultimul, nevoit să se zbată puţin pentru a putea trece prin spaţiul uşii.

Ozzie, Inigo şi Corrie-Lyn au venit în spatele lui Aaron pentru a urmări apropierea vizitatorilor. Ozzie rânjea.

— La dracu', ăsta chiar este Oscar. Ridică vocea. Hei, tipule, a trecut ceva vreme.

Oscar îndreptă vârful degetului arătător către Ozzie, zâmbind uşor timid.

Dar reacţia lui Tomansio a fost cea care l-a blocat pe Aaron. Se uita drept la el, cu o privire plină de neîncredere pe faţa frumoasă.

— Tu! exclamă uimit Tomansio. Eşti în viaţă.

— Şi mai bine ca oricând, omule, răspunse vesel Ozzie. Se întoarse apoi spre Inigo. Vezi, un geniu legendar taie oricând un Mesia.

— Du-te dracului, îi răspunse Inigo.

— Nu cred că… începu să spună Corrie-Lyn uitându-se de la Tomansio la Aaron.

— Răzvrătitul, şopti Tomansio.

Încă nu-şi luase privirea de la Aaron.

O amintire licări scurt în mintea lui Aaron, ca şi cum ar fi străpuns în tăcere printr-o membrană vitală. Faţa *ei,* zâmbindu-i timid, aşezată pe pat lângă el. Aceeaşi femeie pe care o întâlnise din nou în Golden Park, în ziua în care

Ethan fusese ales Cleric Conservator. Părul era diferit, dar era totuşi ea. *Veşti rele.*

— Cum? a întrebat răguşit. Cum mi-ai spus?

Ozzie şi Inigo erau amândoi încruntaţi acum şi se uitau la Aaron.

— Răzvrătitul. Tu eşti. Tu!

— Nu, exclamă Beckia. Nu poate fi el.

— Cine? întrebă Oscar nedumerit.

— Lennox. Lennox McFoster, cum e posibil!? exclamă furios Tomansio. Cum poţi fi aici?

— Cavalerii Gardieni au petrecut secole în căutarea ta, spuse Cheriton. Unde ai fost?

— Îmi pare rău, răspunse Aaron, dar eu chiar nu ştiu despre ce dracu' vorbiţi.

Nici după zece minute, Naturalul nu fusese încă prezentat, iar Troblum rămăsese complet tăcut. Cavalerii Gardieni erau uimiţi de existenţa lui Aaron şi insistau destul de vehement că acesta era cel care credeau ei că este. Fiul lui Bruce McFoster, o altă veche legendă, care fusese capturat şi pervertit de Starflyer, iar ulterior ucis de Gore Burnelli. Lennox era doar un copil la momentul respectiv, spuneau ei, crescut şi educat de mama lui, Samantha, ca un Cavaler Gardian. Fusese unul dintre primii convertiţi la viziunea Pisicii, disperată să găsească un nou rol pentru Gardienii Identităţii de Sine care se clătinau atunci pe marginea autodistrugerii.

Vorbele lor îl făceau pe Aaron să devină nervos. Numele şi evenimentele acelea erau cu siguranţă înregistrate undeva în mintea lui, dar nu în secţiunea conştientă. Nu se îndoia că iniţial ar fi putut fi unul dintre Cavalerii Gardieni. Avea din abundenţă şi capacitatea lor, şi tipul lor de aptitudini, ceea ce făcea ca tot restul să pară incomod de plauzibil…

— Ce fel de rebeliune am condus? întrebă el curios.

Era o întrebare pe care nu ar fi trebuit s-o pună.

Era irelevantă.

— Catedrala Pantar, răspunse Troblum pe un ton ciudat

de neutru. E pe Narrogin. Cavalerii Gardieni au fost duşi acolo pentru a ajuta una dintre mişcările politice locale să obţină dominaţia asupra rivalilor lor. Pisica a preluat ea însăşi comanda. Au fost luaţi ostatici. Au fost făcute somaţii şi s-a dat un termen-limită. Numai că ea a început apoi oricum sacrificarea ostaticilor. Inclusiv a copiilor lor. Tu ai oprit-o. Te-ai ridicat împotriva Pisicii.

— Acela a fost momentul în care toată mişcarea noastră s-a schimbat, a continuat Beckia. În cele din urmă, am recunoscut defectele Pisicii. După aceea, i-am negat calitatea de lider. Dar nu şi pe a ta.

— Majoritatea dintre noi au negat-o, adăugă Cheriton uşor stânjenit. A fost un fel de schismă. La urma urmei, ea era fondatoarea noastră, cea care ne scosese din sălbăticie după Războiul Starflyer şi ne unise cu Barsoomienii. Deşi legenda spune că parţial.

Aaron ştia că trebuia să aducă misiunea din nou pe calea cea bună. Trebuia să afle cine era Naturalul, să facă pe toată lumea să stea de vorbă cu Ozzie şi cu Inigo. *Să-l ducă pe Inigo în Gol.* Acesta era universul – asta era tot ceea ce conta. Dar, pentru prima dată, constrângerea era slabă. În spatele gândurilor lui se ascundea acum zâmbetul ei. Uneori îl putea vedea, chiar fără a fi nevoie să închidă ochii.

Veşti rele.

Se părea că nu glumise.

— I-am salvat? întrebă el slab.

— Pe cine?

— Copiii. Ai spus că ucidea copii atunci când am oprit-o.

Tomansio şi Beckia au schimbat o privire stânjenită, ceea ce a fost un răspuns suficient de elocvent.

— Îţi aminteşti ceva despre ce s-a petrecut de atunci? îl întrebă Cheriton.

Aaron ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc nici despre asta măcar. Nu-mi amintesc... nimic, minţi el, în timp ce viziunea unui vast plafon de cristal pâlpâia ca o flacără undeva în mintea lui.

— N-ai fost prins niciodată, spuse Tomansio. N-ai fost judecat. Nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat cu tine.

— Inclusiv eu, se pare, replică Aaron.

Faptul îi stârnea simţul ironiei.

— Cineva ţi-a făcut asta, spuse Beckia printre dinţi. Un val mare de mânie i se scurgea prin gaia-particule. Cineva şi-a bătut joc de mintea ta în cel mai mare stil din galaxie.

— Oare ea o fi fost? Se întrebă Tomansio.

— Nu, răspunse Aaron, neştiind de unde îi venea certitudinea, dar fiind, oricum, sigur de asta. A fost alegerea mea să devin astfel. Şi voi păstra această personalitate indiferent de ceea ce credeţi voi că sunt.

— Dar nu funcţionezi prea bine, nu-i aşa? îi spuse Corrie-Lyn. Condiţionarea ta se deteriorează.

— Voi supravieţui, răspunse el aspru. Am o misiune de îndeplinit.

— Care este? întrebă Oscar.

Aaron arătă spre Inigo.

— Visătorul trebuie dus în Makkathran, în interiorul Golului. Sau, cel puţin, să stabilească contactul cu Inima.

Toţi ca unul, Oscar şi cei trei Cavaleri Gardieni s-au uitat către Natural. Acesta păşi înainte şi întinse mâna către Inigo.

— Visătorule, spuse el, sunt Araminta-doi.

Gaia-particulele sale eliberau un potop de gânduri şi emoţii, dăruind în acelaşi timp imagini de pe puntea de veghe de pe *Lady's Light.*

— Mare Madona, mormăi Inigo.

— Oh, da, zâmbi Ozzie. Super, omule.

— Mă aflu aici pentru a-mi oferi ajutorul, adăugă Araminta-doi. Pelerinajul trebuie să fie oprit.

— Acum, spune-le cine a sugerat să faci echipă cu Ozzie, zise Oscar plin de sine.

Cel puţin îi făcuse să vorbească, recunoscu Aaron, chiar dacă nu se auzea nimic mai mult decât „Doamne!” şi „Uau!”, pe măsură ce poveştile erau spuse. Stăteau aşezaţi în jurul mesei din bucătăria lui Ozzie, încercând gustările şi băuturile din unitatea culinară. Toţi, cu excepţia lui Troblum, care se aşezase în capul mesei, refuzând să iasă

din costumul-armură.

— M-am întâlnit cu Pisica, fusese tot ce avusese de spus despre acest subiect.

Toată lumea trebuise să accepte că era o scuză destul de bună pentru paranoia extremă.

Singurul lucru pe care-l mai zise Troblum era:

— Ozzie, este o mare onoare să te cunosc. Sunt un descendent al lui Mark Vernon.

— Da? Foarte drăguţ, omule, răspunse acesta, întorcându-se apoi spre Araminta-doi şi spunându-i: am încercat să ne dăm seama dacă Golul poate aduce oameni în interior printr-un fel de efect de teleportare. Poţi să-l întrebi pe Lordul Cerului despre asta?

— Bineînţeles, fusese de acord Araminta-doi.

Aaron continuase să-l observe pe Troblum. Uriaşul zvâcnise înapoi o fracţiune, atunci când Ozzie îl expediase. Nu exista niciun indiciu de emisie în gaia-câmp. De fapt, nu exista nicio modalitate de a spune exact ce se afla în acel costum.

După spusele lui Oscar, Troblum ajutase la construirea Roiului. Un alt lucru de care atât Ozzie, cât şi Inigo păreau complet neinteresaţi. Pe Aaron îl interesa, dar numai în măsura în care informaţia putea duce la scoaterea Pământului din închisoarea lui. Acum însă, lucrul acesta se afla mult în josul oricărei liste de posibile acţiuni menite să-l ducă pe Inigo în Gol. În plus, având în vedere că Raielii nu puteau rupe bariera Sol, suspecta că asta ar putea dura chiar mai mult decât îndeplinirea misiunii sale primare.

— Există vreo modalitate prin care tu sau Inima să vă puteţi întinde până la mine pentru a mă lua în universul vostru? îl întrebă Araminta-doi pe Lordul Cerului.

Aaron întrezări un uimitor păienjeniş auriu, din praf de nebuloase, în interiorul căruia sclipeau zeci de puncte de lumină, pe măsură ce stelele se contractau până la punctul de aprindere. Lordul Cerului strălucea pe fundalul vârtejurilor ce pluteau în derivă, cu aripile de vid complet extinse.

— Vă apropiaţi, răspunse Lordul Cerului. Vă simt

crescând. În curând veţi fi aici. În curând veţi ajunge la împlinire.

— Aş putea fi mai curând alături de tine, dacă te-ai putea întinde până la mine.

— Inima ajunge până la toţi. Inima este primitoare pentru toţi.

— Sunt încă în afara universului tău. Mi-e teamă că nu pot ajunge la tine. Poţi să mă ajuţi aşa cum ai făcut-o cândva pentru alţii din rasa mea?

— Cei ca tine au crescut aici, pe lumile solide. Rudele mele te vor duce acolo.

— Dar mai întâi trebuie să ajungem la voi. Poţi face să se întâmple acest lucru?

— Vă simt apropiindu-vă. Nu va mai dura mult.

— Cum au sosit primii din rasa mea în universul tău?

— Au apărut, aşa cum fac toţi.

— Inima i-a ajutat să apară?

— Inima îi salută pe toţi cei care apar aici.

— Eu nu mai pot ajunge la tine. Dacă Inima nu mă ajută, călătoria mea către universul tău s-a terminat. Cere-i să se întindă până la mine, cere-i să mă prindă, te rog. Doresc să vizitez lumea pe care cei ca mine au locuit înainte.

— Vei veni.

Gândurile Aramintei-doi se înăspriră.

— Nu voi veni.

— Continui să te apropii. Călătoria ta este neîntreruptă. Te vom întâmpina. Te vom îndruma.

Araminta-doi mârâi şi clătină din cap, în timp ce prezenţa Lordului Cerului se diminua până când deveni doar un murmur de fundal la pragul percepţiei.

— Ozzie să te bată!

— Dacă vrei, o fac, omule, dar mă îndoiesc că ne va ajuta la ceva, spuse acesta.

Araminta-doi îi aruncă o privire ruşinată.

— Îmi pare rău. Puterea obişnuinţei.

— Nu contează, interveni Inigo. Încă de când ai început să vorbeşti cu Lorzii Cerului a fost evident că ei pur şi

simplu nu înţeleg conceptul de „afară”. Gândurile lor nu sunt configurate pentru aşa ceva.

— Dar Inima sau nucleul sau ce anume conduce locul acela înţelege, interveni Oscar. Te-a ascultat atunci când i-ai cerut să o ia pe Justine în interior. A fost o noapte grozavă.

— Comunicarea s-a făcut tot prin Lordul Cerului, răspunse Ozzie. Şi cererea aceea a fost mult mai uşor de înţeles.

— Înseamnă că trebuie să ne dăm seama cum să simplificăm mesajul, spuse Inigo. Tot ce trebuie să facem este să stabilim un fel de conductor către Inimă. Va înţelege exact ce dorim.

— Omule, nu poţi face un mesaj mai simplu, protestă Ozzie. Lucrul cel mai dificil este să-l convingem pe Lordul Cerului să vorbească pentru noi.

— Suspect de dificil, completă Inigo. Mi-e greu să cred că ceva care poate manipula structura Golului, aşa cum o fac Lorzii Cerului, este cu adevărat incapabil să înţeleagă concepte noi.

— Procesele de control par a fi instinctive, replică Ozzie. Puterea voinţei directe este forţa motrice a oricărei modificări petrecute în Golul în sine.

— Da, dar…

În timp ce cei doi începeau să se certe din nou, Aaron simţi un oftat ridicându-i-se în piept. Zâmbetul *ei* deveni batjocoritor.

— Pot să vă duc acolo la timp, spuse Troblum.

Toată lumea se întoarse către figura gigantică şi cenuşie care se profila peste ei. Myraian chicoti.

Ozzie îşi împinse o şuviţă mare de păr moale de pe frunte.

— Şi cum ai de gând să faci asta, tipule?

— Am motorul supraluminic planetar Anomine în nava mea.

Din nou tăcere.

— Ce ai?! întrebă Oscar.

— Anominii nu au construit ei singuri generatoarele

câmpurilor de forţă de la Perechea Dyson, le-au achiziţionat de la Raieli. Pentru a le pune pe poziţie, au folosit un sistem supraluminic suficient de puternic pentru a muta o planetă. Asta am. Sau o copie a lui. De fapt, este o copie a ceea ce cred că au construit.

Lui Aaron nu-i păsa cât de neîncrezători erau ceilalţi.

— Este mai rapid decât o navă cu ultrapropulsor? întrebă el.

— Da. Este efectiv instantaneu. Este o gaură de vierme.

— O gaură de vierme suficient de mare pentru a împinge o planetă prin ea?

Scepticismul din vocea lui Ozzie mai crescuse o idee.

— Da.

— Imposibil.

— De fapt, este perfect posibil, anunţă unitatea centrală a casei.

Ozzie mormăi şi aruncă o privire furioasă spre tavan.

— Structura găurii de vierme este dependentă de sursa de alimentare, continuă unitatea centrală. Cu cât energia disponibilă este mai mare, cu atât mai mare este dimensiunea ce poate fi atinsă. Teoretic.

— Exact, confirmă Troblum.

— Bine, spuse Ozzie. Deci, ce utilizezi pentru a alimenta mama tuturor găurilor de vierme?

— O nova. Nimic altceva nu se apropie de puterea maximă de ieşire necesară.

— Ei bine, asta e foarte la îndemână, omule. O să stăm pe aici să vedem dacă se întâmplă vreuna.

— Nu-i nevoie, spuse unitatea centrală cu aceeaşi voce, dar cu o umbră de zeflemea.

— Ah, zâmbi Aaron. O novabombă.

— Da, răspunse Troblum. Cu o funcţie de energie redirecţionată.

— Deşteaptă idee, spuse Inigo.

— Cred că-ţi baţi joc de mine, strigă Ozzie.

— Eu cred că va funcţiona, replică Troblum.

— Vrei să spui că nu l-ai încercat? întrebă Tomansio.

Myraian începu să chicotească din nou, mai tare de data

asta.

— Nu. Nu încă.

— Şi ne poate duce la miezul galactic înaintea flotei Pelerinajului? insistă Aaron.

— Ar trebui. Am avut în vedere ca test transportarea unei planete de mărimea lui Saturn la cinci sute de ani-lumină. Dar există variabile. Dacă micşorăm diametrul găurii de vierme…

— Putem creşte distanţa acoperită, termină Inigo. Deci, pentru ceva de mărimea unei nave…

— Estimez că putem extinde gaura de vierme la aproximativ douăzeci şi cinci până la treizeci de mii de ani-lumină. Dacă o declanşăm astăzi, ne va aduce în faţa flotei Pelerinajului.

Ozzie se ridică în picioare.

— Bine, atunci. Treaba mea s-a terminat. Mult noroc tuturor.

— Tu nu vii? întrebă Inigo.

— Hei, tipule, aminteşte-ţi că eu nu sunt decât o entitate irelevantă, îmbătrânită, cu doar jumătate de creier. Şi apoi, eu… Se încruntă în mod expresiv, pocnindu-şi degetele. Ce voiam să zic? Oh, da: vreau să rămân în viaţă!

— Ozzie, ai fi un membru de valoare al oricărei echipe de lucru pentru prevenirea fazei de expansiune, spuse Corrie-Lyn.

— Nu, nu ar fi, interveni Myraian, zâmbindu-i dulce lui Corrie-Lyn. Ozzie rămâne aici, unde-l pot îmbrăţişa în siguranţă.

— N-o pot contrazice, adăugă acesta triumfător.

Aaron începea să se întrebe ce anume era Myraian. Iniţial, presupusese că era doar o admiratoare de companie, una care avea obiceiul să ronţăie. Dar acum, după ce petrecuse aici câteva zile, realiza că ea avea de fapt un cuvânt serios de spus în relaţia lor. O relaţie ciudată, fără îndoială, dar, de fapt, acesta era Ozzie. Chiar şi cu amintirile sale împuţinate, Aaron ştia că Ozzie putea fi extrem de ciudat, iar respectivele amintiri erau depăşite cu câteva secole.

— În regulă, Ozzie nu este esenţial. Inigo este însă la fel ca şi Araminta-doi. Trebuie să plec. Deci, cât de mulţi mai pot încăpea în nava ta, Troblum?

— Hei! izbucni Corrie-Lyn.

— Iau în considerare aspectele practice, explică Aaron răbdător. Există nişte cerinţe minime pentru succesul misiunii. Visătorul şi cel de al Doilea Visător sunt prioritatea absolută pentru acest zbor.

— Cine dracu’ te-a pus pe tine responsabil? întrebă Tomansio.

— Ai un plan viabil pentru oprirea Golului? Sunt sigur că ne-ar plăcea tuturor să-l auzim, dacă există.

— După toate aparenţele, nici tu nu prea ai. Ştii mai multe despre cine eşti decât despre ceea ce faci.

— Dar am un plan. Şi sunt Răzvrătitul, îţi aminteşti? Cavalerul Gardian pe care te poţi baza mai mult decât pe oricine altcineva. Chiar şi decât pe tine însuţi.

— Poate că ai fost cândva Răzvrătitul, dar să fiu al naibii dacă ştiu ce eşti acum. Iar tu cu siguranţă nu ştii.

Toţi s-au întors să se uite la Ozzie, care râdea în hohote.

— Ce? întrebă Tomansio.

— Serios? Voi chiar nu vă ascultaţi? Visătorul. Martirul. Al Doilea Visător. Răzvrătitul. Iisuse, nu vă mai trebuie decât nişte măşti şi nişte cape din spandex ca să ne oferiţi o adunare de supereroi în toată regula. Cel puţin Troblum are deja un costum. Şi încă unul bun, uriaşule, apropo.

— Vrei să spui că noi nu ar trebui să mergem? întrebă Tomansio.

— După toate regulile probabilităţii şi statisticii, voi nici n-ar fi trebuit măcar să ajungeţi atât de departe, niciunul dintre voi, pentru că sunteţi al dracului de ignoranţi cu privire la tot. Dar aţi ajuns, iar cineva a ştiut ce face încărcând un plan în creierul Răzvrătitului. Aşa că, ascultaţi aici: în măsura în care-mi pot da seama, voi sunteţi ultima şansă pe care o avem pentru a-i opri pe Ilanthe şi Golul în sine. Nu ştiu ce are şeful lui Aaron în minte pentru când veţi ajunge la Makkathran, dar... Tomansio, Aaron are dreptate. Dacă nu ai o altă idee, atunci aceasta este cea pe care ar

trebui să te asiguri c-o faci să funcţioneze. Spune-le copiilor cum stă treaba, Oscar. Noi doi am mai mers împotriva sorţii în felul acesta, cândva. Ştii când un lucru este real.

— Da, adăugă şi Oscar cu părere de rău. Ozzie are dreptate. Asta pare să fie singura noastră şansă. Ambii Visători laolaltă? Dacă cineva poate pune într-un fel capăt lucrurilor, ei sunt aceia.

Tomansio ridică din umeri.

— În regulă. Spun doar că nu ştim de partea cui este Răzvrătitul.

— În mod logic este o Facţiune opusă Acceleratorilor, interveni Inigo. Am trecut prin toate astea. Eu, de fapt, am încredere în el.

— Ha! exclamă Corrie-Lyn.

— În regulă, deci, Troblum, câţi dintre noi pot încăpea pe nava ta? întrebă Cheriton. Şi chiar are aripi?

— Sistemele de menţinere a vieţii pot susţine cincisprezece oameni, dar asta înseamnă înghesuială. Iar aripile sunt, de fapt, eleroane de disipare a energiei termice, răspunse Troblum.

— Noi suntem doar zece, spuse Oscar. Putem încăpea cu toţii cu uşurinţă, atunci.

Ozzie îşi drese glasul.

— Tot nu gândiţi. Cât timp i-a luat lui Justine să ajungă la falsa Far Away?

— Oh, rahat! realiză Aaron. Timpul din Gol!

— Aşa e, omule. Adevărata întrebare este cât de multe camere medicale are Troblum la bord. Pentru că va trebui să intraţi în suspensie, odată ce aţi trecut graniţa.

— Una, răspunse Troblum.

— Există încă cinci în *Elvin's Payback,* zise Oscar. Au fost instalate pentru cazul în care am fi înregistrat victime simultane.

— N-ai avut niciodată deplină încredere în noi, rânji Tomansio. Mai avem nevoie de încă patru, atunci. Există vreunele disponibile în acest compartiment, Ozzie?

— Nu acum, răspunse acesta cu un glas suspect de neutru. Sunt toate foarte ocupate, pentru prima dată în

ultimele decenii. Nu vă faceţi griji, replicatorul meu poate încropi ceva pentru voi. Ridică vocea. Am dreptate, eu-creier-în-borcan?

— Am început deja, răspunse unitatea centrală a casei.

— Cred că replicatorul nostru le poate produce şi el la fel de bine, spuse Oscar. Asta ar trebui să ne micşoreze timpul până la plecare.

Troblum tot nu voia să-şi scoată costumul-armură. Oscar nu prea ştia ce să creadă despre asta. U-amprenta Paulei îi trimisese un fişier mărişor despre fostul agent Accelerator. Numai că asta stârnise o grămadă de alte întrebări.

Tomansio avea dreptate să se îndoiască de Aaron, dar Oscar era mult mai preocupat de omul mare şi ciudat care avea suficiente probleme de personalitate pentru a umple texte întregi de psihologie. *Şi un sistem supraluminic suficient de mare pentru a muta planete întregi? Planete gigantice de gaz? Haide!*

Pe de altă parte, nu mai era timp pentru griji. Erau complet angajaţi acum. Dacă totul mergea bine şi şeful necunoscut al lui Aaron ajungea să discute cu Inima, tot coşmarul Gol/Pelerinaj ar putea fi încheiat într-o săptămână.

Da, asta se va întâmpla.

Ozzie avea dreptate, totuşi. Era tot ce le rămăsese. Aşa că se aşeză la masa din bucătărie fără să se mai plângă sau să mai analizeze, şi începu să mănânce din colacii şi somonul pe care unitatea culinară a lui Ozzie le preparase pentru prânzul lor. Ar fi fost frumos să poată sta la taifas cu Ozzie, medită el. Nu că ar fi fost vreodată apropiaţi, dar cu siguranţă aveau o mulţime de lucruri în comun. Nu a fost să fie. Ozzie şi Inigo păreau să-şi petreacă tot timpul certându-se. Iar în scurtele intervale de timp în care trebuiau să-şi tragă respiraţia, Tomansio se apuca să-l interogheze pe Aaron.

Unitatea centrală a casei (care era un lucru destul de ciudat, chiar şi după standardele lui Ozzie) şi Liatris spuseseră că noile camere medicale vor fi fabricate într-o

oră. Le mai rămânea doar să le instaleze pe *Mellanie's Redemption.* Un alt nume explodând din trecut şi de care Oscar s-ar fi putut lipsi să-şi amintească. *Dar când eşti atât de bătrân ca mine, cred că totul se interconectează.*

— Sper să nu reporneşti spaţiul mental, spunea Inigo aprins. Vocea începea să-i devină sonoră. Toată lumea a trebuit să renunţe la propriile conversaţii şi să asculte. Este sfârşitul omenirii, înseamnă să trimiţi intelectul drept în jos, pe o ramură putredă a evoluţiei.

— Psihologia este un trend evolutiv? mormăi drept răspuns Ozzie. Hai, scuteşte-mă.

— Îl impui tuturor fiinţelor conştiente. Cel puţin gaia-câmpul dă fiecărui individ posibilitatea să se poată retrage. Spaţiul mental nu o face. Este curat fascism, şi ce-i mai rău este că tu crezi că este binevoitor. Îţi închipui că este pentru binele nostru. Împinge spaţiul mental în toată galaxia şi ne vei transforma în felul de societate pe care am găsit-o în Ultimul Vis. Nu înţelegi deloc, utopia este plictisitoare. Plictiseala este adevăratul nostru duşman. Şi tu, şi Golul trebuie să fiţi opriţi. Te-ai înşelat cu privire la împărtăşirea gândurilor la fel ca şi Edeard în faza lui întunecată. Amândoi aţi fost seduşi de versiunea Inimii cu privire la perfecţiune, versiune care nu înseamnă nimic mai mult decât îmblânzirea şi aservirea sufletului uman.

Aaron se aşeză lângă Oscar cu o farfurie de vafe în mână. Acesta se aplecă şi îi şopti:

— Liatris spune că replicatorul va termina în optsprezece minute.

— Până la urmă, se pare că rata de accelerare a timpului în Gol nu e chiar un dezavantaj, murmură Aaron drept răspuns.

— Aşa au fost tot timpul?

— Cinci zile, non-stop. I-am încurajat să analizeze diverse opţiuni.

— Despre prietenul nostru tăcut ce părere ai?

Oscar dădu din cap uşor spre costumul-armură masiv.

— Neutră pentru moment. Pot accepta îngrijorarea lui cu privire la Pisică. Dacă o păstrează însă şi în propria lui navă,

atunci va trebui să iau nişte decizii.

— Mda. Şi chiar nu ştii ce se va întâmpla când vom ajunge în Makkathran?

— Nu. Dar îmi place optimismul tău.

Oscar îi mai aruncă o privire. Îi plăcea să creadă că-l putea citi. Dar Aaron avea învelişul acesta uman înfăşurat peste ceva foarte ciudat – aproape un gol în sine. Părea mai degrabă să imite o personalitate decât să posede una. Corrie-Lyn nu fusese deloc subtilă cu privire la pragurile lui de cădere nervoasă.

— Individualitatea nu mai poate rămâne aşa cum a fost întotdeauna, protesta Ozzie. Rasa umană trebuie să devină colectivă. Ce mama naibii, avem novabombe, m-reductoare, distrugătoare cuantice, destule arme pentru a transforma galaxia în rahat şi fără să fie nevoie ca Golul să se trezească. Puterea asta trebuie limitată. Întreabă-l pe Răzvrătitul de colo. Nu stai niciodată să te gândeşti ce se va întâmpla dacă cineva precum Pisica ar pune mâna pe ele şi ar declanşa un val de distrugeri? Doar aşa, de dragul distracţiei! Trebuie să existe un mecanism de protecţie încorporat într-o societate atât de sofisticată tehnologic ca a noastră. Şi acesta este *încrederea,* omule. Este tot ce poate fi vreodată. Spaţiul mental va face ca *încrederea* să devină inevitabilă. Vei putea cu adevărat să-ţi iubeşti aproapele.

— Spaţiul mental este similar cu a oferi unui psihopat o navă de război a Marinei Confederaţiei. Există extratereştri pe lumea asta care au procese de gândire atât de diferite de al nostru încât vor crede că încerci să-i domini sau să-i evanghelizezi şi să le modifici cultura.

— Asta nu-i decât o grămadă de rahat, serios. Ce ştii tu despre…

O avertizare tactică roşie apăru brusc în exovederea lui Ozzie şi a lui Inigo. Rutinele de gândire secundare îi furnizară imediat lui Oscar o definiţie a problemei. Cineva instala o T-sferă în jurul casei lui Ozzie.

— Ce naiba!

Câmpul de forţă integral i se activă. Observă, în acelaşi

timp, cum costumul lui Troblum se înnegrea precum noaptea cea mai adâncă. *La dracu', asta este tehnologia barierei Sol.*

O scanare de câmp completă îi semnală că şaptesprezece Chikoya se teleportau pe panta cu gazon, chiar deasupra malului lacului. O nouă scanare rapidă îi arătă că aceştia erau puternic blindaţi în armuri şi aveau armele activate.

— Liatris, vino să ne iei. Acum.

— Deja pe drum, răspunse acesta.

Alţi douăzeci şi trei de Chikoya se teleportau înăuntru, definitivând încercuirea casei. O echipă puternică de şase inşi pornea în fugă pe peluza din faţă. Oscar era pe cale să-l întrebe pe Tomansio ce formaţiune de atac voia să folosească când scanarea de câmp îi relevă că ceva foarte ciudat se întâmpla cu structura cuantică a lui Ozzie. Nervii inundaţi de acceleranţi reacţionau rapid, învârtindu-l. Orientarea grafică trecu peste zona de anomalie, concentrându-se pe Ozzie, care era deja din ce în ce mai transparent pe măsură ce moleculele corpului său se *schimbau*, atenuându-se. Ceea ce mai rămăsese din el era suficient cât să-i dezvăluie o expresie vinovată pe faţa spectrală. Ridică o mână, fluturând-o cu jumătate de inimă.

— Stai! strigă Oscar. Ce faci, pleci?

Întrebarea era plină de consternare.

— Lucrul ăsta, de fapt, nu sunt eu cu adevărat, răspunse Ozzie slab.

— Ba da, eşti! Tu eşti Ozzie. Ajută-ne.

— Voi, tipilor, ştiţi cam tot ce aveţi de făcut. Dar, hei, într-o zi s-ar putea să mă alătur vouă din nou. Nu vă speriaţi. Şi cu asta conturul îi dispăru. Un soi de perturbare începu să agite câmpurile cuantice fundamentale. Ceva mult peste capacitatea de analiză a funcţiei de scanare de câmp a lui Oscar.

— Lua-m-ar dracu'! exclamă Beckia uimită. Unde s-a dus?

— Irelevant, răspunse Tomansio. Răzvrătitule, protejează Visătorii. Noi ceilalţi, haideţi să ne salutăm musafirii.

Desfăşurare în formaţiune roza vânturilor, să-i îndepărtăm de casă.

Oscar îşi croi drum direct prin peretele bucătăriei şi sări de pe verandă, zburând cincisprezece metri peste iarba întunecată. Aterizǎ pe peluza care cobora spre lac. Tomansio era în dreapta lui, îndreptându-se spre şirul de copaci care mărgineau grădina. Beckia se afla în stânga sa, acolo unde pământul începea să se arcuiască în sus, deschizându-se apoi într-un teren accidentat. Oscar era mulţumit să vadă cât de bine se integra în echipă, ştiind în mod automat cum să se poziţioneze.

Nu văzuse niciodată până atunci un Chikoya, fără a mai vorbi de şase dintr-odată. Deşi era un şoc, tot ceea ce-l preocupa era să facă o analiză tactică a armurilor, armelor şi manevrabilităţii. O mică secţiune trădătoare a minţii sale se întreba ce ar face Dushiku sau Jesaral dacă ceva atât de mare acoperit cu o armură neagră noduroasă ar da năvală în faţa lor, balansându-şi armele grele, gata să tragă. Tot ce putea vedea era structura de direcţionare a exovederii. Rutinele secundare îi coordonau controlul focului pentru îmbunătăţirile-arme. Câteva emisii electronice de luptă mitraliară circuitele armurilor Chikoya, infiltrându-le şi derutându-le senzorii. Jeturi de energie şi pulsuri de distorsiune explodară prin aer. Doi Chikoya se rostogoleau înapoi, cu armurile mocnind, pulverizând un sânge violet-închis din rănile căscate. Ceilalţi se retrăgeau trăgând şi căutând să se adăpostească.

Un val de maseri lovi câmpul de forţă integral al lui Oscar, care îi devie uşor însă. Apoi clusterele macrocelulare îl avertizară despre o scanare direcţionată şi sări din nou, în timp ce un laser cu electroni detona terenul în locul în care stătuse cu o jumătate de secundă înainte. Execută o rostogolire în aer. Chiar în vârful traiectoriei de salt, se răsuci la stânga, aterizând în poziţia ghemuit şi trimiţând un puls masiv de distorsiune către un Chikoya care avea o armă laser enormă.

De fiecare parte a lui, Cavalerii Gardieni ţopăiau între punctele de acoperire, cu viteza amplificată de acceleratori

şi de musculatura ranforsată de biononice. Un baraj de foc de acoperire fulgeră spre Chikoya, forţându-i să se retragă dinspre casă.

Oscar sprintă peste iarba arsă în timp ce unul dintre extratereştri îi urmărea mişcarea cu un fel de fascicul de neutroni, ciuruind prin sol şi piatră, creând în urma lui un evantai de lavă şi flăcări. Dispersă o grindină de microproiectile către punctul de origine. Ceva explodă, izbindu-l cu o undă de şoc. Fasciculul de neutroni dispăru.

— Ştie cineva ce vor? întrebă Beckia în timp ce ocolea o grămadă de bolovani.

Un val de mine inteligente se arcui pentru a bombarda echipa de Chikoya care se strecura printre bolovanii de pe panta de deasupra ei.

— Visătorul, îi răspunse Aaron.

— De ce? întrebă Oscar.

Doi Chikoya alergau direct spre el, cu maserii şi mitralierele trăgând cu grenade explozive îmbunătăţite ce izbeau solul şi aerul de jur împrejurul lui. Le evită ascunzându-se în lungul unui şanţ de scurgere îngust, care ducea până la lac. Sări apoi în sus, trimiţând un jet de laser cu electroni în magazia armei de sub centura unui adversar. Explozia sfârtecă aproape complet extraterestrul. În jurul lui începu să plouă cu bulgări aburinzi de sânge şi fragmente de armură.

— N-am ajuns niciodată atât de departe cu conversaţia, răspunse din nou Aaron.

Un display tactic îi arata lui Oscar cum Cavalerii Gardieni îi presau cu succes pe Chikoya departe de casă printr-un cerc pe care îl extindeau în mod constant. Cu toate acestea, unii se aflau încă aproape de partea cealaltă a locuinţei, târându-se înainte. Cheriton era în dificultate, fiindu-i din ce în ce mai greu să le distrugă acoperirea pe panta abruptă împădurită.

— Liatris, unde eşti?

— Două minute, îl asigură acesta.

Chikoya se regrupau din nou de-a lungul ţărmului din faţa lui Oscar. Câţiva dintre ei împroşcau prin apa puţin

adâncă. Oscar tocmai începea să desemneze obiective pentru muniţiile sale inteligente când funcţia de scanare de câmp i-o arătă deodată pe Myraian dansând peste resturile fumegânde de pe peluza dinspre ei. Riscă să-şi iţească capul din şanţ ca să se uite la ea. Sărea şi se rotea în piruete de parcă ar fi executat un număr elaborat de balet. Bluza străvezie cu mâneci-aripi se răsucea în jurul ei, în timp ce-şi flutura braţele, desenând bucle de serpentine în aer. Laserele războinicilor Chikoya se îndreptau asupra ei.

— Ce dracu'…? mormăi Oscar. Scanarea lui nu putea detecta niciun fel de câmp de forţă integral. Dă-te jos! ţipă la ea.

Femeia aceea nebună trebuie că se dopase cu ceva. Nu părea să realizeze ce se întâmpla.

Myraian cânta în timp ce dansa, genul de vers ciripitor pe care Oscar s-ar fi aşteptat să-l audă de la un Silfen, nu de la o fiinţă omenească. Solul din jurul picioarelor ei se încreţea în timp ce bucăţi de lut şi pietriş erau rostogolite în aer de furtuna de proiectile cinetice care nu reuşeau s-o atingă. Şi au continuat să nu o nimerească. Chikoya pur şi simplu nu puteau s-o lovească cu nimic. Pe măsură ce se apropia de ei, extratereştrii blindaţi în armuri începeau să dea înapoi. Focul de arme se opri. Myraian îşi termină dansul nebunesc chiar în faţa unuia dintre creaturile masive. Chicoti şi mătură larg cu braţele, înclinându-se graţios, lumina corpului strălucindu-i acum într-un portocaliu exotic prin hainele vaporoase. Chikoya nu se mişcă. Senzorii extinşi ai armurii lui o cercetau cu atenţie. Apoi, ea se ridică pe vârfuri, părând jalnic de mică şi de slabă în comparaţie cu monstrul blindat şi falnic ce o domina cu înălţimea. Sărută extraterestrul pe vârful căştii.

Chikoya se prăbuşi la pământ. Mort.

Myraian făcu o piruetă în timp ce restul echipei Chikoya deschidea din nou focul. Şi din nou, fără s-o poată lovi. Era aproape invizibilă în spatele norului ceţos creat de exploziile grenadelor şi de dârele de ionizare de culoare violet intens.

Oscar realiză că trebuia să respire din nou.

— Să-i dăm o mână de ajutor, ordonă Tomansio.

O cascadă de proiectile inteligente se abătu peste echipa Chikoya. Aceştia rupseră rândurile, luând-o la fugă şi lăsând malul presărat cu morţi. Myraian sărea veselă prin apa puţin adâncă, urmărindu-i ca un soi de soldat-elf nebun, lovind spuma cu piciorul în timp ce se deplasa. Încălţările pufoase îi erau pătate în gri-albastru de sângele străin.

Oscar sări din şanţul de scurgere şi se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Doi dintre Chikoya urmăriţi de Myraian se teleportară în afară.

— Sfinte Dumnezeule, murmură el.

Ce fiinţă e asta? Dar nu definiţiile exacte îl preocupau cu adevărat în acest moment. Era uşurat să ştie că Myraian era de partea lor.

La cinci kilometri mai sus, *Elvin's Payback* sosea într-o explozie de lumină de un violet strident, decelerând în forţă. Deasupra navei, Oscar întrezări o gaură neagră zdrenţuită, perforată prin cupola compartimentului. Cioburi metalice mototolite se prăbuşeau tăcut prin aerul torturat în căderea lor lungă către sol. Fire subţiri de ceaţă creşteau în densitate în jurul spărturii, întinzându-se şi curbându-se în sus pentru a curge în vidul de dincolo de ea. Sfera cometară strălucitoare fulgeră brusc, împingând afară opt pseudopozi de flăcări orbitoare. Aceştia se separară de nava stelară accelerând în jos spre casa asediată. Biononicele lui Oscar simţiră primul fascicul de căutare trimis de senzorii combatboţilor.

Chikoya ştiau probabil ce va urma. Alţi trei s-au teleportat afară.

— Monştri blestemaţi, exclamă Cheriton.

Şapte dintre cei situaţi pe un teren mai înalt îl vizau, cu un baraj de jeturi de energie şi un val feroce de proiectile cinetice, împingându-i câmpul de forţă periculos de aproape de limită.

— Ţintă prioritară, îi ordonă Tomansio lui Liatris. Îndepărtează ostilii din jurul lui Cheriton.

O suliţă masivă de incandescenţă ţâşni în jos din cerul turbulent, lovind panta din spatele casei. Bucăţi de Chikoya

au fost azvârlite în sus. Flăcări agresive s-au învârtit peste arborii şi arbuştii care acopereau panta. Cheriton era încă vizat de patru Chikoya.

Scanarea lui Oscar îi arăta că un locus de T-sferă se instala în jurul coechipierilor săi.

— Contraprogram, strigă el.

— Nu pot, răspunse Cheriton.

Oscar, Tomansio şi Beckia lansară imediat o salvă de proiectile inteligente peste acoperişul casei. În timp ce Cheriton se lupta să respingă atacul intens, biononicele lui nu reuşeau să contraprogrameze T-sfera şi să menţină în acelaşi timp câmpul de forţă integral. Combatboţii traseră din nou, eliminând mai mulţi Chikoya. De data aceasta, impactul energiei declanşă o linie lungă de incendiu prin pădure, căldura intensă aprinzând copaci întregi. Fumul gros impregna aerul, blocând complet vizibilitatea, dar funcţia de scanare de câmp a lui Oscar putea tăia încă prin el. Privi display-ul din exovedere care îi arăta că Cheriton era teleportat în afară.

— La dracu'! Liatris, unde l-au dus? întrebă Oscar. Unde este centrul T-sferei?

Combatboţii erau la doar cinci sute de metri deasupra lor. Trăgeau în jos în mod continuu, intensificând conflagraţia întinsă acum pe jumătate din casă.

Chikoya care mai supravieţuiseră se teleportau cât de repede puteau.

— Are centrul în compartimentul Farloy, la aproximativ o mie două sute de kilometri de-a lungul lui Spike. Este una dintre cele mai importante aşezări Chikoya.

— Primeşti vreun fel de semnal de la el? întrebă Tomansio.

— Negativ. Să zbor acolo şi să execut o sondare detaliată cu senzorii?

— Nu, răspunse Tomansio.

Oscar privi zidul de foc care se târa în josul pantei consumând copacii cei mai apropiaţi de casă. Imaginea termică îi semnala nişte temperaturi alarmante înflorind la nivelul zidurilor. T-sfera se reduse la zero. Recunoştea că

Tomansio avea dreptate, deşi nu-i era uşor.

— Aterizează lângă casă, îi ceru lui Liatris. Vreau ca Visătorii să ajungă în siguranţă la bord înainte ca o întreagă armată de Chikoya să se teleporteze aici. Aaron, adu-i afară, te rog.

— Confirmat, răspunse acesta.

Oscar se întoarse şi scană de-a lungul ţărmului. Nouă Chikoya morţi erau împrăştiaţi pe gazonul înnegrit, doi dintre ei zăcând în apă. Biononicele lui nu puteau găsi nici urmă de Myraian. Clătină din cap perplex cu gândul la fantastica femeie. În mod ciudat, era mai degrabă bucuros că aceasta dispăruse. Însemna că nu va trebui să se gândească la ea.

Elvin's Payback se aruncă în jos din cer, trimiţând o undă de şoc care sparse şi ferestrele ce mai rămăseseră întregi în imobil şi făcu acoperişul de ardezie să se prăbuşească rapid. Nava rămase plutind la cinci metri deasupra grădinii distruse. Oscar şi Cavalerii Gardieni au înconjurat-o, gata să asigure acoperirea, în timp ce Aaron îi conducea pe cei doi Visători, pe Corrie-Lyn şi pe Troblum afară pe verandă şi apoi sub navă. Sasul acesteia se bombă în sus, iar Inigo se înălţă în el. Corrie-Lyn a fost următoarea.

Câţiva trolleyboţi mari au plutit afară din casă, purtând fiecare câte o capsulă medicală. Flăcările pâlpâiau de-a lungul acoperişului, luând în stăpânire căpriorii. Fumul se ondula, ieşind pe ferestrele căscate de la primul etaj.

— Ce facem? îl întrebă Oscar pe Tomansio, în timp ce stăteau cu spatele spre navă. Nu mergem după el?

— Nu. E un adevărat Cavaler Gardian, nu se aşteaptă s-o facem. Asta ar pune în pericol misiunea.

— Iisuse! Ce vor face cu el?

— Dacă aş fi un Chikoya, mi-aş face griji cu privire la ce le-ar putea face el lor. Biononicele umane sunt o privelişte mai al naibii de agresivă decât orice au construit ei vreodată.

Capsulele medicale erau ridicate lin în navă. Rămăseseră doar Oscar, Tomansio şi Beckia. Câmpurile de forţă ale vehiculului îi învăluiră protector.

— Dar a fost vizat, spuse Oscar. Nici în interiorul scuturilor de protecţie nu se putea relaxa. A fost ceva deliberat. Trebuie să fi ştiut că nu era unul din Visători.

— Poate au crezut că eram eu, le spuse Aaron. Am avut o ciocnire destul de serioasă cu Chikoya înainte de sosirea voastră.

— Irelevant, spuse Tomansio. Îi făcu semn lui Oscar să păşească sub sasul deschis. Avem o treabă de făcut.

— Nu este irelevant, insistă Oscar începând să plutească în sus, în fuzelaj. Ştia că îi scăpa ceva, şi asta îl irita. Cu siguranţă poate trimite afară vreun fel de semnal? Liatris, nu vezi niciun semn de schimb de focuri în compartimentul Farloy?

— Nu. Nu se înregistrează nimic.

Oscar alunecă în sus, în cabină, unde-i regăsi pe Visători şi pe Corrie-Lyn care tremura nefericită privindu-l cu anxietate. Casca lui Troblum aproape atingea plafonul. Armura sa redevenise cenuşie, dar încă nu o deschisese.

Beckia sosi şi ea, urmată rapid de Tomansio. Chiar şi cu mobilierul retras, cabina dădea senzaţia de înghesuială.

— Sus şi afară, ordonă Tomansio. Haide, Oscar, să mergem. Acesta îşi înăbuşi orice comentariu imediat şi ceru unităţii de comandă să-i scoată prin gaura creată în cupola de mai sus.

— Am putea face un raid, spuse el.

— L-ar fi putut teleporta deja în orice compartiment de pe Spike, răspunse Beckia cu tristeţe. Sau chiar într-o navă spaţială. Ar putea fi deja în zbor supraluminic.

— Nu, nu este, replică Oscar, revăzând înregistrările senzorilor în timp ce treceau prin miniuraganul din jurul orificiului pentru a reapărea din nou în spaţiu. Nimic nu a plecat în zbor supraluminic în ultimele zece minute.

— Oscar, încetează, spuse Tomansio. S-a dus, şi să sperăm că a luat şi o grămadă de nemernici Chikoya cu el. Când o să ne întoarcem pe Far Away, eşti binevenit să participi la ceremonia de reînnoire. O să-i dezvoltăm un nou organism şi o să-i descărcăm depozitul de memorie de siguranţă în el. Va petrece toată seara tachinându-te pentru

grija ta.

Oscar voia să lovească în ceva.

— Bine. *Dar ştiu că ceva nu e-n regulă.* Se concentră pe senzorii navei spaţiale. *Mellanie's Redemption* părăsise platforma de aterizare în acelaşi timp cu *Elvin's Payback.* Acum se menţinea pe poziţie la cinci mii de kilometri pe partea întunecată a lui Spike. Ceru unităţii de comandă să se îndrepte spre ea pentru randez-vous.

— Troblum, suntem în siguranţă acum.

— Bine, răspunse silueta blindată.

— Poţi să-ţi scoţi casca.

Urmă o pauză lungă, timp în care silueta masivă nu făcu nimic. Apoi liniile orizontale de malmetal ale căştii plutiră în afară, lăsând trei segmente pe fiecare parte. Acestea s-au balansat şi s-au deschis.

Oscar încercă să nu reacţioneze. Faţa lui Troblum era grasă şi grea, iar pielea avea o paloare nesănătoasă, şiroind de sudoare. O mirişte neuniformă îi acoperea obrajii şi bărbia.

— Salut, se adresă sfios celor din jur.

N-a putut privi însă în ochii nimănui.

— Îţi mulţumim că ţi-ai oferit ajutorul, spuse Inigo. Apreciem gestul tău.

Troblum dădu scurt din cap, dar nu spuse nimic.

Lui Oscar nu-i plăcea deloc ideea de a se baza pe el, nu părea să aibă niciun fel de empatie. Troblum nu era o persoană plăcută. Decisese asta după cele doar o jumătate de duzină de propoziţii pe care le rostise omul. Nu că ar mai fi fost ceva de făcut cu el. *Sunt complet implicat. Din nou. Să sperăm că nu va trebui să mor de data asta.*

— Cum se face că te-au găsit Chikoya? îl întrebă Liatris pe Inigo.

— O mulţime de oameni din Octoron ştiau unde locuieşte Ozzie, răspunse Aaron. Sunt surprins, de fapt, că le-a luat atât de mult.

— Mă bucur că aţi venit înaintea lor, spuse Corrie-Lyn. Încă tremura, cu toate că ceruse să se extindă un scaun în care stătea acum ghemuită. Altfel n-am fi avut nicio şansă.

— Nu fi atât de sigură, replică Beckia. Nu ştiu ce-o fi avut Myraian aia, dar era mai mult decât îi puteau ei face faţă.

— Era o Silfen? întrebă Tomansio.

— Nu, răspunse Araminta-doi. Aş fi ştiut imediat. Era o fiinţă omenească.

— Cred că „era” este termenul corect, spuse Oscar. Nu este postfizic, dar cu siguranţă e mai mult decât Înaltă.

— Dacă tot vorbim despre a nu fi fizic, spuse Aaron, Ozzie ce este?

— Doar Madona ştie, răspunse Inigo. Cunoştinţele mele de fizică sunt depăşite de secole, dar tot ceea ce a făcut era serios de avansat.

— Şi-a transmutat starea cuantică, interveni Troblum. Într-un fel, a ieşit din spaţiu-timp.

— Un supraluminic personal? întrebă neîncrezătoare Corrie-Lyn.

— Probabil că nu. Trebuie să intri în fazare sincronizată pentru a reuşi acest lucru.

— Deci este postfizic? întrebă Oscar.

— Aş spune nu în sensul clasic, dar nu am nicio dovadă empirică, răspunse Inigo. În mod normal, postfizicii nu mai întârzie pe loc după aceea. Iar el era dedicat ideii de a ajuta rasa umană în multe feluri. Ştiu, am discutat pe larg.

— Cu siguranţă aţi făcut-o, murmură Aaron.

Elvin's Payback trase alături de *Mellanie's Redemption.* Timp de câteva secunde, cele două nave au executat manevre, apoi sasurile lor s-au atins şi s-au sigilat. Troblum a trecut primul prin ele, mişcându-se surprinzător de repede. Ceilalţi l-au lăsat să meargă fără să comenteze, deşi Oscar ştia că toţi erau un pic nedumeriţi de enigmaticul Înalt.

L-a urmat pe Troblum prin pasaj, păşind într-o cabină de aproape aceeaşi dimensiune ca şi cea din care tocmai plecase. O fată foarte atractivă aştepta acolo, îmbrăcată în haine de modă veche. Aceasta îşi presă neliniştită mâinile pe pieptul armurii lui Troblum, întrebându-l dacă era bine. Oscar se încruntă la vederea ei. Nu se menţionase nimic despre existenţa vreunei însoţitoare. Şi cu cea mai mare

bunăvoinţă din univers, nu-şi putea imagina o fată ca asta drept partenera lui Troblum. Poate că era fiica lui? Dar nu exista nicio referire la familie în dosarul lui.

Ceilalţi se înghesuiau pe rând în cabină. Toţi împărtăşeau o expresie identică, uşor surprinsă, la vederea fetei. Emisiile de gaia-particule erau reduse în grabă.

— Aceasta este Catriona, mormăi Troblum.

— Bună ziua, zâmbi ea timid.

Oscar îl văzu pe Tomansio holbându-se la un dispozitiv electronic de pe singura masă extinsă în cabină. I se părea vag familiar. Rutinele secundare executară o căutare comparată prin spaţiile sale de stocare.

— Oh, spuse el încet.

Retinele i-au trecut imediat în infraroşu, confirmând. Catriona era o proiecţie solido.

Apoi, un trolleybot alunecă înăuntru transportând o cameră medicală şi toată lumea a fost brusc ocupată să facă loc. Următorul trolleybot apăru şi el, iar Oscar începu să se gândească serios că unii dintre ei vor trebui să intre în suspensie înainte de a ajunge în Gol. *Şi având în vedere că eu sunt practic redundant acum...*

Troblum deschise o trapă joasă către culoarul unei scări.

— Putem depozita o parte din capsulele medicale aici.

— Acesta-i tot spaţiul disponibil? întrebă Inigo suspicios.

— Odată ce motorul supraluminic planetar va fi lansat, putem folosi cala din faţă. Până atunci, va trebui să ne înghesuim aici.

Camerele medicale continuau să sosească. Două s-au potrivit în spaţiul de pe scara îngustă. Troblum ordonă extrudarea din peretele cabinei a câtorva rafturi subţiri. Înălţimea era suficientă pentru a stivui în sus trei din sarcofagele mari întunecate. Spaţiul rămas nu mai îngăduia decât ca toată lumea să stea în picioare, incomod de aproape.

— Voi reveni mai târziu, spuse Catriona, şi se stinse. Troblum se prefăcu că nu observă. Îşi deschise costumul-armură şi îl depozită într-un cilindru larg pentru bagaje care se ridicase telescopic din punte. Costumul-togă purtat de el

era cel mai ponosit pe care Oscar îl văzuse vreodată.

— Există cabine de dormit? întrebă Beckia.

— Trei, răspunse Troblum.

— Una pentru mine, spuse ea repede.

Corrie-Lyn o solicită pe a doua.

Nimeni nu ceru să utilizeze cabina personală a lui Troblum.

Era încă aglomeraţie în cabină când ultima capsulă medicală a fost fixată, iar sasul s-a închis.

— Şi cum funcţionează lucrul acesta? întrebă Tomansio.

— Avem nevoie de un sistem stelar nelocuit, explică Troblum. De asemenea, radiaţia provenită de la o nova poate steriliza sistemele stelare vecine. Pentru a fi în siguranţă, trebuie să găsim o stea care să fie la cincisprezece ani-lumină distanţă de orice planetă H-congruentă. Există trei candidate pe o rază de cincizeci de ani-lumină, la o oră de zbor.

— Cea mai apropiată, atunci, spuse Inigo.

— E şi cea mai îndepărtată de Gol.

— Oh. Ei bine, cât de departe de…

Se opri surprins.

Oscar deveni brusc conştient de o emisie personală în gaia-câmp. Conţinutul emoţional îi era de ajuns pentru a-l identifica pe Cheriton. O senzaţie de urgenţă şi de panică îi făcu inima să-i fluture cu compasiune. Emisia se consolidă într-o dăruire.

— Alo, au spus încet gândurile lui Cheriton.

Nevoia de consolare era copleşitoare.

Inigo şi Araminta-doi au schimbat o privire.

— Suntem aici, au răspuns minţile lor în cor.

— Nu! strigă Aaron.

Ridică pumnii cu exasperare tăcută şi se uită la cei doi Visători.

Darurile nu aveau nici imagine, nici sunet sau miros. Erau doar gândurile mici, confuze, ale lui Cheriton. Era singur, incapabil să-şi simtă corpul. Numai antrenamentul şi excelentul autocontrol îl ajutau să-şi suprime frica.

— Ah! vorbi o altă minte cu o seninătate neliniştitoare.

Nu m-am gândit la o conexiune prin gaia-câmp. Văd că ai un număr neobişnuit de gaia-particule, cu câteva mici ajustări interesante în structură.

Oscar gândi că nou-venitul ar putea să nici nu fie uman. Nu exista nici cea mai mică umbră de emoţie detectabilă.

— Intră în zbor supraluminic, îi spuse Tomansio lui Troblum.

Uriaşul avea o privire speriată. Tremura. Catriona se rematerializă în cabină şi îl îmbrăţişă strâns.

Darul se extinse în timp ce ochii lui Cheriton se deschideau. Se uita în sus la un plafon gri-închis. Un cap apăru deasupra lui, dar imaginea era neclară. Se focaliză treptat, în timp ce ochii lui răspundeau lent unei forme ovale palide. Era faţa unei femei, încadrată de un păr scurt întunecat şi zâmbind binevoitoare.

— Ah, ce tâmpenie, gemu Oscar.

— Salutare, băieţi şi fete, spuse Pisica. Pot simţi că sunteţi acolo. Ce drăguţ, ce mult vă pasă de prietenul vostru.

— Nu mă pot mişca, explică Cheriton.

Autocontrolul său era pe cale să cedeze. Explozii mici de frică întrerupeau dăruirea, ca şi cum ar fi fost străbătută de şocuri electrice.

— Îmi pare rău, zise Pisica. Îşi ridică o mână la vedere. Era udă de sânge. Picăturile se scurgeau în jos de pe fiecare deget. Dar nu vă puteam lăsa să fugiţi, nu-i aşa?

— Cheriton, spuse Tomansio foarte calm. Trebuie să-ţi declanşezi suprasarcina în biononice. Îmi pare rău. Când ne întoarcem acasă, vom organiza ceremonia de reînnoire. Jur.

— Nu pot, răspunseră nefericite gândurile lui Cheriton. Nu pot.

— Avem depozitul tău de siguranţă. Nu vei pierde nimic.

— Nu pot.

Uşa unei cabine de dormit se deschise, iar Corrie-Lyn fugi şi se agăţă de Inigo. Se lupta cu lacrimile.

— Cheriton, continuă Tomansio, gândurile devenindu-i autoritare. Trebuie s-o faci, altfel va reuşi să se înfiltreze. Misiunea va fi compromisă.

— Ajută-mă.
— Oh, dragii mei. Zâmbetul Pisicii atârna deasupra lor, emanând în cabină o prezenţă de gheaţă, chiar dacă nu se afla niciunde în apropiere. Buzele i se lărgiră într-un zâmbet trist. Bietul băiat spune adevărul. Nu se poate sinucide. Asta-i o slăbiciune, şi ştim cu toţii ce gândesc eu despre a fi puternic, nu-i aşa? Deci, eu îl ajut. Am băgat o pereche mare de foarfeci în conexiunile lui biononice. Îşi privi mâna strălucitoare stacojie, ca şi cum culoarea ar fi nedumerit-o. Se pare că am tăiat din greşeală şi câţiva nervi. Ei bine, când zic tăiat, vreau să spun tocat. Partea pozitivă este că nimic nu-l va mai durea acum, deci am fost mărinimoasă, nu-i aşa?
— Curvă ticăloasă, îi trimise Tomansio. Când treaba asta se va termina, vin eu după tine.
Pisica râse.
— Au încercat şi alţii mai buni decât tine. Dar sunt curioasă, ce este exact această „treabă”? Adunarea asta a voastră este foarte interesantă. Aş vrea să fac şi eu parte din ea.
— Intră în supraluminic, spuse Aaron tăios. Trebuie să obţinem un avans înainte să afle. Şi o să afle.
— Da, fu de acord Pisica. Lăsaţi-l. Lăsaţi-l cu mine. Singur de tot. O să petrecem aşa de bine împreună.
— Plecaţi, spuse Cheriton. Plecaţi odată. Se va termina repede. Nu voi supravieţui la ceea ce mi-a făcut.
— Oh, dragul meu, asta e doar o minciună mare şi rea. Am o capsulă medicală şi nu mă tem să o folosesc. Noi doi vom petrece împreună ceva ce pare a fi o eternitate. Te-aş putea face chiar înlocuitorul lui Aaron. Cât de norocos eşti!
— Nu!
— Ce drăguţ. Crezi că eşti puternic.
Dăruirea a fost brusc inundată de o imagine puternic definită, izvorâtă din amintirile lui Cheriton. Acesta se regăsea cu uimire la vârsta de şapte ani stând la masă cu părinţii săi şi cele două surori. Era un moment plăcut, cu mama şi tatăl său vorbind cu copiii lor, întrebându-i cum le fusese ziua, încurajându-i să le povestească. O perioadă

minunată a vieţii sale, inundată de fericire.

Apoi, tatăl său se ridică în picioare.

— Vino aici, îi făcu semn lui Cheriton.

Când băiatul se ridică şi el, tatăl activă mai multe îmbunătăţiri cu arme.

— Nu! pledau gândurile frenetice ale lui Cheriton.

Nu, nu, ăsta sunt eu, asta e viaţa mea.

— Era plictisitor, dragul meu. Te făcea slab, şi nu-mi era de niciun folos. O să fac totul mult mai interesant şi un pic mai murdar.

— Încetează, spuse Aaron.

— Sau ce? întrebă Pisica peste sunetul hohotelor înnebunite de durere ale tânărului Cheriton.

Şuieratul focului de arme era asurzitor, acoperind ţipetele surorilor sale. Duhoarea îl făcu pe Oscar să vrea să vomite.

— Acum ei nu mai există, aşa că hai să-i scoatem şi din restul vieţii tale, bine? spuse Pisica. Şi în timp ce fac asta, va trebui să mă gândesc cu ce pot să-i înlocuiesc. Cu ceva delicios, simt eu. Ceva care o să te facă să mă iubeşti.

— Sunt în viaţă, transmise Tomansio cu un val de convingere. Crede, Cheriton. Cunosc adevărul. Nu au murit aşa.

Dăruirea degeneră într-un vârtej haotic de imagini şi sunete şi senzaţii. Flashuri cu familia lui Cheriton alunecau pe lângă ei, drenându-se într-un nimic cenuşiu.

— Adu-i înapoi! jeli Cheriton.

— Troblum, spuse Tomansio. Scoate-ne de aici.

Troblum nu făcu decât să o strângă şi mai tare pe Catriona.

— Pe mine mă vrea. Nu se va opri, nu, niciodată. N-o face niciodată. O cunosc. Am studiat-o. Întreabă-l. Şi arătă spre Aaron.

— Nu ştiu, spuse acesta. Asta mi-a fost făcut şi mie.

— Să aduc înapoi pe cine? întrebă lejer Pisica. Mintea ei radia o îngrijorare blândă. Pe cine, dragul meu?

— Ce?

Gândurile lui Cheriton erau confuze.

— Dacă pe tine te vrea, nu există decât un singur loc în care poţi să te duci pentru a fi în siguranţă, îi spuse Oscar febril lui Troblum, îngrijorat de cât de înnebunit de teamă părea să fie uriaşul. În mod clar nu gândea logic. Du-ne acolo, îl presă el.

— Oh, uite, spuse Pisica plină de entuziasm.

O altă amintire era smulsă din creierul lui Cheriton. De data aceasta, se afla la un picnic lângă un pârâu. Acum el era tatăl. Soţia şi micul său fiu erau cu el.

O nelinişte profundă fierbea în gândurile lui Cheriton. Era un moment minunat, dar ştia instinctiv că ceva nu era în regulă.

— Încetează, spuse Tomansio. Poţi extrage suficient de uşor tot ce-ai nevoie.

— Dar în felul acesta reuşesc să mă distrez mai întâi, răspunse Pisica. Dacă Cheriton al meu o să-mi aparţină, nu poate avea afecţiune pentru nimeni altcineva, nu-i aşa?

— Nu face asta!

— Troblum, spuse Aaron cu o insistenţă ameninţătoare, scoate-ne de aici.

— Te rog, şopti Araminta-doi.

Ieşirea ei emoţională era în creştere, urcând la un nivel de temut, rezonând cu teribila degradare a lui Cheriton. Oscar realiză că începuse să plângă văzându-i suferinţa.

— Aşa tată, aşa fiu, zise Pisica.

Cheriton se uită în jos şi realiză că ţinea în mână o armă cu repetiţie.

— Nu! ţipă el. Nu, nu, nu, nu. Opriţi-o, pentru numele lui Ozzie, n-o lăsaţi să facă asta.

— Nu-l putem lăsa, suspină Corrie-Lyn. Nu cu ea. Nimeni nu poate înfrunta asta singur, e inuman.

Un laser rubiniu ieşi din pumnul lui Aaron şi ţinti proiectorul solido.

— Acum! şuieră el.

— Troblum! plânse Catriona.

Degetul lui Cheriton trase siguranţa de pe trăgaciul armei. Gestul produse un click ameninţător ce răsună în jurul întregii cabine.

— Nu e nimic real, promise Inigo. Trebuie să ştii asta, Cheriton, trebuie să-ţi aminteşti.

— Oh, Iisuse Doamne, gemu Oscar.

— Fă-o, nenorocitule, strigă Aaron.

Mellanie's Redemption fulgeră în hiperspaţiu.

Justine: anul patruzeci şi cinci

Justine se ridică în şezut, simţindu-şi pentru prima dată fiecare an al vârstei. Suspendarea pe o perioadă atât de lungă de timp era criminală. O durea fiecare muşchi. Putea jura că şi-a auzit articulaţiile scârţâind când şi le-a mişcat. Junghiurile de foame se luptau cu greaţa.

Rutinele secundare îi spuneau că trecuseră cincisprezece ani de când ieşise ultima oară din capsula medicală pentru o scurtă inspecţie asupra lui *Silverbird.* Display-urile din exovedere şi rutinele secundare i-au făcut o trecere în revistă rapidă a stării actuale a navei. Cele mai multe sisteme de la bord funcţionau în parametri acceptabili, deşi degradarea din ultimii patruzeci de ani era vizibilă.

U-amprenta ordonă unităţii culinare să-i producă o băutură proteinizată pe bază de banane. Apucă paharul de plastic cu a treia mână şi îl trase prin cabină. La câteva minute după ce termină lichidul lipicios începu să se simtă un pic mai bine. Muşchii încă o dureau, dar cu suport biononic i-a fost relativ uşor să iasă din capsulă. Parcurse clătinându-se drumul până la cabina de baie şi îi ordonă să extrudeze un compartiment pentru duş. Nu un duş cu spori, ci un potop decent adevărat de apă caldă sub care putea să stea, simţind-o cum îi masa pielea. Căldura îi pătrundea în carne, învingându-i rigiditatea toxică ce apăruse în timpul suspendării. Apoi, se frecă cu gel, savurând senzaţia de curăţenie – ca şi cum şi-ar fi spălat la propriu letargia. Pielea începu să o furnice plăcut. Abia după un timp realiză că difuza, probabil, întreaga scenă cu fata-săpunindu-se-sub-duş majorităţii rasei omeneşti. *Prin tata!*

— Auu, rahat!

Un jet rapid de apă rece spulberă imediat orice posibilă senzaţie de erotism. Ieşi afară şi luă un prosop gros. Toată povestea asta cu expunerea întregului corp avea să-i ia ceva timp să se obişnuiască. Nu că ar fi fost foarte pudică, dar totuşi, chiar *fiecare* senzaţie…

Uscată şi îmbrăcată într-un set decent de bluză şi

pantaloni din material semiorganic, se instală din nou în scaunul ei preferat şi analiză imaginile senzorilor externi. Călătoreau încă în hiperspaţiu cu viteză supraluminică, fulgerând printr-un sistem stelar. La două ore lumină, în faţa lor, se observa pata alb-albastră anormal de vie a unei lumi H-congruente. Începu să zâmbească văzând că senzorii descoperiseră planeta-deşert Nikran, care orbita la patruzeci şi opt de milioane de kilometri, mai aproape de stea, în timp ce Brăţara Gicon era aproape de partea cealaltă a stelei, arătând ca un ciorchine strălucitor de puncte de lumină. Fără nicio îndoială, Lordul Cerului o ducea direct spre Querencia.

Pe bolta stelară din jur erau deja vizibile nebuloasele cunoscute din atât de multe vise ale lui Inigo: mantia spectaculoasă albastru şi verde a Mării lui Odin, încoronată de recife stacojii; Buluku, râul sinuos de praf de stele violet asaltat de imposibile furtuni de fulgere lungi de până la o jumătate de an-lumină; şi, desigur, faldurile îngemănate strălucitoare de topaz şi roşu ale lui Honious, în toată splendoarea sa cumplită.

Acum, când se afla cu adevărat aici, Justine experimenta ceva ciudat de aproape de déjà-vu. Era ca şi cum ar fi aflat dintr-odată că o legendă din copilărie era adevărată şi că monştrii plini de culoare despre care citise se desprindeau în sfârşit din paginile cărţii. Nu era înfricoşător, ci profund excitant. Era un adevărat pionierat. *Sau poate că arheologie ar fi termenul mai potrivit.*

Televorbirea i se întinse către Lordul Cerului.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus în această lume. Nava mea poate zbura şi ateriza singură acum.

— Te pot duce mai aproape, răspunse acesta cu mărinimie.

— M-aş simţi mai fericită dacă nava ar ateriza singură. Sunt aici acum. Sunt satisfăcută, lucru pentru care îţi mulţumesc.

— Cum doreşti, îi spuse Lordul Cerului.

Justine se întări. Nu că i-ar fi ajutat la ceva. În timp ce Lordul Cerului îşi exercita capacitatea de manipulare

temporală, *Silverbird* era din nou cuprinsă de forţe de accelerare ciudate. Pe măsură ce încetineau drastic, steaua din faţă revenea la o strălucire galbenă. Stelele deplasate spre roşu din spatele lor creşteau în mărime şi intensitate. Norii şi calotele de gheaţă ale Querenciei s-au întunecat, iar oceanele sale au căpătat o nuanţă adâncă de safir. Culori irizate se învârteau în jurul fuzelajului lui *Silverbird,* în timp ce aripile de vid ale Lordului Cerului măturau pe lângă ea. Apoi s-au separat rapid.

— Stai de veghe pentru cei din rasa mea. Vor ajunge aici în curând, transmise Justine, primind în schimb o pâlpâire senină de confirmare.

Justine se concentră pe planeta din faţa ei. Lordul Cerului o lăsase la o sută cincizeci de mii de kilometri distanţă şi se apropia rapid. Ordonă unităţii de comandă să producă un vector care s-o pună pe o orbită cu înclinaţia de douăzeci de grade când va ajunge la o mie de kilometri deasupra planetei. Ştia din memorie că Makkathranul era situat la marginea zonei temperate. Orbita aceea ar trebui să-i permită contactul vizual. Cumva, nu-şi putea imagina că dispăruse. Makkathranul, orice ar fi fost el, era o constantă. Acţiona ca un refugiu pentru orice rasă ar fi avut ghinionul să se poticnească în Gol. Era deja acolo de o lungă perioadă de timp, înainte de sosirea oamenilor, şi era sigură că rămăsese tot acolo şi astăzi.

De îndată ce *Silverbird* începu se decelereze la cincisprezece ge, activă din nou cuibul de confluenţă. Ceea ce încărcă în el nu era o amintire, ci mai mult o credinţă vecină cu obsesia – aceea că totul la bordul navei spaţiale va funcţiona. *Chiar dacă nu e mai mult decât o dorinţă jalnică, ar putea fi suficient pentru a menţine sistemele funcţionale măcar atât cât să-mi permită o aterizare bună.*

Cu asta în minte, începu să se gândească la lucrurile practice de care ar putea avea nevoie după sosire. Replicatorul porni să zumzăie curând, producând o gamă largă de haine pentru fiecare sezon. Au urmat alimentele: conserve de fructe şi carne uscată sau conservată, pâine semicoaptă în teci sigilate, mese de bază sterile ambalate,

cărora le va lua mult timp până să mucegăiască sau să putrezească; sucuri şi o sticlă de vin. Pentru a putea găti totul, ceruse replicatorului să-i fabrice un grătar mic (cu saci de cărbune). După aceea şi-a scormonit amintirile extrăgând câteva cu adevărat vechi despre camping de când era în liceu, atunci când era echipată cu instrumente (relativ) simple, cum ar fi o busolă, aprinzătoare, oale, farfurii, pahare, tacâmuri. Lichid pentru spălat vase. Săpun. Şampon! Câteva perechi decente de cizme. Cuţite de diferite dimensiuni, inclusiv tipul cel mai gros de briceag militar elveţian pe care îl putea obţine din memoria unităţii de comandă, unul care o va ajuta să construiască, practic, o altă navă dacă va putea să-şi dea seama cum să folosească gadgeturile pe care le conţinea. Frânghie. Un cort de modă veche. Lista părea nesfârşită, ceea ce o ţinu ocupată până în momentul în care *Silverbird* îşi curbă traiectoria pe orbita desemnată. După aceea se aşeză în scaun vizionând proiecţiile de înaltă rezoluţie ale lumii care rula pe sub ea.

Unitatea de comandă reuşi să facă o treabă rezonabilă cartografiind, în timpul fazei de apropiere, geografia elementară a planetei şi captând aproximativ două treimi din contururile continentale. În ciuda acestui fapt, nu putea corela cu adevărat ceea ce vedea cu niciunul din peisajele lui Edeard. Linia ţărmului, care ar fi trebuit să-i dea cele mai bune indicii, era nefamiliară din punctul de observare orbital. Aşa că execută cinci tururi de orbită până să înceapă să zboare peste nişte munţi care ar fi putut fi din lanţul Ulfsen, cel pe care Edeard îl străbătuse mai întâi cu caravana lui Barkus, în drumul lui spre Makkathran. *Împreună cu Salrana,* gândi ea cu tristeţe. Tragica lor poveste de dragoste nu însemnase prea mult pentru ea până atunci, dar acum, când se afla aici, unde se întâmplase, simţea stârnindu-se în ea o rezonanţă emoţională surprinzătoare. *Corp de carne prost,* blestemă ea, şi se concentră pe imaginea proiectată.

Nu avea nicio îndoială, urmau Munţii Donsori. Apoi apăru Câmpia Iguru, o vastă întindere verde luxuriantă cu acele mici conuri vulcanice ciudate. Şi apoi, iată-l şi pe el, călare

pe linia de coastă: Makkathranul.

Se uită la cercul urban uriaş, minunându-se de formele familiare ale cartierelor sale delimitate de canale rotunde întunecate. Lumina soarelui strălucea reflectată de zidul de cristal, dezvăluindu-l ca pe o linie subţire ce înconjura oraşul, scufundându-se în jos în înspumată Mare Lyot în cartierul-port cu profilul său distinctiv de coadă de peşte.

Sub coordonarea ei, unitatea de comandă execută o verificare finală a tuturor sistemelor de acţionare. Cu excepţia ultrapropulsorului, toate funcţionau cu o eficienţă de peste optzeci la sută. Erorile erau minime.

— Du-ne jos, îi ceru Justine unităţii de comandă.

Nava începu faza finală de decelerare. Îi mai rămânea doar un singur lucru de hotărât. O decizie pe care o amânase cu bună ştiinţă de la instalarea pe orbită. *Să iau o armă?* Era aproape sigură că putea goni orice animal cu mâna a treia, dar ce s-ar întâmpla dacă o haită întreagă de câini sau rapivulpi s-ar repezi la ea? Trecuse atât de mult timp încât câinii trebuie să-şi fi pierdut orice urmă de domesticitate. Şi nu erau doar animalele. Nu avea nicio idee cine va ajunge în Makkathran în următoarele câteva săptămâni, sau ani, sau decenii, sau oricât de mult va trebui să petreacă aici înainte ca planul lui Gore să devină evident.

Fişiere cu scheme tehnice îi curgeau în exovedere. Alese unul şi introduse planurile în replicator. Două minute mai târziu, din acesta aluneca un pistol semiautomat cu mecanism antiblocare garantat. Au urmat cinci magazii de schimb şi cinci cutii cu gloanţe care ar fi trebuit să fie de ajuns.

Ingravul ucisese velocitatea orbitală a lui *Silverbird,* permiţându-i să cadă vertical. Nava lovi straturile superioare ale atmosferei, ale căror molecule subţiri începură să scoată un ţipăt slab sub impactul loviturilor. O dâră lungă ondulată de ioni sclipitori se întindea în spatele aparatului de zbor care cădea mai adânc, tot mai adânc.

În exovedere începură să-i apară alerte de chihlimbar, avertizând-o cu privire la câmpurile de forţă care se

apropiau de suprasarcină. Justine împărtăşi cuibului de confluenţă dorinţa disperată ca generatoarele să reziste, voinţa ca acestea să reuşească. Alertele de chihlimbar s-au stins, iar regravul a preluat, la cincisprezece kilometri altitudine, încetinind coborârea. Justine începu să studieze oraşul în timp ce imaginile vizuale se construiau înaintea ei. Când senzorii au început să sondeze rocile din jur, scanările mai profunde au devenit ceţoase, refuzându-i o imagine clară a ceea ce se aşternea sub Makkathran. A putut totuşi distinge firele slabe ale mai multor tuneluri de călătorie ce radiau prin anticul câmp de lavă care era Câmpia Iguru.

Deci, tot nu ştiu ce este, gândi ea uşor iritată. Dar orice reuşea să manipuleze gravitaţia, aşa cum obişnuia să facă pentru a-l propulsa pe Edeard de-a lungul tunelurilor, trebuia să fie un intrus de înaltă tehnologie în acest univers. Gândurile oraşului recunoscuseră asta faţă de Edeard atunci când îi vorbiseră despre capacitatea de resetare a Golului. *Noaptea în care Salrana l-a trădat,* îşi aminti ea, dorindu-şi ca îndrăgostiţii nerealizaţi să n-o mai sâcâie atât de mult. *Haide, fată dragă, s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Corpurile lor sunt pulbere, iar sufletele lor petrec în Inimă.*

Din nou un gând nu tocmai reconfortant. *Dacă mor aici, fie mă voi ofili rătăcind prin spaţiu, fie voi fi absorbită de Inimă. Sau de Honious.*

Supărată pe ea însăşi pentru că manifesta o astfel de slăbiciune, se concentră asupra oraşului care se întindea peste proiecţii. Prioritatea ei era acum un spaţiu potrivit pentru aterizare. Erau atât de multe locuri pe care voia să le vadă. Şi le va vedea, dar toate se aflau în zonele construite. Putea distinge acum clădirile mai mari, cupolele Palatului Orchard în Anemone, turnurile ciudate răsucite din Eyrie, de pază în jurul bisericii Madonei. Privirea i se îndreptă spre Sampalok şi, desigur, acolo, în piaţa centrală se înălţa clădirea cu şase laturi pe care Edeard o ridicase din ruinele conacului lui Bise.

— Oh, la naiba, murmură ea. *Este* real.

Frica sau determinarea, nu ştia ce anume, o făcu să se

concentreze cum trebuia acum. Fâşia groasă de pajişte dintre zidul de cristal şi inelul exterior de canale format din High Moat, Low Moat, Tycho şi Andromeda era un posibil candidat, deşi era teribil de suprainvadată. Putea vedea acolo pâlcuri de copaci care cu siguranţă nu creşteau pe timpul lui Edeard. Conform imaginilor returnate de radar şi scanărilor de masă, ceea ce de la altitudine semăna cu iarba erau în cea mai mare parte arbuşti şi viţă-de-vie.

Golden Park, atunci. Vechiul câmp neted dintre pilonii de un alb pur era la fel de năpădit ca şi pajiştile din afară, iar pe aleile mărginite iniţial de copaci uriaşi de martoz, aceştia se înmulţiseră şi crescuseră sălbatic, dar radarul arăta că existau o mulţime de petice de pământ aproape plane.

Silverbird îşi continuă coborârea, răsucindu-se uşor pentru a se alinia cu partea vestică a parcului, între curbele Canalului Dumbrăvii de Sus şi Canalul Campionului.

Două pictograme de avertizare îşi făcură apariţia, spunându-i că unităţile regrav aveau nevoie să tragă un plus de energie pentru a menţine o rată constantă de coborâre. Era ca şi cum gravitaţia ar fi fost în creştere, ducând nava în jos.

Şi cum îţi doreşti o gravitaţie mai redusă?

Mai multe avertismente începură să se manifeste, raportându-i disfuncţii în sistemele secundare. Simţi construindu-se o vibraţie slabă şi ordonă scaunului să o prindă bine. Acesta răspunse cu greu.

— Oh rahat, acum începe, gemu ea.

Nava era la doar un kilometru deasupra oraşului când prinse iar viteză. Nimic fatal, îşi spuse ea. Nu încă. Picioarele de aterizare s-au bombat din fuzelaj. *Deci ceva vrea ca eu să aterizez în siguranţă.* Viteza creştea prea mult pentru a se simţi confortabil. Dădu o serie de instrucţiuni unităţii de comandă, alcătuindu-şi propriile proceduri pentru o aterizare stil Gol.

Cinci sute de metri şi *Silverbird* era cu fundul în jos, aşa cum trebuia să fie, trasând cu nasul pe cer un arc uşor, în timp ce bascula. Punctul exact de aterizare pe care îl

alesese fu măturat pentru o ultimă dată de radar, confirmând că este solid şi stabil.

Gândurile ei năvăliră în cuibul de confluenţă, *cerând* normalitate. Energia de rezervă din D-reductoare era canalizată în unităţile regrav, împingându-le până la marjele de siguranţă. Văzu turnurile din Eyrie venind la nivel cu nava şi, dincolo de ele, în Tosella, vârful Turnului Albastru, care era acum mai sus ca ea.

Ultima sută de metri a lui *Silverbird* a fost un adevărat profil de aterizare perfectă, încetinind la viteza relativă zero când se afla la zece metri deasupra vegetaţiei sălbatice. A urmat apoi o coborâre cu jumătate de metru pe secundă până când picioarele de aterizare au atins solul. Straturile spongioase de frunze, muşchi şi iarbă s-au comprimat, dar unităţile regrav s-au oprit numai atunci când baza fiecărui picior a înregistrat şi confirmat un contact solid.

Ca prin simpatie, căderile de energie au înflorit peste tot în navă. Lui Justine chiar nu-i păsa. Nu fusese nici pe departe la fel de traumatic sau de dramatic ca aterizarea ei pe replica Muntelui Herculaneum.

— Houston, spuse ea solemn către cabina tăcută. Aici baza Golden Park. *Silverbird* a aterizat.

10

Araminta rămăsese pe puntea de veghe de pe *Lady's Light* chiar de la începutul Pelerinajului. Camera era la fel de mare ca şi Sala Malfit din Palatul Orchard şi de două ori mai înaltă. Podeaua era goală, în afară de un scaun şi un pat care fuseseră aduse înăuntru la cererea ei. Araminta folosea scaunul cât mai puţin posibil, preferând să stea şi să se uite drept înainte prin secţiunea vastă, transparentă, a fuzelajului. Nu era nimic de văzut. Nu mai fusese de când hiperspaţiul se pliase în jurul navei masive. Era pustiu, cu excepţia cascadelor ocazionale de scântei albastre ce alunecau peste pseudoţesătura pe care ultrapropulsorul o crea în jurul lor. Imperfecţiuni în interstiţiul câmpului cuantic, îi explicase Taranse, atunci când îl întrebase ce erau. Ce anume cauza aceste imperfecţiuni nu-i spusese – probabil nu ştia. Ei mai degrabă îi plăceau, pentru că-i dădeau iluzia că în exterior exista o substanţă materială, iar defectele sclipitoare le marcau înaintarea prin ea.

Timp de cinci zile a privit cum neantul trecea pe lângă ei, dăruind imaginea miliardelor de adepţi din Marea Confederaţie. În ziua a şasea, Araminta a început să plângă. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce umerii i se scuturau. Tristeţea pe care o radia în gaia-câmp era atât de profundă, încât majoritatea celor care o priveau au început să plângă din empatie. Erau toţi înspăimântaţi, inundând gaia-câmpul cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? au întrebat miliarde de dezorientaţi, pentru că nimic şi nimeni nu se afla pe puntea de veghe împreună cu ea.

— Te iubim, Visătoareo.

— Te putem ajuta?

— Lasă-ne să te ajutăm, te rugăm.

Araminta nu le-a dat niciun răspuns. A rămas fermă în faţa petelor de lumină ce se dezintegrau în spaţiu, mută şi copleşită de durere. Când s-au aventurat pe întinderea lucioasă a podelei, membrii ştaifului ei au fost respinşi cu

un gest scurt. Chiar şi loialul Darraklan a fost expediat fără un cuvânt.

În mod inevitabil, aşa cum ştia că se va întâmpla, Ethan şi-a făcut apariţia şi a început să se apropie, singur, de ea. Cei care-i împărtăşeau disperarea au simţit cum suferinţa îi scade în timp ce-şi îndrepta trupul. Nu făcu nicio încercare de a-şi şterge lacrimile. Apoi, adepţii ei stăteau pe un teren moale, acoperit cu iarbă, care mergea până la un ţărm acoperit cu dune înalte. Lumina soarelui strălucea reflectată de valurile leneşe de pe întinderea de ape limpezi ale oceanului. Un Silfen stătea în faţa ei, maiestuos şi ameninţător, cu aripile sale de piele neagră extinse şi cu coada în poziţie ridicată.

— Poţi s-o faci, o asigură el.

— Ştiu.

Pandantivul din jurul gâtului ei răspândea o lumină azurie veselă, de încurajare. Apoi l-au văzut pe Ethan în faţa ei pe puntea de veghe, cu ochii miji pentru a se apăra de lumina rece care radia de la pandantivul de pe lanţul subţire ce se odihnea acum deasupra robei sale albe.

— A Doua Visătoare, spuse el în mod oficial.

— Cleric Ethan.

Ura absolută îndreptată de adepţii Visului Viu către fostul Conservator era de o intensitate stupefiantă. Acesta ezită, apoi îşi reveni, afişând un zâmbet sigur care nu făcu decât să-i confirme neruşinarea în faţa publicului său.

— Poate că ai dori să le spui oamenilor tăi ce te dezamăgeşte atât de mult, sugeră el calm.

— Eşti conştient? întrebă ea.

— Da, Visătoareo.

— Există doar o singură persoană în univers care ar fi putut să-ţi spună.

— Într-adevăr. Dar mesagerul nu este important. Ceea ce mi-a spus însă este.

— În acest caz, mesajul şi mesagerul sunt una, şi nici metoda prin care mesajul a fost primit nu este nesemnificativă. Ea este cauza.

— Cu toate acestea, ea afirmă că eşti un fals.

— Ilanthe minte. Asta este ea acum. Şarpele dintre noi.

— Este adevărat? Eşti mai mulţi?

— Sunt.

— Trebuie să mă întreb atunci care-s intenţiile tale.

— Bineînţeles că trebuie. Dar îmi voi respecta promisiunea. Voi conduce acest Pelerinaj în Gol, aşa cum am promis.

— Cauţi să ne contracarezi, scuipă el.

— Caut adevăratul nostru destin. Caut să evit pentru adepţii mei nebunia şi soarta Ultimului Vis. Caut împlinirea Golului însuşi.

— Îngăduind celor care l-ar distruge să intre în el. Asta nu se poate întâmpla.

— Îţi voi spune acum ceea ce i-am spus şi lui Ilanthe şi i-am spus şi lui Inigo. Soarta noastră va fi decisă în Gol. Va fi decisă de către Gol. Nu de tine, nici de altcineva. Am fost aleasă ca instrument pentru a deschide o cale de intrare în Gol, asta este tot. Eu nu păzesc poarta Golului. Toţi cei care-şi caută împlinirea, indiferent de natura ei, sunt liberi să intre în el. Simplul fapt că viziunea lor este diferită de a ta şi de a Visului Viu nu mă îndreptăţeşte să le refuz trecerea. Eu nu judec, Clericule. Spre deosebire de tine, eu nu mă consider infailibilă.

Incertitudinea lui Ethan nu putea fi mai evidentă nici dacă i-ar fi permis să strălucească prin gaia-particulele sale.

— Ai vorbit cu Inigo?

— Suntem amândoi Visători. Suntem împreună chiar acum. Draga ta prietenă Ilanthe nu ţi-a spus?

— Ilanthe nu este prietena mea.

— Şi totuşi te supui ei, indiferent de ceea ce este, indiferent de ceea ce caută. Visătorul Inigo a lansat Ultimul Vis ca un avertisment. Chiar crezi că destinul trist de supraoameni plictisiţi este cel la care ar trebui să aspirăm pentru copiii noştri?

— Cred că avem dreptul de a ne alege viitorul. Doresc să-mi trăiesc viaţa pe Querencia şi să ating împlinirea şi să fiu îndrumat către Inimă. Tu şi Oscar, şi Aaron încercaţi să împiedicaţi acest lucru.

Araminta îi aruncă un zâmbet de gheaţă.

— Uneori, pentru a face bine, trebuie să faci întâi ce nu e bine.

Ethan se uită peste puntea de veghe masivă ca şi cum ar fi căutat aliaţi.

— Dacă ne refuzi Golul, va fi rău pentru tine. Ţi-o promit. *Viaţa* mea a fost dedicată servirii Visului Viu. Tot ce am făcut, tot ce am sacrificat a dus la lansarea acestui Pelerinaj. Nu voi tolera trădarea.

— Vei intra în Gol, Clericule. Vei păşi pe Querencia. Ai cuvântul meu. Acum, de ce nu te duci să o întrebi pe Ilanthe ce viitor îşi doreşte ea pentru noi toţi? Sau poate că nu are suficientă încredere în tine pentru a-ţi răspunde.

Ethan dădu din cap netulburat.

— După cum ai spus, Golul va triumfa în cele din urmă. Nu-mi fac griji cu privire la intenţiile lui Ilanthe. Tot ce face oricare dintre noi, schemele şi conspiraţiile noastre mărunte sunt irelevante în faţa maiestăţii Golului.

— Mă bucur că gândim ca unul în privinţa asta. Acum nu mă mai deranja.

Se întoarse cu spatele la el şi aşteptă. În cele din urmă, îl auzi depărtându-se.

Gaia-câmpul era inundat de confuzie şi de spaimă. Adepţii ei aveau nevoie ca ea să le explice ce se întâmplă, ce făcea Visătorul Inigo.

— Veţi vedea, îi asigură ea. Adevărul se află în Gol.

Era o stea galbenă a cărei familie săracă de planete era formată dintr-o serie de lumi solide lipsite de aer şi o singură gigantă de gaz care domina peste douăzeci de luni. Niciuna dintre ele nu avusese vreo şansă de a evolua spre viaţă. Orbitele greşite şi lipsa de substanţe chimice organice volatile avuseseră grijă de asta. Acum, se învârteau doar la nesfârşit, aşteptând ca steaua să treacă prin secvenţa sa principală şi să se umfle într-o gigantă roşie, devorându-le pe toate.

Mellanie's Redemption ieşi din hiperspaţiu la optzeci de milioane de kilometri de stea şi îşi activă imediat sistemele

de camuflaj. În interiorul cabinei supraaglomerate, starea de spirit era sumbră. Oscar nu era sigur că ar mai putea încasa multe şocuri emoţionale de o asemenea anvergură. Abandonarea bietului Cheriton în mâinile Pisicii fusese dură pentru toţi, deşi, în mod ciudat, Araminta-doi fusese cel mai afectat. Lacrimile şiroiau pe faţa lui, în timp ce nava fugea de lângă Spike. Nici consolările lui Inigo, nici ale lui Corrie-Lyn nu l-au ajutat.

Apoi, ambii Visători au fost brusc surprinşi, când visul Justinei care ateriza în Makkathran veni în grabă prin contactul fragil pe care îl aveau cu Golul.

— A reuşit, exclamă Beckia surprinsă, în timp ce *Silverbird* se aşeza uşor în Golden Park, iar visul se stingea.

— Nu m-am aşteptat niciodată la mai puţin din partea ei. Mi-o amintesc din prima mea viaţă. Cei din familia Burnelli erau formidabili.

— Face şi ea parte din planul tău? îl întrebă Tomansio pe Aaron.

— Din câte ştiu eu, nu. Călătoria ei cu siguranţă nu declanşează nicio alternativă sau vreun imperativ. Vom proceda aşa cum s-a stabilit.

— Bine. Troblum, cât timp ia chestia asta?

Oscar era interesat de faptul că solidoul Catrionei dispăruse în timpul zborului scurt. Odată rămas pe cont propriu, Troblum nu le mai adresase nici zece cuvinte şi în niciun caz nu lăsase să-i iasă nimic prin gaia-particule. De fapt, Oscar nu era sigur nici dacă Troblum avea gaia-particule.

— Voi aduce dispozitivul în stadiu activ acum, spuse Troblum.

— Grozav. Deci, cât durează?

— Parametrul găurii de vierme va trebui să fie reformulat. Am lucrat la asta în timpul zborului. Nu ar trebui să ia mai mult de un sfert de oră pentru a-l încărca. După aceea, trebuie pur şi simplu s-o lansăm în stea.

— Şi atunci, cât durează?

— Asta depinde de distanţa de la care o lansăm. Unitatea de comandă analizează ieşirea radiaţiei coronei pentru o

distanţă de siguranţă definitivă, dar aş spune că va fi de aproximativ un milion de kilometri. Dispozitivul se va activa atunci când va ajunge la nivelul superior al coronei. Are nevoie doar de un strat de plasmă rezonabil de dens pentru a iniţia o reacţie de propagare în lanţ în instabilitatea cuantică. Partea aceea am bazat-o pe novabomba noastră standard.

— Troblum. Cât timp durează până se formează gaura de vierme? Începând de acum?

Oscar era serios impresionat de reţinerea lui Tomansio.

— Oh. Aproximativ douăzeci şi cinci de minute.

— Bună treabă, spuse Aaron, evident amuzat de frustrarea suprimată a lui Tomansio. Şi cât de departe va ajunge noua gaură de vierme?

— Cred că, acum după ce am obţinut noul profil, va merge la douăzeci şi opt de mii de ani-lumină.

— Asta ne va plasa cu doisprezece până la cincisprezece mii de ani-lumină înaintea flotei Pelerinajului, spuse Araminta-doi. Ne va oferi suficient timp? îl întrebă pe Aaron.

— Tot ce ştiu este că trebuie să ajungem la Makkathran.

Oscar îl privi.

— Gore a fost de neclintit, în ideea că Justine trebuie să meargă la Makkathran.

— Este singurul loc despre care ştim sigur că este H-congruent în interiorul Golului.

— Gore i-a spus asta după ce a aterizat pe replica lui Far Away.

— De fapt, cuvintele lui au fost „este locul în care sunt concentraţi oamenii în Gol”, zise Beckia. Ceea ce este logic. Acesta este locul unde merge toată lumea.

— Pun pariu că Ilanthe nu, mormăi Corrie-Lyn.

— Nu ştim dacă replica Far Away este încă acolo, spuse Tomansio. Justine a resetat Golul la momentul de dinainte de a o fi visat.

— Cred că exageraţi cu toţii, interveni Inigo. Sau cel puţin vedeţi prea mult în asta. Makkathranul ca destinaţie nu este chiar o coincidenţă, dar nici nu există prea multe opţiuni alternative, în ambele cazuri.

— Îţi aminteşti să-l fi întâlnit vreodată pe Gore? îl întrebă Liatris pe Aaron.

— Nu-mi amintesc nimic.

Liatris păru neliniştit.

— El ţi-a ucis tatăl.

— Irelevant.

— Bruce McFoster era un agent Starflyer când l-a eliminat Gore, spuse Tomansio. Bruce cel adevărat a fost ucis cu ani înainte, când a fost luat prizonier de Starflyer.

— Dar trebuie să recunoşti că toate aceste coincidenţe încep să…

— Uh, oh, făcu Araminta-doi.

Toată lumea rămase nemişcată în timp ce acesta le dăruia scena de pe puntea de veghe a navei *Lady's Light,* unde un Ethan plin de determinare se îndrepta spre ea. În timp ce avea loc confruntarea, Inigo îşi puse braţul în jurul umerilor Aramintei-doi.

— Sunt aici, îi şopti, împingându-şi sprijinul prin gaia-câmp. Nu-i arăta niciun semn de slăbiciune. Tu eşti Visătorul acum. Ai dreptate în credinţa ta. Golul este cel care va decide pentru noi toţi.

Oscar trase aer în piept cu un sunet ascuţit când aripile Silfenului i-au licărit în gânduri. *Bradley.* Ştia că el este şi zâmbi. *Nemaipomenit, omule. Arăţi grozav.*

Ethan plecă învins. Toată lumea din cabina lui *Mellanie's Redemption* începu să aplaude. După o clipă, li se alătură chiar şi Troblum.

Deci, are gaia-particule, gândi Oscar.

Araminta-doi zâmbi sfios în jur.

— Mulţumesc, îi spuse el lui Inigo.

Corrie-Lyn îi dărui un sărut rapid.

— Troblum, zise Tomansio, hai să-i dăm drumul.

— Dispozitivul este aproape în stare activă. Încă cinci minute.

Aaron zâmbi încurajator.

Tentativa de umor a lui Troblum se stinse, iar faţa mare şi rotundă îi păli.

— Oh, nu, icni el.

U-amprenta lui Oscar extrăgea imagini din senzorii unităţii de comandă a navei. Troblum le permisese tuturor un acces de nivel general.

O navă ultrapropulsor lucioasă, cu aspect nu prea diferit de al lui *Elvin's Payback,* apăruse la o distanţă de zece kilometri. Aceasta deschise un link de comunicare. Umerii lui Oscar se prăbuşiră. *Ştia.*

— Salutare, dragii mei, spuse Pisica.

Un val de disperare pură mătură prin cabină.

— Ce fel de apărare avem? întrebă Aaron.

Troblum clătină din cap. Aproape plângea.

— Arme?

Troblum începu să tremure. Picioarele îi cedară şi se prăbuşi în genunchi.

— N-o pot lăsa să mă captureze. Nu pot.

— Ce vrei? o întrebă Oscar pe Pisică. Dacă i-ar fi vrut morţi, ar fi fost deja.

— Ai o grămadă întreagă de talente cu tine la bord, Oscar, dragul meu. Nu se întâmplă de multe ori să fiu impresionată, dar, doar de data asta, va trebui să recunosc. Te-ai descurcat bine.

— Ce i-ai făcut lui Cheriton? întrebă Corrie-Lyn.

— Nu-i întrerupe pe cei mari, o repezi Pisica. Vei primi, pentru asta, o labă exact unde doare cel mai tare.

Oscar îi făcu semn lui Corrie-Lyn să tacă. Aceasta îi aruncă o privire dezgustată.

— I-ai spus lui Ilanthe despre noi, zise Oscar.

— Oh, îmi pare rău. Am stricat lucrurile? Mi s-a părut că ai rezolvat destul de frumos cu rahatul acela mic de Ethan, Araminta.

— Ce vrei?

— Doar ştii asta, Oscar. Acelaşi lucru pe care îl doresc mereu, puţină distracţie.

— Te vom invita la petrecerea pentru victorie.

— Nu-ţi forţa norocul. Golul este locul în care se va termina totul. Trebuie să fac parte din asta, şi tu ai să mă duci acolo.

— Ce face Ilanthe? întrebă Oscar.

— Şi-a fixat mica ei inimă de metal pe ceva numit fuziune.

— Nu, spuse Araminta-doi. Nu e asta. Ea a devenit *altceva.*

— Atunci, o veţi putea întreba voi înşivă destul de curând, nu-i aşa?

— Pisica ne poate afecta după ce ajungem în interiorul Golului? îl întrebă Aaron pe Inigo.

— Vrei să spui în afară de a ne face praf pe toţi?

— Mintea ta este sigur mai puternică, nu-i aşa?

Inigo aruncă spre Araminta-doi o privire îngrijorată. Acesta îl privi la fel de alarmat.

— Chiar nu ştiu.

— Oscar, dragul meu, e nepoliticos să laşi o doamnă să aştepte.

Oscar nu ştia ce naiba să facă, în afară de a folosi răspunsul batjocoritor evident, care, în acest caz, se putea dovedi fatal. Şi nimeni nu-i dădea nicio sugestie. Dintr-odată, se eschivă instinctiv, ghemuindu-se la jumătatea distanţei spre punte. Spaţiul exterior strălucea aprins de radiaţii puternice, în timp ce o serie de arme de o putere enormă erau declanşate. U-amprenta rulă din nou evenimentele, analizându-le în trepte de milisecunde. Văzu o altă navă ultrapropulsor materializându-se chiar între nava Pisicii şi *Mellanie's Redemption.* Aceasta deschise focul instantaneu, extinzându-şi simultan câmpul de forţă şi deviind salva de răspuns a Pisicii dinspre *Mellanie's Redemption.*

Un canal de comunicare se deschise, lăsând să treacă vocea Paulei.

— Oscar, pleacă dracului de acolo. Lăsaţi-o pe Pisică pe mâna mea.

— Du-te, ţipă Oscar la Troblum.

Pentru a doua oară într-o oră, *Mellanie's Redemption* fugea în hiperspaţiu.

— Vrei să mă înfrunţi? întrebă Pisica batjocoritoare.

Paula revizui frenetic situaţia puterii de apărare a lui

Alexis Denken. Câmpurile de forţă se luptau sub impactul energetic al primului schimb de focuri. Armele cu care era echipată nava Pisicii erau mai puternice decât se aştepta. Cele cu laser îşi transferau cumva o parte din energie prin hiperspaţiu, eludând câmpurile de forţă. Gravitaţia locală făcea lucruri ciudate, distorsiunile sale exercitând asupra lui *Alexis Denken* un stres nefiresc căruia compensatoarele de la bord nu erau concepute să-i facă faţă.

— Întotdeauna am vrut, ripostă Paula.

Urmându-i instrucţiunile, unitatea de comandă lansă câteva distrugătoare cuantice care porniră accelerând la două sute de ge.

— Iar asta este ultima oară.

Distrugătoarele cuantice s-au activat. Mica bucată de reziduu asteroidal vizată, aflată la o distanţă de optzeci de kilometri, avea mai puţin de treizeci de metri în diametru. Întreaga masă îi fu transformată direct în energie sub formă de radiaţii ultradure. Timp de o microsecundă, radiaţiile rezultate au rivalizat cu cele ale stelei din apropiere.

Alertele i-au sărit în exovedere, în timp ce câmpurile de forţă se tensionau pentru a devia torentul cumplit de radiaţii. Paula trimise nava înapoi în hiperspaţiu şi fulgeră spre giganta de gaz. Pisica porni după ea. Niciuna nu făcea vreo încercare de a se camufla.

La cincizeci de mii de kilometri deasupra întinderii clocotitoare de nori roz şi gri, Paula stopă, iar *Alexis Denken* rămase atârnat în suspensie transdimensională. Generatoarele de câmp de forţă începeau să se stabilizeze.

Una dintre lunile mai mari şi mai îndepărtate ale gigantei de gaz explodă. Un distrugător cuantic îi transformase câteva din craterele mai importante direct în energie, o deflagraţie suficient de puternică pentru a fractura luna până la miezul acesteia. Întregul glob se rupse în bucăţi. Segmentele vaste se desprindeau greoi, în timp ce un miliard de fragmente de rocă ieşeau rostogolindu-se din fisurile în expansiune, absorbite în explozia de energie primară. Prejudiciul fizic era irelevant. Distrugătorul cuantic avea o funcţie de deviere a energiei, redirecţionând un

procent ridicat din energia exploziei către hiperspaţiu.

Când valul colosal de energie exotică se izbi de navă, Paula efectuă un zbor dureros prin cabină. *Alexis Denken* căzu înapoi în spaţiu-timp, iar ultrapropulsorul suprasolicitat se opri. Afară, rămăşiţele lunii creau o sferă de şoc translucidă uriaşă de douăzeci de mii de kilometri ce strălucea într-un albastru spectral sinistru, pe măsură ce se umfla rapid, cu jumătate din viteza luminii. Nava Pisicii ieşi fulgerând din aurora orbitoare, cu câmpurile de forţă pâlpâind într-un purpuriu ameninţător, îndreptându-se direct spre *Alexis Denken.* Câteva proiectile întunecate porniră înaintea ei, la o sută de ge.

Unitatea de comandă le identifică drept m-reductoare Hawking. Câmpurile de forţă nu ar fi putut-o proteja pe Paula de ele.

O altă lună explodă. Valuri succesive de energie exotică măturau spre exterior, blocând orice posibilitate de revenire în hiperspaţiu. Paula o angajă pe *Alexis Denken* drept în jos spre giganta de gaz, accelerând la cincizeci de ge. Compensatoarele de gravitaţie interne o puteau proteja doar de aproximativ treizeci de ge. Biononicele au trebuit să se lupte să-i susţină fizic corpul, în timp ce forţa teribilă ca o tortură încerca să-i zdrobească carnea, transformând-o într-o baltă pe puntea navei. Chiar şi cu acele îmbunătăţiri biononice, îi era extrem de dificil să respire. Îşi aduse piciorul într-un unghi mic; acesta scoase un sunet rău, turtindu-se.

Unul din sateliţii interiori mai mici era exact sub ea – o stâncă cu diametrul de două sute de kilometri, plină de cratere, la distanţă de trei mii de kilometri în lungul căii orbitale faţă de vectorul ei vertical – şi se deplasa lent mai departe. Trase un distrugător cuantic spre el, modificând formatul efectului de câmp. După activare, arma converti un sfert de kilometru cub de rocă chiar din nucleul satelitului. Acesta se spulberă instantaneu. Milioane de cioburi de stâncă ascuţite au fost detonate dinspre micronova sub forma unui nor mortal de supervelocitate. Particulele se vaporizau pe drum, explodând în raze de ioni

indigo şi topaz, ca nişte comete primitive. Spaţiul era plin de o aglomerare densă de masă energizată. M-reductoarele au zburat direct în ea şi au început să absoarbă potopul de atomi însufleţiţi. Vapori sau cioburi de rocă, nu conta, găurile negre sugeau totul, cursul lor oscilând uşor. Dispozitivele de propulsie încercau să compenseze, dar eficienţa lor scădea din pricina creşterii aproape exponenţiale a masei pe care o propulsau acum.

Alexis Denken se depărtă în goană de sub mingea de foc infernală, năpustindu-se drept spre peisajul furtunos de dedesubt.

Mellanie 's Redemption săltă înapoi în spaţiu la un milion şi un sfert de kilometri deasupra stelei galbene. Atârnă acolo timp de câteva secunde, în timp ce cala din partea din faţă se deschidea, iar câmpul de forţă al fuzelajului începea să sclipească în modele violet apărute în jurul punctelor de stres. Dispozitivul supraluminic planetar ieşi afară, iar Troblum conduse urgent nava înapoi în suspensie transdimensională.

— Cât timp? întrebă Aaron.

— Zece minute până la iniţiere, răspunse Troblum. Catriona era din nou alături de el, purtând pe chipul frumos o expresie tragică de îngrijorare. Instalarea va dura mai mult. Şi nu, nu am nicio nenorocită de idee cât timp va lua. Nu pot face nimic în plus, acum pur şi simplu stăm şi aşteptăm.

Oscar urmărea hysradarul. Tresări când una din lunile gigantei de gaz se rupse într-o floare de energie exotică. Se ducea o luptă a dracului acolo, la fel de aprigă ca aceea dintre Justine şi războinicii Raieli. *Oh, rahat!*

— Hei!

Toată lumea se uită la el, lucru destul de intimidant în cabina înghesuită.

— Nu credeai că nava ar putea supravieţui unui atac lansat de Pisică, îi spuse el lui Troblum. De ce?

— Pentru că nu ar putea, răspunse acesta. Catriona aruncă spre Oscar o privire agresivă, pe care el o ignoră.

— Dar ai tehnologia barierei Sol, care poate rezista la orice armă a Confederaţiei.

— *Mellanie's Redemption* nu are acest tip de protecţie, zise Troblum.

— Dar… armura are.

Aşa că am presupus că şi nava o are. Rahat!

— Da. Am construit doar armura mea. Dar până acum nu am putut folosi niciodată proiectul pe care Acceleratorii l-au dezvoltat după modelul Fortăreţei Întunecate. Asta ar fi dezvăluit ce avem.

Oscar ar fi vrut să-l înşface pe Troblum de costumul-togă şi să-l zgâlţâie uşor pe uriaş.

— Dar dacă nu avem tipul ăsta de câmp de forţă, cum naiba crezi că vom trece de războinicii Raieli?

— Au să ne lase să trecem. Nu-i aşa? spuse Troblum pe un ton nedumerit care viza supărarea. Le vom explica faptul că suntem în misiune pentru a opri Golul.

— La naiba, mormăi Tomansio.

De data aceasta chiar şi Aaron era surprins.

— Troblum, spuse Oscar foarte ferm. Dă-mi acces deplin la legătura ta TD. Acum.

— Ce faci? întrebă Inigo.

— Chem singura persoană care ar putea să ne ajute. Făcu o grimasă văzând cum un alt satelit al gigantei de gaz exploda într-un tsunami de energie exotică. Dacă mai e în viaţă.

Alexis Denken lovi atmosfera superioară cu cincizeci de kilometri pe secundă. În timp ce plonjau către primul strat de nori feroce, Paula ordonă o decelerare imediată. Nu părea să facă mare diferenţă însă. Gazele dezintegrate lăsau în urma lor o coadă de cinci sute de kilometri de incandescenţă, un indicator uriaş pentru senzorii Pisicii. Trepidaţiile fenomenale erau un semn profund îngrijorător cu privire la tortura la care era supusă nava. Forţele de accelerare o striveau încă de punte.

Departe, deasupra, primele resturi de foc ale micului satelit stâncos coborau, în urmărirea ei. Puncte orbitoare de

lumină străpungeau atmosfera, împrăştiind jeturi mari de fum negru. Teribilele lovituri repetate le spărseseră în sute de bucăţi mai mici, care apoi fuseseră făcute din nou ţăndări, şi apoi iar şi iar. O întindere vastă de flame electrice se scufunda în jos spre nori. Energia elementară degajată la impact crea descărcări enorme ce măturau straturile atmosferice superioare pe mii de kilometri.

Toate acestea făceau acoperirea senzorilor dificilă. Dar, chiar înainte să se scufunde în al doilea strat de nori, hysradarul localiză nava Pisicii care o urmărea.

Paula schimbă în grabă direcţia, înclinând brusc unghiul efectului propulsor al unităţilor regrav, încercând astfel să-şi aplatizeze traiectoria, dar continuând totuşi să coboare.

— Te văd, transmise Pisica printr-un link saturat de interferenţe.

— Dacă te opreşti acum şi te laşi abordată cu câmpurile de forţă jos, te voi pune în suspensie alături de sinele tău original, răspunse Paula. Orice alt curs de acţiune va duce la distrugerea ta.

— Dragă Paula, asta îmi place la tine. Profilarea aceea psihoneuronală este, de fapt, o instalare de prostie oarbă. Vino la mine, pot să ţi-o scot.

Senzorii lui *Alexis Denken* detectau lansarea unui alt m-reductor. Acum, întreaga gigantă de gaz era condamnată – deşi distrugerea finală avea să dureze săptămâni. Paula suspecta că Pisica făcuse asta pentru a se asigura că nu va exista nicio ascunzătoare posibilă sub furtunile furioase ale planetei de gaz. Paula trase un distrugător cuantic, apoi o înclină pe *Alexis Denken* în jos prin al patrulea şi ultimul strat de nori. Sub acesta se afla o zonă de hidrogen perfect limpede ce se întindea pe câteva sute de kilometri. Stâlpi verticali uriaşi de fulgere irupeau din şi înspre interiorul deschiderii. La baza lor, un smog de hidrocarburi clocotea lent deasupra limitei de presiune unde compuşii atmosferici erau în cele din urmă comprimaţi într-un lichid. Vederea dispăru într-o vâlvătaie de lumină albă, în timp ce distrugătorul cuantic se activa.

— Răutate mică, spuse Pisica batjocoritor. E rândul meu.

Hysradarul îi arăta Paulei cum două proiectile plecau în sus, dinspre nava Pisicii, arcuindu-se apoi printre nori, unde densitatea era redusă şi puteau accelera mult mai rapid decât biata *Alexis Denken* care îşi croia drum prin hidrogenul compactat.

Au început apoi să cadă din nou.

— Oh, la naiba, mormăi Paula, continuând să se scufunde tot mai aproape de banda de smog.

Unitatea de comandă o surprinse ca naiba când o anunţă că Oscar o apela printr-un link TD.

— Un pic ocupată, îi transmise ea.

— Îmi dau seama. Dar avem probleme.

— Nu funcţionează?

— Aproape că nu contează. Nava asta nu are nicio protecţie împotriva războinicilor Raieli. Poţi să-l rogi pe Qatux să pună o vorbă bună, te rog?

Cele două proiectile erau distrugătoare cuantice. S-au activat la o sută de kilometri mai departe. Un perete solid de energie se grăbea spre *Alexis Denken,* doar parţial încetinit şi absorbit de densitatea enormă a atmosferei inferioare. Paula plonjă în supa de hidrocarburi.

— Fac tot ce pot, promise ea.

O parte îndepărtată a creierului ei chicotea, amuzată de ironie.

Zdruncinătura impactului a fost suficientă pentru a o face să leşine. Carnea chinuită îi era deja la limită. Când şi-a revenit, continua încă să alerge drept înainte, dar cu viteză extrem de redusă, chiar şi cu unităţile ingrav şi regrav operând la nivel maxim. Câmpul de forţă se îndrepta spre suprasarcină şi nava se afla doar la cinci kilometri adâncime. Sângele a început să-i curgă din nas. O mică pictogramă medicală din exovedere îi raporta că îi sângerau şi urechile. Avea, de asemenea, şi răni interne.

Nava Pisicii tăie net prin zona de hidrogen, până când ajunse chiar deasupra lui *Alexis Denken.* Opt proiectile s-au curbat elegant în jos spre smog, desfăşurându-se într-un model exemplar de dispersie tip „picior de păianjen”. Vor acţiona precum şarjele de adâncime de modă veche,

realiză Paula. Dacă nu o forţau în sus şi apoi afară, în zona fără acoperire, valul de presiune va zdrobi fuzelajul. *Perfect!*

De undeva din adâncul stelei, efectul distrugerii se propaga prin materia superdensă. Dispozitivul supraluminic planetar declanşase, mult sub fotosferă, o secvenţă terminală de explozie în masă-energie, a cărei uriaşă undă de şoc se deplasa acum încet în jos spre nucleu, creând, pe măsură ce înainta, un val de fuziune instabilă. Nivelurile energiei se construiau rapid din reacţiile accelerate. Nici chiar gradientul gravitaţional enorm, nici hidrogenul ultracomprimat din interiorul stelei nu o puteau opri.

Dar, în timp ce energia fugară îşi croia drumul apatic în sus, alte forţe, mai ciudate, intrau şi ele în joc, funcţiile de materie exotică ale dispozitivului începând să înflorească, alimentate chiar de energia amplificată a stelei. Ca un parazit care creşte cu atât mai mare cu cât consumă mai mult din gazda lui, dispozitivul exercita o presiune intolerabilă pe un punct infinitezimal de spaţiu-timp care se rupse imediat. Gâtul găurii de vierme se deschise. În spatele ei, corona începu să se întunece, în timp ce şi mai multă energie era drenată prin hiperspaţiu pentru a susţine noua manifestare de energie exotică. Punctul terminus al găurii de vierme începu să înainteze, întinzându-se către coordonatele de apariţie desemnate la peste douăzeci şi opt de mii de ani-lumină distanţă. Jumătate din fotosfera aflată în extindere rapidă cădea acum în întuneric, pe măsură ce gaura de vierme îi uzurpa mai mult şi mai mult din randamentul de ieşire.

Troblum zâmbea la imaginea returnată de senzor, în timp ce *Mellanie's Redemption* ieşea în spaţiu-timp. Eleroanele curbate ale navei străluceau într-un purpuriu puternic, eliminând căldura de foc care se infiltra încă prin câmpurile de forţă. Chiar în faţa lor, suprafaţa stelei agresate era distorsionată de iminenta erupţie nova. Vârful distorsiunii se prăbuşea în noapte, pe măsură ce masa şi energia dispăreau printr-o ruptură dimensională. În mijlocul

neantului sclipea o mică stea indigo. Radiaţiile Cerenkov străluceau din materia exotică a pseudostructurii găurii de vierme.

— Se stabilizează, exclamă el.

— Cât timp va rezista? întrebă Inigo încet.

Troblum se adună.

— Nu prea mult, recunoscu el.

Pentru o clipă, regretă că nu folosise configuraţia originală, o gaură de vierme suficient de mare pentru a înghiţi o gigantă de gaz. Cea de acum avea doar un kilometru lărgime. Dar se extinsese la peste douăzeci şi opt de mii de ani-lumină.

Funcţionează. Am avut dreptate. Am avut dreptate în legătură cu tot. Anomine, Raieli. Totul.

— Am câştigat, spuse el încet, apoi strigând. Am câştigat dracului! Şi universul o ştie.

— Du-ne prin ea, spuse Aaron.

Troblum îşi şterse ochii cu mâneca, îndepărtând umezeala.

— Ai dreptate, recunoscu el.

Mellanie's Redemption alunecă înainte accelerând puternic şi intră în ceaţa găurii de vierme.

Exovederea îi arăta Pisicii că cele opt distrugătoare cuantice se activau la cincizeci de kilometri sub suprafaţa oceanului de hidrocarburi comprimate. Valurile titanice de presiune se umflau fuzionând.

Hysradarul scana fără încetare, încercând s-o descopere pe *Alexis Denken* pe fondul turbulenţei. Dar un fluid de hidrocarburi de densitatea aceea era un lucru ciudat, iar deformarea masivă de energie nu era nici ea de ajutor. Dacă Paula nu făcuse un salt spre libertate în sus, către stratul de hidrogen, însemna că era moartă. Nicio navă nu putea rezista la tipul de forţă care se revărsa acum prin hidrocarburi.

Şi totuşi, nimic.

Smogul se ondulă, despicându-se. Erupţia de hidrocarburi începea. Arăta precum un vulcan perfect rotund în acţiune.

Conul creştea treptat la cinci, zece, douăzeci kilometri înălţime. În timp ce se ridica în zona de hidrogen, în care presiunea era mult mai mică, acesta începu să fiarbă violent, scuipând coloane mari de materii pulverizate, asemănătoare cu reziduurile de eşapament ale rachetelor, ce continuau să fulmineze în sus. În câteva secunde, o suprafaţă de sute de kilometri din zona de hidrogen a fost obturată de un fum chimic ciudat. Imaginea de bandă optică fusese redusă la zero, vaporii graşi înconjurându-i nava. Unităţile regrav se străduiau să menţină poziţia, în ciuda furtunilor prin care treceau.

— Du-te dracului, atunci, îi spuse Pisica uriaşului rug funerar rece al Paulei.

Senzorii îi arătau că turbulenţa continua să se înalţe, ceea ce era surprinzător, dar abia dacă prezenta vreun pericol. Creasta ajunsese la o sută de kilometri, atrăgând un baraj de fulgere din burta stratului de nori aflat mult deasupra ei.

Valuri cât muntele au început să plece greoi pe flancurile erupţiei către oceanul de dedesubt. Pisica încă nu putea vedea nimic, dar senzorii navei spaţiale îi ofereau o excelentă imagine în profil grafic. Hidrocarbura se drena de pe ceva solid. Ceva vast, care era încă şi mai imposibil de înalt.

— Ce dra… izbucni ea.

Apoi conturul începu să se clarifice. Paisprezece forme-ciuperci îşi scuturau mantia de lichid lipicios şi gaze murdare pentru a expune cupolele cristaline care le acopereau. Erau ataşate de corpul principal al obiectului, care măsura peste şaizeci de kilometri lungime.

High Angel ieşea prin deschiderea instabilă din oceanul de hidrocarburi, revărsând o furtună de smog clocotitor.

Un canal de comunicare se deschise – fără nicio autorizare din partea u-amprentei Pisicii.

— Bună ziua, Catherine Stewart, spuse Qatux.

— La dracu'!

Îşi trimise nava în ascensiune la şaptezeci ge, nefiind în stare nici măcar să ţipe sub efectul forţei infernale care îi

strivea corpul. Oasele i-au crăpat, carnea şi membranele i s-au rupt.

— Nu-ţi aminteşti de soţia mea, nu-i aşa? întrebă Qatux.

— Soţia ta? Nu!

— Nici n-o vei face vreodată.

Exovederea îi arătă Pisicii cum un puls de energie pleca de la *High Angel* direct spre ea, izbindu-i nava.

Lovitura a fost suficient de puternică pentru a deforma spaţiu-timpul într-un mod foarte specific, astfel încât, deşi nava a fost pulverizată în milisecunde, timpul din interiorul exploziei s-a întins, şi s-a întins, şi s-a întins… Pentru Pisică, momentul extrem de chinuitor al morţii sale a durat o lungă şi teribilă oră, după altă teribilă oră. Deşi ea nu şi-a dat seama, era exact aceeaşi cantitate de timp cât îi luase lui Tiger Pansy să moară în urmă cu o mie o sută nouăzeci şi nouă de ani.

La nouă mii de ani-lumină de graniţa Golului şi la cinci ani-lumină de cea mai apropiată stea, vârful terminus al unei găuri de vierme se răsucea deschizându-se, aruncându-şi lumina blândă de culoare indigo în spaţiul interstelar. Treizeci de secunde mai târziu, corpul aerodinamic al lui *Mellanie's Redemption* zbura în afară.

— Mama dracului, exclamă Corrie-Lyn. Am făcut-o.

Zâmbi nevenindu-i să creadă şi îl sărută pe Troblum înainte ca acesta s-o poată opri.

În spatele lor, lumina slabă se stinse, gaura de vierme închizându-se şi lăsându-i mai izolaţi şi mai singuri decât fusese vreun om vreodată. Înţelegerea situaţiei se răspândi repede prin cabină, amplificată şi consolidată de micul gaia-câmp autogenerat, drenându-le sentimentul de euforie.

În tăcerea incomodă care urmă, Inigo o îmbrăţişă repede pe Corrie-Lyn.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Araminta-doi.

— Cel mai important lucru este că ticăloasa aia nebună nu ne-a urmat, răspunse Oscar.

— Şi Paula?

Oscar a trebuit să rânjească la întrebarea asta.

— Crede-mă, dacă cineva în acest univers poate avea grijă de ea însăşi, aceea e Paula Myo.

— Şi acum ce facem? întrebă Inigo.

— Fără discuţie, răspunse Aaron. Mergem în Gol.

— Am vrut să spun, ce facem cu războinicii Raieli?

— Două opţiuni, zise Oscar. În cazul în care Paula a supravieţuit, am putea avea deja trecerea liberă confirmată. Dacă nu, chiar va trebui să încercăm ce ne-a sugerat Troblum şi să-i rugăm frumos.

— Am ajuns până aici, spuse Corrie-Lyn.

— Ăsta e felul de optimism nebun care îmi place, replică Oscar. Troblum, să mergem.

— Trebuie să începem instalarea camerelor medicale, interveni Tomansio.

Oscar zâmbi.

— Un alt optimist.

— Sunt doar practic.

Tomansio bătu cu palma într-una din capsulele stivuite lângă perete. Nu trebui să-şi întindă braţul prea departe.

— Următoarea întrebare, spuse Liatris. Cine va dormi în continuarea călătoriei?

— Eu, cu mare bucurie, răspunse Oscar. Cu condiţia să mă scoateţi afară când trecem prin graniţă. Asta trebuie s-o văd.

— Intrăm în zbor supraluminic, anunţă Troblum. Aduc boţii pentru a pregăti cala din faţă.

— Cât facem până la Zidul de stele? întrebă Aaron.

— O sută şaizeci de ore.

Paula se teleportă în camera privată a lui Qatux, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Cu siguranţă nu ar fi putut merge singură. În jurul piciorului stâng avea un bandaj gros cu încălzire. Doisprezece noduli semiorganici îi erau lipiţi pe diferite părţi ale corpului, filamentele lor subţiri ţesându-i prin piele pentru a i se combina cu sistemele biononice, adânc în interiorul corpului, ajutând la repararea celulelor deteriorate. Purta peste ele o robă largă şi mergea

şchiopătând de parcă ar fi fost o femeie în vârstă – ceea ce era destul de adevărat, recunoscu ea sumbru.

Un scaun adecvat formei umane crescu în tăcere din podeaua albastru-deschis. Paula se lăsă în el. Drept în faţă, peretele gri-argintiu îşi continua clipocitul blând ca de lichid. Faţa lui Tiger Pansy îi zâmbea voios printre mişcările ondulate ciudate.

Te poţi odihni în pace acum, gândi Paula. *Oriunde te-ai afla.*

Peretele se deschise, iar Qatux intră în încăpere. Unul din tentaculele sale mijlocii se întinse şi atinse obrazul Paulei cu vârful plin de mici palete. Aceasta simţi o senzaţie-fantomă de căldură ce zăbovi şi după ce contactul încetase. O senzaţie de simpatie amestecată, probabil, şi cu ceva îngrijorare.

— Eşti rănită grav? şopti Qatux.

— Doar mândria mea.

— Ahhh, oftă Raielul. Bătrânii sunt cei mai buni.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Şi totuşi cea reală se află în stare latentă, la Paris.

— Acolo unde şi trebuie să fie, nu reînviată pentru a acţiona ca instrument uman al unei mişcări politice. Nu că ar fi făcut vreodată cum i s-a spus, oricare i-ar fi fost încarnarea.

Câteva tentacule au fluturat, exprimând ceva asemănător cu agitaţia.

— Aşa cum ai spus, universul ar trebui să scape de ea.

— Am fost sigură că, dacă ceva ar putea-o termina definitiv, acesta ar fi *High Angel.* Navele Marinei au puterea de foc necesară, dar ea le-ar fi detectat.

— Nu este tocmai lucrul pentru care rasa mea a intenţionat să fie folosită această navă-arcă, dar trăim vremuri ieşite din comun.

— Sper că nu te-am băgat în bucluc, Qatux.

— Nu. Noi, Raielii, nu suntem lipsiţi de empatie. Dar cred că unii dintre rezidenţii umani sunt puţin şocaţi de evenimente. Fără a mai vorbi de Naozun.

Paula nu-şi putea aminti de nicio rasă numită Naozun.

— Bun. Era şi timpul să stârnim un pic lucrurile.
— Am crescut, şi tu, şi eu, Paula.
— Sper să fie aşa, am avut destul timp.
Aerul şuieră încet din gura lui Qatux.
— Într-adevăr.
— Gaura de vierme s-a deschis, aşa cum a prezis Troblum?
— Da.
— În sfârşit! Ceva a mers bine şi pentru noi. Indiferent ce dracu' o fi acest ceva. Sper doar că cel care-l controlează pe Aaron ştie ce face. Apropo, trebuie să-ţi cer încă o favoare.
— Da.
— *Mellanie's Redemption* trebuie să intre în Gol. Îi poţi convinge pe războinicii Raieli să-i lase să treacă nevătămaţi prin Golf? Cred cu adevărat că asta ar putea fi singura noastră şansă de a preveni o fază de expansiune catastrofală.
— Le voi explica de ce ar trebui să-i lase. Nu pot face mai mult.
— Mulţumesc. Îşi frecă bandajul de pe picior, ştiind că asta n-o va ajuta să scape de mâncărime. Unde mergem acum?
— Înapoi în Confederaţie.
— Nu afară din galaxie, deci?
Paula era uşor uşurată. În mod evident, Raielii sperau încă.
— Nu. Timpul acela nu a sosit încă. Aşa cum ai spus, există puţine lucruri care să-l poată opri.
— Dar sferele DF? Sunt capabile să oprească Golul?
— Nu ştim. Dar trebuie să înţelegi acest lucru, Paula, războinicii Raieli vor încerca să oprească flota Pelerinajului. Nu se complac în sentimentalisme cu gândul la atât de multe vieţi, atunci când întreaga galaxie este ameninţată de acţiunile lor.
— Înţeleg, şi nu te fac răspunzător. Trebuie să fim responsabili pentru noi înşine. Dacă atât de mulţi oameni încearcă să pună în pericol viaţa din această galaxie, nu

trebuie să fie surprinşi de faptul că alţii se străduiesc să îi împiedice.

— Cu toate acestea, cei din specia ta nu au făcut-o.

Paula îşi lăsă capul în piept, în special de ruşine, dar şi de frustrare.

— Ştiu. Aceia dintre noi care am fost liberi s-o facem am făcut tot ce-am putut. Nivelul conspiraţiei ne-a luat prin surprindere. În privinţa asta, am eşuat mulţi dintre noi.

Raielul îi atinse din nou obrazul.

— Nu te fac răspunzătoare, Paula.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună.

— În calitate de căpitan al acestei nave-arcă am anumite privilegii. Suntem în legătură cu războinicii Raieli. Vrei să vezi nucleul apărării galactice în acţiune? Îmi imaginez că linia de onoare a speciei noastre va oferi un adevărat spectacol.

Curierul aşteptă răbdător până când căruciorul alunecă peste piaţă şi se înălţă până la trapa din secţiunea de mijloc a lui *Last Throw.* Bucata de echipament pe care o transporta abia se potrivea prin deschidere, dar reuşi să intre. Boţii asamblori, pe care replicatorul îi produsese cu câteva zile în urmă, începură să descarce echipamentul de pe cărucior. Imediat după demararea operaţiunii de integrare, Curierul urcă să inspecteze.

Era din nou util, ceea ce îi ridica moralul în mod considerabil. Cunoştinţele sale de fizică şi inginerie ar fi fost cu greu comparabile cu ale lui Ozzie şi Nigel, dar nivelul de analiză tehnologică cerut de recenta lui muncă sub acoperire îl făcea suficient de competent pentru a supraveghea integrarea. Sistemele pe care le producea replicatorul erau toate concepute pentru a o întări pe *Last Throw. Suficient de puternică pentru a face faţă energiei unei stele de la nivelul zero.* Cel care se gândise la o astfel de procedură era un soi foarte special de nebun. Designul din memoria unităţii de comandă fusese dezvoltat de Agenţia Astronomică a Marii Confederaţii pentru programul său *Stardiver.* Niciuna dintre sondele pe care le lansaseră

nu transportase vreodată pasageri umani.

Curierul aruncă o privire peste piaţa unde Gore stătea de vorbă cu Tyzak. Era ca şi cum ar fi privit un preot devotat şi un ateu declarat luându-se în coarne. Conversaţia lor, sau dezbaterea, sau discuţia – sau ce-o fi fost – dura deja de zile întregi. Gore folosise chiar şi imagini pentru a-şi întări argumentele. Coborâse din *Last Throw* un portal holografic, arătându-i lui Tyzak diverse imagini cu Golul, Golful, Zidul de stele, sferele DF, chiar şi vederi ale Makkathranului, ale Lordului Cerului şi ale nebuloaselor, toate extrase din visele lui Inigo.

Nici măcar o dată, în tot acest timp, nu renunţase la efortul de a-l convinge pe Anomine să vorbească cu mecanismul de elevare. Apoi au primit visul lui Justine despre aterizarea în Makkathran, iar hotărârea lui Gore trecu dincolo de orice limită. Curierului îi era extrem de greu să creadă că Gore, cel pe care îl ştia el, avea atât de multă răbdare. Dar chiar şi el lovise aerul cu pumnul atunci când *Silverbird* atinsese solul în Golden Park. Fusese un moment extraordinar.

Tyzak era interesat, iar unele părţi ale poveştii le găsea fascinante. Dar nimic nu-l făcea să accepte să contribuie la prevenirea sfârşitului a tot ceea ce exista. Bătrânul Anomine insista că viitorul, în special viitorul rasei sale, putea fi determinat doar de planeta în sine. Ceea ce interzicea utilizarea relicvelor din trecut.

— Dar viitorul tău nu va fi afectat în niciun fel, spunea Gore. Nu îmi trebuie decât un pic de ajutor de la o maşină pe care voi nici măcar nu o mai folosiţi. Convingerile tale îţi interzic actele de caritate?

— Îţi înţeleg problema, dar tu îmi ceri să-mi abandonez toată filosofia, toată raţiunea de a exista şi să plonjez din nou în trecutul pe care l-am respins în totalitate.

— N-ai face decât să baţi la uşă. Eu voi fi cel care va trece prin ea.

— Încerci să diferenţiezi actul în etape. Dar asta nu se aplică aici. Orice act de renunţare este final.

— Cum se poate ca a-i ajuta pe alţii să însemne că

renunţi la tine însuţi?

— Este vorba despre metodă, după cum foarte bine ştii, prietene Gore.

— Cum crezi că ar răspunde strămoşii tăi la această cerere? Generozitatea lor a ajutat alte specii şi înainte, atunci când i-au izolat pe Prime.

— Nu pot să ştiu, dar bănuiesc că ar reanima maşina pentru tine.

— Exact.

— Dar ei au plecat. Şi ei au fost o aberaţie în adevărata noastră linie de evoluţie.

— Lipsa voastră de acţiune va ucide trilioane de lucruri vii. Asta nu te deranjează câtuşi de puţin?

— Este un motiv de îngrijorare.

Curierul înţepeni. Era prima dată când Tyzak făcea o mică concesie raţiunii. Raţiunii în termeni umani, oricum.

— Fortăreţele spaţiale care păzesc sistemul vostru solar, oraşele care nu se dezintegrează, această maşină de sub picioarele noastre, care dormitează, toate aceste lucruri au fost lăsate în urmă de strămoşii pe care îi respingi. Ei au vrut ca voi să aveţi de ales. Acesta este motivul pentru care vi le-au lăsat moştenire. Atât de mult din ceea ce au creat este praf acum. Mâna lui Gore flutură vag spre banda strălucitoare de reziduuri de pe orbita planetei. Dar aceste obiecte specifice rămân pentru că ştiau că într-o zi s-ar putea să aveţi nevoie de ele. Fără fortăreţele acelea, multe specii străine ar fi aici jefuind bogăţiile lăsate în urmă de strămoşii voştri. O mare parte din evoluţie înseamnă interacţiune. Izolarea nu este evoluţie, este stagnare.

— Noi nu suntem izolaţi, răspunse Tyzak. Trăim în voia planetei. Fiecare secundă a noastră este determinată de planetă. Ea ne va livra destinului nostru.

— Dar ţi-am arătat ce se va întâmpla cu planeta dacă începe faza de expansiune finală a Golului. Va fi distrusă, iar tu împreună cu ea. Asta nu este natural, este un eveniment extern de răutate pură, care va duce la încetarea evoluţiei nu doar aici, ci pe fiecare sistem stelar din galaxie. Un astfel de lucru nu poate fi inclus în credinţa

ta despre evoluţia ghidată de planetă, pentru că nu este ceva înnăscut. Dacă într-adevăr doriţi să vă continuaţi evoluţia pe această lume, trebuie să o protejaţi. Strămoşii voştri v-au lăsat capacitatea de a face acest lucru, să alungaţi nenaturalul. Tu nu trebuie să faci decât să-i ceri maşinii să se trezească. Ea şi cu mine vom face tot restul.

Curierul îşi ţinu respiraţia.

— Foarte bine, spuse Tyzak. Îi voi cere.

Gore dădu capul pe spate pentru a-l privi pe bătrânul Anomine direct în ochi şi oftă.

— Îţi mulţumesc din adâncul inimii mele.

Curierul se grăbi spre cei doi. Amurgul se lăsase acum aproape complet, scăldând piaţa într-o lumină gri şi rece. Peste tot în jurul lor, clădirile impunătoare ale oraşului răspundeau nopţii care se apropia cu propria lor strălucire internă. Dungi colorate palide licăreau peste adăpostul de tip iglu pe care îl întinseseră aproape de nava parcată şi în care fusese instalat replicatorul. Un al doilea adăpost, mai mic, găzduia dispozitivul de intruziune pe care Gore îl crease pentru cazul în care mecanismul de elevaţie se va arăta reticent.

Unitatea de comandă a lui *Last Throw* raporta că iniţiază o funcţie de scanare de adâncime a mecanismului de elevaţie, cartografiind funcţii şi modalităţi de control. Curierul nu-şi putea împiedica explozia ridicolă de optimism care-i încălzea inima în timp ce se apropia de cele două siluete conturate pe strălucirea în mozaic a canionului citadin din cealaltă parte a pieţei. Era aproape un moment simbolic, gândi el, două specii extrem de diferite se uneau, în cele din urmă, în faţa adversităţii. *Dacă nu aş fi aşa un cinic.*

Chiar când ajunse lângă ei văzu ceva deplasându-se în josul canionului strălucitor din spate. Inserţiile de retină îi ofereau o rezoluţie clară.

— La naiba, nu se poate! mormăi el.

Era un Silfen, călare pe un patruped imens cu blana groasă, stacojie. Creatura era îmbrăcată într-o haină magnifică lungă, strălucitoare, de culoarea mierii, cu un

strat încorporat alcătuit din mii de bijuterii care sclipeau puternic în lumina oraşului.

— Gore!

Acesta se întoarse.

— Ce e?

Dar era prea târziu, Silfenul trecuse deja de o intersecţie.

— Nu contează.

Tyzak rămăsese complet nemişcat. Concentrându-se pe propria conştientizare vagă a gândurilor oraşului, Curierul reuşi să perceapă, pe acolo, pe undeva, un alt flux de conştiinţă. La fel ca şi cele ale oraşului, gândurile acesteia erau precise şi reci. Nu chiar distante, totuşi, pentru că clar voia să ştie de ce fusese trezită.

— Te simt, spuse mecanismul de elevare. Tu eşti Tyzak.

— Da, sunt.

— Doreşti să atingi transcendenţa din existenţa ta fizică?

— Nu.

— În acest scop exist.

— Eu doresc să transcend, îi spuse Gore mecanismului.

— Tu eşti străin. Nu te pot ajuta.

— De ce nu?

— Eşti străin. Eu exist pentru a-i ridica pe Anomine la următoarea etapă de viaţă.

— Biochimia noastră este aproape similară. Sunt o fiinţă conştientă. Nu ar fi dificil pentru tine.

— Nu. Numai Anominii se pot eleva prin mine.

— Eşti un sentient?

— Sunt conştient.

— Există posibilitatea ca un eveniment din centrul galaxiei să poată distruge această planetă şi odată cu ea pe toţi Anominii supravieţuitori. Dacă aş fi elevat la următoarea etapă din viaţă, aş fi capabil să previn un asemenea lucru.

— În cazul apariţiei unui astfel de eveniment, Anominii rămaşi vor fi ajutaţi să transceandă, dacă vor dori acest lucru.

— Încă mai ai puterea de a face asta?

— Da.

— Şi noi, restul? Vei lăsa morţii toate fiinţele conştiente din galaxie?

— Eu elevez Anomini. Nu pot ajunge la restul galaxiei.

— Poţi ajunge la mine.

— Nu eşti Anomine.

— Eşti incapabil să te ridici deasupra constrângerii iniţiale?

— Eu sunt ceea ce sunt. Eu exist pentru a-i ridica pe Anomine la următoarea etapă de viaţă.

— Da. Am înţeles.

Gândurile mecanismului de elevaţie s-au retras, ducându-şi conştiinţa înapoi în starea de somnolenţă în care îşi petrecuse secole de-a rândul.

— Nu ai primit răspunsurile la care sperai, spuse Tyzak. Sunt trist pentru tine, dar povestea maşinii este una veche, nu se va schimba acum.

— Da, ştiu. Ne vedem mâine dimineaţă.

Gore se ridică în picioare şi porni înapoi spre *Last Throw.*

Asta îl luă pe Curier prin surprindere. Se ridică şi el şi se grăbi după Gore, dorindu-şi în zadar să nu se simtă ca un şcolar ţopăind în jurul maestrului său guru atotştiutor.

— Şi acum ce?

Opalescenţa schimbătoare a oraşului producea reflecţii ciudate pe faţa de aur a lui Gore. Dacă expresia lui conţinea vreo emoţie, Curierul nu putea citi nimic.

— Atunci când am verificat principala sursă de alimentare, am obţinut o schemă de funcţionare destul de bună, care include din fericire şi un traseu spre gaura de vierme.

— Ah. Înseamnă că poţi să o crachezi?

— Nu ştiu. Este extrem de complexă, ceea ce era de aşteptat de la o maşină care are propria sa psihologie. Dar cel puţin ştim cum să încercăm. Există intersecţii fizice care sunt esenţiale pentru rutinele ei. Acestea pot fi atacate.

— Şi ai de gând să începi acum?

— Sigur că nu. Toate sistemele de pe această planetă sunt conştiente unele de altele. Mă îndoiesc că aş avea mai mult de câteva minute de întâietate până ca ele să pună

capăt incursiunii mele de străin răuvoitor.

— Ah, da. Atunci trebuie să reactivăm întâi sifonul?

— Sifonul şi gaura de vierme. Cât mai durează până la terminarea generatoarelor de câmp de forţă modificate?

— Câteva zile, răspunse Curierul fără tragere de inimă.

— Bun. Trebuie să fim gata să punem în aplicare această parte a planului de îndată ce toată lumea din Gol este pe poziţie.

— Toată lumea din Gol? Te referi la navele Pelerinajului?

— Nu. Aştept să ajungă acolo un asociat.

— Un asociat? în Gol?

— Da.

— Când?

— Justine ne va spune.

Nava de război Raiel era *mare.* Aaron studie imaginea furnizată de hysradar. Era neclară, refuzându-i orice detaliu. O mică parte a minţii sale nu era sigură că îşi dorea aşa ceva. *Ceea ce nu arată tocmai „tărie" din partea mea,* gândi el cu un amuzament rece. *În mod evident, partea de Cavaler Gardian din mine s-a pierdut.* Dar, încă o dată, asta nu era ceva care să-l tulbure. Nici chiar numele Lennox nu însemna nimic, iar instinctul îi spunea că era un lucru bun, că îşi dorea să fie liber de ceea ce fusese. *Ea* locuia acolo, în trecut, iţindu-se totuşi din amintirile exilate, batjocoritoare, picurând otravă, lăsând doar întuneric în urma ei. Era singurul loc în care îi mai putea face rău acum.

Îşi reaminti ultimele gânduri îngrozite ale lui Cheriton. Implorarea.

Nu este relevant. O concluzie definitivă care îi dădu o mare încredere în sine. *Sunt încă aici, sunt eu încă.*

Nava de război Raiel îşi potrivea acum cursul cu cel al lui *Mellanie's Redemption.* La zece ani-lumină în faţa lor se afla marginea Zidului de stele, mulţimea de clustere globulare bine strânse ce aruncau un ecran puternic de lumină care bloca orice posibilitate de a întrezări Golful de dincolo şi miezul întunecat al galaxiei.

— Ce facem acum? întrebă Troblum.

Pasagerii rămaşi păreau nesiguri. Oscar şi echipa sa de Cavaleri Gardieni intraseră în suspensie. Corrie-Lyn însă refuzase să-l părăsească pe Inigo, şi cum Aaron bănuia că Raieli ar putea avea nevoie de o dovadă de la Visătorul original, tot mai erau cinci oameni treji şi în mişcare. Astfel că, deşi capsulele medicale fuseseră instalate toate în cala din faţă, condiţiile erau tot de înghesuială. Pe Aaron nu-l deranja, dar putea vedea cum ceilalţi începeau să devină agitaţi. Personalitatea non-existentă a lui Troblum nu era nici ea de ajutor. Cât despre cantitatea pe care uriaşul o mânca la fiecare masă…

— Încă nu ne-au făcut praf, spuse Aaron. Asta trebuie să fie de bine. Aşa că o să-i întrebăm dacă ne lasă să mergem dincolo de Zid şi în Gol.

— Ce ai de gând să le spui? întrebă Corrie-Lyn. Prezenţa războinicilor Raieli avea un efect puternic asupra ei. Uşurarea pe care o manifestase după ce ieşiseră prin gaura de vierme se topise de îndată ce nava de război se apropiase de ei.

Aaron o ignoră.

— Inigo, Araminta, cred că asta este treaba voastră.

Cei doi Visători au schimbat o privire de ce-mama-naibii.

Araminta-doi oftă.

— O s-o fac eu.

Aaron îşi deschise gaia-particulele şi o simţi pe cea de a Doua Visătoare întinzându-şi gândurile către nava de război gigantică. Mersul pasiv, lipit de gândurile Aramintei, îl făcu conştient de aspecte întregi ale gaia-câmpului pe care nu le cunoscuse până atunci. Simţea acolo un fel de conştiinţă, şi nu era una umană. Era prea calmă pentru asta. Simţi, de asemenea, primul contact direct cu Lordul Cerului, fapt ce-i trimise un fior rece de-a lungul nervilor. *Atât de aproape acum.*

— Suntem Visătorii umani, le spuse Araminta-doi Raielilor.

— Da. Tu eşti cel de-al Doilea Visător. Cel de-al Treilea ca voi se află foarte departe de aici. Şi o parte din tine este în alt loc.

— Într-adevăr, confirmă Araminta, uşor surprinsă de rezumat. Încercăm să ajungem în Gol. Noi credem că am putea fi capabili să prevenim faza de devorare finală.

— Ştim asta. Qatux a vorbit cu noi. Puteţi trece.

— Vă mulţumesc.

— Înţelegi că celelalte nave pe care le conduci vor fi interceptate.

— Da. Am înţeles acest lucru.

— Dacă vom reuşi, atunci milioane din specia ta vor fi distruşi. De ce nu încerci să-i potoleşti?

— Nu este atât de simplu. Cu toate acestea, eu cred în ceea ce facem. Cred că vom rezolva, fără nicio pierdere de vieţi, ameninţarea pe care Golul o menţine asupra acestei galaxii.

— Cum doreşti.

— V-aş mai ruga un lucru. Există o entitate numită Ilanthe care călătoreşte cu flota Pelerinajul şi a cărei natură este incertă. Dacă există vreun mod de a o împiedica să ajungă la Gol, v-aş îndemna să-l puneţi în aplicare.

— Suntem conştienţi de Ilanthe. Rămânem vigilenţi faţă de ea.

— Mulţumesc.

Nava de război Raiel alunecă, depărtându-se.

— Este rapidă, spuse Troblum admirativ. Mai rapidă decât noi. Mă întreb ce fel de teorie a propulsării folosesc.

Inigo puse o mână pe umărul uriaşului.

— Când toate astea se vor termina, sunt sigur că vor fi încântaţi să-ţi ofere un tur complet.

Faţa lui Troblum produse un zâmbet strâmb. Voia în mod clar să se smulgă de sub mână.

Stânjenit, Inigo se trase repede înapoi. Gândurile sale erau pline de scuze, chiar dacă nu spuse nimic.

Corrie-Lyn îi aruncă lui Aaron o privire şireată.

— Deci, acum ştii ce se întâmplă în Gol?

El îi zâmbi înapoi, cât de enervant putea.

— Încă nu suntem acolo.

— Vom fi în curând, spuse Araminta-doi. Şi Lordul Cerului ştie asta.

Oscar şi Cavalerii Gardieni au fost scoşi din suspensie pentru trecerea propriu-zisă. Cabina era din nou ticsită cu prea multă lume, dar de data aceasta nu era aşa de rău. Acum toţi erau veseli şi emoţionaţi, dornici să vadă ce se afla dincolo de fuzelaj. Dornici de a fi în interiorul încăpăţânatei şi misterioasei graniţe.

Mellanie's Redemption încetinea pe măsură ce se apropia de zidul negru. Ieşi din hiperspaţiu la cincisprezece ani-lumină distanţă – la aceeaşi distanţă la care se aflase *Silverbird* când conul extins din graniţă se deschisese pentru ea.

Alerte de radiaţii au apărut brusc în exovederea tuturor. Mult în urma lor, bucla ardea într-un vişiniu periculos în timp ce fotonii de mare energie loveau necruţător prin norii de masă întunecată ce spiralau prin Golf. De jur împrejurul navei stelare valuri de materie iradiată năvăleau către graniţă, ca un ocean de particule într-o eternă maree solitară.

Araminta-doi părea de fapt nervoasă, chiar dacă era în contact permanent cu Lordul Cerului. Încă îngemănat cu gândurile celui de-al Doilea Visător, Aaron putea simţi cum interesul şi aşteptarea uriaşei creaturi creşteau.

— Aminteşte-ţi să-l rogi să ne tragă undeva în apropiere de Querencia, spuse Tomansio. Nu ne dorim o călătorie de patruzeci de ani asemenea celei făcute de Justine.

Nu aruncă nicio privire semnificativă spre cabină, dar toată lumea îi cunoştea opinia cu privire la fiabilitatea navei. Poate că de vină era apropierea de Gol, dar acum îşi împărtăşeau gândurile în mod foarte intim.

Araminta-doi confirmă scurt din cap, apoi vorbi cu Lordul Cerului.

— Am ajuns. Te rugăm să apelezi nucleul, grăbeşte-l să ne ia în universul tău, ca să putem obţine împlinirea.

— Am aşteptat atât de mult acest moment, răspunse creatura.

— Când vom intra, va trebui să fim aproape de lumea solidă pe care au trăit oameni.

— Au fost mai multe astfel de lumi, replică Lordul Cerului.

Inigo îi aruncă Aramintei-doi o privire şocată, iar concentrarea acestuia şovăi o clipă.

— La naiba, murmură Tomansio.

— Am crezut că era doar una singură, spuse Oscar cu voce tare.

— Există mai mult de una? întrebă neîncrezătoare Corrie-Lyn. Cât de multe sunt?

— A dus-o pe Justine pe Querencia, interveni repede Aaron. Spune-i asta.

— Ce a întrebat…?

Araminta-doi scutură din cap iritat, apoi se concentră din nou.

— Lumea pe care o căutăm este cea în care o membră a speciei noastre ne aşteaptă deja. A sosit recent. Există un oraş acolo, un oraş care nu a fost creat în Gol.

— Ştiu lumea pe care o cauţi, răspunse Lordul Cerului.

— Sper că ştie, interveni Troblum. Pentru că începe deja.

— Vei fi acolo? întrebă Araminta. Am nevoie de tine ca să mă călăuzeşti. Fără ajutorul tău nu voi ajunge niciodată la împlinire.

— Voi veni, promise Lordul Cerului.

Hysradarul le arăta cum suprafaţa graniţei se extinde cu viteză hiperluminică, o proeminenţă mare ce se îndrepta direct spre navă. Exact la fel ca gaura de vierme supraluminică planetară, dar la o scară inimaginabil de mare. Au privit în tăcere cum coroana netedă se deschidea. Lumina glorioasă unduitoare a nebuloaselor strălucea din nou peste pustietatea dezolantă al Golfului, trimiţând către *Mellanie's Redemption* un unic fascicul de o luminozitate elegantă.

Nava spaţială acceleră cu nerăbdare, trecând prin mica deschidere. În spatele ei, graniţa se închise din nou, oprind lumina palidă. Vârful se retrase înapoi, fuzionând din nou cu suprafaţa monotonă de întuneric infinit.

— Unde suntem? întrebă Aaron.

Senzorii vizuali ai navei funcţionau perfect, arătându-le

stele şi nebuloase de jur împrejur. Nu era nici urmă de graniţă.

— La asta lucrez, răspunse Troblum.

Transpira abundent.

— Ei bine, ce ziceţi de asta? spuse Tomansio.

O ceaşcă de ceai plutea în aer, la zece centimetri de degetele lui întinse. Aceasta se înălţă un pic, apoi se roti dintr-o parte în alta. Tomansio rânjea sălbatic, iar mintea lui radia de îngâmfare şi satisfacţie, pentru ca toată lumea să perceapă.

— Oh, la naiba, exclamă Corrie-Lyn. Mintea ei licărea rapid în televăzul tuturor, dar luciul suprafeţei acesteia începu să se diminueze, pe măsură ce îşi suprima cu dificultate emoţiile exuberante, protejându-le de percepţia psihică asemenea unei mame care îşi strânge braţele protector în jurul pruncului care plânge. Imagini şi amintiri se încăpăţânau să răzbată în afară: Edeard chinuindu-se să-şi protejeze propriile gânduri, tehnicile folosite de el. După scurt timp însă, suprafaţa minţii ei se întări într-un ecran impermeabil de sub care nu se scurgea nimic, nici măcar o singură emoţie sau amintire, sau senzaţie.

A urmat un lung minut în care toată lumea se lupta să aplice aceeaşi tehnică, cu diferite grade de succes. Nimeni nu a fost surprins când cei doi Visători s-au protejat perfect. Oscar, însă, indiferent de cât de mult a încercat, pur şi simplu nu a putut să-şi ascundă gândurile exuberante. Tot ce a reuşit să obţină a fost să le mai domolească un pic.

— Edeard-ul acestui grup, spuse el cu tristeţe. Nu s-a putut proteja niciodată pe deplin. Personal, văd asta ca pe un semn de superioritate asupra voastră a tuturor.

Toată lumea şi-a permis să lase să se scurgă în afară o licărire de amuzament. Cu excepţia lui Troblum. Scutul lui era mai întunecat decât al celor mai mulţi dintre ei, iar gândurile de sub el erau mai complicate. Emoţiile sale nu se potriveau cu nimic familiar.

Aaron era mulţumit de propria sa protecţie, deşi ceilalţi îi aruncau priviri curioase, acoperindu-şi în grabă emoţiile, departe de orice posibilă percepţie.

— Ce e? întrebă el.

Televorbirea i se potrivi în intensitate cu vocea.

— Parcă ai fi la război, îi răspunse Corrie-Lyn. Gândurile tale strălucesc, dar nu au niciun sens, pentru că au o mulţime de faţete contradictorii. Eşti numai furie şi conflict.

Aaron îi oferi vechiul său rânjet concesiv.

— Dar încă funcţionez.

— Şi acum? întrebă Tomansio, curiozitatea lui inexorabilă contaminându-i pe toţi. Suntem în Gol. Ce urmează?

— Makkathran, răspunse Aaron solemn.

Tomansio scoase un mârâit de frustrare.

Araminta-doi se uita la ceva dincolo de pereţii cabinei.

— E aici, spuse el cu uimire.

Televederea lui Aaron detectă apropierea Lordului Cerului. O concentrare de gânduri binevoitoare intimidantă prin simpla ei dimensiune. Într-un fel, părea să nege până şi ideea de îngrijorare, împărtăşind satisfacţie la un nivel imposibil de combătut.

— Eşti aici, îi spuse creatura Aramintei-doi.

— O parte din mine. Restul ne vor urma pe măsură ce îi voi aduce pe cei care caută împlinirea.

— Rudele mele vă urează bun venit. Ele îi salută pe cei care ni se vor alătura aici, în Gol.

— Makkathran, şopti Aaron.

— Vrei să ne călăuzeşti spre lumea despre care am vorbit mai înainte?

— Da.

Aaron se întinse instinctiv pentru a se apuca de ceva ca să-şi menţină echilibrul. *Mellanie's Redemption* se răsucea, gravitaţia schimbându-se cu mişcări umflate, ciudate. Releele pentru exoimagini de la camerele de luat vederi ale fuzelajului arătau cum faldurile mari şi cristaline ale corpului Lordul Cerului se roteau energic pe fundalul panglicii unduitoare de un violet fosforescent a nebuloasei Bulku. Apoi, stelele din faţa lor au crescut în strălucire, în timp ce Lordul Cerului îşi executa funcţia de accelerare temporală, iar nava săgeta către punctele fierbinţi de lumină albastru-deschis, cu o viteză apropiată de cea a

luminii. În spatele lor, Golul îşi schimba culoarea într-un carmin palid.

Araminta-doi trase brusc aer în piept, apăsându-şi palma pe piept.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Oscar.

— Este foarte ciudat, e ca şi cum m-aş rupe în două. Pari rapid, dar eu nu sunt lent, sau o parte din mine este. Flota Pelerinajului abia se mişcă până mă concentrez pe ea. Ah! Pe Ozzie, e de-a dreptul ciudat.

— Diferenţa de curs temporal, spuse Troblum. Eşti conştient de ambele părţi ale graniţei Golului, ceea ce înseamnă că trăieşti la două viteze diferite. Reconcilierea va fi dificilă.

— Ar fi mai bine să intri în suspensie, sugeră Tomansio.

— Nu!

Fulgerul de alarmă din mintea Aramintei-doi a fost suficient pentru a-i încremeni pe toţi.

— Îmi pare rău, dar nu, spuse el. Eu – acest corp – trebuie să treacă şi prin asta. Dacă acest eu merge în suspensie, înseamnă că rămâne doar ea, voi fi acolo complet singură. Dacă vor veni după mine cu *chestia* aceea cu infiltrarea în creier, nu voi avea niciun refugiu.

Tomansio dădu din cap cu înţelegere.

— Cât de departe suntem de Querencia? îl întrebă el pe Troblum.

— Ne îndreptăm spre un sistem de stele aflat la trei luni-lumină distanţă, răspunse acesta. Cred că este Querencia.

— Trei luni. Ei bine, cred că este mai bine decât trei ani.

— Sau de treizeci, adăugă Oscar, iradiind simpatie şi îngrijorare.

Araminta-doi îi căută mâna.

— Mulţumesc, Oscar.

Acum jena se adăuga amestecului emoţional pe care îl trăda.

— Cred că mai bine m-aş duce direct înapoi în suspensie, spuse Oscar. Cine mai merge?

— Şi noi, răspunse Tomansio.

Inigo şi Corrie-Lyn s-au consultat cumva, la un nivel ştiut

doar de ei.

— Vom dormi, spuse Inigo. Până când nu vom ajunge la Makkathran, nu e nimic de făcut pentru mine, nu-i aşa?

— Aşa este, confirmă Aaron. Dar tu? îl întrebă pe Troblum.

— Eu ce?

— Bine, atunci. Eu, Araminta-doi şi Troblum vom sta treji pe tot restul zborului.

— Sunt sigură că veţi fi foarte fericiţi împreună, spuse Corrie-Lyn.

Scutul ei mental nu permitea niciunui sentiment să iasă la vedere. Nu conta. Aaron ştia cât de mult râdea în sinea ei.

Toată lumea din Confederaţie voia cu disperare să ştie ce naiba generase confruntarea aceea dintre Araminta şi Ethan. Ea era mai mulţi? Ca un multiplu? Dar nu era. Şi atunci se referea la ceilalţi Visători? Pretindea că era cu Inigo. Şi de ce el alesese să elibereze exact acum Ultimul Vis? Araminta îi ceruse s-o facă?

Nimeni nu ştia. Şi cu tot devotamentul ei aparent faţă de Visul Viu, Araminta refuza cu fermitate să-i lumineze pe adepţii ei disperaţi din Confederaţie, sau pe adversarii ei la fel de zgomotoşi. În mod ciudat, Ethan nu lăsa nici el să-i scape nimic.

Astfel încât flota Pelerinajului zbura cu cincizeci şi şase de ani-lumină pe oră spre Gol, zi de zi, fără nicio schimbare. Era evident acum că nimic nu i-ar putea opri în afară de războinicii Raieli.

Sau poate Justine şi al Treilea Visător, sugerau unii. Gore avea cu siguranţă o idee, dar şi el se dovedea evaziv.

Erau zile ciudate care marcau zborul flotei Pelerinajului. Întreaga Confederaţie ştia că, dacă acesta va avea succes, atunci totul se va sfârşi. Că dacă erau norocoşi, Inima va deveni conştientă de ei şi le va trece stelele şi planetele nevătămate prin graniţa Golului, atunci când va începe să înghită galaxia. Lipsiţi de îndrumarea ANA, lumile înalte îşi foloseau toate sistemele de replicare pentru a produce

armade de vehicule spaţiale, pregătindu-se să fugă din galaxie. Pe Lumile Externe, toţi cei suficient de norocoşi ca să deţină o navă încercau s-o modifice pentru a o face capabilă de o călătorie intergalactică. În acest timp, problema care preocupa guvernul Marii Confederaţii era ca toată lumea să-şi actualizeze depozitele de memorie de siguranţă care să poată fi apoi transportate de navele Marinei către aglomerarea de stele ce urma să fie aleasă pentru a crea Noua Confederaţie. Un plan de acţiune ce amintea de spiritul lumilor New47 din urmă cu un mileniu. Şi totuşi, să ştii că noul tău sine va fi înviat într-o galaxie extraterestră într-un moment necunoscut în viitor nu era atât de reconfortant precum ar fi trebuit să fie, nu când asta însemna că va trebui să-ţi vezi moartea imediată prăbuşindu-se din cer peste tine.

Zile ciudate. Şi asta, fără declaraţia de război absolut din partea Imperiului Ocisen. Ameninţări suplimentare de acţiuni ostile veneau de la încă opt specii conştiente cu care Confederaţia avea contact. Apeluri pentru ajutor tehnologic şi nave veneau de la alte trei rase, inclusiv Hancherii.

Zile ciudate, încă şi mai confuze, după ce *High Angel* reapăruse pe orbita lui Icalanise, iar locuitorii săi umani începuseră să-şi difuzeze povestea şederii în atmosfera unei gigante de gaz, completată cu cea a scurtului conflict la care asistaseră prin smog. Un conflict pe care *High Angel* refuza să îl comenteze.

Zile ciudate, în care cei care pricinuiseră, de fapt, criza începeau să se clatine. În lumina Ultimului Vis, adepţii Visului Viu lăsaţi în urmă începeau să-şi pună devotamentul sub semnul întrebării. Într-o asemenea măsură încât pregătirea pentru cea de a doua flotă a Pelerinajului era acum contestată în mod deschis. Mulţi dintre ei susţineau că noile nave ar fi mai bine să fie utilizate mai degrabă pentru a fugi şi a se salva de expansiunea graniţei, decât pentru a căuta refugiu în interior, unde viitorul lor final era acum mai puţin sigur.

Zile în care chiar şi răbufnirile bruşte de curaj şi

determinare erau totuşi temperate de atât de mulţi dintre cei care insistaseră să se cufunde în dăruirea făcută de Araminta. Oră după oră, pe măsură ce înainta, flota Pelerinajului plasa cu fidelitate staţiile-releu, oferind un canal electronic direct către Ellezelin şi unisferă, extinzând de asemenea contactul prin gaia-câmp peste galaxie.

Araminta vedea doar întinderea de puncte sclipitoare turcoaz ce curgea în urma lor de ambele părţi ale punţii de veghe. Hysradarul dezvăluia banda aglomerată de clustere globulare care alcătuia Zidul crescând mai aproape, tot mai aproape. Apăru apoi semnătura cuantică clară a unor nave supraluminice care se apropiau dinspre centrul galaxiei. Erau peste cincizeci. Nici chiar asta nu perturbă calmul rece al Visătoarei care-şi conducea adepţii mai departe, spre destinul promis.

Nivelul accesării unisferei pentru datele furnizate de senzori crescu brusc, întreaga Mare Confederaţie dorind să asiste la rezultat. Gaia-particulele se deschideau larg pentru a primi darul Aramintei.

Imaginile şi senzaţiile au dispărut însă fără niciun avertisment. La două sute de ani-lumină în spatele flotei Pelerinajului, opt staţii-releu căzuseră simultan. Nimeni nu ştia ce se întâmplă.

Paula ştia. Stătea în camera privată a lui Qatux privind un ecran similar cu o proiecţie de portal holografic. Războinicii Raieli înlăturaseră releele Visului Viu. Acum forţa de atac principală era concentrată pe cele douăsprezece nave gigantice.

În următoarele nouă ore, optsprezece gigante de gaz au fost distruse, masa lor fiind convertită în energie exotică. Unele au rezultat în valuri de distorsiune omnidirecţionale tăind prin hiperspaţiu. Altele au fost supuse unei formatări arhitecturale incredibil de complexe, producând fascicule coerente ce vizau anumite nave ale Pelerinajului.

Câmpurile de forţă de protecţie tip barieră Sol ale navelor au rezistat fiecărei tactici de atac, fiecărei arme pe care o aveau războinicii Raieli. Erau cele mai bune care puteau fi

create. Acceleratorii îmbunătăţiseră serios proiectul pe care îl decompilaseră de la generatorul Dyson Alpha.

Când flota Pelerinajului a ajuns la jumătatea drumului în Golf, războinicii Raieli s-au retras, permiţând flotei să-şi continue drumul fără piedici.

— Mă simt ruşinat astăzi, spuse Qatux.

— Eu mă simt furioasă, replică Paula. Îşi frecă faţa cu mâna, obosită de urmărirea atacului de interceptare anulat. Au găsit vreo urmă de Ilanthe?

— Din păcate, nu. Dacă este acolo, este excepţional de bine camuflată.

— La naiba! Ştiam că nava care a luat-o era echipată cu un nivel ridicat de camuflaj, dar nu m-am aşteptat să se poată sustrage clasei voastre de războinici.

— Chiar dacă ar fi detectat nava, nu ar fi putut face nimic. Câmpul de forţă construit de Acceleratori este impecabil.

— Nu a mai rămas nimic de făcut atunci?

— Navele noastre de război abandonează Golful în care au patrulat timp de un milion de ani. Acum, mai există doar o singură opţiune: izolarea.

— Ce-i asta?

Qatux îşi flutură unul dintre cele două tentacule mari către imaginile strălucitoare care pluteau prin cameră.

— Priveşte. Începe.

Încă de când armada de invazie nu reuşise să învingă sau chiar să se întoarcă de la Gol, Raielii se pregătiseră pentru ceea ce ei numeau inevitabila fază de expansiune catastrofală. Strategia lor era centrată în jurul celor mai mari maşini pe care le construiseră vreodată. Oamenii le numeau sferele DF, sfere pe care le întâlniseră pentru prima oară la Dyson Alpha generând scutul care încarcera întregul sistem solar Prime. Cea de a doua întâlnire avusese loc la Staţia Centurion, ceea ce arăta că acestea aveau mai mult de o singură funcţie.

Imediat ce Raielii îşi instalaseră facilităţile de producţie într-o duzină de sisteme stelare, sferele de dimensiunea

unor gigante de gaz începuseră să fie distribuite de-a lungul Zidului. Peste zece milioane de sfere fuseseră construite într-o perioadă de o sută de mii de ani, şi doar şapte dintre ele fuseseră deturnate pentru a face faţă altor probleme: două fuseseră împrumutate speciei Anomine, trei altor specii care se confruntau cu dificultăţi similare, şi două pentru a închide nişte stele ce urmau să devină nove, pentru a proteja civilizaţiile din jur, aflate în stadiul premergător zborurilor spaţiale, care altfel ar fi fost distruse de radiaţii.

Acum, datorită statutului lui Qatux, Paula putea observa direct procesul activării lor. În timpul ultimei scurte expansiuni a Golului, când Araminta îl respinsese pe Lordul Cerului, sferele DF se mutaseră toate pe o orbită apropiată de stelele în jurul cărora se învârteau, pregătindu-se pentru faza finală. Acum, începeau să degaje câmpuri gravitaţionale colosale, crescând gradientul de gravitaţie al aştrilor lor gazdă, accelerând rata de fuziune.

De-a lungul Zidului, strălucirea stelelor supergigantice începea să se intensifice, alergând spre vârful spectrului pentru a atinge apoi apogeul alb-albastru.

— Nivelurile lor ridicate de putere vor fi consumate de sistemele noastre de apărare pentru a produce benzi de forţă negre, foarte asemănătoare cu câmpurile de forţă pe care Acceleratorii voştri au învăţat cum să le creeze, îi explică Qatux. Acestea se vor uni într-o brăţară şi, în cele din urmă, se vor extinde într-o sferă care va îngloba întregul Golf.

— Izolarea, murmură Paula cu uimire. Raielii concepuseră o adevărată minune, un efort despre care până în ziua de azi ar fi spus că ar putea aparţine doar, eventual, unui postfizic. Aproape că o făcea să se simtă prost faţă de Raieli. Faptul că îşi implicaseră întreaga rasă în obţinerea unei astfel de realizări însemna că nu mai aveau nimic altceva. Hotărârea lor de a învinge Golul îi încarcerase la fel de sigur ca şi dacă ar fi fost în interiorul acestuia.

După câteva ore, banda strălucitoare de stele care înconjura camera manifestă un filigran de linii negre ce se

multiplicau de-a lungul marginii interioare, coagulându-se încet într-o brăţară lată.

— Va opri Golul? întrebă ea, în timp ce privea progresul lent al liniilor.

— Nu ştim. Nu am îndrăznit să o utilizăm până acum. Sperăm că va rezista suficient de mult pentru ca Golul să consume toată masa rămasă în Golf, pe măsură ce va actualiza visele resetate de toţi cei din interior. Odată ce combustibilul i se va epuiza, se va prăbuşi. Dacă Golul va fi capabil să spargă bariera, elanul rezultat ar putea fi atât de rapid încât să copleşească orice navă care va încerca să părăsească galaxia.

— Deci, dacă funcţionează, toată lumea din interiorul Golului va muri?

— Iar galaxia va trăi.

Justine: anul patruzeci şi cinci. Ziua treizeci şi unu

Justine fu trezită de lumina aurie a soarelui pe care zorii o trimiteau şuvoi prin fereastra mare a dormitorului. Gemu iritată de musafirul nepoftit şi se răsuci în sacul de dormit. Salteaua spongioasă se ondulă uşor sub ea, antrenată de mişcare. Piesa asta mobilier îi reuşise lui Edeard absolut perfect, gândi ea încă adormită. Jetul gros de lumină aluneca încet pe podea, îndreptându-se în mod inexorabil spre ea. Îi urmări progresul cu lene, ştiind că ar trebui să se scoale. Dar trezitul devreme nu fusese niciodată cea mai puternică trăsătură a ei de personalitate. Acei primi treizeci de ani de viaţă de petreceri pe Coasta de Est îi formaseră un obicei pe care cei aproape o mie de ani care fuseseră trăiţi într-un corp de carne nu reuşiseră să-l înlăture.

În cele din urmă, desfăcu sacul de dormit, se întinse şi căscă larg, pentru ca apoi să se rostogolească, în sfârşit, afară din pat. Era un pat mare ce fuziona perfect cu podeaua. Dar şi dormitorul era mare, aşa cum era potrivit pentru stăpânii cartierului Sampalok.

Justine lipăi cu picioarele goale pe podea până la fereastra panoramică şi se uită în jos la piaţa centrală a cartierului. Întinderea era deosebit de curată, lucru pe care îl observase în timp ce explora oraşul. Ţărâna şi frunzele începuseră, desigur, să se adune de-a lungul marginilor clădirilor şi în diversele crăpături şi spaţii înguste. Dar nu se ajunsese niciodată la stadiul în care buruienile să prindă rădăcini. Presupunea că oraşul absorbea orice acumulare mai mare de noroi. În timpul lui Edeard, echipe de cimpanzei genistari curăţau gunoiul produs de locuitorii umani.

În timp ce privea jocul micilor fântâni, observă câteva animale furişându-se pe la marginile pieţei, începându-şi vânătoarea sau căutarea zilnică a hranei. Avusese dreptate în privinţa câinilor. Existau câteva haite agresive care prosperau în Makkathran. Animalele indigene îşi făceau, de

asemenea, culcuş în clădirile goale. Oraşul părea să le tolereze.

Justine îşi îmbrăcă pantalonii scurţi din denim şi un tricou portocaliu curat, apoi intră în camera de zi pe care o folosea drept bază. Majoritatea echipamentului era instalat, inclusiv un scaun de campanie simplu pe care replicatorul navei reuşise să-l producă după debarcare în timpul uneia din rarele perioade în care mai funcţiona. Singurul scaun existent în Makkathran, îşi spuse ea amuzată. Luă din stiva de alimente o cană de cafea de un sfert de litru cu autoîncălzire şi se aşeză pe cadrul simplu de pânză şi aluminiu. Cafeaua începu să scoată aburi la o jumătate de minut după ce îndepărtase capacul. Sorbi din ea cu plăcere, în timp ce rupea folia de pe un croasant cu unt de migdale. Avea şi gem, dar nu se deranjă să-l aducă. Rutina de zi cu zi era un mic dejun rapid, un prânz la pachet, pentru ca seara să aprindă grătarul cu cărbuni şi să gătească ceva mai elaborat – făcând astfel să treacă timpul. În ciuda luminii portocalii omniprezente a oraşului, nu se aventura pe timp de noapte.

După o jumătate de oră începu să se pregătească. Un rucsac mic îi adăpostea alimentele şi pelerina de ploaie, împreună cu o serie de instrumente simple şi o lanternă puternică. Îşi atârnă la centură un cuţit, pistolul semiautomat şi o magazie de rezervă. Înainte de a-şi prinde şi bastonul-electroşoc îi făcu un test rapid, mulţumită de scânteia care se arcui trosnind între colţii acestuia. Împreună cu torţa, acesta era unul dintre puţinele dispozitive electrice care funcţionau cum trebuie.

Gata să se confrunte cu o nouă zi, Justine o luă în josul celor patru etaje de scări late ce duceau în holul de la intrare. Uşile din lemn ale intrării arcuite dispăruseră de mult, putrezind cu secole în urmă. Dar porţile exterioare decorative care se închideau peste ele rămăseseră. Zăbrelele complicate în formă de gurkvine erau probabil făcute dintr-un fier foarte pur, decisese Justine. Rugina era minimă, iar majoritatea frunzelor ornamentale erau intacte. Erau suficient de robuste pentru a opri orice animal mare

să intre pe timp de noapte – unul dintre factorii care o făcuseră să aleagă conacul Sampalok.

Era curioasă de ce mai erau încă la locul lor, când toate celelalte obiecte făcute de om şi ataşate unui zid fuseseră respinse şi expulzate în doar câţiva ani. După ce le-a examinat însă cu atenţie, a descoperit că bolţurile groase ale balamalelor de care atârnau porţile fuseseră de fapt modelate din substanţa oraşului. Îi trebuiseră toată puterea ei telekinetică şi câteva aplicări abundente de ulei, dar în cele din urmă reuşise să deschidă porţile.

Acum le balansă cu uşurinţă în lateral, împingându-le cu mâna a treia. Ieşi în piaţă. Aerul cald şi umed se strânse în jurul ei, făcând-o să transpire. Era în toiul verii, cu un soare corespunzător de intens ce aluneca peste minaretele, turnurile şi cupolele oraşului. Justine îşi puse ochelarii de soare şi îşi trimise televederea să scotocească în jur. Nu era nimic ameninţător în apropiere. Câţiva filişobolani şi pisici terestre se îndepărtau în fugă. Păsări acvatice se roteau în cerc undeva deasupra capului ei, chemările lor ascuţite stârnind ecou prin pieţele şi aleile pustii. Închise cu grijă porţile în spatele ei şi porni pe una din străzile largi care ieşeau din piaţă, îndreptându-se spre Bazinul de Mijloc.

Niciunul din indicatoare nu mai era de mult pe ziduri, aşa că îi luase ceva timp pentru a plasa numele originale pe diverse străzi şi alei. Şi-a dat repede seama că nu va fi capabilă să numească mai mult de o fracţiune dintre ele – nici chiar visele nu reuşiseră să înfăţişeze pe deplin complexitatea şi numărul pasajelor, aleilor şi străzilor care alcătuiau cartierele Makkathranului. Dintre visele lui Inigo, cel care exprima cel mai aproape perplexitatea pe care o simţise faţă de labirintul urban, în primele câteva săptămâni de la aterizare, era ziua în care Edeard şi Salrana sosiseră şi se plimbaseră pe jos prin Ilongo şi Tosella.

Acum, mergea de-a lungul întortocheatei străzi Zulmal care ducea la promenada din jurul Bazinului de Mijloc. Lăţimea străzii varia aproape la fiecare pas. În cea mai mare parte fuseseră magazine aici, îşi aminti ea. Ceea ce

se potrivea cu ferestrele largi şi bombate de la parterul majorităţii clădirilor. Uşi nu mai existau. Dispăruseră toate, cu secole în urmă, la fel ca şi amenajările interioare. La început, lipsa generală de resturi o făcuse curioasă, până când şi-a dat seama că oraşul absorbea fragmentele care ameninţau să-i blocheze canalele de scurgere şi să producă grămezi de sol pe care iarba şi muşchii ar fi putut înflori. Dar tot rătăcind înăuntrul şi în afara clădirilor, găsise totuşi nişte rămăşiţe. Articolele din metal erau cele mai numeroase. În majoritatea caselor existau tacâmuri şi bucăţi de bijuterii împrăştiate pe podea, singura mărturie cu privire la locuitorii care le lăsaseră după ei cu atât de mult timp în urmă. Piesele din metal preţios îşi păstraseră cel mai bine forma. Sobele de fier prezente în cele mai multe dintre gospodării ruginiseră şi se dezmembraseră, transformându-se în grămezi de nerecunoscut. Învăţase, de asemenea, să fie atentă la bucăţile lungi şi ascuţite de faianţă şi sticlă care zăceau peste tot, bucurându-se că cizmele ei aveau tălpi atât de groase. I se părea ciudat că aceste resturi murdare, aproape de nerecunoscut, erau singura dovadă că o civilizaţie întreagă de oameni locuiseră cândva această lume. Dacă nu era atentă, melancolia ei s-ar fi putut transforma într-un sentiment de singurătate şi teamă. De acolo ar fi fost doar un pas până la adevărata groază, de genul celei care ar trimite-o iute înapoi la *Silverbird* şi în suspensie – asta în cazul în care capsula medicală ar funcţiona în mod corespunzător. Interzicerea tehnologiei care funcţiona în Gol părea să câştige teren în mica navă aşezată în Golden Park. Chiar şi cuibul de confluenţă avea zile de instabilitate. Era aproape sigură că acum singurul mod în care ar putea ajunge înapoi în spaţiu era să reseteze din nou Golul la un timp de dinainte de aterizare.

Chiar înainte ca strada Zulmal să se deschidă în promenadă, se opri şi se uită la o clădire. Era una pe lângă care trecuse de zeci de ori, venind şi plecând în misiunea ei de explorare de zi cu zi, dar nu-i înţelesese relevanţa până atunci. Era brutăria, locul în care Boyd fusese ucis de

nebuna şi răzbunătoarea Mirayse. Televederea Justinei se extinse în magazin. Nu găsi nimic în camerele din faţă, dar în partea din spate putea percepe o movilă de metal în descompunere care cu siguranţă trebuia să fie vechiul cuptor al brutarului.

Edeard percepuse sufletul lui Boyd care întârziase aici după moartea acestuia. Ea nu putea simţi nimic asemănător, dar amintirea o făcea să îngheţe. Era mult mai uşor să strâmbi din nas şi să dispreţuieşti simplitatea prostească a Visului Viu din sanctuarul intelectual oferit de ANA, decât să te afli chiar în inima sacră a mişcării şi să te confrunţi tu însuţi cu realitatea ei. Era suficient să se uite la uşa deschisă a magazinului antic ca să înţeleagă, în sfârşit, de ce Inigo decretase construirea oraşului Makkathran2. Era actul suprem de închinare şi devotament. Acest oraş extraterestru era întruchiparea triumfului lui Edeard. Un străin dintr-o provincie rurală venise aici şi le dăduse cetăţenilor o speranţă pe care ei nici n-ar fi realizat vreodată că o pierduseră şi, prin asta, inspirase miliarde de oameni despre care nu a ştiut niciodată că existau. Tot dispreţul ei logic şi măreţ nu putea diminua o asemenea realizare fenomenală. Aici, mergând într-un sens cât se poate de literal pe urmele lui Ederad, realiza cât de mică era în comparaţie cu el, în atât de multe privinţe.

Când, în sfârşit, ajunse la promenadă, îşi mai recuperase ceva din stima de sine, dar acel moment de autorealizare o făcuse mai conştientă de singurătatea ei decât fusese vreodată de la sosirea în Gol.

Haide, tată, unde eşti? Indiferent ce aşteptai, sigur trebuie să se fi întâmplat până acum, nu-i aşa?

Până în ultimele zile reuşise să se ţină suficient de ocupată. Îşi instalase tabăra în conacul Sampalok, explorase restul oraşului, îşi testase şi îşi dezvoltase abilităţile psihice. Toate astea îi umpluseră destul de bine timpul. Se aventurase în locurile cu adevărat importante: ziguratul Culverit, Palatul Orchard cu plafoanele sale fabuloase cu imagini astronomice, secţia de poliţie Jeavons şi, desigur, Casa cu Petale Albastre – în mod ciudat, un

anticlimax acum, în lipsa barului emblematic şi a uşilor şi draperiilor groase. Astfel dezechipată, părea lipsită de substanţă. Chiar şi marea clădire a Operei din Lillylight fusese o dezamăgire. Fără cabinele private ale Marilor Familii care să aglomereze straturile etajate ale amfiteatrului masiv, îi lipsea personalitatea la care fusese martoră în vise, chiar dacă fusese impresionată de plafonul bombat cu stalactite albe şi violet. Din păcate, nu prea avusese suficient curaj să cânte atunci când stătuse pe scenă, sub ele.

Dar acum interesul ei de a vizita multitudinea de locaţii şi clădiri cu semnificaţie pentru Visul Viu era în scădere. Tot ce părea să facă, prin manifestările ei de respect şi de emoţie, era să întărească miezul credinţei Visului Viu.

Trebuie să găsesc ceva relevant pentru mine.

Suprafaţa Marelui Canal Principal era împânzită de alge roşii şi verzi şi de frunzele plantelor acvatice care se înmulţiseră. Tremurau uneori, când un filişobolan aluneca printre ele, dar altfel, pe întreaga lungime a canalului, totul rămânea nemişcat. Doar centrul Bazinului de Mijloc era limpede, lăsând la vedere apa întunecată ce se mişca într-un flux lent imprimat de valurile modeste ale Mării Lyot în timp ce creşteau sau se retrăgeau din cartierul portului.

Justine se gândise de multe ori să construiască un fel de barcă sau plută pentru a naviga de-a lungul canalelor. Cu uneltele ei şi cu cea de a treia mână nu ar fi fost atât de dificil şi ar fi ţinut-o cel puţin ocupată.

Se întrebă dacă Rah şi Madona avuseseră acest sentiment ciudat de aşteptare atunci când intraseră prima oară în Makkathran. Ceva din natura umană te chema să ocupi şi să foloseşti oraşul pustiu.

Ideea cu barca era una bună, gândi ea, atât terapeutică, cât şi practică. Trecea, de asemenea, cu vederea faptul că nu făcuse nicio lucrare manuală în viaţa ei şi nu ştia nimic despre tâmplărie.

Poate mâine.

Traversă podul roz şi plat de peste Canalul Rutei Comerciale ce ducea în capul Parcului Pholas. De acolo, a

trebuit să meargă timp de câteva minute de-a lungul Canalului Liliacului, până când a ajuns la un pod albastru cocoşat care ducea în Fiacre. Podurile făcute de oameni din metal şi lemn fuseseră, probabil, primele artefacte care dispăruseră după plecarea celor care le construiseră. Acum, trebuia să folosească punctele de trecere proprii ale oraşului. Singura ei încercare de a face pe Mergătoarea-pe-Apă şi de a stabiliza suprafaţa unui canal prin telekinezie nu prea fusese un mare succes. Ce trebuie să mai fi râs cei din Confederaţie la baia pe care o încasase. *Presupunând că tata încă visează toate astea pentru ei.*

În timp ce îşi continua drumul în paralel cu Marele Canal Principal, televederea ei cerceta prin substanţa oraşului de sub picioarele sale, arătându-i-o ca pe o umbră groasă de un gri-maroniu, aproape complet lipsită de urme. Nu avea nici pe departe gradul de percepţie al lui Edeard, dar putea să întrezărească tunelurile de sub canale – moment de extremă mândrie, chiar dacă acestea i-au apărut în exovedere într-un display de foarte slabă calitate. După ce a adăugat spectrului ezitant şi o funcţie biononică de scanare, a devenit conştientă şi de fisurile slabe existente şi mai adânc sub picioarele ei: tunelurile de călătorie.

Dar aceasta era cu siguranţă limita ei. Îi era imposibil să simtă mintea adormită a oraşului atât de departe, dedesubt, fără a mai vorbi de încercarea de a o trezi. Se întrebă dacă laserul cu neutroni al lui *Silverbird* ar putea ajunge până la unul din tunelurile de călătorie şi, dacă da, care ar fi răspunsul Makkathranului. Scanările îi confirmau că iluminatul portocaliu al oraşului era alimentat electric. Dovada unei baze tehnologice o convingea că tunelurile de călătorie ar putea să o ducă mult mai aproape de centrul de control al oraşului – sau ce-o fi fost, de fapt, oraşul acesta.

Un alt proiect pentru o altă zi. *Dacă aş şti măcar cât va mai dura până să sosească cineva. Cu siguranţă flota Pelerinajului trebuie să fie pe drum deja. Asta trebuie să fi aşteptat tata atunci când mi-a spus să vin aici.*

Cele mai multe dintre clădirile din Fiacre erau acoperite

de viţă-de-vie şi liane ce creşteau din jgheaburile adânci ce mărgineau străzile. În lipsa cuiva care să le îngrijească, invadaseră pur şi simplu structurile pe care ar fi trebuit doar să le completeze, sigilându-le complet intrările şi acoperindu-le ferestrele. Unele dintre aleile înguste erau acum de netrecut din cauza vegetaţiei dense şi încurcate. Chiar şi pe străzile mai late era dificil de mers. Din fericire, cărarea de pe lângă Marele Canal Principal era aproape liberă.

Podul deschis de peste Canalul Dumbrăvii era atât de neted încât era aproape alunecos, şi asta în condiţiile în care cizmele ei aveau tălpi aspre. Îşi aminti vag că, pe timpul lui Edeard, podul avea balustrade de frânghie şi traverse din lemn fixate pe spate. Dar reuşi să-l traverseze fără să cadă în apa de sub el. Ajunse apoi în Eyrie. Turnurile înalte aveau o vagă asemănare cu arhitectura gotică umană, deşi nimeni pe Pământ nu construise vreodată ceva chiar atât de strâmb ca ele. Merse pe arterele largi dintre turnuri, lăsându-şi capul pe spate în încercarea de a arunca o privire la turlele care formau coroane în jurul fiecărui apex. Unghiul era total greşit, dar nu avea să urce în niciunul pentru a vedea panorama de pe platforma din vârf. Nu azi.

Era dimineaţa târziu când ajunse la biserica Madonei. *Catedrală ar fi mai corect,* gândi ea. Din domul mare din centru, cu acoperiş de cristal, porneau spre exterior trei aripi lungi, fiecare cu cinci niveluri de balcoane despărţite de stâlpi subţiri, canelaţi.

Uşile dispăruseră, la fel ca şi stranele. Justine păşi înăuntru, simţindu-se mai nervoasă decât de obicei, în timp ce cerceta clădirea atât de celebră. Lumina soarelui strălucea vertical prin centrul imens, transparent, al domului, creând o aură luminoasă pe podeaua alb-argintie. Câţiva genistari Impliciţi i-au aruncat priviri curioase după care s-au precipitat într-una din galeriile laterale largi, unde îşi aveau cuiburile. Nu mai existau genistari modelaţi, desigur. Să creeze ge-cimpanzei sau poate chiar nişte ge-ogari ar fi putut fi încă o ocupaţie posibilă pentru ea, deşi

probabilitatea mare de a-i modela greşit o făcea să ezite. Chiar şi Maestrul Akeem, cu toată complexitatea abilităţilor sale, avea o cotă regulată de eşecuri.

I se păru că vede ceva deplasându-se de cealaltă parte a arborelui strălucitor de lumină care umplea mijlocul bisericii. Televederea şi funcţiile de zoom retiniene n-au găsit nimic, dar tot nu era sigură... Ceva în biserică o neliniştea, ceva ca un sunet armonic profund pe care totuşi nu-l putea auzi.

Proasto! Haide, fată, adună-te.

Mărşălui direct prin căderea intensă de lumină. Statuia gigantică din marmură albă a Madonei supravieţuise, înălţându-se singură acolo unde cândva fusese altarul. Una dintre galerii se deschidea în spatele ei şi, din nou, i se păru că ceva se mişca în umbră. Pielea de pe braţe i se făcu ca de găină. Continuă să meargă mai departe, cu mai multă grijă de data asta. Cu a treia mână, trase prudent clapeta de securitate din partea de sus a tocului armei. Pentru orice eventualitate...

Intră în semiîntunericul galeriei, permiţându-i retinei să se adapteze. Televederea îi arăta doar aerul gol. Apoi, tatăl ei îşi făcu apariţia din spatele unui stâlp, la douăzeci de metri distanţă.

Justine scoase un mic suspin de uşurare şi făcu un pas înainte, apoi îngheţă. Un extraterestru mare se afla alături de el.

— Tată?

— Bună, draga mea. Mă bucur că ai ajuns aici. Nu că mi-aş fi făcut griji, dar...

Îi arătă jumătatea lui de zâmbet, care îi era atât de familiară şi de dragă încât simţea nevoia să se repeadă şi să-l îmbrăţişeze. Dar...

— Este un Anomine?

— Da. Fă cunoştinţă cu Tyzak care începe, treptat, să arate interes pentru povestea noastră.

Anomine piui ceva cu vocea lui piţigăiată.

— Spune că este bucuros să te vadă, îi traduse Gore.

Justine oftă.

— Şi eu care tocmai începeam să cred că totul are sens.

— Crede-mă, te descurci foarte bine. Apropo, ai făcut o aterizare bună. Bine gândit.

— Ce se întâmplă, tată? De ce mă aflu aici?

— Tu eşti linkul meu în Gol. Şi asta te face de o importanţă crucială. Oamenii sunt pe drum.

— Flota Pelerinajului?

— Da, au trecut de războinicii Raieli. Dar mai există şi alţii. Aceştia sunt importanţi, Justine. Trebuie să ajungă înaintea flotei. S-ar putea chiar să fie deja în Gol.

— Bine, răspunse ea nesigură. Cine sunt?

— Ceilalţi doi Visători.

— Glumeşti? Asta nu prea avea sens. Vorbeşti serios?

— Da. O veche persoană de contact mi-a spus că au luat-o înainte. Sau, cel puţin, au ajuns la graniţă. Nu ştiu nimic mai mult. Dar dacă reuşesc să treacă, se vor îndrepta spre Makkathran.

— De ce, totuşi? De ce ei?

— Pentru că am nevoie să fie aici împreună cu tine.

— Bine, tată, o să mă uit după ei.

— Mulţumesc.

— Ai vreo idee despre intervalul de timp?

— Nu prea. Îmi pare rău, draga mea, va trebui să aştepţi atât cât va fi necesar.

— Trebuie să mă pregătesc cu ceva?

— Nu. Doar să supravieţuieşti, oricât ar dura.

— M-am gândit că aş putea încerca să comunic cu mintea oraşului. Să sap în tunelurile profunde sau aşa ceva, îi zise ea cu un ton plin de speranţă.

— Nu are rost.

— Nu poţi să-mi spui chiar nimic?

— O s-o fac, promit. Dar mă confrunt cu mici probleme locale care ar putea deveni neplăcut de fizice dacă îmi arăt mâna prea curând. Şi trebuie să te avertizez că Ilanthe este cu flota Pelerinajului.

— Ha! Căţeaua aia! O pun eu la punct dacă încearcă ceva cu mine.

Trăsăturile feţei de aur a lui Gore exprimau anxietate.

— Nu, nu, draga mea. Ilanthe nu mai este ceea ce era înainte. A trecut la un aspect diferit, care ar putea însemna necazuri, chiar mari necazuri. Până şi Silfenii sunt îngrijoraţi din pricina ei şi de ceea ce face.

— Oh. Bine.

Lui Justine nu-i plăcea deloc ce auzea. Era nevoie de foarte mult pentru a-l face pe Gore să manifeste prudenţă.

— Te iubesc, draga mea.

— Tată, ai grijă, te rog.

— „Prudenţă” e numele meu.

— Eu credeam că „buldozer”.

— Mă înfrânez în ultimul timp. Semnul vremurilor.

Îşi ridică braţul şi deveni treptat translucid. La scurt timp, dispăru cu totul, şi Tyzak împreună cu el.

Justine se uită la spaţiul în care fuseseră, apoi scutură din cap ca şi cum ar fi ieşit din transă.

— Oh, rahat!

Încercă să-şi suprime senzaţia de anxietate, fără să reuşească cu adevărat însă. Măcar îi stabilise un obiectiv clar. *Rămâi în viaţă.*

— Mă bucur să ştiu, murmură ea.

Suporta greu faptul că nu înţelegea. Asta demonstra o lipsă îngrijorătoare de control. Şi nu era bine deloc.

Justine se întoarse şi intră înapoi în secţiunea centrală cavernoasă a bisericii. Dacă era să stea în Makkathran pe o durată lungă de timp, existau aspecte practice pe care va trebui să le rezolve, fără a mai vorbi de situaţiile neprevăzute dacă sistemele de pe *Silverbird* ar ceda, în cele din urmă. Pe termen lung, hrana era cerinţa principală. Era sigură că existau ceva oi şi capre care bântuiau pe Iguru. Iar cu şapte zile în urmă zărise chiar ceva ce semăna cu nişte pui de găină pe Low Moat. Trebuiau să existe şi nişte seminţe pe care le-ar putea cultiva. Marile Familii avuseseră toate grădini în conace. Plantele supravieţuiseră sigur, în vreo formă sau alta. Iar pescuitul… Zâmbi. De pescuit nu va fi complicat cu mâna a treia.

Nu va fi uşor, dar ar putea supravieţui. La urma urmei, oraşul trebuia să fi fost într-un stadiu similar de neîngrijire

atunci când Rah şi Madona sosiseră aici. Justine zâmbi la faţa Madonei de deasupra ei.

— Şi uite ce-aţi făcut cu locul ăsta, îi spuse ea statuii.

Madona privea în jos, cu expresia ei sumbră neschimbată. Zâmbetul Justinei începu să se şteargă. Acum, că le putea studia cu atenţie, era ceva cu trăsăturile acelea. La urma urmei, Edeard nu prea fusese un vizitator regulat al bisericii. Trebui să sape adânc prin nişte amintiri despre care nici nu ştia că trupul acesta le păstrase, dar erau acolo nişte conexiuni care-i sclipeau în subconştient.

— Nu, şopti ea, în stare de şoc. Madona capturată de sculptor era mult mai bătrână decât atunci când o cunoscuse Justine şi avea părul foarte diferit, fără a mai vorbi de siluetă. Oh, nu. Copleşită de puterea emoţiei recunoaşterii, ochii lui Justine începură să lăcrimeze. Ea este, nu-i aşa? Umerii i se scuturau de râs. Tu eşti. La naiba, eşti chiar tu! Râsul i se transformă în hohote isterice. Trebui să se ţină de burtă, atât de tare o durea. Nu se putea opri. Aceasta era Madona cea venerată şi adorată de două civilizaţii diferite. Simbol al demnităţii şi harului. DA! strigă ea, şi lovi aerul. Apoi râsul o făcu să se îndoaie din nou. Flutura din mâini neajutorată, încercând să-şi şteargă lacrimile.

Ca să vezi. Până la urmă, universul chiar are simţul ironiei.

11

Ploaia subţire de scântei albastre ce cădea în valuri prin pseudostructura hiperspaţiului păli în timp ce alimentarea cu energie era retrasă din motoarele ultrapropulsoare ale navei *Lady's Light,* iar aceasta cădea înapoi în spaţiu-timp. Întunericul se lipi de peretele mare transparent din partea din faţă a punţii de veghe. Radiaţiile venite de la bucla strălucitoare de reziduuri interstelare din spatele lor loveau câmpul de forţă obişnuit, care îi proteja de ostilitatea Golfului, creând o aură vişinie neplăcută în jurul marginilor transparenţei. Araminta îşi puse o pereche de ochelari de soare şi privi prin lentilele polarizate la întunericul şi mai adânc aflat la patru ani-lumină distanţă.

Ethan stătea lângă ea, imaculat în hainele sale de Cleric, lăsându-şi sentimentele de veneraţie şi aşteptare să se scurgă în gaia-câmp. Taranse, Darraklan şi Rincenso aşteptau cu credinţă în spatele Visătoarei lor, la fel de copleşiţi de priveliştea graniţei pe care se îndoiseră că o vor vedea vreodată cu ochii lor.

— Suntem aici, îi spuse Araminta Lordului Cerului. Cere-i Inimii să ne primească, te rog.

Creatura îi răspunse cu un impuls de fericire aproape uman.

Display-urile din exovedere îi arătau imaginile returnate de hysradarul navei. Graniţa Golului se undui, alungindu-se în sus cu viteză hiperluminică. Întinzându-se spre flota Pelerinajului. Spre ea. Vârful se deschise.

Un val blând de lumină venit dinspre nebuloase mătură peste cele douăsprezece nave ale Pelerinajului.

Hysradarul detectă o altă navă care ieşea din modul camuflaj, minusculă pe lângă Goliaţii aflaţi în aşteptare, dar cu un câmp de forţă de nepătruns.

— Mă întrebam unde erai, spuse Araminta.

— Ştiai, îi răspunse Ilanthe pe un ton egal.

Încântarea lui Ethan se răci rapid la amintirea preţului victoriei sale.

— Şi acum ce? întrebă el.

— Intrăm, răspunse Araminta. Împreună. Corect?

— Corect, spuse Ilanthe.

— Taranse, ordonă Araminta. Du-ne în interior.

Acesta aprobă visător din cap. *Lady's Light* acceleră înainte, iar celelalte nave îşi potriviră cursul după ea.

— Lord al Cerului, strigă mintea lui Ethan, cu gândurile amplificate de cele trei cuiburi de confluenţă de la bord şi apoi întărite de cele de pe restul flotei. Te rog să ne duci la lumea solidă care obişnuia să fie locuită de cei din specia noastră.

Rahat! Araminta îl săgetă cu o privire furioasă. El îi răspunse cu un rânjet satisfăcut.

— Ţi-a scăpat din vedere această parte a cererii, Visătoareo? întrebă el batjocoritor.

Araminta urmări cum aura roşiatică bolnavă se estompa şi dispărea de la marginea transparenţei, pe măsură ce strălucirea nebuloaselor se amplifica. Undeva, în spatele lor, graniţa se închidea din nou. Pentru prima dată, după multe zile, greaţa şi confuzia produse de faptul că trăia la două viteze se potoleau. Gândurile i se limpezeau.

— Iar unicitatea ta pare să fi ajuns la final, continuă Ethan.

Televederea îi arăta Aramintei gândurile acestuia, răutatea care cocea acolo, la vedere, în timp ce realiza încet abilităţile Golului şi îşi reamintea tehnicile pe care le aplica Edeard. Asta îi arăta, de asemenea, ce avea ascuns în faldurile mari ale robei.

— Adevărat, îi replică ea. Asta înseamnă că nu ne rămâne acum decât să trăim viaţa reală a Golului.

Ethan îşi duse mâna spre pistolul de modă veche pe care îl ascundea. Araminta îl ridică cu a treia mână şi îl aruncă peste puntea de veghe. În timp ce zbura prin aer, Clericul ţipă şi de şoc, şi de spaimă, strigătul fiindu-i curmat în clipa în care se izbi cu faţa înainte de peretele încăperii. Se prăbuşi grămadă pe podea, scâncind de durere cu oasele rupte. Sângele îi curgea din gură şi din nas.

— Când Rah şi Madona au ajuns în Makkathran, nu aveau

decât politica şi forţa brută pentru a-şi impune legea, spuse Araminta pe un ton degajat, în timp ce păşea spre Ethan, care se chinuia să se ridice. Ce coincidenţă să începem şi noi cu aceleaşi daruri.

Ethan se repezi să-i stoarcă inima. Araminta îl respinse cu uşurinţă. Întinse o mână cu palma în sus, ridicând-o. Clericul fu tras brusc de pe podea. Un deget se îndoi, atrăgându-l spre ea.

— Ai avut dreptate, îi spuse ea lui Aaron. Trebuia să exersez. E un rahat mic şi laş.

Taranse, Darraklan şi Rincenso stăteau perfect nemişcaţi, grăbiţi să-şi instaleze propriile scuturi mentale, de teamă că Visătoarea le va citi gândurile.

— Nu crezi, şuieră Ethan printre buzele însângerate. N-ai crezut niciodată.

— Dar tu crezi în mine, nu-i aşa? întrebă ea cu voce răguşită, rechemându-şi în minte înspăimântătoarea dominaţie compulsivă folosită de Tathal din timpul celui de al Douăzeci şi şaselea Vis şi aplicând-o împotriva minţii agitate din faţa ei. Eu sunt cea care te-a adus la graniţa Golului. Eu l-am chemat pe Lordul Cerului. Eu te duc la Querencia. Nu-i aşa?

— Da, scânci Ethan.

— Şi tu îmi eşti recunoscător pentru un astfel de act de generozitate altruistă, nu-i aşa?

— Da.

— Cum ai putea face altceva decât să iubeşti persoana care te-a ajutat să-ţi trăieşti, în sfârşit, visul?

— Nu aş putea.

— Mă iubeşti, Ethan? Ai încredere în mine?

— Da. Oh, da.

— Îţi mulţumesc, Ethan, din adâncul inimii mele. Îl coborî cu grijă pe podea şi zâmbi uşor la publicul ei îngrozit. Fostul Conservator pare să se fi împiedicat din cauza entuziasmului. Vă rog să-l duceţi la infirmerie.

Taranse dădu din cap nervos şi îngenunche pentru a-l ajuta pe Ethan. Cu sprijinul lui Darraklan, reuşi să-l tragă în sus între ei.

Pentru că nu putea arăta nicio slăbiciune, Araminta îi privea cu un zâmbet pasiv, în timp ce dincolo, în *Mellanie's Redemption,* Araminta-doi îşi vomita şi maţele din cauza atrocităţii pe care tocmai o comisese.

— Visătoareo, uite, spuse Rincenso uluit.

Arăta către partea din faţă a punţii de veghe. De cealaltă parte a peretelui transparent, câţiva Lorzi ai Cerului se apropiau de flota Pelerinajului. Cu toată teama şi repulsia faţă de creaturile acelea, Araminta trebuia să admită că arătau glorios în timp ce se desprindeau înotând din peisajul punctat de stele rare.

De îndată ce graniţa se închise în urma lor, Ilanthe ordonă *navei* să deschidă uşile calei. Putea simţi cum abilităţile intrinseci ale structurii Golului pătrundeau în nucleul de inversiune. Ceea ce oamenii animale de pe Querencia descriau grosolan drept televedere îi permitea minţii ei să examineze structura în mod direct, urmărind efectul pe care gândurile sale îl aveau asupra acesteia, modificările şi reacţia pe care le propaga. Simbioza era fascinantă. Învăţase deja mai mult decât într-un secol de analiză de la distanţă a viselor stupide ale lui Inigo. Arhitectura cuantică a Golului era complet diferită faţă de universul exterior. Dar era tragic de imperfectă. Avea nevoie de energie extrinsecă pentru a se susţine, chiar şi în starea de bază. Când funcţiile înfăşurate în câmpurile sale cuantice extrem de complicate erau activate, cantităţile de energie pe care le consumau erau mult mai mari decât se aşteptase.

— Profeţiile apocaliptice erau corecte, îi spuse ea Neskiei. Animalele din Pelerinaj ar fi distrus galaxia cu cererile lor de resetare.

— Vrei să împiedici asta? întrebă Neskia.

Ilanthe contemplă cu un interes detaşat preocuparea ce se învârtea în mintea executantei sale, altfel devotate. Chiar şi un Înalt atât de progresiv şi de complex ca Neskia era trădat de emoţii reziduale de animal.

— Succesul meu va face întrebarea irelevantă.

Ilanthe urmări cu privirea apropierea Lorzilor Cerului. Cu aripile de vid opalescente larg deschise, creaturile cât munţii se extindeau rapid pe întinderea subţire de stele, accelerând spre flotă. Panglicile răsucite şi unduitoare ale nebuloaselor erau denaturate de efectul de lentilă ciudat al aripilor acestora, care le făcea să pâlpâie şi să se mişte ca nişte flăcări cereşti. Ilanthe examină adevărata funcţionalitate a aripilor, modul în care pătrundeau în textura Golului, manipulând gravitaţia locală şi fluxul temporal. Un proces de propulsie mult mai sofisticat decât capacitatea „telekinetică" primitivă de manipulare a amplasării masei. Necesitând şi mai puţină energie, remarcă ea aprobator.

Când gândurile ei au încercat să reproducă aceeaşi interacţiune cu structura Golului, şi-a dat seama că lipsea ceva. Şi-a dorit, în schimb, să se înalţe în spaţiu, folosind unele din tehnicile descendenţilor lui Edeard din Ultimul Vis. Nucleul de inversiune zbură imediat afară din *navă.* Metoda funcţiona, ceea ce era îmbucurător, dar îi lipseau abilitatea şi eleganţa Lorzilor Cerului.

Ilanthe simţi percepţia acestora concentrându-se pe nucleul de inversiune, încercând să înţeleagă ce era. Gândurile ei ridicară un scut perfect în jurul lui, blocându-le tatonarea.

— Salutare, îi spuse pe un ton neutru celui mai apropiat Lord al Cerului, şi începu să accelereze spre el. Îi percepea pe Araminta şi pe alţi câţiva din flota Pelerinajului avertizându-i frenetic pe Lorzii Cerului să fie atenţi, pretinzând că era periculoasă. Răspunsurile lor erau interesante, dezvăluindu-le lipsa totală de intelect raţional. Aproape că eludau subiectul. Cu siguranţă nu păreau să înţeleagă sensul din spatele conceptelor. Nu erau parte din lumea lor, aşa încât vocabularul lor mental nu era adaptat. Fie erau nişte constructe artificiale desemnate de nucleu cu sarcina specifică de a colecta minţi mature, fie fuseseră cândva entităţi spaţiale conştiente, care involuaseră de-a lungul nenumăratelor milenii petrecute în închisoarea lor. Neavând nimic nou de experimentat în interiorul Golului,

fără provocări cu care să se lupte, minţile lor se atrofiaseră până la răspunsuri bazate pe instinct.

— Eu sunt împlinită, îi spuse Ilanthe Lordului Cerului în timp ce se apropia de el. Te rog să mă duci la Inimă.

— Nu ştiu dacă eşti împlinită, îi răspunse acesta. Eşti închisă pentru mine. Deschide-te.

Fuioarele de ceaţă tremurânde ale aripilor de vid colorate curgeau în jurul nucleului de inversiune, în timp ce acesta aluneca spre corpul cristalin sclipitor al Lordului Cerului. Ilanthe îi putea percepe textura geometriei ciudat distorsionate, un fel de fagure de miere de materie obişnuită şi ceva asemănător cu o forţă exotică. Cele două erau în flux constant, ceea ce rezulta în instabilitatea aceea distinctivă a suprafeţei. Compoziţia era interesantă. Dar, în ciuda complexităţii sale subtile, gândurile care îl animau erau lipsite de forţă. Propria ei determinare, amplificată de căile neuronale existente în nucleul de inversiune, era mult mai puternică.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai deschide pentru mine, îi spuse ea.

— Nu ascund nimic.

— Oh, dar o faci.

Şi se întinse spre Lordul Cerului, inserându-şi gândurile dure şi hotărâte în mijlocul rutinelor lui curate şi simple. Îngemănându-se cu ele. Luându-le în stăpânire.

— Ce faci? o întrebă uriaşa creatură.

Îi suprimă incomprehensiunea crescândă, potolindu-i instinctele profunde pentru a facilita introducerea aplicaţiilor care o vor duce departe de acest loc.

— Intruziunea ta mă împiedică să funcţionez. Părţi din mine cedează. Retrage-te.

— Eu te ajut să devii mult mai mult. Împreună suntem sinergici, îi promise ea. Te voi conduce la apogeul împlinirii.

Apoi începu festinul.

— Mă sfârşesc, declară Lordul Cerului.

— Opreşte-te! strigă Araminta. Îl omori.

— N-ai învăţat nimic despre Gol? îi replică Ilanthe.

Spectre întunecate au început să se strecoare printre

sclipirile vesele ale aripilor de vid ale Lordului Cerului, proliferând şi extinzându-se. Norul subţire de molecule care formau partea fizică a aripilor răbufni spărgându-se, împrăştiind în spaţiu particule îngheţate şi întunecate, ca o furtună de zăpadă neagră. Acum flăcările negre pâlpâiau peste freamătul optic complicat al suprafeţei Lordului Cerului, muşcând spre interior.

Totul era turnat, prin spărtură, către nucleul de inversiune, o extirpare care permitea ca abilităţile şi cunoştinţele speciei lui să curgă în Ilanthe.

Aceasta aproape regretă o clipă că nu mai avea un chip uman. Cum ar mai fi zâmbit acum! Umplută şi îmbogăţită de esenţa Lordului Cerului, nivelul controlului ei asupra acestui continuum ciudat se ridica spre absolut. Manipularea funcţiei începu să se integreze în personalitatea ei la nivel instinctiv. Auzea apelul nebuloaselor, punctele de scurgere transdimensionale ale raţionalităţii răsucindu-se prin câmpurile cuantice ale Golului, lamentându-se după inteligenţă, cu promisiunea de creştere rapidă în ceva mai mare şi nemaivăzut. În mod sigur, conduceau la conştiinţa supremă. La Inima însăşi. Din nucleul acela, totul ar putea fi controlat.

Spaţiul local era scăldat în disperarea şi repulsia provocate de moartea Lordului Cerului.

— În curând îmi veţi mulţumi, informă ea nesemnificativele minţi umane.

Una era diferită de restul. O mică parte din ea o recunoscu pe Visătoarea Araminta, ale cărei gânduri se întindeau cumva, printr-o metodă care nu utiliza structura Golului. Nu era relevant.

Încă o dată, gândurile lui Ilanthe au curs în tipar manipulând funcţiile gravitonice şi temporale ale Golului, în mod corect de data aceasta. O zonă largă din jurul nucleului de inversiune începu să scânteieze, praful din jur fiind prins în efect, plutind în derivă în spirale clarobscure. Ilanthe acceleră puternic, anulând simultan fluxul temporal din jurul cojii nucleului de inversiune. Flota Pelerinajului, de care se depărta acum cu viteză supraluminică, se diminuă

şi dispăru în urma ei în câteva secunde. În depărtare, melodia de sirenă a nebuloasei pe care oamenii de pe Querencia o numiseră Marea lui Odin devenea în mod perceptibil mai puternică.

În timpul întregii atrocităţi, Araminta nici nu se clintise. Se întâmplase la nici zece kilometri, chiar în faţa navei *Lady's Light,* şi nu putuse să facă absolut nimic. Văzuse aripile de vid ale Lordului Cerului reducându-se de la fosta grandoare la o parodie cenuşie, pentru ca apoi chiar şi lumina aceea slabă să fie înăbuşită. În tot acest timp, în mintea ei rezonase jalnica neputinţă a Lordului Cerului de a înţelege ce se întâmpla.

Era prea mult. Lacrimile i se prelingeau de sub ochelarii de soare.

— Eu am făcut asta, eu sunt responsabilă. Eu am adus monstrul acela aici.

— Nu, o asigură Aaron. Ai fost manipulată de Ilanthe, aşa cum am fost cu toţii. Nu ai nicio vină.

— Dar am, şopti Araminta.

— Visătoareo, îi spuse şi Darraklan cu sinceritate. Nu este vina ta. Ethan a fost cel care s-a lăsat înşelat de promisiunile dulcege ale chestiei ăleia. L-a manipulat. Tu eşti nevinovată. N-ai făcut decât să-ţi împlineşti destinul.

Dincolo de puntea de veghe, Lorzii Cerului rămaşi se roteau încet în jurul carcasei reci a rudei lor moarte. Le putea simţi gândurile triste în timp ce-i căutau sufletul în spaţiu. Dar, desigur, Ilanthe absorbise totul, nelăsând nimic.

— Îmi pare rău, le spuse Lorzilor Cerului înnebuniţi de suferinţă.

— S-a dus, îi răspunse corul de durere. Ruda noastră s-a dus. Şi nu a mers la Inimă. *Cealaltă* l-a terminat. De ce?

— Cealaltă este neîmplinită şi rea, spuse Araminta. Asta este ceea ce aducem, oriunde ne-am duce.

Lorzii Cerului au dat înapoi cu repulsie.

— Avem nevoie de ei, interveni Rincenso alarmat. Visătoareo, te rog. Flota are nevoie de îndrumare, acum

mai mult ca niciodată.

— S-a terminat, răspunse ea frântă. Ethan a avut dreptate, eu nu cred. În plus, nu mai contează. Inigo va duce lucrurile la capăt, din moment ce el le-a început. Cel puţin aşa cred că e corect.

Când Araminta-doi se uită la Aaron pentru confirmare, acesta clătină din cap furios.

— Ce-i? protestă el. Ăsta era marele şi minunatul plan, nu-i aşa?

— Flota nu este parte a planului, îi răspunse Aaron.

— Am trecut-o în condiţii de siguranţă prin barieră. Asta-i tot. Asta e tot ce am spus vreodată că voi face.

— Fă-i pe Lorzii Cerului să ne ajute, ordonă Aaron. Haide, nu te înmuia acum.

— Să ne ajute să facem ce? întrebă Araminta-doi. Suntem aproape la Querencia. Nimic altceva nu mai contează. Nu aveţi nevoie de mine acum, iar eu nu am nevoie de flotă.

— Vorbeai despre responsabilitate, îi replică Aaron. Milioanele astea de proşti de adepţi ai Visului Viu şi-au pus vieţile în mâinile tale.

— Aşteptarea în spaţiu nu le va face niciun rău. Nu va dura mult. La urma urmei, treaba asta este pe cale să se încheie.

— Şi dacă nu se termină în favoarea noastră?

Din partea cealaltă a cabinei înghesuite de pe *Mellanie's Redemption,* Araminta-doi îi aruncă o privire curioasă.

— Tu? Ai îndoieli?

— Am ştiut întotdeauna ce trebuie să fac, chiar dacă nu ştiam de ce. Era mai confortabil aşa. Faţa i se crispă de suferinţă. Mi-am amintit prea multe despre ea, şi asta mă devorează. Amintirile din timpul nopţii şi dezolarea scapă de sub control. Iar ea din ele se hrăneşte. Trebuie să uit din nou. Trebuie să fiu liber, trebuie să fiu curat. Asta sau moartea. Acum aş saluta chiar moartea. Şi tu, şi Corrie-Lyn, şi Inigo, şi toţi ceilalţi susţineţi că trebuie să mă regăsesc, să fiu eu cel adevărat. Eu nu cred. Nu pot să fiu. Trebuie să fiu ceea ce mi-a fost promis în schimbul noii mele vieţi. Ăsta

sunt eu. Şi niciunul dintre voi nu vrea să accepte.

— Dar…

— Lucrurile nu merg bine! aproape strigă Aaron.

Acesta era lucrul de care se temuse Araminta încă de când Corrie-Lyn îi vorbise despre prăbuşirea aproape totală a lui Aaron în spaţiul mental. El fusese cel care îi adusese împreună, şi care îi împinsese neîncetat către Gol din cauza planului conceput de stăpânii săi. El ştiuse ce să facă. Chiar dacă credinţa lui în sarcina sa era cu totul artificială, ea îi trăsese pe toţi înainte. Şi acum erau aici, aproape să-şi atingă obiectivul, oricare ar fi fost acela, pe care îl aveau de îndeplinit, iar el se prăbuşea din cauza trecutului său şi a îndoielilor pe care i le genera.

— Voi vorbi cu Lorzii Cerului, îi răspunse Araminta-doi cu sinceritate. O să rezolv asta. Flota Pelerinajului va ateriza pe Querencia. Vor fi în siguranţă.

Aaron dădu din cap, făcând o grimasă.

— Mulţumesc.

Darraklan îi arunca Aramintei priviri curioase în timp ce agitaţia începea să i se construiască în minte. Realiză că ceva despre Aaron trebuie să-i fi scăpat de sub scut.

— Visătoareo?

Suna aproape a implorare. La fel ca toţi ceilalţi, şi el investise totul în ea.

— E în regulă, răspunse Araminta, şi întinse mâna spre el, lăsându-l s-o atingă. Voi vorbi cu Lorzii Cerului. O *să conduc* pe toată lumea la Makkathran. Se întoarse spre partea din faţă a punţii de veghe, concentrându-se pe Lorzii îndoliaţi ai Cerului. Noi căutăm împlinirea, le spuse ea cu calm. Căutăm îndrumare.

Totul era calm. Asta nu era bine.

Curierul şi-ar fi dorit un fel de dovadă a iadului nuclear de neimaginat dezlănţuit la doar douăzeci de metri de locul în care stătea în cabina navei *Last Throw.*

— Chestia asta chiar te tulbură, nu-i aşa? îi spuse Gore pe canalul TD. Emoţiile îţi ţopăie prin gaia-câmp. De ce nu-ţi pui nişte muzică de relaxare?

— DU-TE DRACULUI.

Şi totuşi *Last Throw* rămânea perfect nemişcată. Curierul avea nevoie disperată de o dovadă că într-adevăr cobora prin fotosfera unei stele mijlocii – nu că dimensiunea ar fi contat cu adevărat, având în vedere circumstanţele. Nişte scuturături ar fi fost frumoase. Poate scârţâitul ciudat al structurii de stres. Şi căldură. În mod sigur, absolut sigur, ar fi trebuit să fie o cantitate neplăcută de căldură în cabină.

Nicio şansă. Câmpurile de forţă superconsolidate care înveleau nava fie funcţionau, fie nu. Nu exista nici cea mai mică marjă de eroare posibilă care să-i poată permite să pătrundă acolo strângând din dinţi şi îndurând eroic ceva dificultăţi. Putea la fel de bine să se ducă să facă un duş reconfortant cu spori, sau poate să tragă un pui de somn în compartimentul de dormit. *Oh, da, asta chiar o să şi fac.*

Last Throw naviga doar cu hysradarul. Niciunul dintre ceilalţi senzori nu i-ar fi fost de nici cel mai mic folos. Nu ar fi putut nici măcar să iasă prin suprafaţa ultraargintie sută-la-sută reflectorizantă a câmpului de forţă exterior. Nimic material nu ar fi supravieţuit în plasma fotosferei.

Aşa că... hysradar folosea. Display-ul din exovedere îi arăta cum macrouraganele din fotosferă se dezlănţuiau în jurul lui. Furtuni de particule atât de mari şi de înspăimântătoare încât dimensiunea lor le făcea, de fapt, rafalele şi răsucirile aproape previzibile. Unitatea de comandă putea urmări şi prezice vectorii de impact ai rafalelor din magnetosferă şi pe cei ai erupţiilor de granulare care izbucneau în jurul lor, ceea ce permitea unităţilor ingrav şi regrav să compenseze, menţinându-le cursul.

Se deplasau în jos pe verticală, forţând trecerea prin barajul de plasmă în erupţie către sifonul aflat acum la trei mii de kilometri sub *Last Throw,* scufundat în zona de convecţie, unde temperatura ajungea la peste două milioane de grade Celsius, iar densitatea era puţin peste zece la sută din cea a apei. Şi viaţa avea să devină extrem de periculoasă, pentru că, aşa cum remarcase Gore voios, fotosfera constituia doar încălzirea. Curierul încă nu se

obişnuise cu genul acela de umor.

Singurul lui talisman era programul Stardiver, care avusese un oarecare succes de-a lungul secolelor. Nu că sondele Stardiver ar fi fost unele dintre cele mai obişnuite misiuni lansate de Agenţia Astronomică a Marii Confederaţii. Odată intrat în zona de convecţie, îmbinarea scut-hiperspaţiu perfecţionată pentru ele timp de opt sute de ani garanta cu greu succesul. Curierul şi-ar fi dorit întâi câteva zboruri de încercare, cu fiecare scufundare un pic mai profundă, să analizeze ştiinţific rezultatele, să vadă cât funcţionau de bine generatoarele de câmp de forţă modificate şi extinse. Necesarul de alimentare. Toleranţa la energie. Rezistenţa la presiune. Manevrarea în hiperspaţiu. Dar nu…

— Fie funcţionează, fie nu, îi spusese Gore. Aici nu există jumătăţi de măsură.

Asta nu însemna că nu poţi fi prudent. Era un argument pe care Curierul nici nu se mai obosi să-l formuleze. De altfel, recunoştea şi el că nu era cazul să stârnească curiozitatea navei care îi urmărea. Niciun agent Accelerator nu ar permite vreodată vreo acţiune ce ar putea stopa încercarea lui Ilanthe de a fuziona cu Golul.

Două mii şi jumătate de kilometri.

Curierul se lansase la cinci ore după ultimul vis al lui Justine. Şi nu reuşise să-şi dea seama ce anume era atât de incredibil de amuzant în legătură cu statuia Madonei. Gore – fireşte! – rânjise, spunând:

— Ei bine, cine ar fi ghicit?

Deci amândoi ştiau cine era, vreo figură din istoria antică, fără îndoială.

— Cum merge infiltrarea ta? întrebă Curierul.

— Totul e pe poziţie, îi răspunse Gore. Nu voi începe procesul fizic real până când nu iei sub control sifonul.

— Ce înţelege Tyzak din toate astea?

— Pentru el este doar un alt sistem de senzori.

— Poate că am putea să-i spunem adevărul.

— Fiule, facem ceea ce trebuie să facem ca să ne protejăm specia – şi pe a lui. El face ceea ce trebuie să facă

pentru a-şi asigura felul de viaţă. Aceasta nu este o negociere diplomatică, menită să găsim un numitor comun. Amândoi suntem programaţi genetic să fim ceea ce suntem. Iar în clipa asta nu avem niciun scop comun. Este o mare ruşine, dar asta-i situaţia.

— Ştiu. Cred că am sperat că întâlnirea cu Justine l-ar putea face să se răzgândească. Dacă ar putea înţelege măcar cu ce ne confruntăm cu toţii.

— Problema este că înţelege. Dar asta nu înseamnă că se poate schimba, nu în măsura de care avem nevoie, şi cu siguranţă nu în intervalul de timp pe care îl avem la dispoziţie.

— Ştiu. Chiar nu ai de gând să-mi spui cine este Madona?

— Este complet irelevant pentru această situaţie şi, în afară de asta, ţi-ar distrage atenţia.

— Da, corect.

Last Throw era acum la trei sute de kilometri deasupra suprafeţei zonei de convecţie. Consumul de energie era în creştere, încercând să menţină nava stabilă împotriva valurilor monstruoase de plasmă ce ţâşneau de-a lungul liniilor de flux tremurânde. Mai era şi problema gravitaţiei stelei. Cinci unităţi ingrav suplimentare fuseseră incluse în modificarea navei, cu unicul scop de a compensa acea teribilă forţă strivitoare. Toate operau la capacitate maximă. Dacă doar una dintre ele s-ar poticni fie şi pentru o secundă, ar fi strivit de punte şi transformat într-o baltă groasă de molecule de sânge şi carne.

— Hai că începe!

Curierul se încordă pregătindu-se, în timp ce *Last Throw* se apropia de zona de convecţie. Nu exista nicio delimitare clară între cele două. Fotosfera pur şi simplu deveni mai fierbinte, cu schimbarea corespunzătoare de densitate.

Ultrapropulsorul lui *Last Throw* intră în funcţiune când temperatura depăşi răcoarea relativă a fotosferei, aruncând în hiperspaţiu excesul de energie din câmpurile de forţă. Un debit care creştea aproape exponenţial. Inginerii proiectului Stardiver aflaseră curând că singura modalitate de a trata cu un asemenea nivel extraordinar de temperatură era să

combine funcţia de disipare a energiei câmpului de forţă cu o componentă exotică.

— Rezistă, spuse surprins Curierul, în timp ce nava începea să coboare prin zona de convecţie.

Acum, cel mai mare pericol îl constituiau granulaţiile ca nişte bule care înfloreau, aproape fără niciun avertisment, pe mii de kilometri şi alergau către fotosferă. Unul dintre obiectivele principale ale misiunii sondelor Stardiver era să studieze factorii care contribuiau la naşterea lor. Chiar şi acum, după secole de cercetare şi observaţie, predicţia respectivă era încă o ştiinţă foarte inexactă.

— Bine, omule, îi răspunse Gore calm. Ţine-o tot aşa.

— Corect.

Curierul tremura acum. Îşi şterse fruntea cu mâna, consternat să vadă cât de multă sudoare se formase acolo, apoi ordonă biononicelor să iniţieze un supresor de adrenalină. Trebuia să-şi păstreze capul limpede, iar frica îi diminua capacitatea de a gândi cum trebuie. *Da, de parcă să stau treaz şi alert mi-ar ajuta la ceva.* Un defect într-unul din sisteme, o componentă dubioasă, o singură linie de cod prost scrisă şi totul s-ar sfârşi în microsecunde. *Cel puţin nu voi şti. Până voi fi revieţuit. Doar că nu voi mai primi o reviaţă deoarece, după părerea lui Gore, aceasta este ultima şansă a galaxiei. La naiba, mi-e dor de copii.*

Acum însă, umezeala care-i păta obrajii nu mai venea de la frunte.

— Când crezi că va ajunge Inigo la Makkathran, întrebă el ca să-şi distragă atenţia de la moarte – care cu siguranţă putea surveni în orice moment.

Era încă uimit de faptul că Paula Myo apelase să-i spună lui Gore că Inigo, un ciudat duo-multiplu Araminta şi o echipă de agenţi ai ei reuşiseră cumva să gonească cu nava lui Troblum înaintea flotei Pelerinajului.

— N-ar trebui să mai dureze mult, fiule. Vei fi acolo şi înapoi la fetele tale înainte să-ţi dai seama.

— Da, sigur.

Singura satisfacţie care-i mai rămăsese era să ştie că făcea ceva pentru a le ajuta pe Lizzie şi pe fetele lui. Pe de

altă parte, ar fi fost groaznic să fie blocat în interiorul barierei Sol cu ele, fără să ştie ce se întâmplă în exterior şi dacă mai exista vreo speranţă. *Nu e prea mult, dar suficient,* îi promise el familiei sale. Având în vedere miracolul nu chiar aşa de mic pe care Gore îl realizase convingându-l pe Inigo să ajute, credea că mai era o şansă. Una foarte mică, dar reală. Nu trebuia decât să realizeze contactul cu sifonul.

Îi mai luă încă cincizeci de minute de manevre prin macroerupţiile mediului mortal al zonei de convecţie până ca sfera de cincizeci de kilometri a câmpului de forţă al sifonului să ajungă chiar sub *Last Throw.* Hysradarul îi arăta torentul de hidrogen de două milioane de grade care se revărsa pe la margine. Curierul ghidă nava peste suprafaţa superioară curbă a formei lenticulare gigantice, apoi încet în jos până când ajunse cu botul la marginea ei.

— Asta e partea delicată, îi spuse Gore. Arată-mi ce poţi.

Last Throw înaintă uşor până când câmpul ei de forţă atinse practic scutul de protecţie din jurul sifonului. Acela a fost momentul în care Curierul a ajuns în cele din urmă să simtă aspectul fizic al zborului. Un zumzet scăzut reverbera prin cabină în timp ce nava era prinsă între câmpul de forţă şi plasma care se năpustea pe lângă el. Simţi puntea vibrând şi zâmbi slab. Poate că liniştea era totuşi de preferat.

Senzorii abia reuşeau să scaneze prin segmentul semipermeabil al câmpului de forţă de care era presat. Unitatea de comandă începu să tatoneze ce se putea din semnătura cuantică a sifonului, urmărind contururile fantomatice ale generatorului gigantic adăpostit în interiorul câmpului de forţă. Harta structurii acestuia se construia încet. În cele din urmă, a fost suficient pentru ca Curierul să poată începe a doua etapă.

Last Throw activă mai multe canale TD, direcţionate cu o acurateţe impresionantă la reţeaua de control a sifonului. Au fost create nişte conexiuni de nivel scăzut, fiind iniţiat apoi un software de analiză.

— Nu este acelaşi tip de semisentient care controlează

mecanismul de elevaţie, raportă Curierul. Seamănă mai mult cu o rutină de IA distribuită. Deşi paralelele cu software-ul genetic din Confederaţie sunt minime.

— Poate fi cracat?

— Există o mulţime de măsuri de siguranţă, inclusiv un supracontrol extern, care vor trebui să fie neutralizate, dar unitatea de comandă spune că avem câteva pachete de infiltrare care ar trebui să funcţioneze.

— Lansează-le.

Gore este. Acesta a fost gândul cu care s-a trezit Oscar. Capacul capsulei medicale se retrase, arătându-i o figură neclară ce se uita în jos la el, în lumina verzuie din cală. *Gore se aşteaptă ca cineva să i se alăture lui Justine, şi asta este ceea ce Aaron este determinat să facă. Gore este cel care îl controlează pe Aaron.*

Faţa de deasupra se limpezi arătându-i-l pe Araminta-doi, a cărui minte era serios agitată.

— Gore este, croncăni Oscar.

Suspendarea îl lăsase cu o rigiditate musculară generală şi o vezică jenant de plină.

— Ce este? întrebă Araminta-doi.

— Persoana din spatele lui Aaron, sau cel puţin una dintre ele.

— Oh. Vrei să spui că el direcţionează pe toată lumea spre Makkathran? Da, mi-am dat seama de asta acum câteva luni. Chiar şi Aaron a acceptat ideea.

— Ah. Corect. Trebuie să fac pipi.

Oscar se ridică pe coate şi aproape se lovi cu capul de tavanul calei. Nu era prea mult spaţiu între camerele medicale voluminoase. Văzu că trei dintre ele erau deja goale.

Credeam că eu trebuia să fiu primul.

— E totul în regulă?

— Aproape, răspunse Araminta-doi cu o figură teribil de sumbră.

Oscar îl privi cu atenţie. Visătorul purta un tricou larg albastru şi nişte pantaloni gri-verzi, care aveau o mulţime

de surplus de material. Pentru o clipă, Oscar se gândi că era îmbrăcat cu nişte haine vechi de-ale lui Troblum, după care realiză că stilul era deliberat feminin.

— Care-i treaba? Am ajuns?

— Lordul Cerului care ne-a condus aici ne decelerează pe orbita Querenciei. Troblum a detectat deja semnalul lui *Silverbird,* aşa că ştim unde este Makkathranul. Nu este nevoie de tururi de orbită de observare.

— Asta-i bine.

Chiar *trebuia* să facă pipi.

— Aaron e la limită, izbucni Araminta-doi.

— De ce?

— Amintirile lui despre Pisică ies la suprafaţă. Îşi petrece din ce în ce mai mult timp dormind şi luptându-se cu coşmarurile. Ieri a fost treaz doar cinci ore. Şi corpul lui are reacţii psihosomatice amplificate, cred, de noua lui capacitate psihică.

— Oh, rahat.

Oscar se cocoşă în jos şi porni de-a lungul scării spre cabina principală. U-amprenta îl conectă la unitatea de comandă, iar un display de exoimagini îi arătă planeta din faţa lor crescând destul de rapid, în timp ce decelerau pe orbită.

— Mai avem şaptezeci şi trei de minute. Şi am călătorit timp de trei luni şi jumătate. Nu-i rău.

Ajunse în cabină unde-i găsi pe Inigo, Corrie-Lyn şi Tomansio aşteptându-l.

— Trebuie să merg...

Arătă grăbit spre cabina de toaletă. I-au făcut toţi semn cu mâna, oferindu-i gânduri de simpatie.

Tocmai îşi închidea fermoarul când potopul simţurilor îl lovi dur. Gânduri străine tăiau ferm prin scutul său mental elementar, aducând o lumină vertiginoasă, senzaţie, sunet, gust, împreună cu o frică primitivă care-i amorţea mâinile în timp ce se rostogolea în viaţa altcuiva.

Fusese o vacanţă fabuloasă. Când se lăsa seara, luau unul dintre sutele de vapoare turistice ancorate în danele din jurul Tridelta City şi se îndreptau spre râul Dongara

pentru o noapte de petrecere şi spectacole autohtone. Vegetaţia nativă bioluminiscentă a planetei nu dezamăgea, strălucind viu pe fundalul cerului întunecat. Iar saloanele de pe vapor ofereau o mulţime de distracţii sălbatice, impresionându-l până şi pe pasagerul cel mai blazat.

Au debarcat în zori şi s-au întors la hotelul din vârful vechiului Turn Kinoki, la trei kilometri deasupra apelor noroioase ale râurilor care dansau în jurul digurilor oraşului. Şi-au petrecut ziua mâncând, dormind şi făcând sex furios. Pisica nu avea niciun fel de inhibiţii, acesta fiind un alt motiv pentru care o iubea atât de mult. Provocatoare şi îndrăzneaţă, îl epuiza şi încă voia mai mult, spunându-i ce se aştepta să facă bietul lui trup bătrân.

— Dă-mi o pauză doar, râse el, întinzându-se după nişte vin rece.

Dar sticla zăcea într-o parte, acolo unde fusese azvârlită. Îi aruncă o privire deprimată şi îi ceru u-amprentei să-l conecteze la…

Pisica îl rostogoli pe spate şi se sui pe el. Un zâmbet victorios încântător îi lumina faţa drăgălaşă.

— Răspuns greşit, îi spuse ea, rânjind. Mâna i se închise în jurul încheieturii lui, arzând pielea de sub degetele ei. El ţipă în timp ce carnea carbonizată i se topea în saltea. Îi cuprinse şi cealaltă încheietură şi arzând-o. Nimeni nu mă respinge pe mine, adăugă ea.

El strigă din nou, în timp ce ea îl apucă de glezne, depărtându-i-le astfel încât să fie imobilizat cu resturile fibroase ale propriei sale cărni ce ardea mocnit. Apoi, mâinile ei i-au mângâiat cu agilitate pieptul. Şi-a înţepenit degetele şi le-a înfipt în el ca pe nişte cuţite. Oasele s-au fisurat, iar sângele a umplut înţepăturile adânci.

— După ce-ţi termin trupul, îţi voi lua mintea şi în cele din urmă sufletul, îi promise ea.

El ţipa, şi ţipa, şi se răsucea cu toată puterea încercând să scape, luptând să se elibereze…

— La dracu’! Oscar zvâcni înapoi, lovindu-se cu capul de peretele micului compartiment. Au! Îşi apăsă mâna pe vânătaia în creştere în timp ce biononicele se grăbeau să

calmeze carnea deteriorată. Atunci îşi observă semnele roşii rotunde de la încheietura mâinii. Se uită la ele în stare de şoc. Aveau o formă identică cu rănile pe care Pisica i le provocase lui Aaron în vis. Mama dracului!

Ieşi afară, în cabina principală, ridicându-şi ambele braţe neîncrezător ca să-şi arate rănile colegilor.

— Da! îi spuse Tomansio indiferent. Trebuie să te fereşti de asta. Pe mine m-a prins acum o jumătate de oră. Sper doar, pe Ozzie, că nu sunt amintiri autentice.

Un ţipăt înăbuşit răsună în cabină. Toată lumea se uită la uşa sigilată a cabinei de dormit în care Aaron se lupta cu propria minte.

— Nu-l putem trezi?

Scutul lui Oscar era cât putea el să-l facă de puternic, şi tot putea simţi cum se revarsă coşmarul din mintea omului adormit.

— Troblum şi cu mine am încercat o dată, răspunse Araminta-doi. Nu mai fac aşa ceva. Din fericire, a treia mea mână este mai puternică decât a lui. Zâmbi nervos. De fapt, Aaron a fost cel care m-a pus să-mi exersez şi să-mi dezvolt abilităţile.

— Îl pierdem, spuse Inigo. Şi dacă-l vom pierde…

— Nu, răspunse Corrie-Lyn. Nu-l vom pierde, nu în favoarea ei. Nu înainte de a ajunge în Makkathran. E mai puternic decât atât. Ştiu.

— Da, dar chestia asta?

Tomansio făcu semn spre cabina de dormit.

— Mai puţin de două ore, spuse Corrie-Lyn, şi vom merge pe străzile Makkathranului. Subconştientul lui ştie asta.

— Subconştientul lui este problema, murmură Oscar sumbru. Unde-i Troblum?

— Unde a fost în cea mai mare parte a zborului, răspunse Araminta-doi cu maliţiozitate. În cabina de dormit.

— Şi el are probleme? îi scăpă lui Oscar înainte să realizeze ce întreabă.

O zvâcnire uşor vinovată de amuzament licări în cabină, o scurtă conexiune intimă împărtăşită de toată lumea în mod egal.

— Bine, continuă Oscar, disperat să nu-şi lase niciun gând să rătăcească în direcţia cabinei uriaşului. De ce?

— N-aş vrea să ghicesc, dar proiectorul de solido e acolo cu el.

— Uau, excursia asta trebuie să fi fost grozavă pentru tine.

— Minunată, recunoscu Araminta-doi. Numai că a fost de preferat să fiu pe *Lady's Light.*

— Flota Pelerinajului a reuşit să treacă?

— Da. În urmă cu aproximativ o săptămână. Am avut ceva probleme cu Ethan după aceea, dar le-am rezolvat.

Oscar era curios, dar instinctul îl făcu să nu ceară detalii.

— Şi Ilanthe?

— Oh, da, e aici. A ucis un Lord al Cerului şi i-a consumat abilităţile.

— Iisuse! Unde este acum?

— Ceilalţi Lorzi ai Cerului spun că e în drum spre Inimă.

Oscar aproape că-şi dori să fi rămas în suspensie.

— Să-i trezim şi pe ceilalţi, zise el.

Aaron ieşi din cabina de dormit chiar în timp ce Beckia era scoasă din capsula medicală. Oscar îi aruncă o privire şi icni. Aaron era într-o formă foarte proastă.

Faţa lui arăta de parcă avusese un accident de capsulă, cu cicatrice şi vânătăi întinse pe toată pielea. Ochii îi erau injectaţi.

— Mă bucur să te văd, minţi Oscar.

Aaron îl privi acru.

— Unde-i Troblum?

Fără să aştepte răspunsul, bătu cu pumnul în uşa acestuia. Oscar văzu că fiecare unghie îi era neagră şi însângerată.

Troblum apăru cu mintea deversând în cabină un val de resentimente. Le aruncă tuturor o privire ursuză şi îşi coborî ochii în podea, ca un adolescent muştruluit.

— Aterizează-ne, îi spuse Aaron. Haide, nu avem timp de rahaturile tale personale. Trebuie să te concentrezi pe asta. Justine a întâmpinat unele dificultăţi la coborâre.

— Sunt gata, răspunse Troblum posac.

Fotoliile de accelerare se ridicau din podea.

— Vorbind de rahatul personal, îi spuse Tomansio pe un ton egal. Tu te-ai gândit la ce ai deversat în Gol?

— Ce? se răsti Aaron.

— Ei bine, să sperăm că fosta ta prietenă nu a fost replicată asemenea lui Kazimir. N-aş vrea să dau nas în nas cu ea pe acolo.

Oscar se prinse de braţele fotoliului. Primele avertismente de chihlimbar îi licăreau în exovedere. Câteva sisteme dădeau rateuri. Şi-ar fi dorit să fi fost lăsat în suspensie până când ar fi aterizat şi iadul acesta s-ar fi încheiat.

Era după-amiaza târziu în oraşul Anomine, iar aerul începea deja să se răcească. Gore îşi trase pe el un pulover de caşmir negru, în timp ce se deplasa de-a lungul sistemelor de intruziune ce zăceau ca o pânză uriaşă de păianjen pe suprafaţa pieţei. Firele erau lipicioase, strălucind negru în soarele auriu-trandafiriu. Analiza efectuată de funcţia de scanare asupra componentelor individuale îi arăta câteva imperfecţiuni în lanţurile lungi de molecule îngemănate în jurul filamentelor lor de penetrare active. Calitatea producţiei fusese înaltă, ceea ce era impresionant, având în vedere că replicatorul nu fusese conceput pentru aşa ceva.

Îi aruncă lui Tyzak o privire discretă. Marele şi bătrânul Anomine era ghemuit pe picioarele din spate în cealaltă parte a pieţei, aproape de mica tabără a lui Gore. Încă nu avea nicio idee despre adevăratul scop al păienjenişului.

Cred că neîncrederea şi suspiciunea sunt mai mari la om decât la Anomine. Ruşinos, dar uite că ne dă un avantaj. Şi totuşi… au devenit postfizici. Deşi nu cei din soiul de acum. Este aproape ca şi cum şi-ar fi dezvoltat o rasă cu două tulpini, una de întreprinzători şi alta de naivi.

O teorie la fel de bună ca oricare alta. Cumva, nu şi-i putea imagina pe Tyzak şi pe cei ca el realizând statutul de postfizic.

Poate că asta este evoluţia biologică adevărată. Atingi apogeul şi o iei înapoi, dispărând în linişte, lipsit de relevanţă, odată ce adevărata ta cucerire s-a elevat afară din acest univers. Poate că spaţiu-timpul nu are alt scop decât de a fi embrionul conştiinţei.

Încercă să-şi amintească cât de multe specii din cele care se depărtaseră de apogeul ştiinţei şi intelectului fără a realiza saltul la starea de postfizic găsiseră navele de explorare ale Marinei. Statisticile îi scăpau, dar nu credea că erau multe.

Ceva se rupse cu zgomot prin aerul curat de deasupra oraşului, aducând un val de bucurie şi uşurare. Tyzak nu-l auzise, aşa că…

Gore zâmbi mulţumit de el însuşi. Se simţea surprinzător de calm pentru un corp din carne şi sânge în timp ce u-amprenta îi deschidea un link către Curier.

— Cum merge?

— Ei bine, surprinzător, sunt încă în viaţă. Nicio schimbare aici sus. Pachetul de incursiune este încărcat, nu trebuie decât să-mi spui să-l activez.

— Dă-i drumul.

— Ce?

— Iniţiază gaura de vierme şi începe secvenţa de alimentare a sifonului. Vom avea nevoie de energia aceea în curând.

— Oh, la naiba. Bine, voi încerca.

— Mulţumesc. Pentru tot.

Gore închise ochii, îşi deschise mintea şi privi cerul.

Boomul sonic se prăbuşi peste Makkathran fără avertisment, făcând păsările să se rotească pe cer, dând din aripi alarmate. Animalele au intrat în panică în tot oraşul şi au început să urle. Justine se uită în sus şi zâmbi larg, uşurată. *Voia* ca tatăl ei să ştie asta, o dorinţă care creştea din ea la fel de puternic ca orice abilitate psihică derivată din Gol. Dură o clipă, apoi găsi urma de un alb pur ce schiţa o linie perfect dreaptă pe cerul turcoaz. Vârful întunecat era deja peste Marea Lyot. Începu să se arcuiască

din nou înapoi.

— În sfârşit!

Nava dispăru din vedere înapoia zidului înalt ce înconjura mica grădină din partea din spate a conacului Sampalok. Justine le ceru celor doi ge-cimpanzei să continue să grebleze noua secţiune de straturi de legume pe care le pregătea. Micile creaturi amuzante frecau instrumentele primitive înainte şi înapoi pe sol, sub îndrumarea ei. Modelarea genistarilor fusese unul din momentele cele mai satisfăcătoare pe care le avusese de secole, chiar dacă primul avea un braţ mai lung decât celălalt, iar al doilea părea să aibă probleme cu auzul.

Justine se grăbi să iasă afară, în piaţa centrală, oprindu-se în locul pe care îl utilizase în ultimele şapte săptămâni.

— Du-mă jos, îi ceru Makkathranului.

Pământul de sub picioarele ei se *schimbă,* iar ea căzu prin substanţa oraşului până la tunelul de călătorie de dedesubt. Iar aceea era realizarea sa *cea mai* satisfăcătoare din toate timpurile. Încă nu vorbise cu ea şi nici nu simţise mintea primordială a Makkathranului, îngropată cerul ştie la câţi kilometri sub clădiri şi canale. Dar reuşise, în sfârşit, să-şi imprime gândurile pe rutinele mai simple care reglementau aspectele fundamentale ale structurii oraşului. Orice ar fi fost, de fapt, Makkathranul, reţeaua lui de gestionare era una omogenizată. Televederea îi arătase că luminile şi unele dintre sistemele de pompare erau alimentate cu energie electrică. Gravitaţia era manipulată pentru a face tunelurile de călătorie să funcţioneze. Totul îi confirma convingerea iniţială a tuturor că oraşul venise din afara Golului. Dar nu-i spunea însă nimic din ce voia să ştie.

Coborî în lumina orbitoare a tunelului de călătorie şi îşi împinse ferm ochelarii de soare pe nas, apoi ceru oraşului să o ducă în Golden Park. În timp ce gravitaţia începea să se schimbe, se asigură că stătea aplecată în faţă. Făcuse odată greşeala să cadă cu picioarele înainte şi nu voia să repete experienţa. Să zboare cu capul înainte era însă altceva. Era mai antrenant decât o făcuseră vreodată să

simtă visele lui Inigo. Lovi cu pumnii drept în faţă şi chiui de bucurie executând prima rostogolire-tirbuşon.

Justine ieşi la suprafaţă în Golden Park, lângă unul dintre pilonii albi înşiraţi de-a lungul Canalului de Centură. În timp ce aştepta, cupolele combinate ale Palatului Orchard străluceau în spatele ei cu o patină lucioasă. După toate aceste săptămâni de anticipare, în care se autoconvinsese pe jumătate că ar putea avea de aşteptat zeci de ani, ceda în sfârşit valului hormonal de anxietate, privind nava ce-şi făcea apariţia deasupra cartierului portului. Zbura mult mai lent acum, deşi vârfurile aripilor sale lăsau încă pe la capete dâre slabe de vapori pe cerul senin al Makkathranului. *Stai... Aripi?*

Nava spaţială se roti peste cartierul Ysidro şi începu o coborâre abruptă. Suferea la fel ca şi *Silverbird,* decise Justine. Zborul nu era atât de stabil sau de lent precum ar fi trebuit să fie. Golul îi afecta unităţile propulsoare. O dată sau de două ori îşi ţinu respiraţia, văzând-o cum se clătina în aer. Apoi, picioarele lungi de aterizare s-au deschis, iar nava a căzut pe ultimii zece metri din cer pentru a derapa apoi de-a lungul hăţişului gros de iarbă, oprindu-se la nicio sută de metri de *Silverbird.*

Un sas circular se deschise în secţiunea de mijloc a navei şi o scară de aluminiu de modă veche alunecă în afară. Oamenii tropăiră în jos, radiind un amestec de bucurie şi neîncredere recunoscut cu uşurinţă de televederea lui Justine, pentru că era identic cu al ei.

Nouă persoane o aşteptau împreună pe iarbă ca să se apropie, un număr surprinzător pentru o navă de o asemenea dimensiune, chiar dacă folosiseră suspensia. Apoi au perceput-o cu televederea şi, în timp ce alerga spre ei, s-au întors să o salute.

Strigătele lor de bun venit au ajuns-o când era încă la douăzeci de metri distanţă. Câţiva îşi fluturau mâinile jubilând. Doi dintre ei au început chiar să alerge spre ea. Toţi păreau să îi zâmbească larg.

Nu toţi, se corectă singură, şi îşi împinse ochelarii de soare pe nas. Uriaşul care stătea în spate cu un scut formidabil în jurul gândurilor nu zâmbea. Nici cel care arăta ca şi cum ar fi fost implicat într-o luptă de stradă cruntă şi pierduse. Dar ceilalţi erau sincer fericiţi să o vadă şi îi era de ajuns.

Cel care era în frunte îşi desfăcu braţele larg şi îi dădu o îmbrăţişare exuberantă. Ceva ciudat de familiar cu faţa lui…

— Justine Burnelli, exclamă el. A trecut ceva vreme.

Şi zâmbetul acela o tachina atât de păcătos, încât nu se putu împiedica să-i zâmbească şi ea.

— Îmi pare rău. Cine…?

— Ne-am întâlnit la petrecerea de despărţire a navei *Second Chance,* îi spuse cu maliţiozitate. Oscar Monroe, îţi aminteşti?

— Oh, Doamne! Oscar? Tu eşti? Am crezut că eşti încă… Adică… Ridică din umeri stânjenită.

— Da, mi-au dat drumul acum optzeci de ani. N-am făcut tam-tam despre asta.

— Mă bucur să te văd, Oscar, îi spuse cu sinceritate. Trebuie să recunosc, nu te aşteptam.

— Nici alţii. Cred că asta e ideea de a fi eu în ultimul timp.

Ea râse, apoi aruncă o privire peste umărul lui către ceilalţi.

— Inigo, nu-i aşa?

— Da.

Inigo nu repetă scena îmbrăţişării. Îi întinse mâna în mod oficial. În clipa aceea Justine realiză că s-ar putea să exagereze puţin făcând pe Regina din Oraşul Sălbatic. Nu purta decât o pereche de cizme, un mic top negru, nişte pantaloni scurţi din denim, cu bastonul electroşoc, pistolul şi un cuţit mare agăţate la centură. Soarele îi colorase pielea într-o nuanţă închisă de miere, făcându-i în acelaşi timp părul aproape alb – şi nu şi-l mai coafase de când sosise. În ultimul timp, şi-l lega doar la spate cu un şnur, într-o coadă liberă. O schimbare dramatică pentru cineva

care la începutul secolului douăzeci şi unu obişnuia să cheltuiască peste o sută de mii de dolari pe an pentru îngrijire personală – şi asta era în afara facturii pentru haine. Una peste alta, probabil că oferea o privelişte de speriat.

Uşor mai stânjenită acum, îi permise lui Oscar să îi prezinte pe ceilalţi. Araminta-doi – *doi!* – asta era interesant, Cavalerii Gardieni erau aproape cum se aştepta, despre Troblum nu ştia ce să creadă, Corrie-Lyn îi fu imediat uşor antipatică, în timp ce Aaron pur şi simplu o sperie. Nu era singura, judecând după modul în care toată lumea reacţiona faţă de el.

— Bine, îi zise Corrie-Lyn lui Aaron. Am reuşit. Am ajuns. Acum, pentru numele Madonei, vrei să ne spui de ce suntem aici?

Justine se aştepta ca Aaron să zâmbească, cel puţin, cu înţelepciune, la fel ca orice om normal. El îşi întoarse, în schimb, ochii vineţi spre Inigo.

— Suntem aici ca să-l poţi aduce *pe el* înapoi, spuse cu glas răguşit.

— Ce? întrebă Inigo speriat. Oh, dulce Madona! Cred că glumeşti.

— Nu. El e singurul care ne poate ajuta acum. Şi tu eşti cel care are adevărata lui amintire. Eşti conectat cu el. Mai ales aici. Poţi ajunge în stratul de memorie al Golului în care a existat. Nici nu trebuie măcar să mai resetezi Golul, aşa cum se intenţiona iniţial, ştim asta acum. Justine ne-a arătat acest lucru cu Kazimir.

Corrie-Lyn se apropiase de Inigo şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Fă-o, îi şopti cu ardoare.

— Mergătorul-pe-Apă s-a dus, spuse Inigo cu tristeţe infinită. El este un vis acum. Nimic mai mult.

— Poţi să-l aduci înapoi, zise Aaron. Trebuie s-o faci.

…să aterizeze pe sol la baza turnului Eyrie. Gleznele i-au cedat şi s-a poticnit căzând în faţă. Mâini terţe puternice s-au întins să-l susţină. Dar nu exista nicio mulţime, aşa cum

era întotdeauna înainte. Nicio familie. Nicio Kristabel.

— Honious! Am greşit, bâlbâi Edeard nefericit.

În graba sa de a scăpa de oroarea spitalului din Half Bracelet Lane greşise cumva pasajul întortocheat din memoria Golului şi sfârşise… Se uită la cei câţiva oameni care se holbau la el. Erau îmbrăcaţi atât de ciudat – şi totuşi nu. Televederea lui mătură în jur. Finitan nu era în vârful turnului. Căută în clădirile din Haxpen şi Fiacre, dar le găsi pustii. Oraşul era tăcut, lipsit de eterna sa pălăvrăgeală telepatică. Nu putea simţi nici o singură minte nicăieri în afară de cele nouă aflate chiar în faţa lui.

— Nu!

Se întoarse cu faţa în direcţia ziguratului, sondând frenetic cu televederea fiecare cameră de la etajul zece. Erau goale de oameni, de mobilier…

— Unde sunt? strigă el. Unde sunt cei din familia mea? Kristabel!

Îşi trase a treia mână înapoi, gata să lovească imediat.

Cineva din grupul ciudat păşi în faţă, cu gândurile calme, primitoare, liniştitoare. Un bărbat înalt, cu un chip frumos – o faţă cunoscută, deşi mai întunecată decât era înainte, şi părul era şaten în loc de blond luminos, aşa cum ar fi trebuit să fie. Detaliile erau irelevante, pentru că era o faţă ce nu putea fi, sub nicio formă, acolo. Nu în lumea reală.

A treia mână a lui Edeard se retrase.

— Nu, şopti el. Nu se poate. Eşti un vis.

Bărbatul îi zâmbi. Avea lacrimi în ochi.

— La fel ca şi tine.

— Inigo?

— Edeard!

— Fratele meu.

S-au îmbrăţişat, Edeard strângând în braţe omul ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta. Inigo era singurul lucru care avea sens pe lume în clipa aceea. El era ancora.

— Ţine-mă, imploră Edeard. Nu-mi da drumul, lumea se destramă.

— Nu, promit. Sunt aici să te ajut să treci prin asta.

Gândurile lui Edeard erau agitate, panicate, ameţite.

— Viaţa pe care ai trăit-o, spuse înecându-se.

— Nimic în comparaţie cu a ta, îl asigură Inigo.

— Dar… lumile pe care mi le-ai arătat, minunile care există acolo. Totul e adevărat?

— Da. Totul e adevărat. Acela este universul din afara Golului. Locul din care au venit navele care i-au adus pe Rah şi pe Madona.

— Oh, dragă Madona.

— Ştiu că este un şoc pentru tine. Îmi pare rău. Nu te puteam avertiza în niciun fel.

Edeard dădu din cap încet şi se trase înapoi pentru a privi neîncrezător la persoana pe care crezuse că n-o va putea atinge niciodată.

— Credeam că eşti cineva pe care Madona mi-l trimitea să mă liniştească în somn. Mi-ai arătat ce fel de viaţă am putea construi, dacă am încerca doar. Şi m-am străduit…

Vocea i se frânse. Era în pragul lacrimilor.

— Ai făcut mai mult decât atât, Mergătorule-pe-Apă, atât de mult mai mult, spuse o femeie tânără. Avea părul roşu-închis şi un chip frumos pistruiat, şi îl privea cu atâta adoraţie, încât era uluit. Ai reuşit.

Edeard se uită ruşinat la Inigo.

— Tu ştii ce am făcut, de ce fug acum.

— Îţi cunoaştem cu toţii viaţa. Acesta este motivul pentru care suntem aici.

— Mă poţi ajuta? De asta ai venit?

— Nu ai nevoie de ajutorul nostru, i-a răspuns Inigo. Triumful tău a fost magnific. Planete întregi s-au minunat de realizările tale de aici din Makkathran.

— Nu înţeleg. Am stricat totul, la fel ca Owain şi Buate, aşa cum susţineau mereu toţi cei ca ei că am să fac. Am devenit la fel ca ei, Honious să mă ia.

— Nu, nu, a spus femeia cu sinceritate. Edeard, ascultă-mă. După ce tentativa de unitate a eşuat, următorul tău efort de a aduce pace şi împlinire pe Querencia a dat roade. Nu ai mai resetat niciodată Golul după aceea, nu a mai fost nevoie. Şi tu, şi Kristabel, şi prietenii tăi aţi acceptat toţi îndrumarea către Inimă la bătrâneţe. A fost frumos de

privit.

— Vorbeşti ca şi cum acest lucru s-a întâmplat deja.

Edeard îi aruncă femeii o privire curioasă în timp ce nişte gânduri foarte incomode începeau să i se adune în minte.

— Edeard. Inigo îi puse o mână pe umăr liniştindu-l. Noi abia am ajuns în Gol. Aici timpul se scurge mult mai repede decât în exterior. Acesta este motivul pentru care dincolo au trecut doar câteva sute de ani în comparaţie cu mileniile de aici. Tu eşti trecutul nostru. Te-am scos din memoria Golului.

— Vrei să spui că mi-am trăit deja viaţa? Toată viaţa mea?

— Da.

— Dar… Televederea lui mătură din nou, disperată să mai găsească pe cineva. Unde este toată lumea? Dacă am reuşit aşa cum pretinde ea, ce s-a întâmplat cu oamenii pe care am încercat să-i ajut? Nepoţii lor ar trebui să fie în continuare aici. Au părăsit oraşul?

Inigo păru jenat.

— Ai creat o societate în care a fost posibil pentru toată lumea să-şi găsească împlinirea. În cele din urmă, toţi oamenii de aici au acceptat îndrumarea. Ultimul a plecat către Inimă în urmă cu câteva mii de ani.

— Au plecat? Nu putea să creadă. S-au dus toţi? *Milioane* de oameni trăiau pe Querencia.

— Ştiu.

— De ce m-ai adus înapoi? întrebă Edeard cu amărăciune.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

— Ha! Atunci Honious ştie că ai ales omul nepotrivit. Finitan este mai vrednic decât mine, sau chiar Dinlay. Şi dacă chiar n-ai avut de ales, ar fi trebuit să-l aduci înapoi pe acest viitor Edeard de care ai vorbit, cel care a ieşit triumfător.

— Te-am ales foarte atent. Eşti exact acel Edeard de care am nevoie.

— De ce?

— Determinarea, îi spuse Inigo simplu. Acesta eşti tu, cel

care a decis să nu lase nimic să-l înfrângă, cu orice preţ. Tu, cel din această zi, eşti cel mai bun Mergător-pe-Apă care a existat vreodată. Acesta este momentul pe care a fost construit triumful tău.

— Mi se pare greu de crezut, răspunse Edeard slab.

— Îmi pare sincer rău că a trebuit să ne întâlnim astfel, dar avem într-adevăr nevoie de ajutorul tău.

— Cum? Cum în numele Madonei pot eu ajuta nişte oameni care au puterea de a călători între universuri?

Se uita la Inigo care se pregătea să răspundă, când ciudatul cu faţa bătută şi gândurile chinuite făcu un pas înainte.

— Eu sunt Aaron şi am venit aici să te rog să ne duci la Inimă.

Edeard aproape că râse de el, dar omul suferea atât de tare şi era atât de plin de disperare, încât era clar că spunea adevărul.

— De ce?

— Pentru că ea trebuie să fie ceea care controlează Golul. Trebuie să vorbesc cu ea, sau Inigo trebuie, sau chiar tu. Pe oricare dintre noi îl va asculta.

— Ce i-ai spune?

— Ne omori pe toţi. Încetează.

Braţul lui Inigo cuprinse din nou umerii lui Edeard.

— O să ia ceva timp să-ţi explicăm acest lucru, îi spuse el cu blândeţe.

Soarele strălucitor era bine instalat pe drumul său spre orizontul de vest, cufundând marginile turnurilor Eyrie într-o ceaţă roşiatică familiară. *Şi totuşi nu familiară,* gândi Edeard cu tristeţe. Acest Makkathran în care se găsea acum era unul trist, într-adevăr. Clădirile erau exact aşa cum ar fi trebuit să fie – oh, dar restul cartierelor şi canalele... Nu suferiseră din pricina degradării, fabulosul oraş nu va ajunge niciodată până acolo, dar devenise *ponosit.* Fără cetăţenii săi era un spectru slab a ceea ce fusese în zilele sale de glorie. Şi rămăsese atât de puţin în urma oamenilor care trăiseră aici, doar resturi murdare şi praful

încăpăţânat, nimic mai mult. Faptul că trebuiseră să dispară lăsând atât de puţin care să le demonstreze realizările era cumplit de deprimant. Ca şi gândul că era separat acum de ei pentru totdeauna. Deşi bănuia că ar putea reseta Golul încă o dată, nu mai voia să plonjeze înapoi în ceea ce fusese. În plus, după spusele lui Corrie-Lyn, câştigase deja bătălia vieţii sale. Şi dacă înţelegea ce îi zicea fratele său de minte, Inigo, el era responsabil de declanşarea devastării adevăratului univers de afară.

— Vin mai multe nave? întrebă el.

— Da, recunoscu Inigo. E vina mea. Am fost fermecat de viaţa ta.

Stăteau pe treptele din faţa bisericii centrale a Madonei, fiecare dintre vizitatori făcând ce putea să-l ajute să înţeleagă povestea lui Inigo despre ceea ce se întâmpla în galaxia de afară şi despre ce era de fapt Golul. Le-a luat ore întregi.

— Le-ai arătat oamenilor viaţa mea, spuse Edeard, nu chiar acuzator, dar…

— Am făcut-o. Tu n-ai spus nimănui despre a mea.

— M-ar fi crezut nebun, chiar şi Kristabel. Căruţe care zboară. Oameni care trăiesc pentru totdeauna. Sute de lumi locuite. Servitori-maşină în loc de genistari. Oraşe pe lângă care Makkathranul nu ar fi decât un mic cartier. O civilizaţie în care justiţia este disponibilă tuturor. Extratereştri. Mai multe stele pe cer decât ar fi posibil să numeri. Nu, minunile acestea ale imaginaţiei mele febrile erau mai bine păstrate în interiorul craniului meu. Doar că nu era imaginaţia mea, erai tu.

— Sper că ţi-am fost de ajutor, că ţi-am adus un pic de confort.

— Mi-ai adus. Edeard îşi adună în cele din urmă curajul care îi lipsise până atunci şi puse întrebarea: Viitorul acesta pe care l-am trăit, cel în care am obţinut în cele din urmă îndrumarea către Inimă… Burlal a făcut parte din el?

— Nu. Îmi pare rău, Edeard. El a fost aici o singură dată, şi atât.

— Înţeleg. Mulţumesc pentru sinceritate.

— Mergătorule-pe-Apă, spuse Aaron. Poţi să ne duci la Inimă, te rog?

Nota ascuţită din vocea lui, modul în care gândurile sale furioase ameninţau să-i explodeze din minte îl făceau pe Edeard nervos.

— Am înţeles necesitatea ca Golul să fie reţinut. Dacă aş putea face acest lucru, l-aş face.

— Există o modalitate de a vorbi cu ea, spuse Aaron printre dinţii încleştaţi. Odată ce vom ajunge acolo, ştiu că există.

— Cum?

Aaron îşi apăsă mâinile pe faţă. O dată, de două ori, de trei ori. Îi curgea sânge din nas, din locul în care se lovise.

— Ea nu vrea să-mi spună! strigă furios. Nu mai găsesc.

A treia mână a lui Edeard cuprinse braţele lui Aaron, trăgându-le în jos.

— Aceasta este misiunea mea! Eu sunt misiunea. Am un obiectiv. Trebuie să fiu puternic. Îi place asta. Ea mă iubeşte.

Tomansio se apropie de agentul răvăşit.

— Hei, e în regulă. Îşi întinse mâna. Avem două nave spaţiale şi pe Mergătorul-pe-Apă. Putem lua…

Muşchii lui Aaron se înmuiară, iar Tomansio îl prinse în timp ce se prăbuşea înainte, fără cunoştinţă.

— Cum ai făcut asta? întrebă Edeard.

— Un simplu tranchilizant. Din fericire, biononicele noastre sunt degradate aici. Altfel am fi avut o ciocnire serioasă.

— Înţeleg.

De fapt, nu prea înţelegea. Dar aceşti războinici din universul exterior erau formidabili. Şi aveau onoare. Cumva, îi aminteau de colonelul Larose din miliţia Makkathranului.

— Şi acum ce facem? întrebă Corrie-Lyn cu un oftat. Psihopatul nostru de companie va exploda când se va trezi.

— N-aş vrea să încerc o infiltrare neuronală în acest mediu, răspunse Tomansio. O singură eroare şi, probabil, i-am sfâşia creierul. În plus, cred că modul în care mintea lui

a fost reconfigurată presupune să fie rezistent la acest tip de inchiziţie. Informaţia este ascunsă în subconştient.

— Chiar avem cele două nave, spuse Oscar. Şi ştim că trebuie să zburăm la Inimă. Problema noastră rămâne îndrumarea. Rânji către Edeard. Cred că aici vine partea ta.

— Totul depinde de împlinire, adăugă Inigo. Dacă Lordul Cerului consideră că Edeard este împlinit, îl va călăuzi.

— Sufletul lui, spuse Corrie-Lyn brusc.

— Nu ştim asta, replică Inigo. Până acum, oamenii nu au fost niciodată în stare să zboare în interiorul Golului. Poate că va arăta calea şi unui trup viu.

— Voi întreba, spuse Araminta-doi.

Gândurile acestuia erau dăruite într-un mod cu care Edeard nu era obişnuit. Claritatea cu care îi erau date depăşea orice cunoscuse înainte. Era greu să înlăture senzaţia că se afla de fapt în corpul Aramintei-doi, că respirau împreună, simţeau împreună. Şi mai era percepţia secundară care îl distrăgea, aceea că stătea în picioare într-o cameră gigantică de metal şi sticlă, uitându-se la nebuloasele de afară. Lorzii Cerului călăuzeau navele incredibile. Percepţia minţii aceleia licărea sub legătura pe care Araminta o avea cu cel care conducea flota, şi a senzaţiei sale de conştientizare a Golului.

— Trebuie să-mi abandonez trupul pentru a fi îndrumat către Inimă? întrebă el.

— Trebuie să fii împlinit, răspunse cu dragoste Lordul Cerului. Apoi te voi îndruma. Curând, simt asta. Mintea ta este puternică, ai credinţă, îţi cunoşti calea. Te înţelegi pe tine însuţi. Îţi lipseşte doar siguranţa.

— Dacă aş avea asta, dacă aş obţine ceea ce trebuie pentru a fi împlinit, m-ai lua, aşa viu cum sunt, cu această navă?

— Da, aş face-o.

Edeard tremura când dăruirea bizară se încheie. Era ca şi cum o rafală de aer de iarnă mugise în jurul bisericii. Îi aruncă Aramintei-doi o privire curioasă.

— Poţi televorbi peste cuprinsul Golului?

O astfel de putere mentală era incredibilă.

— Nu chiar. Acela a fost celălalt trup al meu. Iar pentru Lordul Cerului, noi suntem uniţi la fel cum aţi fost cândva tu şi Inigo.

— Înţeleg, minţi Edeard.

Celălalt trup al meu! O spusese atât de degajat. Cât şi l-ar fi dorit pe Macsen în clipa asta. El ar fi făcut lumină în toată confuzia cu o glumă isteaţă şi un hohot de râs, iar lumea ar fi fost cum trebuie din nou.

— Trebuie să aflăm dacă acest Edeard este împlinit, spuse Oscar. Şi dacă este, vei zbura cu el către Inimă.

— Aşa s-ar părea, confirmă Inigo.

— Nu încă, interveni Justine. Se ridică în picioare. Lucrul acesta este prea important pentru a ne baza pe un „poate”. Avem nevoie de o înţelegere foarte clară a ceea ce ar trebui să se realizeze aici. Urmaţi-mă. Şi urcă treptele spre intrarea deschisă a bisericii.

Edeard observă că toată lumea schimba priviri nedumerite în spatele fetei blonde. Câţiva au ridicat din umeri, dar toţi au dat buzna ascultători după ea. Tonul lui Justine era unul de comandă.

Când îi fusese prezentată, Edeard fusese dispreţuitor faţă de fata senzuală. Precaut chiar – din cauza hainelor vulgare şi a părului ei sălbatic, aceasta îi amintea de bandiţii reali care trăiseră în sălbăticie, dincolo de provincia Rulan. Dar pe măsură ce după-amiaza înainta îşi revizuise opinia. În primul rând, ea era una din veşnicii Confederaţiei. Chiar dacă arăta ca şi cum abia ieşise din adolescenţă, ştia că era mai în vârstă decât oricine trăise vreodată în Makkathran. Şi în ciuda lipsei ei de haine, avea o demnitate şi un echilibru care ar fi intimidat-o şi pe doamna Florrel. De asemenea, suspecta serios că era suficient de puternică pentru a o face bucăţi pe Ranalee în orice fel de luptă, corectă sau altfel.

Aerul din biserică era mai rece decât afară. Vederea interiorului gol, cu excepţia statuii uriaşe a Madonei, îl făcea să se simtă ciudat şi scotea în evidenţă cât de izolat şi de singur era acum. În urmă cu doar o zi, în timpul său, fusese primar, iar oraşul se pleca în faţa voinţei sale. Aceşti

oameni aveau intenţii bune, ştia, dar nu-şi putea împiedica resentimentele faţă de modul în care-l somaseră din adevărata sa viaţă. Dacă ar fi fost altcineva decât Inigo – dar numai Inigo ar fi putut face un astfel de lucru.

Mai ciudat decât biserica pustie era omul de aur care-i aştepta în picioare în mijlocul ei. Era vizibil doar din cauza unei dăruiri ciudat de omniprezente din partea lui Justine, de care nu se prea putea proteja. Dar televederea sa nu găsi nimic acolo unde se afla omul, nu la început.

— Un suflet, exclamă Edeard după ce îşi intensifică percepţia.

— Un vis, de fapt. Sunt Gore, încântat să te cunosc, în sfârşit, Mergătorule-pe-Apă. Eşti un om foarte impresionant.

— Gore este cel care ne-a condus aici, explică degajat Inigo. Prin diferite metode. Nu toate plăcute.

— M-am asigurat doar că nu fugi de responsabilitate, fiule.

— Tatăl meu, spuse Justine cu mândrie.

— Trebuie să-l ţineţi pe Aaron sub control, îi spuse Gore lui Tomansio. Recondiţionarea lui neurală nu a fost niciodată suficient de puternică pentru a rezista la o întâlnire cu Pisica. Nu mă aşteptam la asta. Naiba s-o ia pe Ilanthe.

— Lennox, replică Tomansio cu răceală. Numele lui este Lennox. Unul dintre fondatorii noştri. Ca atare, foarte important pentru toţi Cavalerii Gardieni. Ce ai făcut cu el?

— Exact ce mi-a cerut, răspunse Gore. Dumnezeu ştie ce fel de număr a jucat Pisica cu el, dar atunci când l-au recuperat oamenii mei putea fi aruncat aproape cu totul la coş. I-am şters tot ce am putut din vechea personalitate, dar prejudiciul a pătruns adânc în subconştientul lui. În mod normal, acesta poate fi suprimat, cu condiţia să nu primească prea multe stimulări asociative. Dar despre o vindecare completă nu poate fi vorba. Am făcut tot ce am putut. L-am peticit şi l-au trimis să facă ceea ce iubea şi era născut să facă. El conduce toate misiunile murdare sub acoperire de care Facţiunea Conservatoare are nevoie pentru a menţine buna şi bătrâna Mare Confederaţie pe

drumul drept şi îngust. Nu sunt şeful lui, sunt partenerul lui, pentru Dumnezeu!

— Tată, Inima?

— Da, sigur. Gore îşi roti privirea spre fiecare dintre ei. Este un plan destul de simplu. Aşa cum a spus Aaron, mergeţi şi faceţi chestia aia să se implice, convingeţi-o. Trebuie făcută să înţeleagă că acum comite un genocid galactic.

— Asta-i tot? întrebă Oscar.

— Ai ceva mai bun?

— Păi… nu.

— Atunci, asta este. Cu o mică îmbunătăţire: vin cu voi. S-ar putea să fi găsit ceva care s-o convingă.

— Ce?

— Un nou început. Dar va trebui să fim rapizi. Dracu' ştie ce pune la cale acolo Ilanthe.

— Bine, tată. Lordul Cerului va îndruma corpul lui Edeard, presupunând că este împlinit.

— Asta era ideea iniţială. Gore îi aruncă o privire semnificativă lui Inigo. Avem nevoie de cineva despre care ştim că este împlinit.

— Înţeleg.

— Îi voi lua pe Mergătorul-pe-Apă şi pe Inigo în *Silverbird,* spuse Justine. Este într-o stare mai bună decât *Mellanie's Redemption.* Cred că se va putea lansa din nou. Dacă nu, putem reseta la câteva zile de dinainte de a ateriza aici.

— Nu, spuse Gore. Luaţi această navă. Este pe deplin aclimatizată la Gol acum, aşa că funcţionalitatea nu ar mai trebui să fie o problemă. Şi probabil vom avea nevoie de o putere de foc foarte serioasă dacă ne vom izbi de Ilanthe.

— Această navă?

Gore îi aruncă o privire compătimitoare.

— Pe ce crezi că stai?

Stând pe treptele care înconjurau biserica Madonei împreună cu ceilalţi adunaţi în jurul lui, Edeard simţi, în cele din urmă, că revine din nou la viaţă. În tot acest timp, totul păruse bizar, ca un vis alimentat de kestric. Nu se putea

agăţa de nimic; nimic care să-l convingă că era în viaţă. Chiar şi întâlnirea cu Inigo era ceva ce îşi imagina că s-ar putea întâmpla, până la urmă, în Inimă, ceea ce contribuia la sentimentul de irealitate.

Dar acum…

Entuziasmul brut îi accelera inima, pompându-i sângele cald prin tot corpul. Zâmbea în timp ce-şi trimitea televederea să alerge în jos, pe sub străzi, trecând de tunelurile de călătorie, şerpuind prin conductele ciudate şi liniile de energie strălucitoare de care structura era pătrunsă peste tot în jos, tot mai jos.

Mintea Makkathranului dormea nemişcată, la fel de neschimbată precum clădirile şi canalele, gândurile sale gigantice pulsând în ritmul lor sumbru şi lent.

Gândurile Mergătorului-pe-Apă se ridicau în extaz, în timp ce îşi dăruia percepţia noilor săi prieteni, salutând splendoarea pură şi îndrăzneala momentului. Cât le-ar fi plăcut asta lui Kristabel şi lui Macsen, şi gemenelor…

— Acum ştiu ce eşti, îi zise uriaşului adormit, revărsând sinceritate şi *credinţă* absolută în ceea ce spunea. Împărtăşindu-se în totalitate. Ştiu de ce ai venit în acest univers. Şi ar trebui să ştii că şi alţii te-au urmat înăuntru. Credem că putem pune capăt acestui lucru acum. Ai posibilitatea să termini ce ai început.

Gândurile vaste au început să se accelereze, fâşiile largi de meditaţie blândă adunându-se într-un tot coerent. Conştiinţa Makkathranului se ridică.

— Tu? Îmi amintesc de tine. Am crezut că ai plecat împreună cu restul celor de felul tău.

— Am fost adus înapoi. Cred că eu sunt calea ta spre Inimă.

— Ai uitat mult. Sunt mulţumit să sfârşesc aici.

Edeard simţi cum fratele său de suflet îi strânge mâna. Încrederea lui Inigo, siguranţa lui erau uluitoare.

— Noi nu mergem acolo pentru a ne supune absorbţiei, îi spuse Inigo Makkathranului fără ezitare. Suntem aici pentru a termina acest lucru. Timpul de care te temeai a sosit. Milioane din specia mea sunt pe drum către această lume,

ei ştiu secretul. Toţi au intenţia să reseteze Golul după propriul lor capriciu. Faza de devorare care va urma va consuma galaxia.

— Nu poate fi oprit, răspunse Makkathranul. Golul este ceea ce este.

— Există o şansă. Cred că încă ne putem înţelege cu el.

— Golul nu ascultă. Am încercat. I-am privit pe cei din specia mea murind cu zecile de mii în timp ce încercau să treacă prin bariera finală. Totul a fost zadarnic. Flăcările morţii lor au întrecut nebuloasele în ziua aceea.

— În Gol a ajuns o entitate care poate face lucrurile şi mai rele. Faza de devorare începe. Dar, în sfârşit, avem o posibilitate extrem de mică şi fragilă de a vorbi cu nucleul, cu conştiinţa primară. Aceasta îl va accepta pe unul dintre noi, dacă un Lord al Cerului îl va îndruma spre Inimă. Ajută-ne. Te rog. Specia ta este încă acolo, de cealaltă parte a barierei, făcând tot ce se poate. În toţi eonii care au trecut de când ai venit, n-au şovăit niciodată. Le datorăm atât de mult, le datorăm această ultimă încercare.

— Specia mea mai trăieşte?

— Da.

— Aşa credeam şi eu. Am crezut că i-am auzit o dată, nu cu mult timp în urmă. Am strigat, dar au venit în schimb cei din rasa ta.

— Te rog, îi spuse Edeard. Am mai fost îndrumat către Inimă o dată, înainte. Orice sacrificiu va trebui să fac pentru a fi îndrumat din nou îl voi face, jur pe Madona.

Gândurile Makkathranului fluctuau, scăldându-i pe toţi într-un vechi val de durere. Edeard se simţea umil în faţa a tot ceea ce îndurase oraşul, a pierderii sale teribile.

— Nu mă aşteptam ca schimbarea să mă mai atingă vreodată, le spuse Makkathranul. Nu mă aşteptam să mi se mai arate vreo speranţă, oricât de mică. Nu mă aşteptam să fac ceea ce m-am născut să fac, să mai zbor încă o dată împotriva celui mai mare duşman. Voi mi-aţi adus asta, şi trebuie să vă mulţumesc. Dacă galaxia este să cadă, atunci trebuie să cad odată cu ea. Vă voi duce.

— Mulţumesc, răspunse Edeard.

— Mulţumim, au spus şi ceilalţi în cor.

Aşteptau strânşi laolaltă pe întinderea vastă de lângă biserica Madonei, sondând cu televederea de jur împrejur, în alertă pentru prima manifestare de schimbare. Aşteptau cu un entuziasm nestăpânit, ca de şcolari, ştiind că vor asista la ceva de-a dreptul spectaculos.

Justine observă prima.

— Acolo, strigă ea, îndemnându-i cu mintea şi pe ceilalţi. Acolo, uitaţi-vă, zidul de cristal.

Peste tot în jurul oraşului, zidul înalt de aur translucid care îi definea marginea creştea în sus. Alerga spre cer cu o viteză uluitoare, împins de voinţa oraşului. Şi-au dat cu toţii capetele pe spate pentru a-l privi cu gura căscată de admiraţie cum se curba deasupra lor. La o jumătate de oră după ce începuse creşterea, ultimul petic rotund de cer senin se micşora dispărând, în timp ce cristalul se unea contopindu-se. Oraşul era îmbrăcat într-un dom perfect.

Makkathranul îşi puse apoi în aplicare dorinţele. O minte mai mare decât munţii antrenă capacitatea elementară a Golului de amplasare a masei, cerând materiei să se mişte în felul în care voia el.

Dincolo de cartierul portului, sigilat acum, Marea Lyot se despărţi. Două tsunamiuri vaste de apă se separau rapid, depărtându-se de ţărm, expunând fundul mării pe zeci de kilometri. Apa fusese partea uşoară. Makkathranul îşi continuă manipularea. Fundul mării dezgolit se crăpă şi se deschise cu un muget de distrugere, făcând ţăndări toată materia organică pe o rază de optzeci de kilometri. Fisurile se adânceau, tăind prin lava veche, şi alergau spre continent despicând Câmpia Iguru.

Oscar râdea necontrolat în timp ce pământul se zguduia cu furie, provocând alunecări de teren masive în depărtare, în Munţii Donsori. Era un fel de semi-isterie contagioasă. Edeard se trezi el însuşi rânjind sălbatic, prin simpatie, în timp ce era aruncat în genunchi. Valurile goneau de-a lungul canalelor, împroşcând apa peste margini în timp ce puterea cutremurului se intensifica. Putea vedea vârfurile

turnurilor Eyrie balansându-se dintr-o parte în alta. Aerul agitat plesnea norii de suprafaţa exterioară a domului.

— Acum te bucuri că te-am adus înapoi? îl tachină Oscar pe deasupra vuietelor.

Câmpia Iguru şi fundul dezgolit al mării se spulberaseră, creând o zonă de un singur nivel de moloz unduitor. Vulcanii mici şi ciudaţi se cutremurau ca nişte iceberguri care se dezintegrau, toată masa lor dizolvându-se într-o grămadă de resturi fumegânde. Oraşul făcu o smucitură bruscă, împingându-se pe o sută de metri direct în sus, în timp ce priza cu solul era în sfârşit ruptă. Edeard strigă în stare de şoc şi delir, împreună cu toţi ceilalţi, când impulsul îl aruncă la pământ. Îi făcu semn lui Oscar cu degetul mare în sus ca un nebun.

— Oh, Madona, mai întrebi! televorbi el pe deasupra haosului extraordinar care penetra cristalul de protecţie.

Cum trebuia să arate devastarea de afară! Era ceva ce nu-şi putea imagina.

Nori frenetici alunecau pe părţile laterale ale cristalului arcuit în timp ce oraşul acoperit de dom continua să se înalţe. Acela era doar apexul imensei nave de război.

Makkathran, ultimul supravieţuitor al armadei Raielilor, zbura din nou în sus, în cerul din care căzuse în urmă cu un milion de ani, îndreptându-se spre pustietatea spaţiului.

Gore Burnelli nu-şi recunoştea prea deseori admiraţia pentru alte persoane, cel puţin nu pentru fiinţele omeneşti din carne. Dar a trebuit să admită că Araminta făcuse o treabă bună trăind în două fluxuri diferite de timp. Chiar dacă el fusese unul dintre pionierii intelectului îmbunătăţit, găsea efortul un pic cam dur.

Segmentul din mintea lui desemnat pentru a menţine conexiunea cu Justine alerga înainte, privind înapoi la evenimentele lente de pe planeta Anomine cu ceva ce se apropia de dispreţ. Ar fi fost foarte uşor să renunţe la trupul lent şi să trăiască rapid şi liber în Gol. A trebuit să se concentreze din greu asupra celorlalte aspecte ale minţii sale şi ale cerinţelor pe care le serveau pentru a putea

respinge ideea. Tentaţia îl atrăgea cu forţa unui val mareic inexorabil.

Pentru o clipă, urmări de la intrarea în biserica Madonei cum Makkathran părăsea atmosfera Querenciei şi apoi accelera după Lordul Cerului care o adusese pe *Mellanie's Redemption* cu doar câteva ore mai devreme.

Display-urile de exoimagini îl înconjurau, urmărind progresul făcut de filamentele de infiltrare pe măsură ce acestea alunecau prin structura moleculară a mecanismului de elevaţie, gonind de-a lungul căilor reţelei şi penetrând intersecţiile delicate. Comutarea atenţiei principale: către rândurile masate de coduri ce aşteptau iniţializarea astfel încât pachetele să poată aluneca în software-ul străin, imitându-i rutinele, pentru a le submina. Mintea lui accelerată privea simbologia basculând la o viteză pe care, de fapt, o putea urmări în timp ce analizau primele impulsuri ce fulgerau prin intersecţii.

Sosirea unui apel, la care răspunse cu un alt segment ce opera în craniul de carne.

— Am intrat, spuse Curierul. Iau sub control toate sistemele importante ale sifonului. Sistemul de control extern este decuplat. Secvenţa de iniţializare completă a găurii de vierme este în derulare. Generarea de energie este în creştere. Trebuie s-o iau lent cu asta, nu am încă unde să o trimit.

— Foarte bine.

— N-am ştiut că Makkathranul era o navă Raiel.

— Ce altceva putea fi? Nu ai vizitat niciodată *High Angel?*

— De fapt, nu.

— Oh. Ei bine, cupolele sunt cele care îl trădează. Sunt identice.

— Evident.

— Vreun semn de la Marius?

— Nu am un senzor decent care să poată funcţiona aici în cercul interior. Hysradarul este activ, dar e inutil. Ar trebui să fie încă în modul camuflaj.

— Continuă să veghezi. Când în cele din urmă îşi va da seama că o putem opri pe preţioasa lui Ilanthe n-o să-i cadă

bine.

— Oh, la naiba. În regulă.

Makkathranul îl ajunse din urmă pe Lordul Cerului chiar înainte de a fi trecut de orbita lui Nikran, la numai trei milioane de kilometri de planeta pustie. Edeard stătea în piaţa din centrul cartierului Sampalok, holbându-se la micul glob maro care părea să fie agăţat deasupra conacului. Acesta îi provoca o cantitate surprinzătoare de nostalgie. Îi putea distinge câteva dintre caracteristicile suprafeţei, la fel cum făcuse într-o altă zi, acum pierdută în trecutul său frânt, atunci când, stând în Sala Malfit, aştepta să fie chemat în faţa primarului pentru a i se înmâna epoleţii de bronz. Tovarăşii săi de echipă îl tachinaseră pentru întrebările cu privire la alte fiinţe omeneşti care ar putea locui pe Nikran. Ei nu ştiau, aşa cum nu ştia nici el, că oamenii trăiau pe sute de lumi. Iar acum nu vor şti niciodată.

Sau poate că da. Cine ştie ce văd ei de acolo din Inimă?

Dintre toate revelaţiile pe care le adusese Inigo, faptul că Golul era un pericol pentru viaţa de pretutindeni era cel mai greu de acceptat.

— Întotdeauna am urât chestia asta blestemată, spuse Inigo, uitându-se urât la conacul cu şase laturi.

— Conacul? întrebă surprinsă Corrie-Lyn.

— Nu, arcologia din Kuhmo. În copilărie, îmi domina fiecare zi din viaţă. Acesta este unul din motivele pentru care am dat consiliului oraşului toţi banii pentru a demola monstruozitatea, astfel încât copiii să nu mai fie atât de negativ afectaţi în viitor.

— Chiar îţi umplea mintea, confirmă Edeard. Nu eram sigur cum arată arhitectura umană autentică şi mă grăbeam în ziua aceea. A fost alegerea evidentă.

— Mulţumesc Madonei că nu l-ai construit la dimensiunea completă.

— Am văzut templul cu care l-ai înlocuit, spuse sec Corrie-Lyn. Nu arăta mult mai bine.

Inigo îi zâmbi.

— Asta da recunoştinţă.

Edeard simţea preocuparea crescând în mintea lui Justine. Aruncă o privire şi o văzu stând aproape de un Gore al cărui chip de aur era înăsprit de îngrijorare.

— Ce este?

— Unele evenimente sunt în afara controlului nostru, răspunse Justine. Cred că trebuie să-l rogi pe Lordul Cerului acum.

Creatura pe care o urmăreau era încă la distanţă de o jumătate de milion de kilometri, o pată sclipitoare pe o latură a lui Nikran. Edeard o privi fără tragere de inimă. Dacă declara că nu era împlinit, atunci Inigo va trebui să se cufunde în stratul de memorie şi să scoată o altă versiune a lui, una care era. Existau puţine certitudini suficiente pentru el acum, dar să se confrunte cu sinele său viitor era ceva ce ştia că nu voia să îndure.

— O să încerc.

Îl căută cu simţurile pe Lordul Cerului şi îl găsi la marginea percepţiei. De obicei, gândurile lor erau calme şi mulţumite. Nu cunoscuse până atunci niciunul care să găzduiască o astfel de confuzie. Era îndoliat pentru ruda lui care murise din cauza lui Ilanthe. Iar nava de război colosală care alerga după el era, de asemenea, tulburătoare – avea vechi amintiri ancestrale despre astfel de lucruri: timpul haosului.

— Nu ai de ce să te temi de cei cu care călătoresc, inclusiv de oraş, îl asigură Edeard. Sunt tovarăşii mei, iar eu caut împlinirea.

— Recunosc oraşul acum, răspunse Lordul Cerului. Specia lui aproape că a adus ruina în acest univers. Nu am mai găsit nicio minte de când au aruncat planetele cu viaţă în stelele pe care le orbitau. Nicio specie nu a mai apărut aici, în afară de a ta.

— Timpul acela s-a încheiat. Ştii că şi mai mulţi din specia mea sunt deja aici. Minţile apar din nou.

— La fel ca şi *celălalt* care ucide.

— Acesta este motivul pentru care doresc să ajung la Inimă. Vreau s-o avertizez. Cred că sunt împlinit, cred că

Inima mă va accepta. Am dreptate?

Lordului Cerului îi luă mult timp să răspundă.

— Eşti împlinit, recunoscu el. Îţi voi îndruma esenţa la Inimă.

— Du-mă la Inimă aşa cum sunt. Această navă mă va purta. Te va urma.

— Ceea ce rudele mele îndrumă către Inimă este esenţa fiecărei minţi.

— Du-mă la Inimă. Ea va decide dacă mă acceptă aşa cum sunt sau dacă trebuie să renunţ la corpul meu şi să devin minte pură.

— Te voi călăuzi.

— Mulţumesc.

Dincolo de cupola de cristal, stelele aruncau arcuri scurte în spaţiu, în timp ce Makkathranul întorcea pentru a-l urma pe Lordul Cerului. Apoi au început să accelereze din nou. Edeard experimentă un lung moment de ameţeală. Când se uită din nou drept în sus, văzu un mic pâlc de stele chiar deasupra vârfului cupolei. Toate deveniseră de un alb-albastru strălucitor. Restul universului din jurul lor era negru.

— Nu este suficient de rapid, spuse Gore. Ilanthe are o săptămână de timp-al-Golului în avans faţă de voi. Dumnezeu ştie cât de aproape se află acum.

— Ştim că asta este viteza maximă cu care pot călători Lorzii Cerului, răspunse Justine.

— Da, numai că ei nu prea sunt aninaţi în vârful arborelui IQ-ului, nu-i aşa? Întreabă Makkathranul. A avut milioane de ani să-şi dea seama ce anume trece drept spaţiu-timp în Gol.

Justine îi aruncă lui Edeard o privire întrebătoare.

— Voi încerca să aflu, spuse el.

— Mai repede? interogă Makkathranul.

Gândurile sale se apropiau de curiozitate.

— Am fost concepuţi pentru fiecare stare cuantică imaginabilă cu excepţia acesteia, desigur. Aici mintea este extrem de importantă, contribuind la seducerea atât de multor inteligenţe inferioare. Cu mult timp în urmă, am

observat conexiunile fundamentale dintre raţionalitate şi corzile multidimensionale care încorporează funcţionalitatea acestui univers. Viteza este un aspect al fluxului temporal, care, la rândul său, este determinat de gândire. Tiparul de aplicare este cheia, şi el este, de fapt, destul de simplu de determinat.

În afara domului, lumina explodă din pustietate. Stelele începeau să treacă pe lângă ei ca nişte fulgere rigide. Norii luminoşi ai nebuloaselor formau uragane, desenând spirale ce se învârteau rotund şi rotund, curgând departe într-o vâlvătaie strălucitoare de culoare.

— Cred că acesta a fost un „da”, mormăi Oscar copleşit, în timp ce valuri multicolore de lumină măturau peste faţa lui răsturnată.

— Mergem mai repede sau Golul este cel care a încetinit? întrebă ezitând Corrie-Lyn.

— Nu este strict relevant aici, îi răspunse Inigo. Tot ceea ce contează este rezultatul final.

În paralel cu conversaţia sa cu Curierul, Gore monitoriza datele pe care software-ul de infiltrare le acumula pe furiş. Mecanismul de elevare începea să execute scanări interne pe măsură ce filamentele continuau să-i invadeze structura. Lansă primul lot de pachete, un torent de nivel scăzut, care se insinuă rapid în rutinele de interpretare a scanării, falsificând rezultatele, astfel încât mecanismul de elevare să nu găsească nimic în neregulă cu el însuşi la nivel molecular.

Vis: Makkathran pornea în zbor supraluminic pe fondul unei furtuni de lumină spectaculoase.

Observare vizuală: Tyzak îşi croia drum balansându-se prin piaţă, având grijă să nu calce pe firele negre strălucitoare care zumzăiau uşor.

E tot ce-mi lipseşte, gândi un segment superior secundar al minţii lui Gore. Rutina de traducere Anomine dintr-un spaţiu de stocare deveni activă.

— Au sosit şi alţii, spuse Tyzak.

— Din satul tău? ciripi şi fluieră Gore înapoi.

— Nu. Alţii. Călători din stele care sunt similari cu tine, dar foarte diferiţi. Nu ştiu povestea lor.

— Arată-mi, te rog.

Tyzak trasă drumul înapoi peste piaţă. Unul dintre membrele sale se întinse arătând spre o stradă lată.

Erau opt şi stăteau peste drum, la o sută de metri de piaţă. Lumina pastel din clădirile de pe fiecare parte strălucea peste hainele lungi şi extravagante acoperite cu bijuterii. Unul dintre ei ridică o suliţă lungă de culoare albă şi se înclină uşor.

— Silfen, suspină Gore, rezistând tentaţiei de a le arăta degetul drept răspuns. În loc de asta, îşi înclină capul. Ignoră-i. Sunt cei mai mari voyeuri din galaxie.

— Şi de ce ar veni aici?

— Ca să mă observe pe mine.

Pachetele de infiltrare semnalară fulgerător o problemă cu rutinele de analiză pe care încercau să le modifice. Trebuiau să fi fost nişte santinele ascunse, pentru că rutinele de analiză rezistau la orice încercare de a le submina. Începuseră să se reformateze cu o frecvenţă alarmantă. Asta însemna că pachetele nu se putuseră instala: nu exista nicio configurare stabilă cu care să se potrivească. Iar santinelele rutau rutine mai avansate către scanări, examinând de ce algoritmii de rezistenţă fuseseră declanşaţi. Asta ar fi putut foarte bine alerta conştiinţa principală a mecanismului de elevare.

Gore îşi strânse buzele de aur.

— Oh, rahat! Iată că începem.

Agăţat în suspensie transdimensională la două milioane de kilometri deasupra stelei Anomine, Marius direcţionase datele provenite de la senzorii navei lui spaţiale către o constelaţie de rutine secundare semiautonome. Deşi nava Curierului realizase un lucru cu adevărat uimitor zburând în stratul de convecţie al stelei, asta nu era principala lui preocupare. Pur şi simplu nu înţelegea visul lui Justine.

Faptul că Gore îi manipulase cumva pe Inigo şi pe Araminta-doi să intre în Gol era serios impresionant. Dar

ideea nu stătea în picioare. Să stea de vorbă şi să convingă Inima, cum susţinea Gore că ar fi fost scopul lor final, trebuia să fie o diversiune. Era sigur de asta.

Apoi Mergătorul-pe-Apă a fost înviat.

— Remarcabil, recunoscu Marius.

Dar asta nu era nimic în comparaţie cu trezirea Makkathranului şi cu ridicarea lui din craterul de impact gargantuesc plin de lavă, creat atunci când se prăbuşise acolo, în urma invaziei armadei.

Apoi Gore anunţă că trebuiau să ajungă înaintea lui Ilanthe la Inimă. Makkathranul realiză imposibilul şi porni cu viteză supraluminică în interiorul Golului.

— Nu, spuse Marius alarmat.

Orice ar fi intenţionat Gore să facă atunci când ajungeau în interiorul Inimii, el nu-i putea permite. Riscul era infinitezimal, dar cu toate acestea exista.

Mintea lui mută visul în rutinele secundare de monitorizare şi îşi concentră complet atenţia asupra datelor furnizate de senzori. Nava Curierului nu se mişcase. Era încă ataşată de obiectul circular protejat din interiorul zonei de convecţie. Ce fel de conexiune avea Gore în vedere între asta şi Makkathran era dincolo de înţelegerea lui, dar exista un scop aici. Nimeni nu făcea atât de mult efort fără un motiv.

Dilema lui era că nu ştia dacă Gore se afla la bordul navei spaţiale sau înapoi pe planetă. Drept urmare, procesul de eliminare ar trebui să fie atât literal, cât şi simplu. Nava, în primul rând. Şi dacă visul continua, atunci Gore era pe planeta Anomine.

Marius ordonă unităţii de comandă să iasă de sub camuflaj. Senzorii activi intrară online executând o scanare mai detaliată a navei din zona de convecţie. Cu toată protecţia Stardiver pe care o încorporaseră pentru a face faţă căldurii, câmpurile de forţă stratificate ale acesteia fuseseră consolidate doar cu aproximativ douăzeci la sută. Rămâneau vulnerabile la atacurile de luptă. Singura problemă reală pe care o avea Marius era alegerea unei arme care s-o poată ajunge într-un astfel de mediu radical.

Începu să activeze opţiunile de arme posibile.

Aşteptau momentul în piaţa Sampalok, chiar lângă intrarea în conac. Inigo şi Corrie-Lyn ţinându-se de mână şi împărtăşindu-şi gândurile doar între ei. Araminta-doi niciodată departe de Oscar, cei doi oferindu-şi unul altuia un soi ciudat de sprijin şi consolare. Cei trei Cavaleri Gardieni într-un grup strâns, entuziaşti şi nervoşi. Justine şi Gore cot la cot, mândri şi sfidători, determinarea lor strălucind la fel de puternic ca oricare dintre stelele ciudate care săgetau pe afară pe lângă ei. Ceea ce, în mod destul de ciudat, îl lăsa pe Edeard să graviteze spre Troblum, care aştepta bosumflat, aproape ca un copil.

Cascada de lumină opalescentă era drenată la fel de rapid precum venea. Edeard se uita în sus la cupolă, trăsnit de ceea ce vedea dincolo de cristal. Makkathranul aluneca prin spaţiu deasupra centrului Mării lui Odin. Chiar deasupra vârfului cupolei, un lac zburlit de praf acvamarin sclipea cu o aură jucăuşă, însufleţită de curenţi adânci şi nimburi de protostele. În jurul malurilor sale, recifele stacojii se întindeau pe ani-lumină – cozi subţiri fluorescente îngemănate şi umflate la capete pentru a forma voaluri de mătase în jurul stelelor pe care le închideau.

— Dulce Madona, nu am crezut niciodată că voi vedea o astfel de privelişte, gemu Edeard nevenindu-i să creadă.

Şi, în sfârşit, mintea lui auzi chemarea de sirenă. Nu era un cântec, ci senzaţia de minţi nenumărate amestecate în pace şi prietenie, unite în totalitate. Împreună erau întregi şi se combinau cu structura Golului la un fel de nivel suprem al existenţei. Promisiunea de apartenenţă la o astfel de afiliere îl umplea de bucurie. Oboseala şi zbaterile vieţii fizice s-ar termina, iar el ar fi o parte dintr-o existenţă mai înaltă, care tindea spre perfecţiune. Nevoia de a li se alătura, de a contribui şi el cu natura sa era atât de puternică, încât, dacă mâna a treia l-ar fi putut ridica din piaţă prin cristal, ar fi zburat acolo în Inimă, pentru împlinirea finală. Nu era nimic din raiul aproape fizic pe

care şi-l imaginase prosteşte, în care sufletele se agăţau de forma lor veche şi trăiau în splendoare într-un oraş de turnuri de aur. Felul acela de viaţă era, de fapt, realizabil înapoi pe Querencia, dacă încercai suficient de tare şi de des, revizuindu-ţi propriul trecut până când îţi eliminai, în cele din urmă, toate eşecurile şi dezamăgirile. Nu, Inima privea spre viitor şi spre un destin care era proaspăt şi diferit de tot ceea ce fusese până atunci. Iar el va contribui la crearea acestui lucru.

— Acest hippy-dippy de rahat este ceea ce laudă toată lumea? se răsti Gore. Dumnezeule!

Edeard se luptă să-şi păstreze cumpătul în faţa unei astfel de provocări blasfematoare.

— Este o răsplată glorioasă pentru o viaţă trăită cu sinceritate.

— Îhâm. Şi să nu uităm de ce suntem aici. Trebuie să ajungem înăuntru.

— Nu există nicio locaţie fizică, le spuse Makkathranul, când Edeard îi ceru să se mute mai aproape. Cel puţin, nu în raport cu structura Golului la acest nivel. Inima se află mai degrabă dincolo de tot, decât în spate. Aceasta este bariera finală, cea care ne-a învins înainte.

— Cere-i să ne lase înăuntru, spuse Oscar.

Edeard dădu din cap încet, ezitând, în ultima clipă, la ideea de a începe evenimentul care ar putea duce la dispariţia întregului Gol. *Dacă au minţit?* Dar ştia că este o nesiguranţă prostească. *Bunul şi vechiul optimism de Ashwell, până şi aici. Inigo nu minte, nu pe mine.*

— Cum poate ceva atât de splendid să fie atât de greşit încât să ameninţe viaţa de pretutindeni?

— Pentru că nu ştie că este un pericol, îi răspunse Gore.

— Cum poate fi aşa? strigă el. Este minunat. Este acumularea a miliarde şi miliarde de minţi. Cum poţi fi atât de arogant încât să încerci să-i schimbi calea?

— Vieţile pe care le-a consumat nu fac decât să-şi viseze existenţa. Sufletele care au fost îndrumate aici au fost trădate, înţelepciunea pe care au adus-o, continuarea vieţii care le-a fost promisă, totul este irosit.

— Bine. Edeard se adresă Inimii. *Sunt aici,* spuse el. *Sunt gata. Sunt împlinit. Ia-mă la tine.* Îşi ţinu respiraţia. Nu se întâmplă nimic. *Sunt aici,* repetă el.

— Acum ce facem? întrebă Tomansio.

— Nu mai încerca, îi spuse Oscar. Lasă-ţi dorinţa să te poarte. Relaxează-te şi predă-te.

— Eşti deja acolo, adăugă Corrie-Lyn. Ascultă-te pe tine însuţi.

— Foarte bine, răspunse Edeard.

Suna stupid, dar închise ochii, apoi îşi retrase televederea, pentru a permite prezenţei Inimii să se infiltreze în el. Se ascultă pe sine însuşi. Adevărul era că pe alţii ar fi vrut el să-i audă, să li se alăture. Kristabel. Macsen. Dinlay. Kanseen. Akeem! Oare îl aştepta? Oare găsise drumul? Finitan cu siguranţă era acolo. Şi Rolar, şi Jiska, şi gemenele, şi Dylorn, şi Marakas, şi dulcea Taralee. Poate chiar Salrana, care s-ar putea împăca în cele din urmă cu el. Nu putea uita noaptea aceea în care descoperise adevărata natură a Golului. În pavilion, după moartea ei, sufletul ei intrase în panică, realizând că se rătăcise. Poate…

— Bariera cade, spuse Makkathranul.

Edeard deschise ochii la timp pentru a vedea Marea lui Odin estompându-se. Lumina pur şi simplu dispăruse, iar ei erau înconjuraţi de… nimic. Un întuneric perfect uniform.

Gândurile inimii crescură şi mai puternice. Edeard se trezi că-şi întărea scutul. Mintea părea să i se extindă, ducându-se să îmbrăţişeze Inima, curgând pentru a i se alătura.

— Edeard! strigă Inigo.

Frica fratelui său era puternică. Ezită.

— Edeard, întoarce-te.

Inigo îl ţinea pe loc, infuzând legătura lor cu dragoste.

Deschise ochii din nou. De data aceasta conacul solid din Sampalok părea palid. Când îşi ridică mâna, văzu că devenise translucidă.

— Îl absoarbe, spuse Gore. Îngrijorarea se revărsa din mintea omului de aur. Edeard, trebuie să rezişti.

— Fără tine, vom fi respinşi, îl avertiză oraşul.

— Edeard, simţi că este ceva acolo înăuntru, ceva care să vorbească cu noi? întrebă Gore. O minte unică şi coerentă?

Edeard trebui să râdă.

— Inima este mai mare decât toate lumile. Este universală, se află peste tot în Gol. Şi încă se dezvoltă.

— La naiba, mârâi Gore. A crescut atât de mult încât şi-a pierdut coeziunea. În regulă, Edeard, nu a fost întotdeauna aşa. Trebuie să te duci înapoi la momentul în care a fost mai mică.

— Ce?

— Intră în stratul de memorie, mergi pe urma ei până la origine. Haide, fiule, poţi s-o faci.

— Sprijină-te de mine, îi spuse Inigo. Apucă mâna lui Edeard, transmiţându-i putere şi dragoste. Te voi ajuta.

— Şi eu, Mergătorule-pe-Apă, spuse Corrie-Lyn.

Fermitatea şi curajul ei îl făcură pe Edeard să zâmbească cu recunoştinţă.

Oscar se apropie şi el, la fel şi Cavalerii Gardieni.

— Orice ai nevoie, promise Tomansio sincer, făcându-l pe Edeard să regrete că nu-l cunoştea pe războinic de mai multă vreme.

Justine, zâmbitoare şi determinată, îşi adăugă esenţa, stimulându-l. Chiar şi Troblum era acolo, de încredere şi hotărât.

Nu exista un strat de memorie în acest loc, oriunde o fi fost el, ceea ce îl surprinse pe Edeard mai mult decât orice. Era ciudat de liber, era uşor de perceput, de urmat înapoi. Se aruncă în trecut, întristat de cât de puţin se schimbase. Apoi, brusc, Inima nu mai era chiar atât de mare. Acesta era momentul de dinaintea oamenilor. Continuă să meargă înapoi prin ea, forţând mai tare, şi mai tare.

Erau multe schimbări, apărute la distanţă de eoni, apoi mai departe. Fiecare specie străină care venise în Gol contribuise la extinderea acestuia în propria sa manieră. Niciuna nu adusese adevărata coeziune. I se părea cumva greşit faptul că amalgamarea acţionase întotdeauna în direcţia contrară scopului Inimii.

În final, nu se mai putu gândi decât la zborul prin tunelurile de călătorie, gonind către necunoscut, mulţumit de simplul act al călătoriei. A fost destul de surprins când s-a terminat. Stratul de memorie se subţiase, era mai puţin aglomerat. Şi acolo, chiar la începutul Golului, atunci când Inima începea să se formeze, erau milioane de conexiuni la minţi individuale. Ele puteau comunica întotdeauna cu Inima. Ele erau linkul, calea de intrare. Urmări una şi o îmbrăţişă, oferind-o stratului de creaţie, percepând cum entitatea lua din nou formă.

Edeard trase aer în piept speriat, scuturându-se de stratul de memorie şi de intimitatea noilor săi prieteni. Chiar în faţa lui, în picioare în capătul străzii Zulmal, un extraterestru de peste şase metri înălţime îşi desfăşura membrele îngrijorător de sinuoase, în timp ce gândurile îi mocneau de surprindere şi suspiciune.

— Oh, uau, gemu Oscar, şi făcu un pas înapoi.

Chiar şi aşa, rânjea plin de efuziune.

— O Primăviaţă, anunţă Edeard simplu.

Şi trebui să admită că era intimidat de mulţimea de dinţi curbaţi şi ascuţiţi ce se vedeau în vârful trunchiului gros central, în timp ce îşi deschidea membranele strălucitoare ale gurii pentru a fluiera la un volum dureros de puternic.

Apoi, ceva se mişcă în neantul din afara domului. O sferă întunecată înconjurată de scânteieri purpurii aluneca lin deasupra lor.

— Ce faceţi? întrebă Ilanthe.

Marius fusese fascinat de Inimă şi de noţiunile pe care le cânta. Chiar nu exista o altă cale de a o descrie. Într-un fel era uşurat că era atât de vastă, atât de detaşată. Planul stupid al lui Gore de a vorbi cu ea, de a o face să vadă ceea ce considera el a fi raţional, nu va reuşi niciodată într-un astfel de mediu. Omul de aur făcea pipi în vânt.

Apoi, stătea în piaţa centrală din Sampalok, observând prin Justine cum Gore îi spunea Mergătorului-pe-Apă să caute înapoi prin stratul de memorie, să găsească o Inimă mai tânără, mai accesibilă.

— Nu, nu, nu, psalmodie el înspăimântat.

Îşi aduse în exovedere armele navei. Alese apoi două distrugătoare cuantice cu funcţie de redirecţionare a energiei. Se vor activa în fotosferă şi vor trimite un val imens de distorsiune de energie exotică să se izbească de nava Curierului. Scuturile Stardiver nu vor supravieţui unui astfel de impact. Indiferent ce parte din schema lui Gore o punea în aplicare acolo, în zona de convecţie, aceasta va fi blocată. Ceea ce-i va da lui Ilanthe fereastra necesară pentru a implementa Fuziunea.

Cele două proiectile au pornit, accelerând la o sută cincizeci de ge. O imagine furnizată de un senzor îi săltă în exovedere arătându-i o anomalie de hiperspaţiu ce erupea la cincizeci de mii de kilometri de locul în care se afla el. Unul din borderguarzii uriaşi se materializă din deformarea spaţială. Învelişurile sale concentrice din benzi eliptice străluceau puternic sub lumina de neon exacerbată. Benzile ultraperiferice se întunecau, trecând de la o nuanţă de jad orbitoare la o iradiere carmin. Senzorii îi arătau spectrul de energie violent din interiorul borderguardului ieşind aproape din scală. Acesta trase în distrugătoarele cuantice lansate de Marius, transformându-le într-un nor dinamic de vapori.

— La naiba!

Marius lăsă baltă visul şi se năpusti cu nava înspre borderguard accelerând la treizeci şi şapte de ge. Armele îşi fixară ţinta pe nimbul strălucitor. Deschise focul.

Indiferent cât de tare blestema şi cât de repede activa mintea sa extinsă pachetele de infiltrare, Gore ştia că vine. Nu mai putea face nimic. Lăudăroşenia lui sălbatică despre e-heads din Confederaţie se dovedise zadarnică şi deşartă. Şi totul în galaxie avea să moară din cauza asta.

Doar dacă…

— La dracu'! Dă-i drumul, îi ordonă el Curierului. Iniţializează gaura de vierme. Împinge nişte nenorocită de energie în direcţia mea. Fă-o. Fă-o acum!

Ordonă pachetelor să se activeze, să preia controlul.

Prea târziu. Din fundalul de murmure estompate ale oraşului, Gore înţelese că conştiinţa rece se ridica din nou. Îşi observa mediul printr-o serie de simţuri ciudate.

— Acesta este un act de ostilitate, spuse mecanismul de elevare. Încerci să furi natura mea fundamentală. Ea nu este pentru tine şi pentru cei ca tine, şi asta pentru un motiv foarte bun.

— Da. Aşa ai zis. Şi, după cum ţi-am spus eu, Golul este pe cale să se extindă şi să şteargă acest sistem stelar din existenţă.

Visul i-l arăta pe marele Primăviaţă în Sampalok, scuturându-şi cu furie corpul gros şi musculos, încercând să se orienteze. Apoi Ilanthe apăru deasupra tuturor.

— Oh, mama dracului, nu! imploră Gore. Nu, nu ea, nu acum.

Înfrângerea era la fel de dură ca o lovitură fizică, aruncându-l în genunchi în mijlocul pieţei. Peste tot în jurul lui componentele negre strălucitoare ale reţelei de infiltrare începeau să fumege, umplând aerul cu un fum subţire şi acru.

— Ne ucizi, ţipă el în noapte. Nu trebuie decât să-i arăt Inimii, asta-i tot, să-i arăt nenorocitei că există o alternativă, să-i dovedesc că poate evolua.

Tyzak se apropia de el cu prudenţă, păşind atent peste păienjenişul de fire care trosneau şi pocneau.

— Am reuşit, îl apelă Curierul. Sifonul este activat. Gaura de vierme s-a instalat. Am reuşit!

— Pleacă, îi răspunse Gore categoric. Zboară spre o galaxie nouă, una care nu este blestemată ca asta. Nu lăsa universul să ne uite.

Al treilea borderguard se dezmembră, implozia declanşând un val mistuitor de radiaţii Cerenkov de culoare violet. Benzile sparte ale învelişurilor sale concentrice se răsuceau, eliberând cu viteză şuvoaie de gaze groase şi efervescente. Marius detectă alţi cinci care se materializau din adăposturile lor din hiperspaţiu. Duse nava într-o curbă rapidă, urmărind resturile care se împrăştiau din ultima

implozie. Problema cu a lupta atât de aproape de stea era lipsa de masă pe care distrugătoarele cuantice să poată lucra.

Senzorii identificaseră cele mai mari trei bucăţi de înveliş. Lansă proiectile către fiecare dintre ele. Funcţia de deviere a energiei a distrugătoarelor cuantice se activă, convertind în energie masa care se rostogolea în spaţiu. Distorsiunile exotice izbiră doi dintre borderguarzii care ieşeau din hiperspaţiu, sfâşiind pseudostructura exotică. Contorsiunile insuportabile striviră borderguarzii până la o densitate de neutroniu. Epava detonă imediat din starea de comprimare imposibilă, saturând spaţiu-timpul local cu o furtună extraordinară de neutroni grei.

Şapte jeturi de energie loveau în câmpurile de forţă care protejau nava lui Marius. Exovederea îi trimitea avertismente severe de suprasarcină. Trase cu alte nouă reductoare Hawking, împotriva cărora borderguarzii care supravieţuiseră nu aveau nicio apărare. *Până acum.* Privi cu furie cum atacatorii deschideau mici găuri de vierme care înghiţeau cinci dintre m-reductoare. Un alt baraj de jeturi de energie i-au găsit vehiculul. Proiectilele se îndreptau spre el la nouăzeci de ge. Şi el încă nu reuşise să distrugă nava Curierului.

Senzorii raportau o gaură de vierme de lăţime zero care se instala între stea şi planeta Anomine. Unitatea de comandă nega că ar fi fost o armă. Marius ordonă o examinare urgentă. Gaura de vierme provenea de la obiectul misterios de care se lipise nava Curierului.

Trebuia să fie un fel de sistem de alimentare cu energie. Dar ce anume avea nevoie de un astfel de nivel de energie? *Mecanismul de elevare!* Marius era absolut sigur. Gore găsise o metodă să-l pună în funcţiune. Va deveni postfizic. Acesta rămăsese ultimul lucru care ar fi putut ameninţa Fuziunea.

Marius activă ultrapropulsorul navei şi fulgeră către stea. Apăru chiar deasupra vârtejurilor din fotosferă în care atomii energizaţi porniţi dintr-o mulţime de puncte şi explozii fierbeau în vântul solar. Toate avertizările câmpului

de forţă deveniseră critice, nava primind în plin radiaţiile şi căldura stelei. Marius trase două novabombe drept în jos, apoi sări înapoi în hiperspaţiu.

În spatele lui, borderguarzii se adunau deasupra fotosferei. Optsprezece dintre maşinile gigantice s-au grăbit să iasă din hiperspaţiu, trăgând în novabombe suficiente proiectile ca să spargă un satelit. Niciunul dintre ele nu a fost de folos. Novabombele erau concepute să funcţioneze în interiorul zonei periferice a unei stele, în timp ce armele borderguarzilor nu făceau decât să pompeze în mod inutil şi mai multă energie în cuptorul solar agresiv.

Cu treizeci de secunde înainte de detonare, Marius era deja în afara sistemului Anomine. Nova va distruge sursa de alimentare, iar câteva minute mai târziu va şterge planeta Anomine. Gore nu va ajunge la statutul de postfizic acum. Obiectivul Acceleratorilor era în siguranţă.

Edeard nu ştia asupra cui să-şi concentreze atenţia, nici dacă i-ar ajuta la ceva dacă s-ar putea decide. Uluitorul Primăviaţă îşi îndrepta trupul, întorcându-şi câteva membrane mici, negre, din partea de sus a trunchiului, către oameni, conducându-şi şi televederea formidabilă spre ei.

De deasupra cupolei, Ilanthe îi observa şi ea. Îl speria cât de neumană era. Televederea lui nu-i putea descoperi secretele, dar puterea pe care aceasta o conţinea era evidentă. Chiar şi Inima, orice ar fi fost ea, părea să se îndoaie în jurul suprafeţei lucioase a lui Ilanthe.

Dar Gore era cel care îl preocupa cel mai mult. Omul de aur se clătinase, căzând în genunchi. Vaietul chinuit pe care mintea lui îl emitea era îngrozitor, ca şi cum însuşi sufletul lui fusese strivit.

— Tată, strigă cu putere Justine. Tată, ce este? Ce se întâmplă?

— M-a prins, îi răspunse Gore slab. Nenorocitul a găsit pachetele de infiltrare.

— Aş fi putut să-ţi spun că mecanismul Anomine este inflexibil, spuse Ilanthe cu complezenţă.

Primaviaţă a făcut un pas spre oameni, trei dintre membrele sale trântindu-se de suprafaţa pieţei cu o forţă pe care Edeard o simţi până în oasele picioarelor.

— Ce este acest loc? întrebă televorbirea lui Primăviaţă. Ce sunteţi? Nu sunteţi noi.

Inigo înfruntă creatura impunătoare.

— Acesta este viitorul tău. Ai fost recreat din memoria Golului.

Televederea lui Primăviaţă cercetă din nou în jur, capacitatea sa extraordinară permiţându-i să scaneze oraşul şi să pătrundă în cea mai mare parte din corpul principal al navei de război. Încercă, de asemenea, să o examineze şi pe Ilanthe, care îl respinse însă fără efort.

— Voi sunteţi omega? întrebă surprins.

— Nu, îi răspunse Inigo. Noi nu provenim din Gol.

— Cum este posibil? Nu este nimic în afară, doar materie moartă.

— Eşti unul din creatori? Specia ta a construit acest lucru?

— Da.

— Noi şi mulţi alţii am fost atraşi în interior pentru ca voi să ne puteţi exploata raţionalitatea.

— Nu este aşa. Voi nu puteţi exista decât dacă v-au format omega.

— Ba existăm, iar Golul nu ne creează. Golul ne omoară.

— Nu înţelegeţi scopul nostru. De aceea am fost adus înapoi.

Primăviaţă era nesigur.

— Nu. Tu poţi să iei legătura cu Inima, cu mintea care ne învăluie. De aceea…

— Stai, spuse Troblum. Ignoră privirile pe care i le arunca toată lumea. În timpul tău, existau şi alte specii inteligente în galaxie?

— Suntem doar noi. Suntem primii, iar atunci când vom realiza omega vom fi ultimii.

— Primaviaţă, spuse Oscar cu uimire. Prima specie care a evoluat în galaxie. Cât de vechi este acest lucru?

— Vechi, murmură Justine. Mai vechi decât ne-am gândit

vreodată că ar fi posibil.

— De atunci, nenumărate specii au evoluat în întreaga galaxie, zise Inigo. Aţi fost primii, dar nu mai sunteţi singuri.

Gândurile lui Primăviaţă se învârteau uimite.

— Nu sunteţi noi? Sunteţi originali?

— Da.

Membranele negre fluturau agitate. Picături strălucitoare ca de miere se iviră la capetele acestora.

— De ce sunteţi aici?

— Lucrul acesta pe care l-aţi construit, Golul, ameninţă acum întreaga galaxie, îi spuse Gore, ridicându-se din nou în picioare. Înţeleg de ce l-aţi făcut, voiaţi să evoluaţi în ceva nou, ceva rafinat. Aţi eşuat însă. În schimb, acesta a absorbit mii de alte tipuri de minţi care l-au tras în toate direcţiile. Nu poate evolua, nu într-o asemenea stare.

— Exact, spuse Ilanthe. Întreabă aceste creaturi ce ar trebui să faci. Ei vor să vă oprească, doresc ca tot ce aţi realizat pe calea spre omega să dispară şi să moară. Nu au nimic altceva să vă ofere. Eu am.

— De aceea m-aţi adus înapoi? întrebă Primăviaţă. Pentru a ne pune capăt evoluţiei?

— Nu poate continua în forma sa actuală, îi răspunse Inigo. Pentru a-şi alimenta existenţa, consumă întreaga masă a galaxiei. Toate stelele vor fi în cele din urmă devorate, iar speciile cărora le-au dat naştere vor muri odată cu ele.

— Dacă nu acţionăm acum, interveni Ilanthe. Ia legătura cu mintea amalgamată, spune-i să adopte inversiunea mea.

— Ce este această inversiune?

— Voi lua compoziţia Golului şi o voi implanta în câmpurile cuantice care structurează universul exterior. Acest nucleu va reiniţializa reacţia în lanţ care va disemina schimbarea în totalitate a spaţiu-timpului. Entropia va fi eliminată. Mintea va deveni capitală. Fiecărei entităţi conştiente i se va da posibilitatea de a ajunge la propria omega, aşa cum voi aţi anticipat pentru voi înşivă. Moştenirea voastră va fi naşterea unei noi realităţi.

— Trebuie că glumeşti dracului, spuse Gore uluit. Odată

ce se va extinde peste zona iniţială de input de energie, orice modulaţie transformată a unui câmp cuantic se va inversa pur şi simplu. Tot ce-ţi va rămâne va fi un microvers în colaps care se va autosigila faţă de realitate, imediat ce implozia va fi completă.

— Nu şi dacă se elimină entropia.

— Nu se poate elimina entropia pe infinit. Aceasta este ideea dracului cu infinitul. Este pentru totdeauna şi întotdeauna.

— Cere-i minţii amalgamate să-mi dea parametrii de control asupra Golului, îi spuse Ilanthe lui Primăviaţă.

— Nu! strigă Gore, întinzând braţul către el. Nici să nu te gândeşti. Va distruge tot acest supercluster cu nebunia ei.

— Şi tu ce ai de oferit? întrebă Ilanthe batjocoritor. Sfârşitul călătoriei lor către omega?

— Din momentul în care aţi construit Golul, sute de specii au evoluat la statutul de postfizic, la ceea ce voi numiţi omega, spuse Gore. Este posibil, dar nu aşa. Îmi pare rău. Aţi făcut o greşeală construind Golul. Trebuie să determini Inima să oprească graniţa să mai devoreze masă. Trebuie să suspende funcţiile Golului, să-l facă să devină stabil. Vă vom arăta cum să realizaţi adevărata evoluţie într-un mod diferit.

— Imposibil, spuse Ilanthe. Fiecare specie trebuie să-şi găsească propria cale.

Primăviaţă nu răspunse. Un sunet fluierat venea dintre membranele subţiri din jurul gurii sale în timp ce aerul îi intra şi ieşea printre dinţi. Edeard era conştient de gândurile acestuia care pulsau pentru a fi absorbite de Inimă. Nu era nimic pe care să-l poată înţelege acolo, ştia că nu putea lua legătura cu Inima în mod direct.

— Întunericul ne eclipsează, zise în cele din urmă. Ceva creşte în afara graniţei noastre, un giulgiu care ne va izola de univers.

— Războinicii Raieli, spuse Ilanthe. Au jurat să vă distrugă. Întreabă această rămăşiţă mizerabilă a invaziei lor, dacă ai nevoie de confirmare. Ei caută să vă îndepărteze de la sursa de energie, pentru a vă ucide prin

înfometare. Toţi vor deveni irelevanţi în urma schimbării pe care o pot declanşa eu. Cu timpul, în noul univers, vor învăţa cu toţii să celebreze eliberarea ta.

— Încercaţi să ne distrugeţi? întrebă Primăviaţă.

— Vă cerem să puneţi capăt absorbirii acestei galaxii şi ameninţării cu dispariţia pe care o aduce asupra a tot ceea ce înseamnă viaţă, răspunse Makkathranul. Dacă nu o faceţi în mod liber consimţit, avem dreptul de a vă opri.

— Nu trebuie să se oprească, spuse Ilanthe. Inversiunea va evita totul. Toţi vom reuşi să realizăm promisiunea evoluţiei noastre. Dă-mi parametrii care guvernează Golul.

— Stai! ceru Gore. Cred că alternativa mea tocmai a devenit disponibilă. Îşi ridică faţa de aur şi îi trimise lui Ilanthe un zâmbet dulceag şi rău. Şi ghici cine a făcut să se întâmple asta.

Apoi îşi visă viaţa din afara Golului.

Curierul privi cu groază cum semnăturile cuantice gemene se extindeau cu viteză hiperluminică. Marius trăsese novabombe în stea. Nu putea să creadă. Ăsta era genocid.

Funcţiile de redirecţionare a energiei absorbeau energia eliberată de primul impuls de activare, modificând-o pentru a extinde efectul de anihilare. Un volum de mărimea unei gigante de gaz mai mari decât Jupiter din interiorul stelei fu transformat direct în energie. Zona de convecţie se bombă în jurul periferiei – primul act dintr-o secvenţă care va duce la stoarcerea miezului stelei până când acesta va intra în instabilitate.

Unde de şoc monstruoase alergau spre *Last Throw* aproape cu viteza luminii.

— Ozzie!

În timp ce-o spunea, gândurile sale accelerate ordonaseră deja unităţii de comandă să pornească ultrapropulsorul. Acesta nu era proiectat pentru a funcţiona într-un câmp gravitaţional stelar, dar era oricum un om mort.

Universul ura în mod clar o astfel de aberaţie, trimiţând o

forţă răzbunătoare să sfâşie cu sălbăticie făptuitorul. Şi, în sfârşit, cabina prinse viaţă, cu zgomot şi agitaţie şi alarme cum crezuse că îşi dorea. Pereţii au plesnit, deschizându-se în sute de mici fisuri. O mulţime de scântei şi o ploaie de lichid lipicios au ţâşnit prin aerul agitat de un ciclon de unde gravitaţionale care îl trăgeau violent pe Curier în fiecare direcţie. A ţipat înspăimântat.

Două secunde. Timpul de care a avut nevoie ultrapropulsorul pentru a o smulge pe *Last Throw* din uluitorul gradient gravitaţional al stelei. Timpul în care o cantitate uimitoare de durere porni fulgerător de-a lungul sistemului nervos al Curierului. Timpul cât componentele stresate ale navei au trebuit să se menţină laolaltă. Cele mai multe dintre ele au făcut-o.

Lumea Curierului se stabiliză. Gravitaţia îşi opri fluctuaţiile sălbatice. Vibraţiile care băteau fuzelajul navei se potoliră. Ţipetele lui se topiră într-un scâncet.

Şi undeva departe, într-un vis, Ilanthe îl ruga pe Primăviaţă să-i dea cheia de la natura Golului.

— Gore! chemă el.

— Ce se întâmplă? întrebă omul de aur. A apărut o scurgere de energie dinspre sifon.

— La naiba, vrei să spui că ai supravieţuit?

— Supravieţuit la ce?

— Marius! Dulce Ozzie, a folosit novabombe. Gore, steaua se va transforma într-o novă. A început deja. Maniacul ăla nenorocit a ucis totul în sistem. Tyzak! Avertizează-l pe Tyzak. Vin să te iau.

Last Throw se apropia de planeta Anomine. Curierul desemnă un vector care să-l ducă în jurul oraşului în care îl lăsase pe Gore.

— Ei ştiu, îi răspunse Gore.

Al Treilea Visător abandonă Makkathranul pentru a visa oraşul Anomine. Luminile fantastice din clădirile pustii străluceau cu glorie solară acum. În ultimele sale minute, oraşul se trezea sfidător să se confrunte cu destinul său. Gore se întoarse spre Tyzak care se uita drept în sus la cele câteva stele liniştite încă vizibile chiar deasupra pieţei.

Micile petice de cer întunecat rămase dispăreau pe măsură ce lumina clădirilor devenea şi mai puternică. În cele din urmă, gândurile bătrânului extraterestru au început să alunece prin varianta de gaia-câmp care se instala în jurul planetei. Fiecare sistem şi dispozitiv pe care anticii Anomini îl lăsaseră în urmă revenea la viaţă. Mii de borderguarzi se materializau pe orbită.

Curierul ştia că totul era inutil. Nimic nu mai putea salva planeta acum.

— Noi am fost, îi spuse Gore lui Tyzak. Noi, oamenii. Noi am făcut acest lucru. Îmi pare atât de rău.

— Nu-i aşa, răspunse Tyzak. Cântecul tău rămâne curat.

— Am dat greş de atâtea ori azi.

— Eu cred că vei înregistra cel mai mare succes al tău. Ei aşa par să gândească.

Gore văzu că piaţa era acum mărginită de sute de Silfeni, toţi stând dincolo de marginea mecanismului de elevare.

— Aceasta este soarta pe care ne-a adus-o planeta noastră, spuse Tyzak. Nu m-am aşteptat, dar ceea ce este, este. Şi, probabil, planeta a ştiut tot timpul ce va fi chemată să facă. Voi pleca acum convins de acest lucru.

Anominii au început să se teleporteze, apărând peste tot în piaţă. Sute, apoi mii. Tinerii erau agitaţi, guiţând zgomotos. Acelaşi lucru avea loc în fiecare oraş de pe planetă.

— Gore? întrebă Curierul. Ce se întâmplă?

Acesta îi zâmbi lui Tyzak chiar dacă era îmbrâncit de Anominii care se înghesuiau în piaţă.

— Du-te acasă, îi spuse el Curierului. Meriţi.

— Gore?

Gore închise linkul TD. Îşi plie toate rutinele secundare înapoi în minte. Rămăsese doar cu o singură conştiinţă acum, ceea ce-l aducea aproape de omul care fusese timp de multe secole. Visul i-o arăta pe Justine cu o expresie de alarmă răspândită pe chipul ei frumos. Ştia.

Tyzak apelă mecanismul de elevare.

— Te simt, spuse acesta. Eşti Tyzak.

— Da, sunt.

— Doreşti să realizezi transcendenţa din existenţa ta fizică?
— Da.

— Tată? întrebă Justine.
Gândurile lui Gore se calmaseră. Îşi întinse braţele şi alunecă uşor peste piaţă către Primăviaţă care aştepta.
— Aceasta este evoluţia, îi spuse el extraterestrului gigantic. Omega pe care aţi căutat-o atât de mult timp.
— Nu, tată, nu poţi, nu eşti Anomine.
Justine porni să alerge. A treia mână a lui Edeard o prinse.
— Astăzi sunt, spuse Gore blajin.
— Nu! suspină ea. Tată, te rog.
Departe, dincolo de graniţa Golului, mecanismele de elevare de pe planeta Anomine absorbeau energia care bubuia din nova aflată în creştere. Au adaptat-o şi au oferit-o celor rămaşi din specia lor şi unui altuia care aştepta împreună cu ei.
Gore simţi că mintea începea să i se schimbe, să crească. Perspectiva sa asupra universului deveni elegantă, plină de armonie.
— Acesta este modul în care se face, îi spuse lui Primăviaţă în timp ce se depărta. Aduna tot ceea ce executa mecanismul de elevare, şi metoda, şi rezultatul spre care se grăbea. Legătura era atât de fragilă acum, pătrunsă de durerea cumplită a lui Justine care se întindea între cei doi. Asta este ceea ce puteţi deveni. Acesta este destinul. Lăsaţi trecutul în urmă şi revendicaţi-vă visul cu care aţi început. Ca atât de…
Îşi dărui întreaga experienţă de elevare lui Primăviaţă, care, la rândul său, o împărtăşi cu Inima. Iar după un timp, dispăru.
Edeard stătea în faţa grupului, confruntându-se cu Primăviaţă.
— Trebuie să alegeţi, îi spuse el extraterestrului impunător, conştient de Inima care era concentrată asupra lui.

Şi de Ilanthe.

— Aşa este, răspunse Primăviaţă. Alegem evoluţia. Este motivul pentru care am creat acest loc, lucrul la care am aspirat cu atât de mult timp în urmă. Orice altceva ar trăda tot ceea ce am fost şi la ce am aspirat. Nu poate fi nicio altă cale.

— Mulţumesc.

— Este alegerea greşită, declară Ilanthe.

— Ar trebui să mergi cu Inima, îi spuse Inigo dezgustat. Nu există niciun loc pentru tine în acest univers. Ai vrut să fii un Dumnezeu şi aceasta este şansa ta. Dacă te va lua.

— Poţi veni cu noi, îi spuse Primăviaţă nucleului de inversiune. Ne oferim să vă luăm pe toţi.

— Naaah, răspunse Oscar. Nu eu. Eu nu sunt destul de pregătit pentru asta încă.

Inigo se uită către Primăviaţă gânditor.

— Nu, îl rugă Corrie-Lyn. Îi luă mâinile şi se lipi de el. Nu. Eu nu pot deveni asta, şi nici nu pot să te pierd din nou.

— Va fi un adevărat Honious când vom ajunge acasă.

— Voi înfrunta totul cu tine.

— Bine. Întinse o mână către Edeard.

— Şi tu?

— Trebuie să văd lumea pe care m-ai lăsat s-o întrezăresc. Şi… Edeard rânji sfios. Şi sunt multe lucruri pe care aş vrea să le fac.

— Altcineva? întrebă Inigo.

— Justine? spuse Corrie-Lyn nesigură.

Aceasta îşi şterse ochii umezi.

— Nu. S-a terminat. Hai să mergem acasă.

Stelele Zidului aveau acum o strălucire egală cu a restului galaxiei, încătuşând Golful cu un guler alb-albastru. În interior, învelişul de izolare era aproape complet. Benzile de forţă întunecată produse de apărarea Raiel fuzionaseră. Mai rămăseseră doar câteva lacune, care se reduceau însă rapid.

În învelişul de întuneric, monitoarele automate ale Raielilor continuau să observe graniţa Golului la fel cum o

făcuseră în ultimul milion de ani. Aceasta rămăsese pasivă de când flota Pelerinajului trecuse prin ea.

— Începe, şopti Qatux.

Paula încercă să-şi adune gândurile ameţite. Visul lui Gore o zguduise, o încântase şi o uluise. Pentru o clipă îşi dorise să fie acolo, în Sampalok, cu Primăviaţă, spunându-i Inimii că i se va alătura. *Mulţumesc,* îi zise ea absenţei dureroase din gaia-câmp unde fusese odată al Treilea Visător. *În ciuda a tot, meriţi să fii primul din specia noastră care săvârşeşte transcendenţa. Sper că nu eşti prea singur acolo.*

Trase adânc aer în piept şi se concentră asupra ecranului care domina camera privată a lui Qatux. Suprafaţa graniţei Golului se schimba. O creastă subţire se ridica din Ecuator, extinzându-se către bucla strălucitoare. Ca şi altă dată, masa moartă de stele sparte căzu în gaura neagră.

— Acum va fi diferit, promise Paula. Acum, va absorbi energia pentru a da putere evoluţiei.

— Simt că ai dreptate, îi răspunse Qatux.

Întreaga buclă a fost luată, absorbită sub graniţă.

Creasta începu să se retragă. Apoi Golul în sine începu să se micşoreze. Gravitaţia, executorul principal al graniţei, se diminuă. Mantia de nepătruns care învinsese natura pentru atât de mult timp căzu. Acum Golul se aşternea pustiu în miezul galaxiei.

— Oh, spuse Paula uimită. Golul a ajuns la transcendenţă.

După ce a dispărut, după ce spaţiu-timpul normal a recuperat tot ceea ce pierduse, vastele nave de război ale războinicilor Raieli au zburat în interior pentru a examina întunericul pe care cel mai mare duşman al lor îl lăsase în urmă. Practic, nu mai exista materie în Golf acum, nici radiaţii, nici lumină. Nicio nebuloasă.

Chiar în centru au găsit o singură stea strălucitoare cu o planetă H-congruentă singuratică pe orbită. Şi pe una de-a lor.

12

Nava de război Raiel alunecă afară, în spaţiu-timp, deasupra lui Icalanise, dominând *High Angel* de la cinci sute de kilometri distanţă. Qatux şi Paula se teleportară pe ea, materializându-se într-un compartiment circular lat de peste o sută de metri. La fel ca şi în încăperile Raiel de pe *High Angel,* plafonul era ascuns vederii, astfel încât compartimentul părea că se întinde în sus la nesfârşit.

Paula privi cu interes războinicii Raieli care îi aşteptau. Presupusese că vor fi mai mari decât Qatux, dar aveau doar două treimi din dimensiunea acestuia, iar în locul pielii sale cu aspect tăbăcit aveau una alcătuită din segmente dure, colorate într-o nuanţă neutră de gri-albastru. Luminiţele care le sclipeau sub epidermă o făceau să creadă că era o armură artificială. Sau poate că le fusese deja integrată, precum clusterele macrocelulare la om.

Neskia stătea între ei. Gâtul i se unduia dintr-o parte în alta ca un şarpe care se înalţă pe verticală, inelele de aur care îl încarcerau culisând unul peste altul nelăsând să i se vadă niciun pic de carne. Suprafaţa pielii avea o strălucire calmă, gri-metalic. La apariţia Paulei, ochii mari, rotunzi, au clipit o dată. Gestul ar fi putut reflecta nedumerire, Paula nu era sigură, dar fusese cu siguranţă surprinsă de vestea că agentul Accelerator se predase războinicilor Raieli fără să se opună în niciun fel.

— Ai fost complice la crearea barierei Sol, îi spuse Neskiei.

Aceasta nu zise nimic.

— Acum, aş dori codul de dezactivare, te rog.

— Şi apoi ce?

— Te vei supune unei anchete asupra acţiunilor tale.

— Instrumentată de ANA însăşi. Nu tocmai un stimulent pentru a preda codul, nu-i aşa?

— O citire de memorie nu este prea plăcută.

— Un uşor disconfort. Dar nu ai reuşi să extragi codul. Am câteva rutine de autodistrugere încorporate în

biononice.

— Atunci, te afli într-o poziţie invincibilă. Felicitări. Mă întreb însă, de ce te-ai lăsat interceptată. Nava ta are o extraordinară capacitate de camuflaj, dar ai ales să nu o foloseşti. De ce?

Gâtul Neskiei deveni drept şi rigid.

— Nu am unde să mă duc.

— Nu te-a luat cu ea.

— Evident.

— De altfel, ridicarea la starea de postfizic prin fuziune nu a fost niciodată scopul ei.

— Sunt conştientă de asta acum.

— Ce doreşti să negociezi?

— Imunitate totală. Dreptul de a mă stabili pe oricare lume aleg eu. Şi îmi păstrez şi dreptul de proprietate asupra *navei.*

— Nu pentru *navă.* Îţi este interzis să mai iei parte la vreo activitate subversivă. Vei permite să ţi se elimine toate biononicele adaptate pentru luptă. Nu ţi le vei reinstala, nici pe acestea, nici alte îmbunătăţiri cu arme suplimentare. Vei raporta imediat biroului meu orice contact cu organizaţiile criminale sau interzise.

— Asocierea politică liberă este un drept fundamental în Marea Confederaţie.

— Fără ANA, Confederaţia, aşa cum o ştim, nu poate exista. Sunt ferm decisă să o protejez de ideologiile extremiste.

— ANA va interzice Acceleratorii?

— Bănuiesc că acei membri care au fost implicaţi în activităţi ilegale vor fi suspendaţi. Restul vor fi liberi să-şi exprime şi să-şi continue lobby-ul pentru ideile în care cred. Este dreptul lor.

— Foarte bine, sunt de acord.

U-amprenta Neskiei îi transmise Paulei codul împreună cu instrucţiuni despre cum să-l aplice asupra unei anumite coordonate din afara sistemului Sol.

— Mulţumesc, spuse Paula. Eşti furioasă pe ea?

— Ca s-o spunem frumos. Am riscat totul, mi-am dedicat

viaţa cauzei, iar acum aflu că, în realitate, aceasta nu a existat niciodată.

— Ce ai de gând să faci?

— Voi întemeia adevărata Facţiune a Acceleratorilor. Încă mai cred în destinul de a evolua al omenirii.

— Sigur că da.

Elvin's Payback se desprinse din norii mici şi cenuşii care burniţau constant peste ţinutul verde cu aspect sălbatic. Oscar o dirijă să aterizeze pe iarba de lângă pâlcul de copaci înalţi de rancata. Pluti în jos prin sas şi apoi se uită mulţumit în jur. Vederea casei circulare înălţate, arătând la fel ca întotdeauna, îi trezi un val neaşteptat de dor. Cât timp fusese departe, se gândise din ce în ce mai puţin la Jesaral şi la Dushiku, şi la Anja, până când începuse să creadă că nu-i mai păsa de niciunul dintre ei. Acum, era aici şi nu voia să mai plece.

Emoţii violente de surpriză şi entuziasm izbucniră în gaia-câmp. Oscar zâmbi ironic în timp ce Jesaral se repezea în jos pe scările în spirală din pilonul central al casei şi traversa în fugă pajiştea.

— Te-ai întors, strigă Jesaral. Îşi aruncă braţele în jurul lui Oscar şi începu să-l sărute cu ardoare tinerească. Gândurile sălbatic de erotice i se revărsau prin gaia-particule. Oh, pe Ozzie, mi-a fost dor de tine.

— E bine să fii acasă, recunoscu Oscar.

Dushiku şi Anja se grăbeau spre el.

— Nu mi-a venit să cred când ai apărut în visul lui Gore, murmură Dushiku în timp ce-l îmbrăţişa strâns. Ai fost în Gol! Tu erai acela din Makkathran, chiar la sfârşit.

— Da, eu eram, recunoscu Oscar.

Era plăcut, de fapt, să se poată lăuda măcar o dată cu asta.

Anja avu, în sfârşit, parte de momentul ei cu el.

— Deci, asta eşti tu?

— O parte din timp, admise Oscar.

Cealaltă navă căzu dintre nori şi veni să aterizeze lângă *Elvin's Payback.*

— Cine-i ăsta? întrebă Dushiku pe un ton resemnat.

— Şi de ce are nevoie o navă de aripi? întrebă şi Jesaral.

— Nu sunt aripi, sunt disipatoare de căldură. Iar acesta este noul meu partener.

Anja avu un uşor recul. Dushiku îi aruncă doar o privire dezaprobatoare, în timp ce Jesaral începea deja să-şi construiască indignarea.

— Partener de afaceri, îi asigură Oscar în grabă.

Mellanie's Redemption ateriză lin. Sasul se deschise şi un rând de scări din aluminiu alunecă în afară.

Jesaral îi aruncă lui Dushiku o privire semnificativă, care se transformă într-o grimasă îmbufnată. Oscar îi cuprinse pe amândoi cu braţele, bucurându-se de manifestările lor de gelozie.

Treptele de aluminiu se îndoiau în timp ce Troblum cobora pe ele. Picăturile de ploaie i se scurgeau rapid pe materialul uzat al vechiului costum-togă. Oferi un salut scurt din cap partenerilor de viaţă surprinşi ai lui Oscar şi îşi mută repede privirea.

— Ce fel de afaceri? întrebă Anja curioasă.

— Explorare, îi răspunse Oscar mulţumit. De-a lungul secolelor, Confederaţia a trimis în spaţiu o mulţime de nave-colonii. Ne-am gândit că ar fi timpul să aflăm ce s-a întâmplat cu unele dintre ele. Şi cine ştie ce altceva se mai află în cealaltă parte a galaxiei? Wilson nu s-a uitat niciodată pe acolo cum trebuie.

Anja ridică ochii spre cer şi produse un oftat de dezaprobare aşa cum numai ea ştia. Cu toate acestea, făcu un pas înainte şi îi întinse mâna lui Troblum.

— Mă bucur să te cunosc.

— Uh, mulţumesc.

Aruncă o privire speriată spre mâna ei, dar nu mai conta. Anja se uita deja în sus la a doua siluetă apărută în capul scărilor. Era atât de surprinsă, încât uită să-şi împiedice emoţia să se dezvăluie prin gaia-particule.

— Aceasta este logodnica mea, anunţă Troblum.

— Încântată de cunoştinţă, spuse Catriona Saleeb.

Zâmbi nervoasă în timp ce cobora pe scări, apoi căută

mâna lui Troblum.

Oscar ştia că lăsa să-i scape numai gânduri greşite, dar nu se putea împiedica. Fusese primul care-l sprijinise pe Troblum când Catriona fusese făcută reală. Troblum văzuse acea şansă ultimă şi subţire între momentul în care Inima luase decizia să-l urmeze pe Gore şi cel în care ea se elevase. Nu stătuse să analizeze sau să se îndoiască, pur şi simplu acţionase. Folosise stratul de creaţie al Golului şi transformase solidoul în carne şi sânge. Un act care fusese, probabil, cel mai uman lucru făcut de Troblum în viaţa lui.

Oscar era, de asemenea, destul de sigur că nu va dura. Catriona îşi va depăşi în curând gândurile iniţiale, dar până la urmă efemeritatea era caracteristică majorităţii activităţilor umane. Şmecheria era să te bucuri cât timp lucrurile merg bine.

Silverbird coborî uşor lângă conacul Tulip, picioarele sale de aterizare abia făcând o mică adâncitură în suprafaţa de pietriş din faţa porticului mare de la intrare. Justine pluti în jos din sas, fericită să poată trage iar în piept o gură minunat de reconfortantă din aerul Pământului. Existaseră momente în care crezuse că era posibil ca asta să nu se mai întâmple niciodată. Kazimir chiui vesel în timp ce o urma. Gravitaţia manipulată era doar unul dintre deliciile pe care le descoperise în timpul scurt de când Justine îl rechemase din stratul de creaţie al Golului.

Rămase nemişcat, lăsându-şi gura să se deschidă larg în timp ce se uita în sus la clădirea scandalos de extravagantă.

— Aceasta este *casa ta?*

— Da, este locul unde m-am născut şi am trăit toată viaţa.

Ceea ce era aproape adevărat. Nu voia să strice lucrurile. Acestui Kazimir naiv îi va lua ceva timp să se adapteze la tot ceea ce-i oferea Marea Confederaţie. *Şi cine era mai potrivit să-i fie ghid şi tutore?*

— Vrei să arunci o privire în jur?

— Oh, da! Îşi flutură braţele pentru emfază. Cine mai

locuieşte aici?

— Ah, nimeni în acest moment. Mă tem că a devenit oarecum muzeu. Dar îţi vom găsi un dormitor, un apartament, de fapt. Există câteva excelente în aripa de vest.

El o apucă de mână şi îi aruncă privirea *aceea* rugătoare, cu ochii lui mari şi frumoşi plini de adoraţie.

— Vei fi în apropiere, Justine?

— Hm, simţea că roşeşte din nou. *Haide, fată, adună-te.* Voi rămâne o vreme să mă asigur că eşti în regulă. Voi fi destul de ocupată însă. Sunt o mulţime de lucruri de rezolvat în momentul ăsta.

El rânji.

— Ai salvat galaxia. Lumea îţi va permite să-ţi faci timp şi pentru tine acum, sunt sigur de asta.

— Probabil. Uşile de la intrare erau din plăci mari de un negru intens din lemn-de-piatră lucios, incrustate cu frunze de viţă-de-vie din aur. Se opri, lăsându-le să se deschidă. *N-am observat niciodată până acum cât sunt de asemănătoare cu porţile conacului Sampalok.* Oscar jurase că prima sa călătorie de explorare va încerca să-i găsească pe ocupanţii anteriori ai Makkathranului. Ea tot nu reuşea să înţeleagă parteneriatul acela. *Dar, pe de altă parte, în Gol totul era posibil.* Kazimir era dovada. Şi Catriona.

În timp ce luminile se aprindeau de-a lungul holului cavernos, Kazimir arunca priviri curioase înăuntru.

— Cât de vechi este locul ăsta?

— Peste o mie de ani, răspunse ea cu mândrie.

— Cerule, murmură el păşind înăuntru.

— Obişnuiam să merg cu patinele cu role pe aici, îi spuse ea cu drag. Atunci când eram de vârsta ta, sau poate un pic mai mică. Tata ţipa la mine şi… Deodată, încremeni. Un fior îi alergă prin tot corpul, suficient de puternic ca s-o facă să se agaţe de cadrul uşii. Un şoc pe care doar un trup de carne-şi-sânge autentic îl putea ameninţa să o facă să plângă.

Gore stătea în cadrul uşii de la Camera Albă. Ca întotdeauna, solidoul era versiunea lui din secolul al

douăzeci şi patrulea: corp cu piele de aur îmbrăcat în cămaşă neagră şi pantaloni negri.

— Tată? exclamă ea.

În mintea ei raţională şi ordonată ştiuse tot timpul că va fi aici în aşteptarea ei, că ANA îi va reanima personalitatea imediat ce va avea confirmarea pierderii trupului său de pe planeta Anomine. Dar atunci, în Makkathran, transcendenţa lui fusese atât de reală, atât de intensă. Corpul şi creierul ei de carne ştiau că mintea şi corpul tatălui său se transformaseră în ceva mai bun. Că tati murise. Că tot ceea ce va urma apoi va fi doar un rezultat al tehnologiei inteligente.

Uneori, trupul acesta omenesc elementar era mult prea dureros.

— Ai făcut o treabă bună acolo, îi spuse el. Nu toată lumea care funcţionează într-un corp de carne ar rezista la un asemenea stres emoţional. Mulţumesc.

— Cu plăcere, îi răspunse ea slab.

— Ce zici de asta? Corpul meu original a ajuns, în cele din urmă, să fie prăjit de o novă. În felul lui patetic de meschin, nenorocitul de Marius este, de fapt, mai rău decât Ilanthe. Ciudat, nu-mi imaginam că voi deveni nostalgic, dar cred că o să-mi lipsească. Chestia aia era ca o ultimă plasă de siguranţă psihologică. Presupun că ar trebui să-mi clonez un altul. Nu c-aş mai avea de gând să-l folosesc vreodată.

— O idee bună.

— Şi va trebui să am o discuţie mai lungă cu Curierul. El poate umple detaliile lipsă. Am accesat kuburile de pe asteroidul lui Ozzie imediat ce ANA m-a scos din depozitul de suspendare. M-au actualizat din momentul în care am părăsit *Last Throw,* dar nu există nicio înregistrare exactă a ceea ce s-a întâmplat pe planeta Anomine între acel moment şi cel în care bătrânul Tyzak a pornit mecanismul de elevare. După felul în care a acţionat, bănuiesc că trebuie să fi existat unele probleme serioase acolo.

— Da, aşa cred şi eu.

— Corect. Ei bine, n-o să-ţi vină să crezi ce tam-tam face aici Facţiunea radicală a Darwiniştilor. Căcăcioşi mici şi

intriganţi. Cu ceva ajutor, le-aş putea închide gura. Te întorci acasă?

Justine îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Kazimir, care aştepta tăcut, şi îi aruncă omului de aur o privire sfidătoare.

— Nu încă, tată. Mai am câteva lucruri de terminat aici. S-ar putea să dureze un timp.

Nava ultrapropulsor atârna în suspensie transdimensională la cinci milioane de kilometri de Leo Gemini. Marius nu ştia de ce alesese această destinaţie. Probabil subconştientul lui o identificase ca fiind ultimul loc în care ar suspecta cineva că a fugit.

Cât despre ceea ce ar trebui să facă acum, nu avea nicio idee. Spionii de unică folosinţă pe care îi inserase în unisferă îi furnizaseră o imagine cuprinzătoare a efectelor politice dezastruoase rezultate din elevarea Golului şi desfiinţarea barierei Sol.

ANA îşi pusese în aplicare ameninţarea şi suspendase Facţiunea Acceleratorilor. Reprezentanţii ANA primiseră instrucţiuni să localizeze şi să aresteze agenţii Acceleratori rămaşi. Lista era foarte lungă, iar el era în capul ei, acuzat de genocid. Nu era un lucru căruia autorităţile să-i reducă tăcut din gravitate şi să-l uite după câteva zeci de ani sau secole. Cu siguranţă nu şi dacă Paula Myo era implicată. Asta însemna că va trebui să părăsească definitiv Confederaţia.

Opţiunile pe care le avea nu erau bune. Nu ştia unde se află niciuna dintre colonii, şi nici ce fel de societăţi dezvoltaseră. Teoretic, ar putea începe să salveze alţi Acceleratori de pe listă, să organizeze un fel de rezistenţă. Ar fi periculos, dar era mai mult decât capabil să lucreze în astfel de condiţii.

Alarmele au izbucnit dintr-odată.

Nava îi fu smulsă înapoi în spaţiu-timp, înainte chiar ca rutinele lui de gândire accelerate să priceapă cu adevărat ce se întâmplă. Senzorii nu-i dezvăluiau nimic în afară de o anomalie spaţială minusculă chiar în faţa fuzelajului. Apoi, au cedat, împreună cu propulsorul. Reţeaua navei se

prăbuşi. Gravitaţia tăiată îl trimise în zbor liber. Luminile din cabină au murit. Nu-şi mai putea accesa u-amprenta. O scanare de câmp biononică îi arătă că sistemul de susţinere a vieţii era off-line.

Un link se deschise către clusterele sale macrocelulare.

— Eşti arestat, îl informă Amiralul Kazimir.

— Pentru moment, replică Marius. O să se întoarcă.

— Nu. Niciunul dintre ei nu se mai întoarce.

După ce îşi ateriză capsula mare de pasageri lângă casa lungă şi albă, Araminta îşi pierdu brusc încrederea. Chiar şi mica surpriză pe care o pregătise pentru el părea anemică. Nu avea de unde să ştie cum va reacţiona. Sigur, o ajutase înainte, dar asta era atunci când maniacii de la Visul Viu îi ameninţau planeta şi viaţa.

Erau duşi acum, datorită ei şi a diversiunii cu care o ajutase el. Ellezelin avea să plătească despăgubiri pentru toate daunele fizice provocate de trupele sale în timpul invaziei. Inigo îi promisese acest lucru când se întorsese acolo pentru a-şi asuma preşedinţia de la care ea abdicase. Îi va lua mult timp să destructureze mişcarea Visul Viu, dar el era cel mai bun – de fapt singurul – candidat pentru treaba asta. După elevarea Golului, el era persoana în care toată lumea avea încredere că va proceda corect.

Două dintre ea au păşit pe iarbă, corpul ei original şi Araminta-doi. Se uită în jur, cu toţi cei patru ochi, savurând senzaţia de familiar.

Domnul Bovey fusese ocupat între timp. Casa era reparată şi vopsită. Pe de altă parte, dacă cineva putea face o renovare rapidă şi de calitate, acela era el, cu toate contactele sale din domeniul afacerii.

Câţiva el ieşeau din casă, alergând spre ea. Şi toţi erau zâmbitori, făcând-o să simtă un nod în gât. *Încă este interesat!* Acum, când ştia că totul va fi, până la urmă, în regulă, simţea că s-ar putea să plângă – şi asta ar însemna o mulţime de lacrimi. Brusc, gaia-câmpul s-a umplut de un sentiment de uşurare revărsată tare şi clar din toţi *el*.

Opt dintre ei le-au înconjurat pe cele două ea. Tânărul

blond îi aruncă o privire ezitantă.

— Te-ai întors.

Incertitudinea lui era prea mult. Îşi aruncă braţele în jurul lui. Apoi s-au sărutat.

— Ceea ce-ai făcut a fost pur şi simplu de necrezut, îi spunea asiaticul el lui Araminta-doi. N-ai dat înapoi, nici măcar o secundă. Ellezelin, *Lady's Light* – ai mers tot înainte. A fost minunat.

— Ei m-au făcut aşa, îi răspunse ea. Era singura modalitate de a putea supravieţui.

— Am fost înnebunit când Raielii au explodat linkul. Apoi Gore a început să viseze şi tu erai în Makkathran. A fost… Toţi el de pe gazon au început să râdă plini de admiraţie. Pe Ozzie, ai fost incredibilă. Pentru o vreme, de tine a depins soarta întregului univers.

Araminta zâmbi afectat.

— Ţi s-a părut excitant?

Tânărul blond îşi drese glasul.

— Ar fi putut fi.

— Lasă-mă să te restitui. Stai puţin.

Închise ochii, concentrându-se pe modul în care gândurile ei se răspândeau prin intermediul gaia-câmpului. Încet şi cu atenţie se retrase din organismul pe care îl împrumutase. Când a deschis din nou ochii, el se afla chiar în faţa ei, cu zâmbetul acela, oh, atât de familiar pe faţă. Apoi se uită în jos la el însuşi.

— Mulţumesc, ai avut grijă de trupul meu.

— Sigur că am avut. Araminta îi dădu drumul tânărului blond şi se duse la original – nu se putuse niciodată împiedica să gândească în aceşti termeni despre el. Era însă uşor ciudat să sărute corpul în care se aflase cu câteva secunde mai devreme. A fost interesant să fiu bărbat pentru o vreme, îi spuse ea cu voce joasă, tachinându-l.

— Adevărat? De ce?

— Am învăţat multe despre… reflexe. Era încă presată de el. În special despre cele involuntare.

— Ah.

Vocea lui era răguşită.

— Şi, de asemenea, am fost rea cât am fost plecată.

— Asta a fost întotdeauna una dintre cele mai importante calităţi ale tale.

— Nu înţelegi. Odată ce învăţai cum să-l foloseşti, Golul îţi putea îndeplini toate dorinţele. Chiar putea. Orice. Şi nu am fost suficient de puternică pentru a rezista ispitei. Dar vreau să-ţi spun că nu am fost singura. Cei mai mulţi dintre noi au fost aşa acolo, la sfârşit. Ne-am dedat la un mic festin al fanteziei la conacul Sampalok.

— Oh. Părea dezamăgit. Ei bine, tocmai ne salvaserăţi pe toţi. Presupun că aveaţi dreptul.

— Exact aşa am gândit şi eu. Araminta uitase cât de amuzant era să-l tachineze pe domnul Bovey. Dar bietul om suferea şi, de fapt, nu merita aşa ceva, era mult prea nobil pentru asta. I-am văzut pe Justine şi pe Edeard, şi pe Troblum trăgându-şi toţi iubirile pierdute din stratul de creaţie precum iepurii dintr-o pălărie.

Domnul Bovey se încruntă.

— Ăăă…

— Aşa că m-am gândit că nu am pierdut pe nimeni dintre cei pe care îi iubesc, dar cineva pe care îl iubesc ar putea aprecia să aibă mult mai multe de mine.

Îi zâmbi maliţios, apoi îşi aruncă privirea spre capsulă. Restul de ea îşi făceau apariţia. Domnul Bovey privi cu încântare şi neîncredere cum cincisprezece Araminte identice păşeau în grădina către el.

— Îţi mai aminteşti de discuţia aceea pe care am avut-o cu privire la ce tipuri de mine mi-ar trebui atunci când voi deveni multiplă? Am decis că asta de acum nu prea pare a fi în neregulă.

— Este absolut perfectă.

— Bun. Deci, acum, toţi tu ne-aţi putea lua pe toate eu în pat.

— Oh, da!

— Chiar acum, te rog!

Last Throw coborî lin prin vremea mizerabilă de iarnă şi ateriză lângă casa din Holland Park. Curierul nu mai pierdu

timpul cu mersul pe jos, ci se teleportă direct în camera de zi.

— Tatiiiiii! Fetele au zburat către el.

Braţele mici se agăţau de el cu o putere surprinzătoare. Săruturi umede şi lipicioase îi pătau faţa. Micuţa Rosa ţopăia viguros dintr-o parte în alta, ţipând ca să-i atragă atenţia, pentru că surorile ei mai mari nu se dădeau la o parte din drum. O ridică în sus pentru a-i primi îmbrăţişările largi. Lizzie stătea în cadrul uşii, zâmbindu-i cu ochii umezi.

— M-am întors, spuse el.

— Da, îi răspunse ea. Şi, oh, Doamne, ai de dat o grămadă de explicaţii. Să nu mai faci niciodată, *niciodată…*

Curierul îşi sărută soţia.

Lumea era una plăcută, dar nici nu se putea altfel. Zonele temperate prin care cutreiera Araminta erau pline de pajişti vaste unduitoare, munţi înalţi îmbrăcaţi în zăpadă şi păduri întinse.

Toţi trei se aflau acolo de câteva zile deja, progresând lent pe calea îngustă, când au auzit cântarea.

— Sunt aici, îi spuse Araminta lui Aaron.

Acesta nu reacţionă. Tomansio îl îndemnă uşor înainte spre melodiile obsedante, non-umane. Aaron nu protestă, se supuse doar celor care-l ghidau, aşa cum făcuse de când părăsiseră Makkathranul. Nespunând nimic. Nu mai avea coşmaruri. Nu mai avea nimic. Mintea i se închisese de la sine.

Cavalerii Gardieni voiseră să-l ia înapoi pe Far Away, unde ar fi avut cele mai bune clinici şi medici, şi modulele medicale, şi editări de memorie. Lennox Răzvrătitul ar fi fost reasamblat, explicaseră ei. Araminta însă se opuse. Aaron suferise destulă tehnologie, avea nevoie de vindecare reală. Iar ea îl va duce la singura persoană care putea garanta acest lucru. Tomansio fusese surprins de sugestie, dar şi foarte grăbit să fie de acord.

Câţiva zeci de Silfeni erau campaţi în poiana largă în care fusese ridicat un semicerc de corturi largi, cu steaguri lungi heraldice fâlfâind în vârfurile stâlpilor înalţi. Un foc uriaş

strălucea în mijlocul semicercului. Câţiva Silfeni erau aşezaţi în jurul lui, cântând la nişte instrumente asemănătoare cu flautul. Alţii dansau.

Araminta nu era deloc surprinsă să vadă o femeie umană printre ei. Era îmbrăcată în haine Silfen – o cămaşă simplă, albă, cu nişte dragoni complicaţi brodaţi în fir de aur şi turcoaz şi o fustă largă de bumbac cu straturi ca nişte petale ce se răsuceau şi fluturau în timp ce dansa. Faţa ei era în extaz, pierdută în bucuria muzicii. Părul de aur ondulat îi sălta în jurul capului. Araminta întrezări doar o bărbie lungă şi nişte pomeţi bine conturaţi – asemănători cu ai săi.

— Ozzie să fie al naibii, murmură Tomansio.

Se uita la scena din jur, vrăjit parcă de elfi.

Apoi Clouddancer şi Bradley au pornit spre ei.

Araminta se grăbi să-i întâmpine. Dansatorii i-au înconjurat, ciripind aprobare şi salutări.

— Te-ai descurcat bine, spuse Bradley.

— Mulţumesc, îi răspunse ea. Mulţumesc că aţi avut încredere în mine.

— În cazul tău a fost uşor, zise Clouddancer, deschizându-şi gura circulară ca să râdă.

— Am adus pe cineva, spuse Araminta.

— Ştim.

— Vă rog să-l ajutaţi. Are demoni teribili în cap, la fel ca tine cândva, îi spuse lui Bradley.

Aripile acestuia s-au deschis larg.

— Şi dacă Silfenii m-au putut vindeca pe mine…

— Asta am sperat şi eu.

— Poate veni cu noi, spuse Clouddancer. Încotro va merge nu poate fi prezis.

— Este puternic, promise Araminta. Uite ce-a făcut pentru toată lumea.

— Oh, ce ai mai crescut. Eşti o minune, Araminta. Domnul Bovey este un om norocos.

Ea îi zâmbi, uşor ruşinată.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc şi să vorbesc cu celălalt prieten al tău, înainte să explodeze, zise Bradley.

Araminta râse la cât de speriat arăta Tomansio, în timp ce Bradley se apropia de el. Cel mai dur dintre superrăzboinici, umil în faţa idolului său. Şi dacă tot venise vorba… Alunecă printre dansatori, trezindu-se că se leagănă în ritmul muzicii. Undeva, pe la capătul şirului de corturi, doi dintre cei mai mari Silfeni pe care îi văzuse vreodată începură să bată tobele într-un ritm ademenitor.

Femeia îi făcu semn cu ambele mâini să se apropie.

— Eu sunt Mellanie, îi strigă pe deasupra muzicii.

— Da, ştiu.

— Sigur că da. Sunt mândră de tine, Araminta.

— Mulţumesc. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Totul s-a terminat acum, aşa că hai să dansăm.

Navele-arce şi navele de război Raiel veniseră din întreaga galaxie, adunându-se pe orbită în jurul stelei unde fusese bazată Staţia Centurion. Privit de acolo, firmamentul rămăsese neschimbat, stelele din Zid încă străluceau cu intensitatea lor normală, neoferind niciun indiciu despre tentativa pe care tocmai o făcuseră. Vor trece secole înainte ca saltul lor în luminozitate să fie vizibil pentru un observator care ar sta lângă ruinele avanpostului de observare.

Paula îl însoţi pe Qatux, teleportându-se amândoi pe Makkathran. Şi-au făcut apariţia în Golden Park, unde păsările marine de pe Querencia băteau din aripi pe cer, ţipând derutate în căutarea mării care nu mai era la locul ei. Paula se învârti, admirând ca un turist oarecare coloanele albe înalte şi cupolele vaste ale Palatului Orchard.

— Nu m-am aşteptat să ajung aici, recunoscu ea.

Qatux privea peste Paula, uitându-se la turnurile din Eyrie.

— Nici eu, spuse el.

Au făcut drumul împreună prin parcul cu vegetaţia crescută peste măsură, urmând curba Canalului Campionului până la Bazinul Birmingham. Paula avea mintea plină de toate evenimentele galante pe care Edeard le avusese în jurul bazinului şi de-a lungul canalului, dar

păstră tăcerea. Qatux se afla aici pentru un singur lucru.

În timp ce o luau pe lângă Marele Canal Principal către Bazinul de Sus, Paula se uită peste apa saturată de alge către inconfundabilul zigurat Culverit. Abia atunci înţelese, în sfârşit, melancolia lui Justine faţă de cât de pustiu era oraşul. Era entuziasmată să poată face şi această vizită măcar. Să-l vadă însă în timpul perioadei de glorie a Mergătorului-pe-Apă, să urmărească desfăşurarea intrigilor şi să întâlnească oameni pe care îi ştia doar din vise – asta ar fi fost de-a dreptul *glorios.*

Peste Canalul Pieţei era o punte de care nu-şi amintea, dar care îi duse chiar în Eyrie. Se uită în sus la turnurile strâmbe. Putea vedea până dincolo de cupola de cristal la vasta constelaţie de nave Raiel adunate protector în jurul vechiului lor camarad.

— Ce se va întâmpla în continuare? întrebă ea.

— Vom decide împreună, răspunse Qatux. Mă aştept ca schimbarea să fie dificilă pentru noi. Golul ne-a dat un scop pentru atât de multă vreme, încât acesta a devenit parte din ceea ce am ajuns să fim.

— Ştii că vei fi întotdeauna binevenit în Confederaţie.

— Bunătatea ta îţi face cinste. Dar avem o responsabilitate faţă de celelalte specii care trăiesc pe *High Angel* şi pe toate celelalte nave-arce ale noastre.

— Îi vei duce acasă?

— Posibil. Unii nu mai au planete la care să se poată întoarce. S-a sugerat deja să ne acceptăm misiunea iniţială şi să ne răspândim spre noi galaxii pentru a o lua de la capăt.

— Şi tu, Qatux, tu ce ai să faci? Raielii mai au încă o planetă natală?

— Da. Dar nu este una pe care s-o mai putem recunoaşte. Din momentul în care ne-am declarat războiul împotriva Golului, alte două specii au ajuns la stadiul conştient acolo. Aşa că nu va exista nicio întoarcere acasă pentru noi.

— Poate că este mai bine. Am încercat o dată să mă duc acasă. Am crescut însă prea mult în timpul cât am fost

plecată. Toţi o facem.

În cele din urmă au ajuns în faţa bisericii Madonei. Qatux ezită cu privirea la treptele care conduceau la intrare.

— Nu trebuie neapărat s-o faci, îi spuse Paula cu compasiune.

— Ba da.

Biserica era tăcută înăuntru. Lumina strălucea prin acoperişul central transparent, iluminând partea din mijloc şi lăsând vestibulele în umbră. Chiar la marginea luminii argintii, statuia de marmură albă a Madonei se înălţa hotărâtă. Paula se uită în sus la faţa solemnă bine sculptată, şi colţul gurii i se ridică într-un zâmbet apreciativ.

— Pare atât de diferită aici, spuse ea. Dar adevărul este că am întâlnit-o doar o singură dată. Ne-am despărţit imediat ce am ajuns pe Far Away.

— Îmi amintesc, spuse Qatux. A fost ziua în care am cunoscut-o.

— Te-am dezaprobat.

— Am iubit-o chiar şi atunci. Era atât de plină de culoare, atât de imperfectă, atât de plină de viaţă. Ea m-a învăţat să simt din nou. Îi datorez totul.

— Cum a ajuns aici?

— A fost revieţuită, desigur, după ce Pisica a terminat cu ea. Am furnizat amintiri pentru noul ei trup, pentru că am împărtăşit tot ceea ce a simţit ea, până în ultima clipă. De aceea ne-am despărţit. Nu ne mai rămăsese nimic de aflat.

— Aşa că s-a urcat pe o navă-colonie Brandt pentru a începe o viaţă nouă. Atât de mulţi din familia Brandt au fost dezamăgiţi de Confederaţie după Războiul Starflyer. Se spune că aproape o cincime din membrii seniori ai dinastiei au plecat. A fost bine-primită la bord. Trebuie să se fi simţit tare singură, biata de ea.

— Aşa a fost cel mai bine. Apoi Makkathranul trebuie s-o fi auzit, cumva, când au zburat în jurul Zidului. A confundat-o cu un Raiel, pentru că minţile noastre aveau atât de multe în comun, şi a chemat-o.

— Iar Golul a făcut restul. Aşa cum se întâmplă mereu.

— Da. Qatux întinse un tentacul şi mângâie obrazul

statuii. La revedere, iubita mea.

Se întoarse şi ieşi din biserică.

Paula nu a putut rezista să nu arunce o ultimă privire peste umăr, doar pentru a se asigura că nu s-a înşelat. Pentru o clipă, ar fi putut jura că statuia zâmbea în felul acela ridicol, fără griji, în care o făcea întotdeauna Tiger Pansy, atunci când era fericită. Dar era doar un truc al luminii.

Sus, pe drumul în serpentină de pe dealul de la baza munţilor, Salrana se uita peste Câmpia Iguru, neînţelegând ceea ce vedea. De fapt, multe lucruri o nedumereau astăzi.

Cineva tuşi în spatele ei. Se întoarse nervoasă.

— Edeard! strigă ea, pentru că el era… dar diferit, mai în vârstă. Dar nu era nicio îndoială cu privire la zâmbetul acela timid, plin de speranţă. Oricât încerca, nu-l putea simţi cu televederea, deşi se afla la mai puţin de cinci metri distanţă. Şi nu mai avea nici mâna a treia.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Edeard se uită în jos la băieţelul pe care îl ţinea de mână. Acesta îi întoarse privirea cu adoraţie. Pe feţele lor existau câteva trăsături comune.

— Edeard! îl imploră din nou.

Simţea că îi vine să plângă.

— Este atât de greu, îi spuse el. Ştiu. Am trecut şi eu prin asta. Dar dacă ai avut vreodată încredere în mine, atunci te rog să crezi că eşti bine. Nimic rău nu ţi se va întâmpla.

Salrana făcu un pas ezitant spre el.

— Unde suntem? Unde este Makkathran? A fost un cutremur? Se întoarse să se uite la devastarea îngrozitoare care se abătuse asupra Câmpiei Iguru. Fermele şi livezile şi viile dispăruseră, înlocuite de un deşert fumegând de piatră cenuşie, care se întindea până la linia ţărmului. Dar mai ciudat decât asta erau navele. Cel puţin asta credea că erau, căci ce altceva puteau fi? Doisprezece monştri din metal aşezaţi la marginea distrugerii. Deşi îi era imposibil să-şi imagineze că ceva de o asemenea dimensiune ar putea zbura.

— Suntem acasă, spuse Edeard. Deşi nu chiar acasă, nu mai este la fel. Makkathranul s-a dus. Dar nimeni nu a murit. Toţi au trăit, Salrana. Au trăit vieţi atât de uimitoare. Iar acum avem o şansă de a ne trăi şi noi viaţa. Împreună.

— Noi? întrebă ea, încă teribil de confuză.

— Ei bine, de fapt, noi trei. Ciufuli părul băiatului. Acesta este Burlal, nepotul meu.

— Nepotul? Edeard, te rog, nu înţeleg.

— Ştiu. Poate că am greşit făcând acest lucru, pentru că, Madona ştie, este un act foarte egoist. Dar, uneori, pentru a face ceea ce-i drept…

— … trebuie să faci ceea ce e greşit.

— Da. Tocmai ţi-ai terminat pregătirea la Spitalul Ufford, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să plec mâine, dar m-am trezit aici. Se încruntă. Nu. Am ajuns cumva aici. Edeard, visez toate astea?

El o luă de mână, ceea ce o făcu ridicol de recunoscătoare. Dar atingerea lui o făcuse întotdeauna să simtă asta, şi îi fusese teribil de dor de el în lunile lungi, departe de Makkathran.

— Nu mai suntem vise, dragostea mea. Suntem cât se poate de autentici. Şi acum, aici, în acest timp, pe tine te-am ales dintre toţi. Te-am ales pe tine, cea de acum, pentru că eşti încă tu cea reală. Fratele meu m-a învăţat trucul ăsta.

— Ce frate?

Edeard râse.

— Sunt atât de multe de explicat şi nu sunt sigur cum să încep. Nu ţi-am spus niciodată, nu-i aşa, că aveam vise? În fiecare noapte din viaţa mea visam despre viaţa din afara Golului. Ei bine, de acolo au venit aceste nave. De afară, de unde universul merge înainte pentru totdeauna.

— Ca Rah şi Madona?

— Da. La fel ca ei. Şi noi trei vom merge pe una din aceste nave. O să zboare. Va pleca de aici. Vom locui acolo, Salrana, printre stele.

Ea îi zâmbi, pentru că era atât de prostuţ. Dar putea

vedea cât era de fericit. Şi asta îi plăcea.

Braţul lui Edeard îi cuprinse umerii, iar senzaţia era fantastică. Aştepta de atât de mulţi ani un astfel de gest deschis şi sincer. Apoi, văzu un bărbat înalt, îmbrăcat ciudat, venind pe drum. Purta un fel de fustă cu un model în pătrate colorate şi o vestă stacojie strălucitoare. Linii subţiri ondulate de lumină argintie şi aurie îi străluceau prin părul des, şaten.

Acesta se opri în faţa lor. Se uită în sus şi în jos şi rânji brusc.

— Te cunosc, îi spuse Edeard amuzat. Eşti Lionwalker, conduceai staţia de cercetare ştiinţifică a fratelui meu, atunci când ne-am visat pentru prima oară unul pe celălalt.

— Da, asta am fost. Bună dimineaţa, Mergătorule-pe-Apă. Şi tânără Salrana, desigur. Iar el cred că trebuie să fie Burlal. Am dreptate?

Băiatul dădu din cap precaut, agăţându-se şi mai strâns de piciorul lui Edeard.

— Ei bine, felicitări, Mergătorule-pe-Apă, a fost o privelişte nemaipomenită. Tocmai am petrecut noaptea în vârful muntelui, unde aerul este cel mai limpede. N-am vrut să pierd nimic. La urma urmei, nu ajungi în fiecare zi să vezi un întreg univers evoluând, nu-i aşa?

— E prima dată şi pentru mine, îi răspunse Edeard.

— Ei bine, s-a terminat acum. Lionwalker Eyre îi dădu Salranei un zâmbet ştrengăresc. Este plăcut pentru un bătrân romantic ca mine să vă vadă din nou împreună. Îndreaptă un deget către Edeard. Să nu strici din nou lucrurile, băiete!

— N-am s-o fac, îi spuse Edeard liniştit.

— Ei bine, ar trebui să-mi văd de drum. Bănuiesc că voi doi aveţi o mulţime de discutat.

O luă apoi vioi în josul cărării.

— Stai! strigă Edeard după el. Unde te duci?

— Înainte, îi răspunse fluturându-şi mâna Lionwalker. Întotdeauna înainte.

„Peter F. Hamilton e unul dintre cei mai fascinanți scriitori SF din vremea noastră. Imaginația lui nu se compară cu a nici unui alt autor. Incursiunea fictivă în viitor oferă întrebări și povești fără sfârșit, într-un amestec de ficțiune și știință la care niciun cititor nu poate rămâne indiferent."

Kirkus Reviews

Bestseller internațional

Al Doilea Visător, Araminta, e vânat în toată galaxia de toți cei hotărâți să împiedice Pelerinajul în Gol. Microunivers indestructibil, acesta cuprinde și paradisul, dar e și o amenințare mortală, pentru că realitatea din interiorul lui are nevoie de energie provenită din planete, stele, galaxii, din tot ce există.

Povestea lui Edeard merge, și ea, mai departe. Visătorul Inigo nu mai are timp și trebuie să hotărască dacă dă undă verde pentru visul final al lui Edeard. Iar Araminta trebuie să aleagă dacă fuge de îndatoriri sau le înfruntă. Numai că toate aceste alegeri pot fi în zadar, dacă liderul unei facțiuni rivale intră în Gol. Căci nu cucerirea paradisului e scopul, ci obținerea puterii absolute.

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-758-517-9
9 786067 585179

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro